

Стеен Никълс

ОРЖИ:

КРЪВНА ВРАЖДА

Оръжия за магическо унищожение
— Войнство на сенките —



Страк и дружината на Върколаците се завръщат
В тази шеметна върволица от нови приключения.

СТЕН НИКЪЛС

ОРКИ: КРЪВНА ВРАЖДА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Страк и Върколаците се завръщат през измеренията, за да спасят расата на орките от злата магьосница Дженеста в нов главозамайващ екшън, убийствени приключения и черен хумор.

Дружината на Страк е заседнала в паралелен свят. Единственото им средство за бягство, загадъчните инструментуми, са заграбени от вечния им враг. Но връщането на артефактите е само един от проблемите им. За да разпалят въстание срещу безскрупулните потисници хората, владеещи магията, Страк и дружината му трябва да съживят изгубения войнствен дух на туземните орки.

Тази поредица тотално ще промени представата ви за орките...

Тук расата на орките не са жестоки главорези, а интелигентни и разумни същества, готови да се бият до смърт за свободата си. Страк и неговите Върколаци са толкова различни от незавидната представа, наложена от Толкин.

Хариет Клоснър

Голямата сила на Никълс е в дарбата му да разказва завладяващо. Сюжетът се движи със стремителна скорост, секващо дъха действие и ярък низ от шеметни събития...

Д. Хеблътует

„Кръвна вражда“ е четвъртата книга от сагата за орките и също толкова фантастична като предишните. Очаквам с нетърпение продължението.

Дж. Кей Олднър

В памет на Дейвид Темел, 1948–2006.

*Това приключение на Върколаците се посвещава на
Илейн и Сам Кларк и Ана и Род Фрай,
с обич и най-добри пожелания
заради все по-голямата лудория,
в която са се впуснали.*

ОРЪЖИЯ ЗА МАГИЧЕСКО УНИЩОЖЕНИЕ

ИСТОРИЯТА ДОТУК КАК ВЪРКОЛАЦИТЕ ИЗВОЮВАТ СВОБОДАТА СИ

Марас-Дантия изобилства от разнообразни форми на живот. Между тези древни раси съществуват неизбежни конфликти, но взаимното уважение и търпимост поддържат социалната тъкан.

Докато не се появява нова раса.

Наричат се хора. Прекосяват негостоприемната пустиня и нахлуват в Марас-Дантия от далечния юг. Малобройни в началото, с времето те се превръщат в безчислен поток. Присвояват си земята, наричат я Центразия и започват да усвояват ресурсите ѝ. Замърсяват реките, изсичат горите и унищожават поселенията на древните народи. Отнасят се с презрение към културите, на които се натъкват, унизяват и покваряват местните обитатели.

Но най-голямото им престъпление е, че оскверняват магията на Марас-Дантия.

Алчността и пренебрежението им към естествения ред на нещата започват да изтощават жизнените енергии на земята, да отслабват магията, от която зависят древните раси. Това на свой ред драстично променя климата. Не след дълго от север бавно започва да настъпва гигантска ледена планина.

Така се стига до война между древните раси и хората.

Конфликтът не е ясно очертан. И двете страни са разединени. На повърхността изплуват стари разделения между древните раси, а някои дори свързват съдбата си с пришълците. Религиозна схизма разделя и самите хора. Някои държат на политеизма или Пантеонисткия път, наричат се пантеонисти и се придържат към древните езически обичаи. Други са приели учението на Унията. Наричат се унисти и поддържат по-новата секта на монотеизма. Ненавистта между унисти и пантеонисти е толкова непримирима, колкото между древните раси и хората.

Орките единствените сред древните раси, които нямат магически сили — компенсират този си недостатък с превъзходни бойни умения и свирепа страст към битките...

Капитан Страк предвожда дружина от тридесет орки, наречена Върколаците. Помощници са му стотниците Хаскеер и Джъп, единственото джудже в отряда, и десетниците Алфрей и Койла, единствената жена в групата. Съставът включва двадесет и пет редови оръженосци. Върколаците са част от по-голяма орда в служба на деспотичната кралица Дженеста, могъща магьосница, привърженичка на каузата на пантеонистите. Дженеста е кръстоска между човек и нияд и страстта ѝ към садизъм и сексуална извратеност е легендарна.

Дженеста изпраща дружината на тайна мисия — да вземат древна реликва от селище на унистите. Върколаците се сдобиват с реликвата — запечатан цилиндър с послание, — а с нея и със запас от халюциногенния наркотик пелуцид. Но Страк допуска грешка, като позволява на четата си да отпразнува с пробване на дрогата. На заранта се уплашват, че ще закъснеят с връщането си в замъка на Дженеста, което ще предизвика ужасния ѝ гняв, натъкват се на засада на банда коболди и губят реликвата. Страк знае, че ще платят ужасна цена за немарливостта си, така че решава да преследват коболдската банда и да си я върнат.

Дженеста решава, че Върколаците са извършили измяна, обявява ги извън закона и заповядва да бъдат заловени живи или мъртви. Освен това установява контакт със сестрите си, Адпар и Санара, с които е свързана телепатично. Но кръвната вражда между сестрите ѝ пречи да разбере дали някоя от тях знае за местонахождението на дружината или на скъпоценната реликва.

Докато преследват коболдите, Страк е спокоен от поредица ярки сънища, наподобяващи видения. В тях той се озовава в свят, заселен единствено от орки, които живеят в хармония помежду си и с природата. Орки, които не са чували нищо нито за хората, нито за останалите древни народи.

Започва да се бои, че губи разсъдък си.

Върколаците настигат коболдите, нанасят кърваво отмъщение и си връщат реликвата. Освен това спасяват и един гремлин, Моббс, книжник, според когото в цилиндъра може би се съдържа предмет, който има пряко отношение към възникването на древните раси. Смята

също така, че цилиндърът е свързан с Вермеграм и Тентарр Арнгрим, митични фигури от далечното минало на Марас-Дантия. Вермеграм е могъща магьосница, нияд, майка на Дженеста, Адпар и Санара. За нея се говори, че е убита от Арнгрим, чиито магьоснически способности били равни на нейните.

Разказът на Моббс пробужда бунтовния дух в дружината и Страк решава да отворят цилиндъра. Вътре намират изработена от непознат материал сфера с различни по дължина лъчи. За орките тя наподобява стилизираната звезда — играчка, използвана от малките орки. Моббс обяснява, че това е *инструментум* — тотем с голяма магична сила, от дълго време смятан за митичен. Ако бъде съединен с други четири такива звезди, тотемът може да разкрие истината за древните раси — истина, която според легендите ще им осигури свободата. По настояване на Страк Върколаците решават да напуснат службата си при Дженеста и да тръгнат да издирват останалите четири реликви, защото дори търсенето да се окаже безплодно, ще е по-добро от познатото им робство.

Търсенето им ги отвежда до Троица, унистко селище, управлявано от тираничния Кимбал Хоброу, където обект на религиозна почит е един такъв инструментум. Върколаците го завладяват и след като едва се спасяват, се отправят към Прокоп, подземното отечество на тролите, където се надяват да намерят следващата звезда.

Изгубила вяра в своите подчинени, Дженеста взима на служба човеците Мика Лекман, Грийвър Олей и Джабез Блаан. Безскрупулни търсачи на плячка и специализирани в издирването на избягали орки, те се наемат да се върнат с главите на Върколаците.

Експедицията до Прокоп е успешна и третата звезда е намерена. Но Хаскеер, обзет от странно умопомрачение, избягва от дружината. Койла, която трябва да го догони, попада в плен на тримата ловци на плячка, които се договарят да я продадат на таласъми търговци на роби. Самият Хаскеер, убеден, че звездите общуват по някакъв начин с него, е пленен от ревностните привърженици на Кимбал Хоброу, пазителите.

След като освобождава Койла и Хаскеер, дружината научава, че друг инструментум вероятно е притежание на кентавъра Кеппатаун и неговия клан в Дроганова гора.

Дженеста усилва гонитбата на Върколаците, като включва драконови патрули под командването на господарката на драконите Грозелан. Освен това поддържа телепатичния контакт със сестрите си Адпар и Санара, кралици в различни части на Марас-Дантия. Адпар, владетелка на подводното царство на ниядите, води война със съседната раса на мръковете. Дженеста ѝ предлага съюз за помощ в намирането на звездите, като ѝ обещава да си поделят силата. Недоверчивата Адпар отказва и разгневената Дженеста си отмъщава, като ѝ хвърля вредоносна магия.

На път за Дроган дружината на няколко пъти среща загадъчното човешко същество Серафейм — той ги предупреждава за предстоящи опасности, преди да изчезне по невероятен начин.

В Дроганова гора дружината се среща с кентавъра Кеппатаун. Прочутият майстор на оръжия Кеппатаун притежава звезда, която е откраднал като млад от Адпар. Осакатял е от хвърлената от Адпар магия и може да го изцери само една от сълзите ѝ. Кеппатаун заявява, че ако Върколаците му донесат този необичаен трофей, е готов да размени срещу него звездата, и Страк се съгласява.

Орките навлизат в царството на ниядите. Ниядите и мръковете са във война, а Адпар е в кома, поразена от магията на Дженеста. С бой Върколаците стигат до покоите ѝ и намират кралицата на смъртното ѝ ложе, изоставена от всичките си придворни. Каузата ѝ вече изглежда изгубена и от самосъжаление Адпар отронва една-единствена сълза и Страк я улавя в малка купа. Сълзата изцерява недъга на Кеппатаун и той предава инструментума на Върколаците.

Виденията на Страк продължават, усилват се и той е обсебен от представата, че звездите му пеят.

Последният инструментум се съхранява в Гривеста гледка, селище на пантеонистите, където в земята се е разтворила цепнатина и от нея изригва сурова магическа енергия. Когато стига там, дружината се превръща в притегателен център за разбунтували се орки, много от които — дезертъори от ордата на Дженеста. Страк научава, че към Гривеста гледка се приближават две войски, на Дженеста и на Хоброу Кимбал, и с неохота се съгласява дезертъорите да се присъединят към него. Започва обсада и в последвалия след щурма хаос Върколаците се измъкват с последната звезда.

Сглобени, петте реликви образуват устройство, което магично пренася дружината в Иллекс, скован от ледовете район в крайния север на Марас-Дантия. В един вълшебен леден дворец откриват Санара, която, за разлика от тираничните си сестри, се оказва добронамерена. Държана е в плен от слугите, безмилостна раса почти безсмъртни демони, които от столетия търсят инструментумите. Орките са безпомощни пред слугите и те ги пленяват.

Спасителят им се появява в облика на загадъчния Серафейм, който се оказва легендарният чародей Тентарр Арнгрим, бащата на Дженеста, Санара и Адпар. От него Страк научава, че Марас-Дантия изобщо не е родният свят нито на орките, нито на никоя от древните раси. Бившата любовница на Арнгрим, впоследствие станала негов враг, магьосницата Вермеграм, е довела орките на Марас-Дантия, за да ги превърне в своя робска армия. Но магическите портали, които е отворила, са засмукали и представители на други раси от техните измерения. По ирония се оказва, че Марас-Дантия винаги е бил родният свят на хората.

Виденията на Страк не са били проява на лудост, а гледки от родния свят на расата му, породени от контакта с могъщата енергия, излъчвана от инструментумите.

В усилието си да поправи нанесените от хората щети Тентарр Арнгрим е създал инструментумите като част от план да върне древните раси в родните им измерения. Но планът бил осуетен и звездите се разпръснали.

Чародеят помага на Върколаците да се освободят от плена и те успяват да си върнат инструментумите от слугите. В подземията на ледения дворец има портал и магьосникът повежда дружината към него. Но докато се подготвя да ги изпрати в измерението на орките, пристига Дженеста с армията си. Магическата битка с Арнгрим и Санара от едната страна и Дженеста от другата завършва с попадането на Дженеста в страховития въртоп на портала. Магьосницата кралица или е разкъсана от титаничната енергия, или е изхвърлена в успоредно измерение.

Джъп, джуджето от дружината на Върколаците, избира да остане в познатия му свят, вместо да се върне в родното измерение на расата си, и докато анархията вилнее в ледения дворец, двамата със Санара побягват. На свой ред Тентарр Арнгрим избира да остане в рухващата

крепост и да задържи слугите, докато другите си отидат. Връчва инструментумите на Страк и насочва портала към измерението на орките.

И Върколаците влизат във въртопа...

1.

Пунгашите бяха вторият най-опасен вид в Кераган. Имаха остри като ножове зъби и здрава като на бик кожа. По-голяма от страховитата им сила беше само враждебността им.

Пунгашът, издебнат от двама от най-опасните обитатели на Кераган, се надигна на масивните си задни крака. Покритата му със струпей глава отърка ствола на едно дърво; само едно перване на шипестата опашка щеше да е достатъчно мощно, за да го събори.

— Смяташ ли, че можем да го убием сами? — прошепна Хаскеер.

Страк само кимна.

— Май си е работа за цяла тълпа, както гледам.

— Не и ако сме хитри.

— И едно *лайно* е по-хитро от пунгаш.

— Е, значи ще се справиш.

Хаскеер го погледна накриво.

Бяха великолепни образци на зрели орки, с внушителни рамене, широки гърди и мускулести тела. Грубите им скулести лица бяха с изпъкнали челюсти, кремък святакаше в очите им. Белезите от изчистените татуировки за бойния им ранг, останали от робството, вече избледняваха.

Пунгашът стъпи на четири крака, изръмжа глухо и се затътри по дъното на долината; газеше през трънаците и жулеше кората на дърветата, в които се отъркваше.

Страк и Хаскеер крадешком го последваха. Бяха срещу вятъра и зловонната миризма на звяра ги биеше в ноздрите.

Дебненето се проточи. От време на време пунгашът спираше и извърщаше мързеливо глава, сякаш подозираше близостта им, но орките се стараеха да останат скрити от погледа му. Съществуването отново се обръщаше напред, подушваше въздуха и продължаваше тромавия си ход.

Пунгашът подмина малкия гъстак и нагази в каменисто поточе. Отсреща имаше широка скалиста стръмнина, осеяна с пещери. За да продължат преследването, Страк и Хаскеер трябваше да излязат на открито. Ниско приведени, те се добраха на прибежки зад укритието на обрасъл с мъх балван. Бяха на пет крачки от пунгаша, когато той завъртя рязко глава.

Орките замръзнаха, сякаш омагьосани от безмилостните, големи колкото юмрук очи на звяра.

Ловци и плячка останаха вцепенени безкрайно дълго. А след това съществото започна да се преобразява.

— Хитрува! — ревна Хаскеер.

Цветът на звяра започна да се променя. Кожата му започна да приема пъстрите оттенъци на стената от пясъчник зад него. Всичко освен опашката му, която добиваше зелено-кафявия цвят на съседното дърво. С нарастваща бързина пунгашът започваше да се слива с околния фон.

— Бързо! — извика Страк. — Докато още го виждаме!

Затичаха напред. Страк метна копието си. Порази съществото в хълбока и раненият звяр нададе гръмовен рев.

Мимикрията беше основната защита на пунгашите, но съвсем не единствената. Бойната им мощ бе също толкова ефикасна и респектираща. Изпънал напред глава, звярът атакува. Късото копие стърчеше от окървавения му хълбок. Докато цапаше през потока, способността да се прикрива, задействана от инстинкта за самосъхранение, продължи да уподобява терена.

Но мимикрията действаше хаотично. Горната част на тялото на пунгаша все още наподобяваше скалната повърхност, докато долната почти се сливаше с водата. Когато атаката набра скорост, козината на съществото заблещука странно и долната част на краката му стана почти прозрачна.

Страк и Хаскеер не мръднаха от местата си. Хаскеер продължаваше да стиска ловното копие, разчиташе на него за близък бой. Страк извади меча си.

Останаха на място до последната възможна секунда. Когато пунгашът се приближи толкова, че вече можеха да надушат зловонния му дъх, двамата отскочиха встрани: Хаскеер наляво, Страк — вдясно.

Хаскеер мушкаше и бодеше с копието, Страк въртеше меча на широки махове и сечеше дълбоко.

Пунгашът зарева и се замята ту към единия, ту към другия, челюстите му затрещяха. Задращи свирепо във въздуха опасно близо до главите на орките, включи в боя и бодливата си опашка.

И улучи Хаскеер. Опашката се люшна, шибна изумително бързо и го перна отстрани толкова силно, че го събори по гръб. Той изтърва копието, а пунгашът налетя да го довърши.

Страк скочи, грабна копието от земята и със замах го заби в единия бут на животното. Оказа се достатъчно, за да го отвлече за миг от Хаскеер. Пунгашът се завъртя с широко отворени олигавени челюсти, готов да разкъса нахалния си противник. Страк припряно беше напъхал меча в ножницата, преди да клекне за копието, и сега го задърпа в паника.

Метателният нож на Хаскеер изсвистя във въздуха, удари пунгаша отстрани в муцуната и звярът се стресна. Макар и късо, острието се оказа достатъчно, за да спре нападението му. Хаскеер вече се беше вдигнал на колене, а Страк най-последно издърпа меча. Пунгашът връхлетя отново към него, облещените му черни очни ябълки бяха плувнали в болнаво жълто.

Страк заби острието в окото му. Изригна гъста течност, последвана от безобразна воня. Пунгашът нададе пронизителен вой, дръпна се, падна и се загърчи в агония.

Хаскеер и Страк засякоха врата му с мечовете си. Удряха един след друг, все едно сечаха коравия дънер на паднал дъб. Пунгашът се мяташе и виеше, кожата му преливаше в низ от цветове и шарки. В един момент уподоби синевата на лятното небе, в следващия звярът се сля с тревата и пръстта на смъртното си ложе. За кратък миг отрази като в огледало Страк и Хаскеер, докато двамата пъхтяха да изтръгнат живота му с оръжията си.

Малко преди да отсекаат главата, звярът затихна, обгърнат в пурпур.

Страк и Хаскеер се отдръпнаха. Бяха се задъхали. Пунгашът потрепери. Кръвта му бликаше от посечения врат.

Орките се смъкнаха на един паднал дънер и мълчаливо загледаха жертвата си. Вдишваха чистия въздух на победата и вкусваха с наслада глътките живот, по-наситен и ярък след успешния лов.

Дълго седяха в пълно мълчание, докато Страк не осъзна напълно къде са се озовали. На хвърлей камък от тях бе зейнал отворът на най-голямата пещера. Страк не за първи път си помисли колко често го бе привличала.

— Тръпки ме полазват от това място — призна притеснено Хаскеер.

— Мислех, че нищо не те плаши.

— Само го кажи на някого, дробовете ще ти извадя. Но не го ли усещаш? Като гаден вкус. Или миризма на леш. И не говоря за пунгаша.

— И все пак се връщаме тук.

— *Ти* се връщаш.

— Напомня ми за последната мисия на Върколаците.

— На мен ми напомня само как пристигнахме тук. Ще ми се да го забравя.

— Вярно, че беше... притеснително. — Споменът за прехвърлянето им пробяга в ума на Страк и той едва се овладя да не потрепери.

Хаскеер беше впил поглед в черната паст на пещерата.

— Знам, че дойдохме на тази земя през онова там. Само че не разбирам как.

— И аз. Според Серафейм било нещо като врата. Не към стаи, а към светове.

— Как е възможно?

— Въпросът е за такива като него, за магьосници.

— Магия! — Гласът на Хаскеер бе презрителен и дори изпълнен с отвращение.

— Доведе ни тук. Повече доказателства не ни трябва. — Страк махна с ръка към гората наоколо. — Освен ако всичко това не е сън. Или царството на мъртвите.

— Нали не мислиш, че...?

— Не. — Той отскубна шепа трева, смачка я в шепа и я духна. — Това е съвсем истинско, нали?

— Просто не обичам да не знам. Някак си... изнервя ме.

— Как се озовахме тук е загадка, непостижима за орк. Приеми го.

Хаскеер май изобщо не остана доволен от този отговор.

— Откъде сме сигурни, че това нещо е безопасно? Какво ще го спре да се задейства пак?

— Звездите трябва, за да се задейства. Като ключ. Направиха го *звездите*, не самото място.

— Трябваше да ги унищожиш.

— Не съм сигурен, че е възможно. Но се пазят добре, знаеш го.

Хаскеер изсумтя скептично, без да откъсва поглед от устието на пещерата.

Пак замълчаха.

Беше тихо, чуваше се само шумоленето на животинки и тихото цвърчене на насекоми. Птичи ята лениво размахваха криле високо в небето, понесли се към местата си за гнездене. Със залеза захладняваше, макар вечерният хлад да не спря облака мухи, забръмчал над пунгаша.

Хаскеер изведнъж се сепна.

— Страк.

— Какво?

— Там! — Той посочи пещерата.

— Нищо не виждам.

— Не, има нещо!

— Въобразяваш си. Няма ни... — Наистина имаше някакво движение обаче и Страк се взря в пещерата.

Вътре заблещукаха искри. Кръжаха и потръпваха, и като че ли ставаха все по-ярки и все повече.

Орките скочиха.

— Усети ли го? — каза Страк.

— Земетресение? — учуди се Хаскеер.

Чу се бучене и земята се разлюля от поредица трусове — източникът им беше пещерата. Ярките искри във вътрешността ѝ се сляха в мъгливо многоцветно сияние, което запулсира в унисон с трусовете.

А след това изригна ослепителна като мълния светлина. Вятър бльвна като гигантска въздишка от устието на пещерата. Страк и Хаскеер извърнаха лица.

Светлината угасна. Трусовете спряха.

Тишината ги загърна като саван. Не пееха птици. Насекомите се смълчаха.

Нещо в пещерата се размърда.
Появи се фигура. Закрачи сковано към тях.
— *Казах ти*, Страк! — изрева Хаскеер.

Двамата извадиха мечовете.

Фигурата се приближи и се очерта ясно. Разпознаването ги порази като ритник в зъбите.

Съществото беше съвсем младо, доколкото бе възможно да се прецени точно при тази раса. Косата му беше яркочервена, а лицето — опръскано с грозни кафяви петънца. Беше облечено изискано, определено не като за бой. А и по него не се виждаха никакви оръжия.

Двамата запристъпваха предпазливо напред.

— Внимавай — предупреди Хаскеер. — Може да има още.

Съществото продължи напред. По-скоро залиташе, отколкото вървеше. Зяпна ги и понечи да вдигне ръка, но изведнъж се олюля, краката му се огънаха и то падна, търколи се надолу и спря.

Хаскеер и Страк предпазливо се доближиха.

Страк подбутна съществото с ботуш. То не реагира и той го подритна още два пъти, по-силно. Съществото лежеше неподвижно. Той се наведе и опипа шията му за пулс. Нямаше.

Хаскеер пак погледна към пещерата и попита озадачено и възбудено:

— Какво търси това тук? И какво го е убило?

— Не знам — и на двата ти въпроса — отвърна Страк, докато оглеждаше трупа. — Я ми помогни.

Хаскеер коленичи до него и обърнаха тялото.

— Ето ти го и отговора — каза Страк.

От гърба на човека стърчеше нож.

2.

Влязоха в пещерата предпазливо, вътре можеше да има още хора. Под изумително високия свод се бе задържала миризма на нещо подобно на сира. Но сумракът бе съвсем пуст.

Върнаха се при тялото.

Страк се наведе, хвана камата и я издърпа от гърба на трупа. Изтри кръвта в дрехата на мъртвия. Острието бе леко извито, сребърната дръжка бе гравирана с непознати символи. Хвърли я на земята.

Превъртяха отново тялото. Цветът се беше отцедил от лицето и яркорежката коса и луничките се набиваха на очи още повече.

На врата си човекът носеше амулет на тънка верижка. По него също имаше символи, различни от тези по камата, но също толкова непознати за орките. В джобовете на кожения елек и бричовете на трупа не намериха нищо. Да не говорим за някакво оръжие.

— Не бих казал, че е натъкмен точно като за път — подхвърли Хаскеер.

— И звезди няма.

— Значи не е вярно, че са ключ.

— Чакай.

Страк изу единия ботуш на мъжа, тръсна го, както го държеше за петата, и го захвърли. Когато направи същото с другия, нещо изпадна. Беше колкото паче яйце и увито в тъмнозелен парцал.

Нещото се търкулна и спря до Хаскеер. Той се наведе, посегна към него, но в последния момент спря.

— Ами ако...

— Не изглежда кой знае колко опасен — измърмори Страк и кимна към трупа. — Същото вероятно важи и за нещата, които падат от ботуша му.

— С неговата порода никога не се знае — навъсено отвърна Хаскеер.

— Е, нямаме избор. — Страк се наведе и вдигна изпадналия от ботуша предмет.

Щом разви плата, вместо някакъв по-малък вариант на звездите, както почти очакваха, видяха камък — гема. Нямаше как да разберат дали е скъпоценен, или стъклен фалшификат. Беше доста тежък. Едната му страна беше плоска, а другата многостенна. Отначало си помислиха, че е черен. Но като се вгледаха внимателно, видяха, че цветът е като най-тъмночервено вино.

— Внимавай — предупреди Хаскеер.

— Съвсем безопасно ми изглежда. — Страк прокара пръсти по лъскавата повърхност. — Интересно, дали... Мамка му! — извика и хвърли камъка на земята.

— Какво има? Какво стана?

— Пари! — оплака се Страк, духна в ръката си и замаха. — Адски е горещ.

Камъкът лежеше в тревата. Изглеждаше по-червен отпреди.

— Започва да прави нещо, Страк! — Хаскеер извади меча си.

Страк забрави болката от опарването и зяпна.

Гемата засия, обкръжи я светъл нимб. Изведнъж, тихо и безшумно, тя отпрати нагоре лъч — не толкова светлина, колкото нещо, наподобяващо дим. Бял като сняг дим, който потече нагоре в съвършено прав стълб, непритеснен от вечерния ветрец. На върха на стълба, по-високо от орките, млечнобелият дим очерта голяма овална форма, надвисна над тях, закръжи и замята искри.

— Магия! — ревна Хаскеер и вдигна меча да удари камъка.

— Не! — спря го Страк. — Чакай! Виж!

Димният стълб променяше цвета си от бяло в синьо. Пред смаяните им погледи синьото отстъпи на червено, червеното — на златно. На всеки няколко секунди цветът се променяше, тъй че колоната в бърза последователност преливаше във всички цветове. На свой ред те потъваха в надвисналия над главите им яйцеобразен облак и той трептеше и пулсираше като нещо оживяло.

Хаскеер и Страк гледаха онемели и зяпнали.

Цветната мъгла придоби плътност — като увиснало във въздуха издуто платно. Платно, върху което някой смахнат художник сякаш беше излял гърнета с боя. Но редът скоро отмете хаоса и се очерта ясно открояемо лице.

Човешко лице.

Лице на мъж. С дълга до раменете кестенява коса и късо подрязана брада. Очите му бяха сини, носът — извит като ястребов клюн, устата добре оформена, почти женствена.

— Това... — възкликна Хаскеер. — Това е Серафейм!

Да, това беше Тентарр Арнгрим. Страк също моментално го позна.

За окото на орк магьосникът бе на неопределена възраст, но и двамата знаеха, че е много по-стар, отколкото изглежда. И колкото и чужда да им бе човешката раса, властното присъствие на човека бе очевидно, макар и филтрирано през омагьосаната гема.

— Поздрави, орки. — Арнгрим говореше толкова ясно, колкото ако стоеше пред тях в кръв и плът.

— Ти трябва да си мъртъв! — извика Хаскеер.

— Мисля, че няма да мога да ви чувам. Това не е... сега.

— Какво?

— Образът му е бил излят някак в тази гема.

— Искаш да кажеш, че *наистина* е мъртъв?

— Само *слушай*.

— Не се страхувайте — продължи гласът на магьосника. — Разбирам колко глупаво е да се каже това на толкова храбра раса като вашата. Но бъдете уверени, че не ви мисля лошото.

Хаскеер изобщо не изглеждаше успокоен. Двамата орки стискаха нервно мечовете си.

— Говоря ви, защото камъкът бе създаден, за да се активира, щом засече присъствието на Страк. — Арнгрим се усмихна и добави: — Надявам се, че е така и че чуваш думите ми, капитане на Върколаците. Аз не мога да те видя или чуя, както вече би трябвало да е обяснено от Парнол, пратеника, който ви е донесъл това послание. Той е мой доверен послушник. И нека младостта му да не ви подвежда. Той е мъдър не според годините си и храбър, както ще разберете. — Чародеят отново се усмихна. — Прости ми, ако това те смущава, Парнол. Зная, че не обичаш похвалите.

Страк и Хаскеер погледнаха трупата на пратеника.

— Ролята на Парнол, както допускам, че вече ви е казал, не е само в това да ви донесе гемата, но да действа като ваш водач, стига да се съгласите с предложението ми.

— Водач ли? — удиви се Хаскеер.

— Парнол сигурно вече ви е казал за естеството на задачата си — продължи чародеят. — Вие може би вярвате, че съм мъртъв. Обстоятелствата, при които се разделихме, със сигурност трябва да са ви довели до това заключение. Но аз имах добрия късмет и нужните умения, за да оцелея при разрушаването на двореца в Иллекс. Моята история обаче не е важна в момента. Много по-важна е причината, поради която ви търся, и смисълът на това послание.

— Ами казвай я де! — изръмжа Хаскеер.

— Шшт!

— На принципа, че една картина тежи повече от цял порой думи, преценете това.

Арнгрим изчезна. Замести го калейдоскоп от образи. Сцени с орки, бити с камшици, бесени, изгаряни живи или посичани от конница. Бягащи орки, домовете им плячкосани, а стоката им — пръсната из полята. Орки, подкарани на стадо като животни, в плен или на заклание. Орки унизявани, оскърбявани, бити, подложени на меча.

А мъчителите им бяха хора.

— Изпитвам срам от своята раса — каза Арнгрим; образите не спираха да се редят. — Твърде често постъпваме като зверове. Това, което виждате, става сега. Тези насилия се извършват в свят, подобен на вашия. Нещастен свят, където над орките властват жестоки потисници и свободата им е отнета, както бе отнета вашата.

— Орки, прецакани от хора — измърмори Хаскеер. — Какво му е новото?

— Вие можете да помогнете на братята си по раса — каза чародеят. — Не казвам, че ще е лесно, но вашите воински умения и доблест могат да им донесат дори освобождение.

Хаскеер изсумтя. Страк го изгледа с яд.

— Защо бихте пожелали да се заемете с такава мисия? Е, ако участта на вашите събратя орки не е достатъчен мотив, вижте още нещо, което ви е познато.

Сцените на насилие и разруха угаснаха. Замени ги женска фигура: нито напълно човешка, нито съвсем от друга раса. Очите ѝ бяха леко скосени, с необичайно дълги мигли, тъмни и неизмеримо дълбоки. Орловият ѝ нос и сочната уста изпъкваха на някак прекалено

плоско и широко лице, обрамчено от дълга до кръста коса с цвета на мастило от сепия. Най-изумителното бе кожата ѝ, с леко зелена и сребриста лъскавина, създаваща впечатлението, че е покрита с мънички люспи. Беше красива, но съблазняващият ѝ чар бе някак на границата на чудатото.

— Дженеста — подсети ги съвсем ненужно чародеят.

Мравки полазиха по гърбовете на Страк и Хаскеер.

— Да, тя преживя портала. Не зная как. И макар да ми е родна дъщеря, най-горчиво съжалявам, че е жива. — Дженеста се появи на черна колесница в челото на триумфален парад; в следващата картина говореше на обезумяла тълпа от терасата на дворец; после оглавяваше масова екзекуция. — Ще бъде откровен. Това, че тя продължава да съществува, е по-голям проблем от съдбата на вашите родственици, колкото и ужасно да е положението им. Защото ако бъде оставена необузdana, тя ще зароби още от вашия народ, както и от моя. Сам съм неспособен да надвия Дженеста. Но може би вие ще успеете да я спрете и да въдворите ред. Изберете ли този път, Парнол ще ви обясни всичко най-подробно. Но ще са му нужни инструментумите, които са ваше притежание, щом ще бъде вашият водач. Неговият път до вашия свят бе еднопосочен. Вярвам, че инструментумите все още са у вас. Иначе начинанието е обречено, преди да е започнало. — Арнгрим се усмихна отново. — Някак си мисля, че ги пазите.

— Всезнайко — изломоти Хаскеер.

Появи се нов образ: пет свършени сфери с различни цветове, всяка с големината на бебешко юмруче. Бяха сътворени от непознат материал. От всяка стърчаха шипове с различна дължина и на всяка сфера броят им бе различен.

— Инструментумите или звездите, както предпочитате да ги наричате вие, притежават забележителна мощ. По-голяма дори от онова, което съзнавах, когато ги създадох. Макар че навярно трябваше да се досетя, предвид това колко бях изцеден при сътворяването им. Беше от онези постижения, до които магьосниците могат да се домогнат само веднъж в живота си. Не бих могъл изобщо да създам друга група. Но забележете. Макар и редки, инструментумите в никакъв случай не са уникални.

— Значи ли това, че има и други? — прошепна Хаскеер.

— Би трябвало. Как според теб той дойде тук? — Страк извъртя палец към трупа.

— Парнол може да използва звездите, които вие сигурно пазите, за да направлява порталите — обясняваше Арнгрим. — Например, за да се стигне до мястото, което напуснахте, Марас-Дантия, те трябва да бъдат наместени ето така. — Докато говореше, сферите се събраха по начин, който изглеждаше неправдоподобен, макар и не чак невъзможен, вградиха се една в друга и образуваха едно цяло. — За да се отпътува до земята, която ви показах, е нужна ето тази конфигурация. — Звездите изпълниха нова невероятна маневра и отново завършиха в едно цяло. — А за да се върнете там, където сте сега... — Раздвижиха се и се сляха в различна, но също толкова съвършена комбинация. — Опитът да се използват инструментумите, без предварително да са наместени по подходящия начин, ги кара да действат произволно, а това може да е много опасно. Но на вас няма да ви се наложи да се притеснявате как ще подействат. Това е работа на Парнол. — Гласът му стана гробовен. — Вашият дълг е да ги пазите като живота си. Освен че са единственият ви път към дома, те никога не трябва да попадат в неподходящи ръце. Призовавам ви да приемете задачата, която очертах пред вас, Върколаци. Заради своите събрата и заради по-великата цел.

Светлината на магията заглъхна. За миг димният стълб бе засмукан обратно в гемата. Вечерните сенки се върнаха, с тях — и безмълвната тишина.

— Да се еба в гъза — изръмжа Хаскеер.

— Много поетично го каза.

— Поздрави, орки.

Обърнаха се рязко към гемата, стиснали мечовете. Тя сияеше отново.

— Не се страхувайте. Разбирам колко глупаво е...

Камъкът засъска. Запулсира със сива светлина.

— ... да се каже това на толкова храбра раса...

От гемата извираше зеленикава пара. Запраця и зацвърча.

— ... като вашата. Но бъдете уверени...

Последва силен пукот и гемата се пръсна на парчета, които изпускаха зловонна миризма.

— По дяволите, какво разбра от всичко това? — попита Хаскеер.

— Може да е точно каквото ни трябва.

— Какво?

— Чувствал ли си някога, че...

— *Какво* да съм чувствал?

— Не ме разбирай погрешно. Това, че намерих Тирзарр, че дойдохме тук, че имам малките... това са най-хубавите неща, които са ми се случвали. Но...

— Мамка му, изплюй го, Страк.

— Това място е всичко, на което сме се надявали. Хубав лов и пирове, другарство, турнири, колибите ни. И все пак, от време на време, не ти ли е малко... досадно?

Хаскеер го зяпна.

— Мислех, че съм единственият.

— Така ли се чувстваш?

— Аха. Не знам защо. Както каза, животът тук е добър.

— Може би е точно това.

Хаскеер се намръщи.

— К'во искаш да кажеш?

— Къде е опасността? Къде е *врагът*? Знаем, сбиваме се с другите кланове понякога, но не е същото. Това, което ни липсва, е... цел.

Хаскеер погледна късчетата на пръсналата се гема.

— Не го мислиш сериозно това, нали, Страк?

— Нямаше ли да е добре, ако имахме мисия?

— Е, да, но...

— Какво по-хубаво от това да наточим мечовете си и да се притечем на помощ на събратя орки? И да получим шанс да се разплатим с оная кучка Дженеста.

— Това е лудост. Запитай се: защо магьосникът взима нашата страна? Защо не потърси неговата си раса? Ако сме научили нещо, то е да не вярваме на хората.

— Той ни помогна.

— Когато го устройваше. Смятам, че тук има нещо повече.

— Би могло.

— Все едно. Само плямпаме. — Кимна към Парнол. — От тоя вече не става водач.

— Може би не ни и трябва.

— О, я стига, Страк. Не можеш да повториш цялата оная шибания със звездите, дете ни я показа Серафейм... нали?

— Движенията, които ни връщат тук. Мисля, че ги запомних добре.

Хаскеер като че ли се впечатли.

— А другите?

— Тъ... не.

— Е, и каква полза тогава? Той каза, че било опасно, ако...

— Знам какво каза. Но нещо ме гложди.

Не довърши и се приближи до мъртвия. Коленичи и свали амулета му.

Драскулките, врязани по повърхността, бяха много дребни и едва се различаваха. Състояха се от редици символи, на групи по пет. Символите представляваха кръгчета със стърчащи от тях под различни ъгли черти. Страк ги гледаше много дълго, без да продума. Накрая заяви:

— Това е.

— Кое?

— Ето тази, третата група фигури. Същата е, както трябва да се задвижат звездите, за да се върнем тук.

Хаскеер не се и опита да скрие объркването си.

— Тъй ли?

— Така изглежда. Всички тези знаци са различни и са много повече от трите, които ни показва Серафейм.

— Искаш да кажеш... че това показва как се използват звездите?

— Да. Като карта. Смятам, че първият ред е как да стигнем до Марас-Дантия, а вторият ни отвежда на онзи свят с орките. Другото... кой знае?

— Много хитро, Страк — възхити се Хаскеер.

Страк окачи амулета на врата си.

— Не бързай да се радваш. Може да греша. Но често съм се чудил защо Арнгрим ми даде звездите. Може би вече знаем.

— Мислиш, че го е намислил това? От самото начало?

— Възможно е да е предвиждал бъдеща неприятност.

— И е разчитал на нас да се справим с нея?

— Кой знае? Човеците са двулични.

— Не е лъжа.

Страк се замисли.

— Има нещо смущаващо в картините, които ни показва. Забелязали ли? Орките изобщо не оказваха съпротива.

Това не беше хрумнало на Хаскеер досега.

— Вярно. А защо?

— И кога нашата раса изобщо си е обръщала другата буза?

— Да бе, какво им е на тия?

Страк само сви рамене.

Хаскеер посочи трупа.

— А него кой го уби?

— Не знам. Но мисля да разбера. Влизаш ли в играта?

Хаскеер помисли малко.

— Аха. Щом ще има бой — влизам.

3.

Летният следобеден пек вече отслабваше и в ранната привечер светлината преливаше от златно в огненочервено. Лек ветрец носеше сладостен мирис на тучни треви. Във въздуха трептеше нежна птича песен.

На един нисък хълм се издигаха десетина колиби, ограда за добитъка и две плевни. Пищно зелена гледка се простираше във всички посоки. Тучни пасища и гъсти гори. Тънката сребриста ивица на далечна река се виеше в безбрежния изумруд.

В една от колибите жена слагаше момченцата си да спят.

— В онези дни — разправяше им тя — гибел поразила земята. Била жива напаст. Жалка и хилава раса с отвратителна външност, слаби белокожи същества с алчен нрав. Ненаситна сган, опиянена от разрухата, която сеела по пътя си. Изтръгвала вътрешностите на земята, плячкосвала богатствата ѝ, тровела водите ѝ. Сеела болести и злочестини. Раса, която потъпкала магията.

Децата ѝ я слушаха прехласнати.

— Тази раса изпитвала презрение към другите раси и наслада от изстреблението им. Но омразата ѝ не била насочена само към другите. Биели се и помежду си също така. Войни кипели между племената ѝ. Избивали се и без никакъв повод и всички други раси тръпнели от страх пред тях. — Изгледа децата едно по едно. — Освен една. За разлика от напастта, те не убивали за удоволствие, нито сеели опустошения заради самите тях. Не им липсвало благородство и доблест и не били противни на вид. Били красиви и храбри. Били...

— Орки! — извикаха в хор дребосъците.

Тирзарр се усмихна широко.

— Я какви сте ми умни.

— Ние *винаги* сме герои в приказките — напомни ѝ Корб.

Тя им подхвърли по парче сурово месо. Момчетата задъвкаха мръвките с наслада, по брадичките им потече червен сок.

— Има ли от ония човеци чудовища тука? — попита Янч, без да спира да дъвче.

— Не — отвърна Тирзарр. — Няма от тях в цял Кераган.

— Жалко — промърмори разочаровано малкият. — Ще ми се да убия някой.

— Не, аз ще убия — заяви Корб и размаха дървения меч, който му беше направил баща му.

— Разбира се, вълчето ми. Сега ми дай това. — Тирзарр протегна ръка и той с неохота й даде меча. — Време е да спите.

— А, не! — възразиха двамата в един глас.

— Довърши историята! — настоя Корб.

— Разкажи ни пак за вещицата! — изчурулика Янч.

— Да! — присъедини се братчето му и заподскача. — За вещицата!

— Късно е.

— Вещицата! Вещицата!

— Добре, добре. Млъкнете. — Нагласи ги в постелите им, зави ги и седна. — Но веднага след това заспivate, нали?

Двамата закимаха, ококорили очи, одеялата бяха придърпани до брадичките им.

— Дженеста не била точно вещица — заговори Тирзарр. — Била чародейка. Магьосница, родена от магьосници, и владеела могъщи сили. Сили, станали още по-могъщи заради жестокостта, която подхранвала магията ѝ. Била наполовина човек, наполовина нияд, което обяснява странната ѝ външност. И несъмнено човешката част обяснява жестокостта ѝ. Самата Дженеста се наричала кралица, но титлата и владенията ѝ били спечелени с измама и злина. Под нейната власт страхът държал бича. Замесвала се в човешките дела, подкрепяла ги в един момент, воювала с тях в другия — както диктувал личният ѝ интерес. Водела ненужни войни и намирала наслада в жестокостта. Сеела вражда и засипвала земята с кръв и огън.

— Прибрах се!

— Тате! — викнаха Корб и Янч, отметнаха завивките и скочиха.

Тирзарр се обърна към влезлия и въздъхна.

— Опитвам се да ги накарам да *заспят*, Страк. Здравей, Хаскеер. Мъжете наведоха глави.

— Прощавай — продума Страк.

Твърде късно. Децата се втурнаха към баща си, вкопчиха се в краката му и се разкрещяха радостно.

— Леко,леко. Ами Хаскеер? Нищо ли няма да кажете на него?

— Здравсти, чичо Хаскеер.

— Мисля, че ви е донесъл нещо — добави Страк.

Те моментално го зарязаха и се спуснаха към Хаскеер. Той ги награби за вратлетата в грамадните си шепи и ги надигна със смях във въздуха.

— *Какво си ни донесъл? Какво ни носиш?*

— Ами, да видим, а?

Пусна ги на отъпкания пръстен под, бръкна под кожения си жакет и измъкна два тънки платнени вързопа. Преди да им ги връчи, погледна Тирзарр. Тя кимна.

Братчетата размотаха вързопите и ахнаха от радост. Вътре имаше красиви, прелестно изваяни бойни секирки. Бяха направени като за малки ръчички, с лъскави, остри като бръснач ръбове и резбовани дървени дръжки.

— Нямаше нужда, Хаскеер — обади се Тирзарр. — Момчета, какво трябва да кажете сега?

— Благодаря, чичко Хаскеер! — изчуруликаха двамата засияли и почнаха, да секат из въздуха.

— Е, то пускането им на кръв май трябва да е скоро — разсъди Хаскеер. — Нали са на... на колко станаха?

— Корб е на четири, Янч на три — отвърна Страк.

— И половина! — поправи го Янч възмутено.

Хаскеер кимна.

— Крайно време е да убият нещо значи.

— Щат — увери го Тирзарр. — Благодаря, Хаскеер, оценяваме високо даровете ти, но ако нямаш нищо против...

— Трябва да поговоря с теб — каза Страк.

— Не сега — възрази Тирзарр.

— Важно е.

— Опитвам се да озаптя тези двамата.

— Още малко игра ще навреди ли? Трябва да ти кажа за...

— *Не сега. Ходихте за месо. Къде е?*

Доловил леката закана в гласа ѝ, Страк прояви благоразумието да не спори повече и двамата с Хаскеер се оставиха да ги избутат през

вратата.

Когато тя се затръшна след тях, Страк рече:

— Ще ѝ кажа какво се случи, като се поуспокои.

— Знаеш ли, Страк, почти започвам да вярвам, че май наистина те е страх от женската ти.

— Теб не те ли е?

Хаскеер побърза да смени темата.

— Е, и сега какво правим?

— Намираме майсторката ни по стратегия.

4.

Едно пълно с вода ведро побира милиарди капчици. В реките и океаните има неизброими трилиони.

Не съществува число, приложимо за морето от паралелни реалности.

Съставящите го части са неизмерими. Красят безбрежната пустош на гъсти искрящи облаци, всяка частица — отделен свят. Ако можехме да си представим невъзможното, за външния наблюдател тези песъчинки щяха да изглеждат съвършено еднакви.

Но една такава топчица, която приличаше на всички други и блещукаше нито повече, нито по-малко ярко, се отличаваше в едно особено важно отношение.

Тя умираше.

Ако въображаемият наблюдател се взреше в нея по-внимателно, щеше да види променящ се свят. Мехурче от отровени води и замърсен въздух.

Повърхността на този свят бе изпъстрена с крайности. Голяма част от нея все още беше зелена, но отровни пипала бяха нашарили глобуса. Бели грамади пълзяха от полюсите като сметана, изливаща се по пудинг, а атмосферата бе зацапана с отровни миазми.

Имаше четири континента. Най-големият, с умерен климат някога, сега включваше ивици субтропичен терен. В средата му се бе оформила прашна котловина и плодородната някога земя бавно се превръщаше в пустиня.

Отряд от петдесет войници се придвижваше през пустошта. По средата му двама вързани за коне пешаци се мъчеха да се задържат на крака.

На грубите шаячни куртки на войниците имаше гербове. Пленниците бяха цивилни, дрехите им — зацапани от пот и прах.

Беше горещо. Към пладне щеше да стане още по-горещо, но на двамата пленници не се полагаше вода. Устните им се бяха напукали, а

устата им бяха толкова пресъхнали, че им беше трудно да говорят. Ходилата им бяха целите в пришки.

Разликата във възрастта им не беше голяма. Малко по-възрастният приличаше на човек, радвал се на изнежен живот. Беше започнал да надебелява в кръста и зачервената му кожа изглеждаше болнава, уязвима за слънцето. Имаше бързи, някой би казал шавливи очи и безкръвна цепка за уста, оградена с проскубана козя брадичка. Рядката му черна коса вече се прошарваше, а на темето се бе очертала малка плешивина.

По-младият беше по-висок и по-стегнат. Тялото му беше мускулесто. Главата му беше покрита с буйна руса коса, а страните — с двудневна четина. Имаше кафяви очи и обветрено лице. Мръсните му дрехи очевидно бяха много по-евтини от тези на спътника му.

По-възрастният му хвърли кисел, изнервен поглед и изсъска:

— Кога най-после ще направиш нещо?

— Какво очакваш да направя аз?

— Малко уважение да покажеш, като за начало.

— Какво очаквате да направя, сър?

— Задълженията ти включват да ме пазиш. А ти...

— Млък! — подвикна им един от офицерите, а близките конници ги изгледаха враждебно.

— ... се издъни — продължи с дрезгав шепот по-възрастният. — Нищо не направи да предотвратиш пленяването ни, а сега...

— Сам си го докарахте това до главата — отвърна тихо по-младият. — Нямам нищо общо.

— Как така да нямаш? И двамата сме вързани, ако не си забелязал.

— Значи сме си поотделно, докато всичко е добре, и двамата, когато сме се натикали в лайната. Както обикновено.

— Този твой непокорен език ще ти го отрежа някой ден. — Лицето му беше почервеняло. — Само почакай да...

— Какво „да“? Не че в момента можеш да решаващ нещо сам, нали?

По-възрастният отри чело с опакото на изнежената си длан. Ноктите му бяха с маникюр.

— Знаеш какво ще стане, като ни отведат при Хамрик, нали?

— Мога да предположа какво ще стане с теб.

— Което за господаря, това и за слугата.

— Не е сигурно. — Младият кимна напред. — Е, скоро ще разберем.

Напред вече се виждаха кулите на крепост — потръпваха в маранята като мираж.

Когато се приближиха, видяха, че е построена от жълтеникав пясъчник, не по-различен на цвят от онова, в което се превръщаше околният пейзаж. И беше огромна, с достатъчно дебели стени, за да устоят на земетресение. По тях обаче личаха следи от скорошен сблъсък — щърбини и пукнатини от ожесточен щурм.

В подножието на крепостта се бе струпало окаяно бедняшко градче. Гмеж от пръстени колиби и шатри се издигаше в сенките на стените, груби заслони, долепени до огромните каменни блокове. Хора и добитък щъкаха навсякъде. Носачи на вода, улични продавачи, скитници, селяни, търговци, курви, жреци с дълги раса, тълпи войници. Мършави бездомни псета притичваха из гъмжилото. Пилци и прасета ровеха из уличната смет. Миришеше на човешка смрад и благовония.

Конниците подкараха бавно през тълпата. Подминаваха наежени улични хлапета, намръщени стражи и търговци, повели върволици магарета с тежки самари. Хората спираха и зяпваха след тях, отпращаха ги с обидни ругатни.

Подминаваха сергии, отрупани с хляб, козе сирене, подправки, месо и спарен зеленчук. Някои предлагаха вино, бъчонки бренди или ведра бира, към които двамата пленници хвърляха особено завистливи погледи. Единственото, което си спечелваха обаче, беше по някое вяло замерване с гнил плод и всеки път хвърленото вдигаше облаче прах, щом плеснеше в гърбовете им.

Крепостните порти бяха подобаващо внушителни, кипнало изобилие от грандиозни статуи и хералдически символи. Но стари и овехтели. Зад тях имаше голям каменен двор. Тук също се носеше глъч и врява, но не хаотични като в градчето отвън, а с повече войнишки ред.

Отрядът спря и всички слязоха от конете. Притичаха коняри и поведоха животните към конюшните. Пленниците сякаш бяха забравени. Не им развързаха ръцете, но никой не им обръщаше

внимание и те се смъкнаха изтощени на топлите каменни плочи. Никой не ги смъмри.

Седяха до ниския зид на някаква малка градина. Беше стара, от по-злачни времена, и отдавна беше изсъхнала. Пръстта бе станала на прах, а двете дървета в средата ѝ бяха изсъхнали, с голи като скелети клони.

Войниците се пръснаха. Останаха само четирима — хвърляха по едно око на пленниците, докато приказваха с един офицер.

По-възрастният пленник зашепна:

— Дай да избягаме.

— Глупаво — отсъди спътникът му. — Нямаме съюзници тук. Онази сган навън няма да ни е добро убежище.

— По-добре, отколкото да чакаме съдбата си като добитък, нали?

— Едва ли. Освен ако не искаш да те набодат със стрели като таралеж. — И посочи нагоре. Няколко стрелци ги гледаха от бойниците.

— Няма да ни убият. Хамрик ще побеснее, ако го лишат от удоволствието да го направи лично.

— Но се съмнявам, че им е заповядано и да не ни ранят. Щом толкова ти се ще да ти шибнат две стрели в краката — давай. Господарю.

При тази наглост прошареният изсумтя, но после се умисли. След малко ги вдигнаха с ругатни и ритници и той се примоли за глътка вода.

— Благодеянията са привилегия на господаря ми, не моя — изръмжа старшият на стражите.

Краткият отдых само беше подсилил болезнките на пленниците. Бяха се схванали, мускулите им се бяха стегнали на възли. Но това не умилостиви пазачите. Жилещите первания на бичовете накараха двамата нещастници да заподтичват.

Преведоха ги през двукрилата порта към същинския замък. Вътрешността му бе сумрачна за подпухналите им очи, но за щастие — по-прохладна.

Като много други укрепления, престроявани и достроявани с времето, замъкът бе истински лабиринт от проходи, коридори и стълбища. Подминаваха постове и заключени врати, но почти не виждаха прозорци — само тесни амбразури.

Най-сетне влязоха в голяма зала. Беше с облицовани с дърво стени и висок таван, завесите бяха спуснати да задържат жегата навън. Светлината идеше от маслени светилници и свещи, въздухът беше душен. Високо горе, където свършваше дървеният цокъл и започваше каменна стена, някога бе имало фамилни гербове. Сега всички бяха изкъртени и отдолу се виждаше оголеният бял гранит.

Стражите, застанали мирно на входа, носеха ливреята на лична гвардия. Имаше и няколко цивилни служители.

Залата беше празна, без никакви мебели освен дървения трон на подиума в дъното. Но и той беше вандалски обезобразен — някой беше изсякъл дърворезбата, украсявала високия гръб. Изправиха пленниците пред трона.

Изтече минута в ледена тишина.

Зад трона имаше умело прикрита врата, изравнена с подиума. Тя се отвори и влезе един мъж.

Владетелите идват под различен облик. Онези, които са наследили властта, може да са с невзрачна външност. Заграбилите я често създават впечатление за сурови воители. Кантор Хамрик приличаше на дворцов чиновник. И това подхождаше напълно за човек, успешно закупил кралство. Закупил в смисъл, че е платил кървавото убийство на предишния монарх.

Хамрик приличаше на писарушка, защото в известен смисъл си беше точно това. Твърде рано в престъпната си кариера бе осъзнал ефикасността на равенството между парите и властта. Научил го беше и го беше взел присърце (или по-точно при онова, което в неговия случай можеше да мине за сърце). Усвоил бе изкуството да използва незаконно придобитите си богатства, за да манипулира алчността на хора без скрупули и да се издигне на гребена на вълната от чужда кръв, купена и заплатена.

Телосложението му бе по-пригодно по-скоро за бягане от бой, отколкото за влизане в него — характеризираше се с онова, което някои биха нарекли жилавост. „Мускулест“ при него бе само мозъкът му. Реагирал бе на косопада, като бе заповядал да му обръснат главата, от което ръбатият му череп изпъкваше още повече. На грубото му скулесто безбрадо лице властваха остри сиви очи. Но горко на онзи, който го вземеше за счетоводител.

Щом Хамрик стъпи тежко на подиума, стражите натиснаха пленниците да паднат на колене. Всички се поклониха.

— А, Микалор Стендивън — каза узурпаторът, след като се настани на заграбения трон. — Започвах да си мисля, че никога вече няма да имам удоволствието да се порадвам на компанията ти.

По-възрастният пленник вдигна глава и се пробва с небрежно добросърдечие:

— Много ми е приятно да те видя, Кантор.

Хамрик го удостои със студен застрашителен поглед.

— Сиреч — поправи се припряно Стендивън, — най-покорни поздравления, повелителю мой. И позволи ми да се възползвам от възможността да те поздравя за издигането ти на...

Хамрик махна с ръка да го прекъсне.

— Да приемем ласкателствата за изчерпани, а? — Погледът му се спря на спътника на Стендивън. — Виждам, че си водиш кученце, както обикновено.

— Да, въ, твое величество. Той е...

— Той може да говори за себе си. Как се казваш?

— Пепърдайн, сър — отвърна по-младият пленник. — Джоуд Пепърдайн.

— Обвързан ли си с него?

Пепърдайн кимна.

— Значи сте солидарни длъжници.

— Ако това е някакво недоразумение за пари — заговори Стендивън все едно, че току-що му беше хрумнало, — сигурен съм, че можем дружески да уредим такъв дребен проблем.

— Дребен? — повтори застрашително Хамрик.

— Въ, да. За човек като теб, с новия ти толкова висок сан, трябва да е само...

— Млъкни. — Хамрик махна с ръка на един възрастен и усърден на вид канцелар. — Колко?

Старецът държеше дебел опърпан тефтер. Наплюнчи палец и запрелиства страниците.

— Закръгли там числата — нареди му Хамрик.

— Да, твое величество. — Намери вписаното и примижа. — Да видим сега. С лихвата, да речем... четиридесет хиляди.

— Толкова много? — възкликна с престорена изненада Стендивън. — Добре, добре. Все пак малко съм озадачен защо трябваше да ни водите тук за това. Мога да разбера, че може да се е налагало, докато беше лих... докато предлагаше парични услуги. Но, твое величество, един крал със сигурност не се нуждае от пари, нали?

— Я се огледай. Това тука да ти прилича на цветущо кралство? Свалянето на Вайвъл беше скъпа работа и макар привържениците му да бяха надвити, все още не са съкрушени напълно. Всичко иска пари.

— Разбира се, разбира се.

— Дългът си е дълг, а твоят е просрочен.

— Абсолютно. И е въпрос на чест.

— Е, и какво ще направиш по този въпрос?

— Ще позволиш ли първо да получа нещо за пиене? Бяхме под това слънце ужасно дълго и...

Хамрик вдигна ръка и нареди да донесат вода. Младо лакейче дотича с кожен мех. Хамрик стана от трона и слезе при коленичилиия Стендивън. Но не му даде меха, а го наведе тъй, че само една капка да падне в подложените му шепи. Намръщен, пленникът облиза дланта си с напукания си език.

— Една капка — рече Хамрик. — Колко време според теб ще трябва да изгълташ, да речем, четиридесет хиляди?

Слисаният Стендивън не отвърна нищо.

— Никакво сигурно — реши Хамрик, — ако ги получиш наведнъж. В един стакан, да речем.

— Кантор... исках да кажа, твое величество, аз...

— Но да предположим, че имаш по една капка, точно както сега. Колко ще отнеме това? Дни? Седмици? — Хамрик задържа меха на ръка разстояние и го огледа преценяващо. — Това нещо скоро ще стане скъпо, както е тръгнала тази земя. Както върви целият свят. Мога да си представя как водата става ценна като... кръв.

Стендивън се размърда неловко. Пепърдайн не издаде никакво вълнение.

— Това е сделката — продължи Хамрик. — Отплати ми се в пари или ще си го взема в кръв. Четиридесет хиляди капки, една по една. — Наведе се към Стендивън и го погледна в очите. — Казвам го сериозно, не е метафора.

— Мога да платя! — извика Стендивън.

— Има ли ги парите? — обърна се Хамрик към Пепърдайн.

— Не.

— Питаш един *роб* за финансовото ми състояние? — възмути се Стендивън. — Какво може да знае той?

— По-умен е от теб. А може и да не е, като гледам, че още не ти е прерязал гърлото, докато спиш. Но поне не ме оскърби с лъжа. Това ще му спечели по-бърза смърт от твоята.

— Можеш да вземеш него.

— Какво?

— Да уредим дълга. Силен е, държи на тежък труд и...

Хамрик се разсмя.

— А си мислех, че *аз* съм кучи син. Та той не струва и ей толкова от онова, което ми дължиш. За какво ми е още една уста за хранене?

— Мога да платя, Хамрик. Просто ще ми трябва малко време, докато събера...

— Бездруго загубих достатъчно време. Нямам друг избор, освен да заповядам да екзекутират и двама ви. *Стражи!*

Няколко души се приближиха и вдигнаха пленниците на крака.

Хамрик вече се отдалечаваше.

— А ако ти намерим нещо, което е по-ценно от парите? — викна след него Пепърдайн.

Самозваният крал спря и се обърна.

— Че какво по-ценно можете да намерите?

— Нещо, което отдавна искаш.

— Казвай.

— Всички знаят, че търсиш инструментумите.

Очите на Хамрик блеснаха алчно, но той отвърна равнодушно:

— И мнозина са лъгали, че знаят къде може да се намерят.

— Само че ние не сме от тях. Наистина можем да ти помогнем да се сдобиеш с тях.

— Как?

— Между другото, господарят ми не излъга съвсем, като каза, че би могъл да ти се изплати. Планът беше да ги намерим, да ги продадем на този, който плати най-високо на търга, и да уредим дълга си с теб от печалбата. Всъщност тъкмо бяхме по дирята им, когато хората ти ни хванаха.

— Защо не го спомена това досега?

— *Ти* на наше място щеше ли да го споменеш, твое величество?
И да рискуваш да загубиш такава печалба?

Стендивън закима енергично.

— Истина е. И аз съм слушал историите, макар да признавам, че никак не ми е ясно какво всъщност уж трябва да правят тия инструментуми. Но винаги съм мислел, че този, който ги намери, ще спечели огромно богатство.

— Мен ме интересуват не заради парите — заяви Хамрик.

— Не те интересува *стойността* им? — Стендивън го изгледа слисано.

— Не *този* вид стойност. Ако функцията им е такава, каквато е според мълата, има шанс да се спася с хората си от този вонящ свят.

Пепърдайн и Стендивън бяха озадачени от думите му, но решиха, че ще е по-благоразумно да си замълчат.

— Та какво ви кара да мислите, че имате шанс да ги намерите, след като всички други се провалиха? — попита Хамрик.

— Натъкнахме се на факти — отвърна Пепърдайн.

— Какви факти?

— Ще ни простиш, че не искаме да покажем последния си коз в сделката, нали? — рече Стендивън.

— Блъфирате и двамата.

— Можеш ли да си позволиш този риск?

— И какво ще загубиш, ако лъжем? — добави Пепърдайн.

Хамрик премисли думите им.

— Какво включва намирането на инструментумите? Какво ще трябва да направя аз?

— С цялото ми дължимо уважение, твое величество — отвърна Пепърдайн, — не ти, а ние.

— Обясни.

— Сведенията, които имаме, сочат, че може да се намерят на север.

— Колко на север?

— Много. Чак при новите земи.

— В Центразия? Според това, което съм чувал, там е пълно с изроди и чудовища.

— Казват, че и магия имало там, един вид. Най-логичното място, където да намерим каквото търсим, нали?

— И какво можете вие да направите там, а да е непостижимо за войската ми?

— Имаш ли и един, който да заделиш? Освен това ние имаме връзките.

— Че защо да не заповядам просто да ви изтезават и да разберат каквото знаете?

— Връзките ни ще се договорят само пряко с нас. Появи ли се някой друг, отдавна ще са си отишли.

Последва дълго мълчание. Хамрик претегляше избора си. Накрая отсече:

— Като цяло, не ви вярвам. Но ако има шанс, трябва да съм глупак, за да не го опитам.

На Стендивън не му оставаше нищо, освен да се сдържи да не въздъхне от облекчение.

— Ще има ограничения във времето, естествено — обясни Хамрик. — И лично ще избира ескорта ви.

— Ескорт ли?

— *Разбира се.* Да не си мислите, че ще ви пусна да се шляете сами?

— Не. Не, разбира се.

— Ако донесете инструментумите, дългът е уреден. Дори ще ви възнаградя. Ако обаче всичко това се окаже измама, само ще позабавите смъртта си с кратък отдых в земя, пълна с ужасии. Ще ви върнат тук и ще ви убия. Ясно ли е?

Двамата кимнаха.

Без повече приказки Хамрик се обърна и напусна залата.

— Къде ти беше умът? — прошепна Стендивън на крепостника си. — Не знаем къде да намерим ония неща, нито дори дали съществуват.

— По-добре беше да ни убие ли? Трябваше да измисля нещо, за да спечелим време.

— А какво ще стане, когато главорезите му разберат, че ги лъжем?

— Не знам. Ще измислим нещо.

— Дано само да е нещо хитро, че...

— Шшт!

Към тях се приближи офицер. Същият, който им бе отказал вода.

— След като вече се радвате на благоволенieto на господаря —
заяви той, — поне засега, помислих, че може да изпиеете това.

Стендивън вдигна глава с очакване.

Споходен от смеха на останалите в залата, офицерът обърна
манерката си и я изля върху лицето му.

Стендивън разтърси глава като излязло от река куче и пръсна
милиони капчици вода.

5.

Стъклото беше рядка стока. Майсторите орки знаеха как да го правят, но рядко си правеха труда, освен за особени случаи, например за прозорци на места за обреди и тук-там за големите къщи на вождовете. Можеше да се види и по кръчмите, но рядко.

Когато приближиха до първия хан, който се мярна пред очите им, Страк и Хаскеер разбраха защо всъщност стъклото се използва толкова рядко.

С оглушителен трясък някакъв орк изхвърча през един от прозорците, превъртя се два пъти във въздуха и тупна сред парчетата.

Вратата на кръчмата беше здрава. Но не толкова, че да издържи на друго летящо тяло. Пребитият орк, който изхвърча през нея, успя да залитне две крачки, преди да рухне.

Вътре цареше бъркотия. Дивашка врява, трошене на грънци, рев и ругатни.

— Тук трябва да е — каза Страк.

Влязоха през избитата врата. Един орк кацна по гръб на пода пред тях. Доста тежко — чак дъските на пода се разтредоха.

Страк му кимна.

— Добро утро, Брегин.

— Здравсти, капитане — изпъшка оркът.

Гостилницата бе доста просторна, с тезгях в единия край и буря в другия. Окото на бурята стоеше на маса.

И размахваше готварски котел. Стискаше го за дръжката и лупаше по главите петима-шестима орки.

Койла беше красив образец на оркската женственост, с привлекателно петниста кожа, бляскави тъмни очи, дълги зъби и мускулеста, воинска физика. А най-съблазнителното беше, че се биеше като демон със зъбобол.

Тъкмо когато Страк и Хаскеер влязоха, добре нацеленият й ритник натресе в ченето един противник, който не успя да се дръпне навреме и тупна на пода като чувал с леш. Другите се опитваха да я

спипат за краката и да я съборят, но тя отскачаше с лекота. Те започнаха да клатят масата.

— Да помагаме ли? — зачуди се Хаскеер.

— Не мисля, че можем да я надвием — отвърна сухо Страк.

С камбанен звън котелът на Койла дрънна в скулата на един от противниците ѝ. Той подбели очи и се просна на пода.

Хаскеер видя една недопита халба, надигна я и удари глътка, а Страк се облегна на тезгяха, скръсти ръце и загледа свадата.

Четиримата останали мъжкарите най-сетне успяха да съборят масата. Койла скочи с краката напред и изрита единия в гърдите с пети. Той изпъшка и излезе от играта. Тя бързо се изправи и помете следващия — сплеска му носа с котела. Той унило се свлече между нападалите столове.

Двамата все още останали на крака ѝ скочиха едновременно. Единият отпадна по чистата случайност, че си натресе челото във вдигнатия ѝ лакът, олюля се и плавно си полегна в дълбока дрямка. Койла избегна лапите на последния, шибна го в слепоочието с юмрука на лявата си ръка и приспа и него.

След това за миг огледа с наслада сцената, хвърли котела настрани и весело поздрави Страк и Хаскеер.

— И какво по-точно беше това? — попита Хаскеер, тупна празната халба на тезгяха и се оригна.

— Почна като бой за мен, а после продължи като бой с мен. — Тя сви рамене. — Обичайното.

— Продължавай с тия ритуали на ухажване и ще останеш без ухажори — подхвърли Страк.

— Да ме ухажва тази жалка *сган*? Шегуваш се. Никой, който не може да ме повали, не заслужава вниманието ми. А вие какво правите тук?

— Имаме новина — отвърна Страк. — Дай да излезем навън.

Беше началото на чудесен ден. Слънцето беше изгряло и къпеше земята в блажена топлина. Прехвърчаха птици, бръмчаха пчели.

Излязоха и седнаха на една могилка. Страк обясни какво се е случило, Хаскеер го прекъсваше да добави по нещо. Показаха ѝ амулета.

— Но Дженеста със сигурност е мъртва, нали? — рече Койла. — Видяхме как я разкъса онова... онзи въртоп.

— Сигурно не може да бъде убита толкова лесно — предположи Хаскеер. — С тия сили, дето ги има тая кучка, мисля, че *изобщо* не може да бъде убита.

— Бас слагам, че едно парче хладна стомана в сърцето ще й спре магията — отвърна Страк.

— Мислиш да го получи ли?

— Не знаем как е оцеляла, но изглежда, че е, и кара орки да страдат. Какво правим по въпроса?

— Ако напуснем тази земя, знаеш в какво най-вероятно ще се набутаме — напомни му Койла. — Суеверия за това какви сме, омраза и фанатизъм. Сигурен ли си, че искаш пак да минеш през целия този боклук?

— Минавали сме и през по-лоши неща от думи.

— Не ме притесняват думите. И не разчитай на прекалено много съюзници, където и да идем.

— Не казвам, че ще е без трудности, пот и зор.

— Също като едно време, а?

— Е, а ти коя страна избираш, Койла? Отказваш ли?

Тя се ухили.

— По дяволите, не. Това място е добро, но след време става някак скучно. Засърбяло ме е за истински бой. Омръзнаха ми тези дребни боричкания.

Един орк залитна на вратата на кръчмата и изплю няколко зъба.

— В играта си значи?

— Много ясно.

— И после какво? — попита Хаскеер.

— Събираме дружината и поставяме въпроса — отсеке Страк.

Хаскеер смръщи чело.

— Странно, като си помислиш. Върколаците отново в строя.

— Стига да поискат да дойдат — каза Койла.

Неп и Гледег бяха лесни за намиране — лежаха приспани на пода на кръчмата до Брегин. Зода и Проок ловяха риба с копия малко по-нагоре по реката. Рефдоу помагаше в строежа на „дългата колиба“, тоест сградата на селския съвет на старейшините — повинност, наложена му след едно спречкване. Елдо, Бохсе, Лиффин и Джад бяха

с върналата се наскоро ловна група. Калтмон го намериха пиан на стъпалата на едно ханче и трябваше да го топнат в кацата за дъждовна вода. Орбон и Сифи се бяха задомили като Страк и си бяха в колибите, глезеха рожбите. Вобе, Гант, Финдже и Носкаа ги издириха на един местен турнир, в който се надпреварваха. Точе и Хустук се оказаха окошарени заради дребна лудория с коне, включваща погром и палеж, и се наложи да ги освободят под гаранция.

Страк обясни загадката около човека, дошъл през портала, и описа накратко посланието на Серафейм. Имаше обсъждане, но въпреки съмненията на Койла единодушието бе изненадващо. Колкото и да ги радваше трудно спечелената им свобода, всички се чувстваха потиснати и приеха радушно възможността за нова бойна мисия.

Късно следобед Страк вече бе готов да започне ново търсене. Трябваше нов набор, за да замести загубите, дадени от Върколаците в предишни битки, и да попълни състава на дружината. Захвана се да издири неколцината възможни кандидати, на които беше хвърлил око.

Вестта, че става нещо, се разнесе бързо и още същата вечер на поляната, където Страк стягаше четата си, се събра любопитна тълпа.

Бяха дошли и няколко от женските на Върколаците. Тирзарр също дойде, с огненочервената шапка, която Страк за пръв път беше зърнал във виденията си за това място. Стояха настрана от другите.

— И си сигурна, че нямаш нищо против? — повтори Страк.

— И да имах, щеше ли да е от значение? Не ме гледай толкова тъжно, знам, че ужасно ти се иска да заминеш.

— Не говори така. Ще се върна. Просто...

Тя опря мазолест пръст на устните му, за да го накара да замълчи.

— Знам. Няма нужда да ми обясняваш инстинктите на един орк. Само съжалявам, че не мога да тръгна с теб.

Той засия, облекчен от отговора ѝ.

— Виж, това щеше да е чудесно. Никога не сме изпитвали радостта да се бием рамо до рамо. Винаги съм мислил, че е нещо, което липсва в съюза ни.

— И аз. Двойките би трябвало да леят кръв заедно.

— Ще леем — обеща ѝ той.

— Пази се — каза тя, изведнъж станала сериозна. — Глупаво е да го казвам. Но ми се ще да мисля, че таткото на децата ще си е тук,

докато растат. Не поемай рискове, Страк.

— Няма — излъга той. Огледа се, Хаскеер беше вкарал Върколаците в някакво подобие на строй. Отстрани друга малка група пристъпваше нервно от крак на крак и гледаше малко гузно. — Трябва да започвам.

Тя кимна и се върна при групата женски.

— Главите горе! — ревна Хаскеер.

Дружината изпъна гърбове.

— Радвам се, че всички пожелахте да се върнете — заговори им Страк. — Винаги сме действали добре заедно и можем да го направим пак. — Тонът му стана твърд. — Тази част е с добър ред и дисциплина. Или поне беше. Поотпуснали сме се малко, откакто сме тук. Поомекнали сме, някои от нас. Подпишете ли за тази мисия, всички се подчинявате на военна дисциплина, също както преди. Командващият съм аз и ще има команден ред. — Хвърли поглед към Хаскеер. — Някой да има проблем с това?

Никой нямаше.

— В момент като този си спомняме за падналите си другари — продължи той. — Кестикс, Меклун, Дариг, Слеттал, Врелбид, Талаг. Всички те загинаха, докато служеха в тази дружина, и не бива никога да ги забравяме. — Помълча. — Това обаче означава, че нямаме пълен състав. Затова въвеждам попълнение. — Махна към набора и започна да ги изрежда: — Това е Игнар, Кеик, Харлго, Чусс, Йънст и Пиррак. Очаквам да ги приемете дружески. Покажете им практиката ни и им помогнете да свикнат с нашите порядки. Те са добри бойци, но не са обучени за сражения. Убеден съм, че ще бъдат, когато приключим с тях.

Последва смях — малко нервен от страна на новобранците.

— Има още един, когото загубихме и който никога не може да бъде заместен — продължи Страк. — Всички дълбоко уважавахме Алфрей. — Бойците закимаха в съгласие. — Той беше нещо повече от лечител на дружината и ветеран; беше брънка във веригата, която ни свързва с миналото на нашия народ. Не можем да го заменим, но ни трябва друг десетник редом с Койла, за да запълним празнотата, която остави той, по най-добрия възможен начин. — Даде знак и един орк пристъпи напред от тълпата.

Беше в напреднала възраст, но здрав на вид, всъщност дори в разцвета на силите си. Но светлината в пронизателните му очи бе по-скоро есенна, отколкото лятна, и определено беше по-стар от всички бойци в строя. Гледаше уверено.

— Представям ви Даллог — каза Страк.

Възрастният орк кимна на строените бойци — сдържан, но съвсем дружелюбен жест.

— Някои от вас вероятно вече го познават. Особено ако ви се е налагало да ви наместят счупен кокал. — Последва нова вълна от смях. — Има талант на знахар. Стабилен е и е умен, и го правя десетник. И има важна задача.

Страк вдигна ръка.

Един младок притича към тях. Носеше увенчана с дълъг шип пика с увит на върха пряпорец. Връчи я на Даллог и по знак на Страк той разгъна знамето и го показа на дружината. Вдигна пръта високо и флагът заплющя на вечерния вятър. Върколаците изреваха възторжено — освен Хаскеер, който гледаше кисело.

— Знамето е под твоята опека — заяви Страк. — Пази го добре.

— С живота си — отвърна Даллог и влезе в строя.

— Тази нощ имаме да свършим много работа — напомни им Страк, — така че залавяйте се със задачите си. *Свободни сте!* — И щом се раздвижиха, им подвикна: — И се заемете с новобранците! Те вече са Върколаци!

Хаскеер се приближи до него и измърмори:

— Не е вярно.

— Кое не е вярно?

— Това, дето го каза току-що, че новият набор са Върколаци. Трябва да го заслужат.

— Всички започнахме от нищо.

— Вече бяхме закалени в бой обаче. Не като тези... *цивилни*.

— Това е идеята. Трябва бързо да приведем дружината във форма, което значи, че трябва да ги накараме да се чувстват част от нея от самото начало. — Изглежда стотника си. — Затова ли си толкова кисел?

Хаскеер не отвърна. Но погледът му пробяга към Даллог, който си отиваше, свил знамето.

— Аха. Това те гложди, а?

— Изобщо не е Алфрей.

— Да съм казал, че е?

— Защо ни е тогава?

— Пряката отговорност, забрави ли? Трябва ни още един десетник и знахар на дружината. Смятам, че Даллог ще свърши работа.

— Да де. Но не ми харесва.

— Толкова по-зле. Току-що чу, че командването поемам аз. Ако и това не ти пасва...

— О, мамка му!

Страк сви юмруци.

— Имаш ли проблем с това, стотник?

— Не бе. Искях да кажа, виж кой идва насам.

Младокът, който крачеше към тях, можеше да мине за пълнолетен само отдалече. Облеклото му беше доста екстравагантно за орк. Жакетът му бе ушит от разноцветни ивици плат, бричът — в люляков цвят. Носеше крещящо ярки ботуши, а на врата си беше окачил струнен инструмент с дълъг гриф и тяло като срязана ягода. Гушал го беше като бебенце.

— О, мамка му — изпъшка и Страк. — Бъди тактичен. Не забравяй кой е.

Хаскеер изсумтя отегчено.

— Страк! Хаскеер! — поздрави младокът. — Търсех ви.

— Здравей, Уийм — отвърна Страк.

— Какво искаш? — попита равнодушно Хаскеер.

— Вие скоро ще се отправите на велико приключение — заговори Уийм пламенно — и то трябва да се ознаменува.

— Мм, може би ще се намери време да отпразнуваме, като се върнем — отвърна Страк. — Но в момента...

— Не, не, имам предвид да се ознаменува в *стих*.

— Не бихме искали да ти създаваме главоболия.

— Но това е история в действие! Трябва да бъде записана. Все едно, вече започнах епична балада за тази мисия. Все още е в работен вид, разбира се, но...

— Е, щом не е довършена...

— Но как да е? Та вие още не сте започнали, нали?

— Вярно.

— Тъй че реших да ви запозная с встъплението, за вдъхновение един вид.

— Трябва ли? В смисъл, трябва ли да го направиш точно *сега*?

— Не е дълго. Само към четиридесет стиха са дотук.

— Виж, страшно сме заети в момента и...

Уийм дрънна по разстроените струни, окашля се шумно и запя с фалцет:

*Пред утрото на бран чутовна Върколаците
стомана точеха и стягаха криваците.*

— Трудно се намира нещо за римуване с Върколаците, но работя.

*А капитанът им юначен, ето,
заплю съдбата зла в лицето
и вдигнал нож, кама и пика
в портал магичен четата натика...*

— Богове! — изпъшка Хаскеер.

*С гърди издути и сърца тъй вярни
за мен и теб пометоха врага,
и трябва да им бъдем благодарни...*

Дойде Койла, надникна зад гърба на менестрела, видя умолителните физиономии на Страк и Хаскеер. И ги съжали.

*И през поле от леш и кръв
дружината си водеше със стръв
и гордо вдигнал острия сатър...*

— Извинете.

Сечеше пътя си през...

Койла сръга Уийм в рамото с кокалестия си пръст.

— Ухх!

— Прощавай — усмихна му се тя мило, — но трябва да поговоря със старшите си офицери. Служебни въпроси, нали разбираш.

— Но аз едва започвам.

— Да, да — намеси се бързо Страк. — Жалко. Просто ще трябва да чуем останалото друг път.

— Кога? — попита Уийм.

— По-късно.

Страк и Хаскеер спипаха песнопоеца за лактите и го изтикаха към тълпата.

Щом се върнаха при Койла, Страк въздъхна и каза:

— Благодаря. Дължим ти едно.

— Поне няма да го виждаме известно време.

— Никога пак ще е скоро — подхвърли Хаскеер.

— Искаше ли нещо, Койла, или беше само за да ни отървеш? — попита Страк.

— Всъщност чудех се какво става със звездите.

— Скрили сме ги на пет различни места, както знаеш. Четири от тях прибрах. Петата... — Тълпата в единия край се раздвижи. — Всъщност май ще е сега.

От множеството излезе широкоплещест мъжкар, следван от малка свита. Беше стар, но все още вдъхваше страхопочитание. На врата си носеше знак за воинска доблест: наниз от зъби на снежен леопард, поне дузина на брой. Беше целият нашарен с белези от битки. Осанката му бе горда.

— Трудно ми е да си представя, че е баща на такова конте — подхвърли Койла.

— По-добре си запази мнението за себе си — посъветва я Страк.

Главатарят и свитата му закрачиха тежко към тях.

Страк поздрави с:

— Радвам се, че дойде, Куол.

— Не ми остави голям избор — изсумтя Куол.
— Извинявай за бързането. Налага ни се.
— Скоро ли тръгвате?
— Призори.
— И имате всичко необходимо?
— Всичко освен онази вещ, дето я пазиш. У теб ли е?
— Разбира се. Но си мислех нещо...
— С цялото ми уважение, главатарю, какво толкова има за мислене тук?
— Мислех дали не би могъл да ми направиш една услуга?
— Винаги бихме помогнали с радост — отвърна Страк предпазливо. — Стига да ни е по силите.
— Напълно ти е по силите, капитане.
— И стига да не излага мисията ни на риск.
— Не би трябвало. Познаваш ли сина ми?
Страк изстина от лошо предчувствие.
— Уийм ли? Преди малко беше тук.
— Бълвал е глупости, несъмнено.
— Ти го каза — вметна Хаскеер.
Страк му хвърли отровен поглед.
— Та какво за Уийм, главатарю?
— Искам да замине с вас.
— Няма начин! — възкликна Хаскеер.
— Кой командва тук? — попита Куол. — Ти, Страк, или стотникът ти?
— Аз. Хаскеер, млъкни. Да си го кажем направо, Куол: искаш синът ти да се включи в тази мисия?
— Точно така.
— Защо?
— Ами виж го. — Куол посочи Уийм, който дрънкаше с лютнята си на група равнодушни зяпачи. — Създадох един перко. Глупак.
— Какво общо има това с нас?
— Искам да му избием палячовщината от главата. Трябва да заякне.
— При нас няма място за палячовци. Върколаците са дисциплинирана бойна част.

— Точно това му трябва: дисциплина. Взимаш други недоказали се новобранци. Защо не и Уийм?

— Те са показали бойни умения. Не ги виждам у сина ти.

— Значи е време да ги научи.

— Защо точно ние? Трябва да има и друг начин да натрупа опит.

— Няма по-добър от истинска мисия, в която е заложено оцеляването му.

— И нашето. Бездруго взех вече шестима новаци, остава да помъкнем и някой съвсем непригоден. Излага цялата дружина на опасност.

— Колкото и да ми е неприятно да го кажа, Страк, ти и дружината ти си я караете съвсем както си знаете, откакто дойдохте тук. Не е ли крайно време да направите нещо, за да се отплатите за гостоприемството ни?

— Колкото и *на мен* да ми е неприятно да го кажа, не си собственик на тази земя, Куол. Ти си главатар на клан и ние уважаваме това, но не си единственият в Кераган.

— В тези краища съм единственият и искам Уийм да бъде записан за тази мисия.

— А ако откажем?

— Ако направите това, боя се, че може да се получи известно забавяне... известно дълго забавяне с намирането на реликвата, която ви пазя.

Страк въздъхна.

— Разбирам.

— Това е изнудване! — избухна Койла.

Куол се намръщи.

— Ще се престоря, че не съм чул тези думи.

— Достатъчно, десетник — срязва я Страк.

— Но той не може да...

— Достатъчно! — Страк се обърна към Куол. — Добре. Ще го взема.

Главатарят се усмихна.

— Добре. — И щракна с пръсти.

Един от свитата му пристъпи напред и му поднесе малко дървено ковчеже. Куол го отвори и извади последния инструментум.

— Признавам, че ти го връщам с голяма радост. Изобщо не бях щастлив да държа такъв могъщ тотем в колибата си.

И го връчи на Страк, който го пусна в кесията на колана си. Койла и Хаскеер гледаха вбесено.

— Ще накарам Уйим да ти се яви тази вечер — каза Куол, обърна се да си тръгне, но спря и добави през рамо: — А, и, Страк... ако нещо му се случи, гледай изобщо да не се връщаш тук.

Главатарят се отдалечи, свитата го последва.

— О, страхотно! — изпъшка Хаскеер. — Вече станахме и шибани бебегледачки.

— Е, чак пък толкова... — възрази Страк.

— Хаскеер е прав — отсече Койла. — Само това ни трябваше: един паразит с нас.

— Какво можех да направя?

— Да откажеш, разбира се!

— И да не видя повече звездата?

— Можехме да си я вземем.

— Нямаше да е умен ход, Койла. Това вече е домът ни.

— Едва ли ще е, ако онзи идиот вземе да се самоубие — подхвърли Хаскеер.

— Няма смисъл да спорим за това. Лепнаха ни го. По-добре да се опитаме да го отиграем по най-добрия начин, а? Ще го сложим в нарядите и ще кажем на някой от старите кучета да го държи под око.

— Нищо добро не предвещава това — изръмжа Хаскеер. — Клоун в екипа.

— Няма да се извинявам за това. Но има нещо, за което трябва да се извиня на тебе, Койла.

— За какво?

— По право трябваше да те повиша, да попълниш свободното място за стотник. Можеш да свършиш работата и определено си я заслужила.

— Благодаря, Страк, но ми е все едно. Честно. А и не ща толкова отговорност. Нивото, до което съм стигнала, ми харесва.

— Е, казах, че на дружината й трябват двама десетници, което не се прие много добре от всички. — Погледна Хаскеер. — Но й трябват и двама стотници.

— Кого *все пак* мислиш да повишиш тогава?

- Не мисля.
- Я пак?
- Идеята ми е да възстановя дружината колкото може по-пълно.
- Аха. Но това значи да вземем Джъп, а той... О!
- Точно така. Връщаме се в Марас-Дантия.

6.

— Опасни са — прошепна Койла. — Спомни си какво направиха на Хаскеер. По дяволите, спомни си какво направиха на *теб*.

Страк се беше вторачил в инструментумите. Беше ги подредил на една пейка: два шипа, четири шипа, пет, седем и девет. Сива, синя, зелена, жълта, червена. Изглеждаха възхитителни.

— Страк! — изсъска Койла.

— Спокойно де, просто ги гледам. Нищо зловещо не става.

— Знаеш какво могат да правят, Страк. Или поне *част* от онова, което могат. А то никак не е добро.

— Те са просто средство.

— Нима?

— Докато не се забъркаш с тях.

— Точно това казвам.

— Защо шепнеш?

— От тях е. — Тя посочи звездите. — Когато всички са заедно така, те карат да шепнеш.

— Чудя се от какво ли са направени?

— Изобщо не ща да знам.

— Да можеш да имам меч, изкован от същото...

— Не се увличай много. Достатъчно други проблеми ни къкрят в дружината, та да вземеш и ти да се „самоотлъчиш“.

— Благодаря, че го каза толкова деликатно.

— Сериозно, Страк. Ако тези неща почнат пак да ти пеят...

— Няма.

— Ти ще ги носиш. Ще си *изложен* на тях, непрекъснато. Може да ти повлияят.

— Мислих за това. Като стигнем в Марас-Дантия, би ли взела да носиш едната? Може би ако ги разделим, влиянието им ще се притъпи.

— Поласкана съм. В миналото изобщо не беше склонен да ги разделяш.

— И виж какво стана. Ще го направиш ли? Щях да помоля Хаскеер, но той е такъв луд кучи син, че...

— Така че по-добре да натовариш безпомощната женска, искаш да кажеш.

Той се усмихна.

— Не съм човек. Никога не съм мислил, че си безпомощна.

— Разбира се, че ще взема една. Но ако не подейства? Ще ги разделиш ли между повече от нас?

— Не искам да рискувам някой да се загуби. Тъй че... Не знам.

— Страхотно. Още един повод за притеснения.

— Ще се оправяме с това, ако и когато. Хайде, че е време. Трябва да се приготвяме.

Навякоха дебелите връхни бричове и подплатените с кожа ботуши, след това — кожените якета. Преди да облече своето, Койла затегна калъфите с метателни ножове на ръцете си и подхвърли:

— Малко шантаво изглежда да го правим това в тая жега.

— В Марас-Дантия ще е адски студено, със сигурност. — Страк прибра инструментумите в кесията на колана си.

Окачиха мечовете, камите и брадвите.

— Да не си забравиш ръкавиците — каза Страк.

— Взела съм си ги.

— Добре, да вървим.

Отвън, пред пещерата, през която бяха пристигнали в Кераган, ги чакаше дружината. Всички бяха плувнали в пот в дебелите кожени дрехи. Хаскеер ги държеше в строй и хвърляше по някой отвратен поглед към Уийм, който бе настоял да си вземе лютнята.

Куол и обичайната му свита бяха в първия ред на тълпата зрители. Тирзарр също беше там, с малките. Страк отиде при тях.

Преди да е успял да заговори, Тирзарр каза тихо:

— Вече си взехме довиждане. Не го проточвай, заради тях. — И кимна към Корб и Янч.

Страк коленичи.

— Разчитам на вас да се грижите за мама. Нали?

Хлапетата кимнаха важно.

— И да сте добри, докато ме няма.

— Ще бъдем — обеща Корб.

— Убийте вещицата! — изписука Янч.

Брат му закима ухилено и двамата размахаха брадвичките.

Страк се ухили.

— Ще се постараем.

Погледна за последно челядта си и се обърна.

— Сбогом — рече Куол, докато Страк минаваше покрай него.

Страк кривна леко глава, но не отвърна.

Спря на входа на пещерата и се обърна към отряда.

— Условията бяха лоши в Марас-Дантия, когато бяхме там последния път. Сега ще са много по-лоши. Очаквайте крайна враждебност, и не само от страна на климата. Това особено важи за новите, така че всеки да се държи за стария, към когото е зачислен. Тъй като допускам, че ще се появим в Иллекс, в далечния север, не можем да вземем коне — няма да издържат на условията. Бъдете готови за дълъг и тежък поход на юг. — Претегли внимателно следващите си думи. — Последния път ни се наложи да се изправим срещу слуагите. — Готов бе да се обзаложи, че неколцина от четата почти потръпнаха при споменаването на отблъскващата демонска раса. — Не знам дали пак няма да се натъкнем на тях. Но веднъж ги надвихме и можем да го направим пак, ако се наложи. Всички готови ли сме, стотник?

— Готови и стръвни — изръмжа в отговор Хаскеер.

— Ако някой таи колебания, това е последният му шанс да се оттегли. Нищо недостойно няма в това. — Погледна многозначително към Уийм. Никой не се обади. — Някакви въпроси?

Уийм вдигна ръка.

— Да?

— Минаването през това нещо... портала. Ще боли ли?

— Не толкова, колкото ботуша ми в задника ти — увери го Хаскеер.

Смехът смъкна малко напрежението в дружината.

Страк погледна през рамо да се увери, че тълпата е достатъчно назад, и кимна.

Хаскеер ревна заповед. Запалиха факлите, стегнаха якетата.

Отзад се разнесе ритмичен тропот. Воините в тълпата зрители биеха с копията по щитовете си, традиционния поздрав за сбогом към

орки, тръгващи на война. Тук-там се чува окуражителни възгласи.

Страк поведе дружината си в пещерата.

Посрещна ги студ и ехтене.

— Преминаването е малко смущаващо — обясни Койла на Уийм.

— Просто помни, че всички го правим заедно.

— Благодаря — промълви преbledнелият младеж и продължи напред.

— *Смущаващо?* — обади се Страк.

— Не можех да кажа ужасяващо, нали? Все пак той е още хлапе.

Стигнаха в центъра на пещерата и Страк им заповяда да се съберат около него. Огледа амулета на светлината на факлите. След това извади звездите и започна да ги намества.

За един тягостен миг си помисли, че няма да може да го направи. Като че ли нямаше никакъв смисъл в начина, по който се свързваха. Засуети се и се притесни.

После четири от звездите се напаснаха гладко една в друга в бърза последователност и той видя точно къде трябва да отиде петата.

— Стегнете се — предупреди Страк бойците си и я тикна на мястото ѝ.

Пропадаха, гмуркаха се в бездънна шахта от светлина.

Извиваща се, пулсираща, безкрайна. Отвъд прозрачните ѝ стени имаше синьо кадифе, обсипано със звезди.

Пропадаха все по-бързо. Звездната шир се стопи в мъгла от побеснели цветове. Край тях пробягваха смътни образи, мимолетни гледки от изумителни, неведоми светове.

Носеха се звуци. Необясним, разноглас, оглушителен хаос от звуци.

Продължи цяла вечност.

След това ги погълна черна бездна.

Страк отвори очи.

Чувстваше се като пребит, главата му пулсираше убийствено.

Успя да се надигне на колене и му отне един дълъг миг, докато успее да фокусира погледа си. Но не видя каквото очакваше.

Нямаше нито сняг, нито лед, макар да беше студено. Пейзажът изглеждаше впримчен в оковите на най-люта зима. Дърветата бяха голи. Тревата беше кафява и опърпана, а повечето растителност беше не просто заспала, а мъртва. Черни облаци бяха затрупали небето.

Всичко беше в пълен контраст с ласкавия климат, който току-що бяха напуснали.

Страк се изправи.

Останалите от дружината бяха пръснати около него. Някои бяха по земята, все още замаяни, неколцина охкаха и стенеха. Други се бяха съвзели по-бързо и вече се бяха изправили.

— Всички ли сте добре? — подвижна той.

— Повечето — отвърна Хаскеер и посочи намръщено с палец към Уийм, който повръщаше до една скала под надзора на Даллог.

Койла и Хаскеер изглеждаха замаяни след прехвърлянето, но го бяха понесли добре.

— Това не е Иллекс — заяви Хаскеер.

— Не думай.

— Но *все пак* е Марас-Дантия — каза Койла. — Познах няколко ориентира. Смятам, че сме близо до Великите равнини, недалече от Бевис.

— Може би си права — съгласи се Страк. — Май звездите не ни поставят всеки път точно на едно и също място. — Осъзна, че все още ги стиска, и започна да ги разглобява и да ги прибира.

— Е, това поне съкращава разстоянието, което ще трябва да извървим.

— И с малко късмет може да не ни се наложи да ходим до Иллекс следващия път, когато ги използваме. Но съжалявам, че не взехме коне.

— Тук не е сутрин — заяви Хаскеер.

— Голям майстор си в изтъкването на очевидното — въздъхна Койла.

Като че ли беше късен следобед и отиваше към свечеряване.

— И сезонът нещо не е както трябва — добави Хаскеер.

— Виж, за това не съм сигурен — каза Страк. — Може да е това, което минава за лято в Марас-Дантия напоследък.

Койла замислено огледа пейзажа.

— Толкова ли са се влошили нещата?

— Натам вървяха, когато напуснахме, тъй че защо не?

Хаскеер се намръщи.

— Какво ще правим? Оставаме на лагер до съмване?

— Според мен да тръгнем — предложи Койла. — Искам да кажа, станали сме само преди два часа. Едва ли на някой му се спи.

Страк кимна.

— Така си е. Ако сме там, където мислиш, Койла, ще трябва да тръгнем на югозапад. Пак е адски дълго до Кват, но съвсем не колкото го смятахме.

— Току-виж успеем да свием някакъв транспорт по пътя.

— Разчитам на това. Добре, давайте да ги организираме. Хаскеер, виж как се справят новациите. Койла, ти осигури охраната.

Койла тръгна да назначи охрана, а Хаскеер се приближи до Даллог и Уийм.

Старият десетник бе забил знамето на дружината в земята и тъкмо даваше на новобранеца да пие нещо. Уийм взе манерката с разтреперани ръце.

— Какво се мотааете? — сопна се Хаскеер.

— Прилоша му от прехвърлянето — обясни Даллог.

— Може и сам да отговори. — Хаскеер погледна навъсено Уийм.

— Е?

Младокът потрепери.

— Минаването през онова... нещо... наистина... притесни ме.

— Ах, колко жалко! При татко ли искаш?

— Няма нужда да си толкова...

— Това не ти е шибана детска разходка! Вече сме на терен! Стегни се!

— По-полека, Хаскеер — посъветва го Даллог.

— Денят, в който ще ми потрябва твоят съвет — изрева Хаскеер, — е денят, в който могат да ме извлекат в храсталака и да ми срежат гърлото. И за теб съм *стотник*. И за двама ви.

— Просто си върша работата, стотник.

— Държиш се с него като бавачка.

— Нов е още. Няма никакъв опит.

— И ти си същият. Никога не си бил на мисия и не познаваш този отряд.

— Може би. Но познавам орките, стотник, и зная как да ги кърпя.

— Само един Върколак можеше да прави това — и не си ти.

— Сигурен съм, че Алфрей...

— Не ти приляга да му споменаваш името, Даллог. *Никой* не може да е като Алфрей.

— Жалко тогава, че сте били толкова нехайни с него.

Лицето на Хаскеер се наля с кръв.

— Какво каза?!

— Нещата се променят. Приеми го. Стотник.

Уийм ги гледаше зяпнал.

— Това, че си стар, няма да ти спести боя — изръмжа Хаскеер и стисна юмруци.

— Когато решиш да пробваш — заповядай. Но май не му е времето сега.

— Ти ли ще ми казваш кое какво е?

— Казвам, че не е добре да се бием пред дружината.

— Защо не? — Хаскеер пристъпи към него. — Тъкмо да видят как ще ти набия малко чинопочитание в главата.

В този момент някой извика. Други подхванаха виковете.

— Тъ... стотник. — Уийм посочи с ръка.

Хаскеер се обърна.

В равнината под тях се движеше група ездаци. Отдалече бе трудно да се прецени броят им.

— Това ще го уредим по-късно — закани се Хаскеер на Даллог.

— Какво става, стотник? — попита Уийм. — Кои са тези?

— Едва ли идват да ни поздравят с „добре дошли“. Пригответе се да разчитате на себе си.

И ги остави.

Уийм зяпна след него, пребледнял от страх.

Когато Хаскеер се върна при Койла и Страк, приближаващите се конници вече се виждаха по-ясно.

— О, добре — измърмори Хаскеер. — Любимата ми раса.

— Колко, според вас? — попита Койла. — Към шейсет?

— Там някъде — отвърна Страк. — И май събрани от кол и въже. Без униформи са.

Даллог дойде при тях. Спогледаха се намръщено с Хаскеер.

— Що за *същества* са те, капитане?

— Човешки.

— Много са... странни.

— Аха. Не са първи красавци, нали?

— И се приближават — напомни им Койла.

— Вярно. Приемаме, че са враждебни. — Страк се обърна към Хаскеер и Даллог. — Отрядът да заеме отбранителна позиция около онзи балван ей там. И дръжте новобранците под око. *Действай!*

Двамата се разтичаха и зареваха заповеди.

— А аз? — попита Койла.

— Колко добри стрелци имаме?

— Петима-шестима, ако броим и двама от зайците.

— И теб. Качете се горе на скалата. *Бегом!*

Балванът, който им беше посочил, бе с големината на колиба. Стърчеше под ъгъл от земята и в най-горната си част беше плосък.

Бойците вече вадеха мечовете и смъкваха тежките кожени дрехи, за да се бият по-добре.

Койла поведе стрелците си към скалата и се изкатериха горе. Страк застана при другите под надвисналата каменна козирка.

Човеците вече препускаха към тях в бърз галоп и викаха. Страк беше сигурен, че между крясъците им чу думата „чудовища“.

Плесна с ръка камъка над главата си и каза на четата си:

— Тук имаме добра естествена защита. Стига да не си разкъсаме строя. — Ветераните го знаеха много добре; мислеше за новаците. — Я да видим щитовете!

Старите кучета реагираха нещо — щитовете се хлъзнаха от гърбовете им пред гърдите с едно бързо и ловко движение. Младоците се засуетиха, и най-вече Уийм, който се оплете съвсем, докато се мъчеше да смени любимата си лютня с щита.

— Ето *така* — показва му Страк и намести щита както трябва. — А меча го държиш *така*.

Уийм кимна и се усмихна кисело. Беше съвсем объркан. Страк въздъхна.

Конниците вдигнаха още по-силна врява.

Нападаха.

Групата на Койла бе опънала лъковете. Някои предпочетоха да коленичат. Самата тя остана права.

Най-предните атакуващи хора бяха на не повече от един хвърлей копие, пъстро-белите им коне бълваха облачета пара.

— Дръж строя! — изрева Хаскеер.

Койла изчака до последния възможен момент и ревна:

— Стреляй!

Стрелите изсвистяха към връхлитащите нападатели. Първият ездач бе поразен в гърдите, изхвърча от седлото, тупна на пътя на тези след него и паднаха още няколко.

Някои от хората бяха с лъкове и отвърнаха на залпа. Но в стрелбата от седло повечето стрели отхвърчаха далече встрани.

Следващият залп на орките порази още трима. Стрели се забиха в бедрото на един и в рамото на друг. Третата забърса ездача в слепоочието. Той падна и връхлитащите след него го стъпкаха.

Групата на Койла продължи стрелбата.

Хората забавиха конете и се скупчиха объркани. После се разделиха на две групи. По-голямата препусна около балвана, за да търси слабо място в отбраната. Останалите настъпиха срещу орките.

Някои от бойците на Страк носеха прашки и щом хората се приближиха, ги развъртяха. Камъните пръснаха два черепа и счупиха някоя и друга ръка, но не остана време за още мятания, понеже конниците вече бяха пред строя на орките.

Конете даваха на човеците предимство във височината, а риташите копита можеше да се окажат гибелни. Пречката беше в обхвата. За да влязат в бой с орките, човеците трябваше да се навеждат и секат, а това ги правеше уязвими.

Ударите се сипеха като градушка по оркските щитове. Върколаците не отстъпваха и се мъчеха да свалят ездачите на земята. В някои случаи кама, забита между плешките, се оказваше достатъчна. В други бяха нужни усилия, за да се смъкне ездачът от седлото.

Десетина конници решиха да се спешат, за да влязат по-добре в близка схватка.

Един прояви особено внимание към Страк. Беше плещест и нашарен с белези, с дълга рошава брада. Носеше пъстри дрипави дрехи като приятелите си и размахваше двуостра брадва.

Страк рязко се изви и усети как въздухът потрепери, когато оръжието изсвистя покрай него. Замахна, преди да е стигнало края на дъгата си, и посече с меча. Човекът реагира бързо и се отдръпна навреме, за да избегне удара. После отново налетя с убийствен замах. Страк приклезна и опази главата си.

Мъжът заудря по щита му. Страк удържа на ударите и при първата възможност отвърна с няколко остри сеча, но не успя да

пробие защитата на брадатия. Все пак въпреки голямата си сила противникът му като че ли започна да забавя ударите. Страк ги отбиваше с щита, като внимаваше да не разкъса редицата.

Човекът налетя отново, разпенен от гняв. Нов замах изсвистя покрай черепа на Страк и той натисна с щита напред като таран. Счепкаха се и в разгара на схватката Страк рязко отстъпи в страни и изкара щита от играта. Загубил опора, мъжът залитна напред, изтърва брадвата и тя увисна на каишката на китката му. Той посегна да я хване, но Страк се оказа по-бързият и с дивашки замах надолу отсече ръката му в китката. Мъжът нададе вой, от раната плисна кръв, а брадвата се изтъркала в прахта.

Страк спря болката му с едно забиване в сърцето.

Щом боецът с брадвата падна, друг негов съратник, стиснал нож и меч, налетя да заеме мястото му. Звънът на остриетата се сля с песента на кънтящата наоколо стомана.

Групата на Койла продължаваше да стреля. Но задачата ставаше все по-трудна, понеже битката се разгаряше и противниците започваха да се смесват. Койла прецени, че нападателите са толкова безредни, колкото и всевъзможните дрипи, които бяха навлекли по себе си. Не че това ги правеше по-нерешителни, а и в безредието имаше непредсказуемост, която можеше да се окаже по-опасна от това да се изправиш пред добре организирана сила.

Реши да мине на метателните ножове, които владееше по-точно от лъка, а и бяха по-подходящи в подобна суматоха. Огледа сцената и набеляза две възможни мишени. Яхнал бяла кобила, с чорлава коса и дивашки поглед, един от човеците сипеше удари по орка срещу себе си с широкия си меч. Койла присви очи и метна ножа с все сила. Той се заби в гръкляна му. Мъжът отхвърча назад, разперил ръце, и се стовари на земята. В добавка изпадналият му в паника кон изрита със задните си крака и събори един от пешаците.

Втората ѝ цел също беше пешак. Плешив и без брада, ръбат като скала, пред очите ѝ той налетя бежешком в отбранителната линия с насочено напред копие. Койла хвърли следващия нож. Беше се прицелила точно, но мъжът направи неочаквано движение, като сви на страни, за да избегне един от падналите си другари, и острието прониза хълбока му малко под кръста — болезнено, но не фатално.

Той изрева, олюля се и задърпа ножа. Тя бързо извади друг и хвърли отново. Този път го порази точно където се целеше, в гърдите.

Страк изтръгна меч си от корема на един от човеците и го остави да падне. Огледа се бързо. Земята беше осеяна с тела, които забавяха щурма на конниците, но все още имаше много човеци, с които трябваше да се справят.

По-нататък по редицата Уийм се беше присвил под атаката на мъж с боздуган. Непрестанните удари на железния топуз огъваха щита му. Уийм просто се беше вкопчил в него и се пазеше, без да прави никакви опити да отвърне на ударите — беше оставил на ветераните от двете му страни да се оправят с противника му.

Близо до тях Даллог се представяше далеч по-добре. Бе забил в земята зад себе си дружинното знаме и въртеше ловко меч и камата. Посече с ножа лицето на един от нападащите и в следващия миг заби меч в корема му.

Един от човеците изрева и връхлетя с копие срещу Страк. Капитанът отскочи встрани и сграбчи пръта. Вкопчиха се озъбени кой да овладее оръжието и Страк сложи край на схватката с жестоко забиване с глава. Зашеметеният му противник пусна копието, Страк го извъртя и заби железния връх в тялото му.

Останалите извън мешавицата в подножието на скалата ездаци продължаваха да кръжат. От време на време някой пускаше стрела към стрелците на Койла. Нямаше щети дотук, но беше само въпрос на време, преди някой да извади лош късмет.

Койла стоеше рамо до рамо с един от младите бойци, Йънст. Момчето се беше оказало доста опитно с лъка.

Тя метна поредния нож и един от човеците рухна по очи на голата земя.

— Добро хвърляне — каза Йънст.

— Твоите броиш ли?

— Не.

— Според мен сме наравно.

— Едва ли. — Той избра цел и изпъна тетивата. — Я да видим дали ще мога...

Чу се глухо изтупване и я оплиска кръв. Стрела беше пронизала Йънст във врата. Той рухна върху нея и я събори през ръба на скалата.

Не беше високо, но Койла падна лошо. Сблъсъкът изкара въздуха от гърдите ѝ и за миг я замая. Тя стисна зъби да овладее болката и да се окопоти. Боят около нея кипеше — от всички страни тъпчещи крака и конски копита, викове и крясъци. Тя изпъшка и се надигна.

Нещо изплува пред очите ѝ, надвисна над нея. Койла примига. Злобно озъбен ездач замахваше към гърдите ѝ с копието си. Тя бързо запълзя назад, като в същото време посягаше за меча си. Или щяха да я пронизат, или копитата на подивелия кон щяха да ѝ натрошат ребрата.

В следващия миг някой се озова между нея и заплахата. Хаскеер. Държеше с две ръце юздите на коня, навел ниско глава, и се въртеше насам-натам, за да избегне мушкащото копие. Неколкократно по-силният цвилещ кон се надигна на задните си крака и стъпалата на Хаскеер се отлепиха от земята. В следващия миг копието едва не го прониза.

Накрая Хаскеер изгуби търпение, замахна с юмрук и халоса коня между очите. Краката на замаяното животно се огънаха и главата му клюмна. Ездачът изхвърча с рев от седлото. Още докато падаше, няколко орки скочиха да го довършат.

Появи се и Страк. Двамата с Хаскеер извлякоха Койла на малко по-безопасно място зад линията на орките.

— Нещо счупено?

Тя поклати глава.

— Не мисля.

— Какво стана горе?

— Загубихме един. Йънст.

— Проклятие.

— Така е, като взимаме некадърници — подхвърли Хаскеер.

— Беше добър боец — увери го намръщено Койла. — И недей да трепеш коне, кучи син такъв.

— А, въобще недей да ми благодариш — измърмори кисело Хаскеер. — Спасих ти живота, чудо голямо.

— Работа ни чака — скастри ги Страк.

Хвърлиха се отново срещу нападателите. Човешките редици започваха да изтъняват, но битката все още беше ожесточена. Окуражени от смъртта на Йънст, ездачите настъпиха и оркската отбрана бе подложена на тежко изпитание. Тихата иначе околност

продължаваше да кънти с грохота на стоманата и писъците на умиращите.

Само късметът на Уийм и другарите около него го бяха опазили жив. Но късметът започваше да му изневерява — докато всички наоколо бяха заети с противниците си, един от човеците връхлетя срещу него със стръв. Уийм отново приложи обичайната си тактика да се крие зад щита, но нападателят бе решен да го довърши. Бе стиснал широкия си меч с две ръце и блъскаше неумолимо в щита, така че чак хвърчаха искри. После един силен замах изтръгна щита от ръцете на Уийм.

Пребледнелият от ужас младок се озова срещу противника си беззащитен — почти бе забравил за меча в другата си ръка. Все пак замахна неумело и едва отби оръжието на човека. Ударът, който получи в отговор, едва не изби меча от разтрепераната му ръка, а следващият го прекърши на две. Уийм замръзна, оставил се на милостта на противника си.

Един от орките връхлетя върху нападателя и двамата се вкопчиха в схватка, забравили за Уийм. За миг изглеждаше, че Върколакът ще надвие. Но в боя беше извъртял гърба си към враговете и един от хората наблизо видя шанса си и заби меча си в него. Докато оркът падаше, двамата човеци го посякоха безмилостно.

— Това е Лиффин! — изкрещя Койла и понечи да се хвърли натам.

— Стой! — ревна Страк. И добави тихо: — Нищо не можеш да направиш вече.

На двамата човеци не им остана време да ликуват — стрелците на върха на скалата веднага отмъстиха за смъртта на другаря си. Мъжът с широкия меч получи три стрели, и трите — смъртоносни, другият — две. Няколко Върколаци се втурнаха напред, за да изляят гнева си със стомана.

Нищо не можеше да спре яростта на дружината. Орките сечаха, колежа, кормеха наред. Скоро броят на човеците намаля, както и решимостта им — половината бойци от отряда им бяха изпопадали мъртви или смъртно ранени. Ездачите отстъпиха и препуснаха към равнините.

Върколаците издишаха като един. Прибраха телата на Йънст и Лиффин и се заеха да превържат раните и да почистят оръжията.

— *Шибано* добро начало! — кипна Хаскеер. — Двама мъртви, и единият от тях Лиффин!

— Понасяме загуби — отвърна му сдържано Страк. — Това е част от работата ни. Знаеш го.

— Ако върви така, всички ще сме мъртви още преди да сме намерили Джъп! Още час не е минал, и да стане *това*!

— Гневът няма да ги върне — каза Койла.

Думите ѝ не го усмириха.

— Изобщо не трябваше да ги губим! Или Лиффин поне. Все ми е тая за заека, но Лиффин беше старо куче. И си хвърли живота за... какво? За онова... малко лайно!

— Той умря за дружината. Държим един за друг, забрави ли?

— Един тук не го заслужава. Ако можех да...

Уийм се появи пред тях, стиснал очукания си щит.

— Исках... исках да кажа... съжалявам за...

— Жалко страхливо копеле! — изрева Хаскеер. — Ще те убия за това, което направи!

— Стига! — предупреди го Страк.

Смутен, Уийм заломоти отново:

— Не исках да...

— Лиффин струваше десет пъти колкото теб — изрева Хаскеер.
— Сополиво говно!

— Млъкни, Хаскеер! — заповяда Страк.

— Така ще го млъкна, че... — Той се хвърли към Уийм, блъсна го в гърдите, просна го по гръб и посегна за ножа си.

Страк и Койла го сграбчиха и извиха ръцете му.

— Казах, стига! — ревна Страк в ухото на стотника си. — Няма да търпя неподчинение в тази дружина!

— Добре де, добре. — Хаскеер спря да се бори и двамата отпуснаха хватката. Той ги избута настрани.

— Още веднъж такова нещо и те разжалвам в редник — закани се Страк. — Ясно?

Хаскеер кимна сърдито и изръмжа:

— Ясно. Обаче... — Посочи ядосано Уийм с пръст. — Просто го дръжте тоя сбърканяк по-далече от мен.

7.

Редно беше да почетат традицията и да се разделят с мъртвите си с огън. Но не можеха да си позволят да привлекат внимание, затова погребяха Лиффин и Йънст дълбоко, с мечовете им в ръцете. Даллог се оказа опитен ваятел и изработи два малки надгробни паметника със символите на Неафетар и Устендел, оркските богове на войната и бойното другарство.

Докато приключат с това и изловят изоставените от хората коне, денят напредна. Най-сетне дружината пое под мътното слънце към земята на джуджетата.

Нямаше достатъчно коне за всички, дори и да язدهа по двама, тъй че една трета от отряда трябваше да върви пеш на смени. Единственото изключение бе Хаскеер — настроението му беше толкова кисело, че Страк го остави да язди. И освен това се погрижи Уийм, прикрепен към Даллог, да е колкото може по-далече от стотника.

Всичко това не обещаваеше особено бърз преход.

Страк и Койла поведоха отряда, яхнали един от конете. Опитваха се да избират път с възможно по-малко рискове от засада. Пейзажът беше окаян и студен и за четирите часа пътуване не срещнаха никакво живо същество. Никой не беше особено разговорчив, тъй че колоната се движеше тихо.

По едно време Койла наруши мълчанието:

— Знаеш ли, Страк, той беше прав.

— Мм?

— Хаскеер. Не с реакцията си — с думите. Не започваме добре.

— Да, така е.

— Неприятно ми е за Лиффин. Беше брат по оръжие и с него сме минали през какво ли не. Но някак си още повече съжалявам за Йънст. Беше му първият път и от нас зависеше да...

— Знам.

— Не мисли, че обвинявам тебе.

— Не мисля.

— По-скоро себе си обвинявам. За Йънст, искам да кажа. Аз водех групата. Трябваше да го наглеждам.

Страк я погледна през рамо.

— Как мислиш, че се чувствам аз?

Замълчаха отново.

— Какви бяха онези човеци според теб? — попита Койла, за да смени неприятната тема.

— Просто разбойници според мен. Нямаха вид на унисти или пантеонисти. Нито дисциплината им.

— Ако са обичайни по тези места, значи Марас-Дантия е затънала още по-дълбоко в анархия.

— Толкова по-наложително е да направя това — каза Страк, бръкна в кесията на колана си, извади една звезда и ѝ я подаде. — Ако все още искаш да я вземеш.

Тя задържа инструментума в шепата си. Беше синият, с четирите шипа. Усещането беше странно, все едно беше прекалено тежък и в същото време — прекалено лек. И имаше някакво друго, по-дълбоко свойство, което ѝ беше още по-трудно да проумее.

— Разбира се, че искам — отвърна Койла, щом се съвзе от унеса, и пъкна звездата в кесията си.

— Ако започне да те безпокои, върни ми го.

— Какво ще кажеш да накараме дружината да го носим на смени, по два часа всеки? Не всички, разбира се, само истинските Върколаци.

— А като си поиска Хаскеер реда, какво става? Не, само ще ни създаде проблеми. Но ако не го искаш...

— Казах, че искам, нали? — Ръката ѝ инстинктивно посегна към кесията и тя се зачуди какво ли е за него да носи четири от тези неща. Отново смени темата. — Колко ни остава до Кват според теб?

— При тази скорост два дни.

— Стига Джъп да е там.

— Е, тази нощ със сигурност няма да го разберем.

Калаената луна се бе издигнала, голяма и тлъста, белите нишки на облаците бяха обвили лицето ѝ. Задуха по-студен вятър.

— Къде искаш да вдигнем лагер?

— Ти си стратегът ни. Където изглежда най-удобно за отбрана.

Койла огледа мрачния терен. Беше пуст и безличен.

— Няма кой знае какъв избор по тези места. Чакай. Какво е онова там? — И посочи.

Далече напред и малко встрани се виждаха някакви смътни очертания.

Страк присви очи и се вгледа.

— Не мога да кажа. Любопитна ли си?

— Естествено.

— Да продължим натам тогава.

Щом се приближиха, видяха, че са развалини. Някога тук бе имало селище, но бяха останали само изтърбушените коруби на къщите или дори единствено основите им. Овъглените греди тук-там издаваха, че е бушувал пожар. Имаше една обърната каруца. Бледозелен лишей беше израсъл по камъните. Уличките бяха буренясали.

Страк заповяда да слязат от конете.

— Хора са живели тук — каза Койла.

— Така изглежда.

— Чудно, кой е унищожил това село?

— Други хора вероятно. Знаеш ги какви са.

— М-да.

— Да се организираме. Погрижи се за постовете.

Тя се отдалечи.

Страк повика най-близкия боец.

— Финдже! Онова там май е кладенец. Ей там, видя ли го? Иди да провериш.

Хаскеер дойде при него, гледаше сърдито.

— Огледайте района — каза Страк. — Не искам повече малки изненади.

— Ясно — отвърна навъсено стотникът и тръгна да изпълни заповедта.

— А, и Хаскеер...

Хаскеер погледна през рамо.

— Това, което се случи с Лиффин и Йънст, свърши. Преживей го. Настроението ти само разстройва дружината и няма да го търпя. Спести си яда за враговете.

Хаскеер кимна отсечено и тръгна да събира група за претърсване.

— Кладенецът е празен! — извика Финдже и обърна раздрънканото ведро. От него се изсипаха само пръст и чакъл.

Койла се върна и попита:

— Как сме все пак с водата?

— Не е проблем засега — отвърна Страк. — Но няма да е зле да намерим чист извор скоро. Разстави ли постовете?

— Всичко е наред. Но има нещо, което трябва да видиш.

— Води.

Тя го заведе при най-голямата и най-запазената от развалините. Части от трите стени все още стояха и се виждаше, че са имали издадени стрехи. В отломките лежаха две големи и тежки крила на врата. Нямаше следи, че са били събаряни със сила.

Дойде и Хаскеер и попита:

— Какво му е толкова специалното на това?

— Смятам, че е място на култ — обясни Койла.

— Е, и?

— Вижте ей там.

Последваха я до нисък каменен зид. Части от него бяха порутени, виждаха се останки от порта. Зидът затваряше около акър земя. Вътре нямаше почти никаква растителност освен три-четири изсъхнали криви дървета. От земята стърчаха десетки каменни плочи и дървени знаци, повечето килнати.

— Знаеш какво е това, нали? — попита Страк.

— Да. Гробище.

— О, страхотно — измърмори Хаскеер.

— Няколко мъртви човека не те плашат чак толкова, нали?

Той я изгледа злобно.

— Но защо не расте нищо тук? — запита на глас тя. — Вижте ей там. Навсякъде има бурени. Природата си връща своето. Но защо не и тук?

— Може да са направили нещо, за да го спрат — предположи Страк. — Посипали са земята със сол или...

— Защо?

— От почит към мъртвите? Знаеш ли ги хората.

— Съвсем вярно — съгласи се Хаскеер. — Шибани сбърканяци.

Страк помисли, че изразът е малко прекалено цветист дори за устата на стотника, но реши да не коментира.

— Мястото е съвсем добро за нощувка. Стената ще ни заслани от вятъра. Разпореди се да вдигнат лагера, Хаскеер. Но никакви огньове.

— Няма да е много весело.

— Просто изпълнявай.

Хаскеер се отдалечи недоволен.

Койла се загледа след него.

— Още е кисел значи.

— Това не е единственият ни проблем в момента.

— Уийм ли?

— Уийм.

— И какво ще направиш?

— Ще му дам някаква работа да не ни се мярка много пред очите и да е по-далече от Хаскеер. Хайде.

Уийм стоеше наблизко с Даллог и гледаше объркано оживената дейност наоколо. На лицето му се изписа притеснение, когато Страк се приближи.

Заговори, преди капитанът да е отворил уста:

— Сега ще ме накажете, нали?

— Заради Лиффин ли?

— Разбира се. Но се уплаших и...

— Никой под моя команда не се наказва затова, че се е уплашил.

— О. — Момчето се смути.

— Само глупаците не изпитват страх — продължи Страк. — Важното за оцеляването ни е това, което правиш въпреки страха. Така че ще бъдеш обучен за бой и ще прилагаш наученото. Разбрано?

— Тъ... да.

— Ние не водим с нас цивилни. От всекиго се очаква да се бие. Това е твоята част от сделката. Разбрано?

— Да, капитане.

— Много добре. Ще ти направя разписание за тренировки. Ако искаш да почетеш Лиффин, ще го спазваш стриктно. Междувременно трябва да ти намерим подходяща роля. Какви специални умения имаш?

— Мога да бъда официалният ви песнопоец — отвърна Уийм обнадеждено и вдигна лютнята си.

— Имах предвид нещо полезно. — Страк се обърна към новия си десетник. — Даллог, какво правиш в момента?

— Тъкмо се канех да огледам ранените. Смяна на превръзките, такива неща. — Кимна към малката група чакащи наблизорки.

— Уийм ще ти помага. Нещо против?

— Става. Денят е на свършване и един помощник няма да ми е излишен.

Уийм изглеждаше притеснен.

— Не мога да рискувам да ти палим факли — каза Страк. — Достатъчно ли е светло за работа?

— Луната е съвсем добра.

— Почвайте тогава.

Даллог махна на Уийм да застане до него и даде знак на първия в редицата. Пиррак, един от новите, пристъпи напред. Мръсна превръзка бе стегнала ръката му под лакътя.

— Как е раната? — попита го Даллог.

— Подпухнала е малко.

Даллог започна да развива дрипите.

— Знаете ли, че кръвта тече по-обилно при пълнолуние? — подхвърли той между другото.

— Разбира се — отвърна Койла. — Жена съм.

— А. Да де — с леко неудобство отвърна старият десетник.

И продължи с развиването. Пластовете на превръзката ставаха все по-мокри и най-сетне раната се откри. Даллог хвърли небрежно мръсните парцали на гробищния зид.

— Хм. Много съсирена кръв. Може да се наложи да го зашия. Виждаш ли как виси откъснатата кожа от двете страни, Уийм? И всичката тази гной...

Последва стон и тежко тупване на земята.

— Припадна — каза Койла.

Орките на опашката избухнаха в смях. Пиррак също се засмя, макар и да изохка в същото време.

— Що за орк е това момченце? — Койла издърпа със зъби тапата на манерката си и поля пепелявото лице на Уийм.

— По-полека — предупреди я Страк. — Нямаме за хабене.

Уийм се задави, запръска слюнки и се ококори, което предизвика още смях.

— Аз ще се погрижа за него — въздъхна Даллог и коленичи до новия си пациент.

Страк и Койла ги оставиха и продължиха.

— Май медицината не е призванието на Уийм — сухо подхвърли тя.

— Чудя се какво е.

— Все пак трябва да има *някаква* работа за него.

— Например? Не бих му поверил дежурство на пост, нито да тръгне с ловна група. Може би ще се справи с копаенето на нужници и приготвянето на порции, макар че току-виж ни отровил.

— Не мисля, че Куол имаше предвид точно това.

— По дяволите Куол. Да си го е възпитал както трябва, а не да го лепва на нас.

— Може би обучението все пак ще го вкара в пътя.

— Може би.

— Винаги е малко трудно, докато новите се нагодят, Страк.

Той кимна.

— Какво мислиш за Даллог?

— Харесва ми. Днес се би добре, а и в лечителството го бива. Знам, че не е Алфрей, но пък кой е като него?

— Де да го чувстваха всички така.

Стигнаха до обърнатата каруца и седнаха на здравия все още теглич. Загледаха вдигащата лагера и шетаща из двора дружина. Нощта се спусна и вятърът стана още по-студен.

Даллог преглеждаше ранените и продължаваше разсеяно да хвърля окървавените им превръзки на каменния зид зад себе си. Вече се бяха събрали над десетина бели дрипи, пърхаха на вятъра. Ненадейно един по-силен порив ги поде и отвя повечето. Разлетяха се из гробището. Една се заплете в сухите клони на едно дърво, друга се закачи за дървен надгробен знак. Останалите се пръснаха по голата земя.

Високо горе звездите блещукаха ярки и твърди като диаманти.

— Странно, като си помисля, че сме родени под тези небеса — каза Койла. — Изпитвал ли си изобщо мъка по родния край?

— Не.

— Дори съвсем лек копнеж?

— Тогава беше друга земя. Хората я унищожиха.

— Вярно. И все пак се чувствам някак странно, че сме се върнали тук. Всичко изглежда толкова отдавна и в същото време — все

едно беше вчера. Май говоря безсмислици.

Той се усмихна.

— Знам какво имаш предвид.

Смълчаха се. Дружината се подготвяше за нощта. Почистваха оръжия, раздаваха порции, в далечината постове обикаляха.

Още неколцина Върколаци чакаха Даллог да ги прегледа. Бяха наседали покрай каменната стена. Уийм, колеблив и все още объркан, беше пригответил нови парчета плат за превръзките.

— Готов съм — каза той на десетника. — Какво друго да направя?

— Не ми пречи — отвърна Даллог, улисан в чистенето на една гнойна рана, която Уийм просто не можеше да погледне. — Прояви малко инициатива. — После премисли и се озърна. — Ще свършиш нещо полезно, ако събереш ония превръзки. Не може да оставим инфекцията да се разпространи.

— В какво да...

— Дръж. — Даллог му хвърли платнена торба, използвана обикновено за носене на заряди за катапултите.

Уийм се залови със задачата без особена охота. Изкриви лице и прибра двете превръзки, които още висяха на стената, като ги вдигна с палец и показалец; гледащите го отстрани орки взеха да се ръгат с лакти в ребрата и да се кикотят.

После надникна в двора и огледа другите разпръснали се дрипи. Закрачи тромаво, влезе вътре, наведе се, вдигна първата превръзка и я натика в торбата. Погледна следващата, закачена на един дървен знак, и прибра и нея. Запровира се бавно между гробовете, като събираше мръсните ивици плат.

Спря се и се изгърби да вземе една, проснала се върху един гроб. И чу някакъв звук. Замръзна и се вслуша. Нищо. Посегна към превръзката. Когато пръстите му почти я докоснаха, шумът се повтори. Той отново спря, мъчеше се да отгатне какво може да е. Приличаше на драскане, на стържене — все едно нещо ровеше под земята. Уийм зяпна в краката си. Пръстта се издуваше и местеше...

И изведнъж се разтвори. Една костелива ръка се стрелна нагоре и го сграбчи за китката. Уийм се задърпа да се освободи от желязната ѝ хватка. Отвори уста да извика, но не излезе нищо. Пръстта от всички страни изригваше и бълваше гърчещи се фигури.

Койла и Страк вдишваха с наслада нощния въздух и се радваха на тишината.

— Сега не изглежда толкова зле, нали? — каза Койла. — При тази луна и тишина почти все едно, че сме в Кераган.

— Не бих отишъл *толкова* далече.

— А какво щеше да правиш там в нощ като тази?

— Ако си бях у дома, щях да...

Пронизителен писък разцепи въздуха.

Койла скочи.

— Какво става, мамка му?!

— В гробището е. Хайде!

Затичаха към гробищния зид. Други също се втурнаха натам.

Последва нов оглушителен рев.

Щом стигнаха, видяха Уийм напред гробищата. Беше се изгърбил и дърпаше нещо като голям корен. Около него някакви смътни фигури се измъкваха от пръстта.

Гробовете бълваха някакъв странен плод. Неща, наподобяващи гнили пъпешки или огромни напукани яйца, изригнаха от пръстта. Едва след миг взирание осъзнаха, че са глави.

Съществата се вдигаха от влажната рохкава пръст с гърчави, накъсани и треперливи движения. Изправяха се и фигурите им вече се открояваха ясно. Бяха хора. Или някогашни хора. Телата им бяха изгнили, разкапващи се, с бледа гниеща плът. Други бяха почти скелети, с парчета кожа и плат, провиснали от оголените кости.

Изтръгнаха се от земята колебливо, на спазми, разпадащите се крайници потръпваха... а очите им пламтяха от злоба и глад. Миризмата, която ги придружаваше, бе отвратителна.

Едно от съществата сграбчи една кървава превръзка и я натика в устата си. Костеливата челюст изщрака шумно, щом започна да дъвче мокрия плат.

Двадесетина оживели мъртъвци вече бяха изникнали на повърхността, а се появяваха още. Орките гледаха слисани.

Хаскеер притича задъхан.

— Какво става, *мамка му*...

— Същото казах и аз — отвърна Койла.

— Стегнете се, Върколаци! — изрева Страк. — Напред!

Всички извадиха мечовете и тръгнаха към стената.

— Отивам за Уийм — викна Койла.

— Не можем ли да го забравим това копеленце? — замоли я Хаскеер.

Койла продължи напред все едно, че не го чу.

Оживелите трупове се спряха и извърнаха глави като един. След това настъпиха срещу орките.

Съществото, вкопчило се в Уийм, беше излязло от гроба. Беше почти разложено, плътта на гърдите му бе изгнила и оголила ребрата и гръбнака. Уийм се мъчеше да се изтръгне от хватката му. Другата му ръка опипваше ножницата на меча, мъчеше се да докопа дръжката на оръжието. Съществото го задържа към себе си.

Върколаците се понесоха към стената. Койла я прескочи и затича през гробищата. Страк и Хаскеер предпочетоха разбитата порта. Две от чудовищните създания вече залитаха през нея и на Страк му се стори, че започват да се движат по-бързо и по-плавно. Нападна по-близкото. Съществото се дръпна настрани, но не достатъчно бързо, за да избегне атаката. Мечът на Страк не срещна съпротива, когато се заби в разкапаната гръд. Единственият резултат бе, че жертвата леко се олюля. Когато Страк издърпа острието, го лъхна непоносима смрад.

Хаскеер заби меча си дълбоко в хълбока на другото същество, отпра парче плът и натроши кости, но това изобщо не спря устрема му. Стотникът посече с все сила през корема му. Вътрешностите се изсипаха, разнесе се неописуема воня. С провиснали черва, изчадието продължи напред, протегнало кокалести ръце като нокти на хищна птица.

От вратата заизлизаха още същества. Други се катереха през ниския зид. Орките ги посрещнаха със стомана и копия. Но усещането на Страк, че бързината и подвижността на чудовищните твари нарастват, се потвърди. Едно от тях се задвижи изумително бързо, замахна с мощната си ръка, стовари я върху главата на един орк и го просна безчувствен на земята. Без да обръща внимание на стоманата, друго се хвърли върху боеца срещу себе си и го стегна в мечешка прегръдка. Двамата рухнаха на земята, вкопчени в борба на живот и смърт.

В усилието си да стигне до Уийм Койла повече отбягваше, отколкото влизаше в бой. Съществата видимо набираха бързина, макар все още да реагираха бавно в сравнение с живите. Един грамаден

екземпляр прегради пътя ѝ, разперил широко ръце. Тя се закова на място. Разкапващата се фигура замахна, перна я с все сила през лицето и тя падна.

Превъртя се и бързо се изправи. Изплю кръв и атакува, изпънала меча напред. Противникът ѝ се наниза на острието буквално сам. То влезе малко над сърцето или там, където трябваше да е сърцето му, и се показа от гърба, без да срещне никаква съпротива. Нито пък да нанесе някакви поражения. Койла го изтръгна и премина от забиване в сеч.

Посичането ѝ нанесе повече вреди, като откъсна парчета гнила плът, но не спря съществуването. Койла се наруга наум, че не бе видяла по-рано очевидното решение, спря се и развъртя меча. Този път той посече през крака на съществуването. Крайникът се оказа толкова изсъхнал, че един удар бе достатъчен да го ампутира точно под коляното. Съществуването изгуби опора и рухна. Койла го остави да се тресе в пръстта.

Затича към Уийм, който все още се мъчеше да се отскубне, и видя, че нападателят му е женска. Имаше дълга проскубана, руса някога коса и смътен, едва доловим намек за някогашен чар на мършавото лице. Едната ѝ ръка стискаше китката на Уийм. С другата беше докопала предницата на якето му и го дърпаше към себе си.

Трупът дръпна рязко момчето към костеливото си лице. Устата зейна и лъснаха два реда необичайно дълги, зацапани с жълто зъби. Съществуването изви врат като отровна змия и в следващия миг заби зъбите си в шията на Уийм.

Койла връхлетя с рев и замахна с меча. Женската се дръпна рязко, кръв капеше от ъгълчетата на гранясалите ѝ устни. Уийм бе вцепенен от ужас, с мъртвешки преbledняло лице. Женската се обърна, без да пуска китката му. В гърдите ѝ имаше голяма кухина, оголила гърдния кош и вътрешностите. Кръвта на Уийм закапа от нея.

Койла замахна и отсече главата на съществуването. Тя се изтърколи нанякъде в тъмното. Обезглавеното тяло се люшна за миг, рухна и се разпадна на купчина изсъхнала кожа, прах и кости.

— Кръволоци! — изрева Койла.

При стената я чуха. Но Страк и другите вече нямаха нужда от предупреждение. Немъртвите, срещу които се бяха изправили, също се опитваха да се докопат до оркските гърла.

— Какво ги убива? — викна Хаскеер, докато се мъчеше да отблъсне един освирепял труп, като го мушкаше с копието си.

— Обезглавяване! — отвърна му Страк с рев и посече един от противниците срещу себе си.

— Аха! — ревна в отговор Хаскеер, захвърли копието и докопа брадвата, за да почне сериозна работа.

— И огън! — добави Даллог.

Страк отсече главата на поредния си противник и изрева на дружината:

— Използвайте огън! Стреляйте с лъковете!

Неколцина стрелци се откъснаха от битката и се отдръпнаха назад. Някои имаха намазани с катран стрели и ги заредиха. Останалите бързо намотаха парчета плат, натопени в масло. Защракаха кремъци.

Нощният въздух се изпълни с огнени резки. Запалителните стрели шибаха в кръволиците и ги обгръщаха в пламъци. Превърнати в огнени кълба, съществата залитаха слепешком, пицяха и виеха.

Даллог подходи към проблема по-пряко. Измъкна плоска бутилка и плисна обилно от брендите в най-близкия въплътенец. Секна искра и превърна оживелия труп в оживяла огнена пещ.

Страк го зяпна впечатлено.

— Умно!

Извади своята бутилка и я плисна в друго от съществата. След миг, обгърнато в пламъци, то се блъсна в съседа си и подпали и него.

Хаскеер изглеждаше възмутен от хрумването на Даллог и одобрението на капитана.

— Хайде, Хаскеер! — сопна му се Страк. — Твоята къде е?

— Порционът ми бренди? А, не! — Ръката му посегна свидливо към бутилката на колана.

— Хаскеер!!!

— Добре, по дяволите. — Стисна бутилката и измъкна тапата със зъби. После му хрумна друга идея. Отпра парче плат от един обезглавен кръволок, натика го в гърлото на бутилката и го подпали от пламъците на един горящ труп.

И запокити бутилката в група от трима немъртви. Тя се пръсна между тях и ги обля с горящата течност. Тримата се олюляха и пламнаха. Орките зареваха въодушевано.

Още десет минути обезглавяване и палене довършиха съществата до крак.

— Има ли пострадали? — извика Страк.

— Тук! — ревна в отговор Койла.

Втурнаха се в гробищата. Уийм седеше на земята, Койла се бе навела над него.

— Какво му е? — попита Страк.

— Ухапан е.

— Иди че му довери нещо — измърмори Хаскеер. — Тъп малък шибаняк.

— Добре съм — увери ги Уийм.

Даллог коленичи до него.

— Не ми изглеждаш много добре.

— Аз... Нищо ми няма. Наистина. Какво... какви бяха тези неща?

— Първо, бяха човеци — обясни Страк.

— Такива ли... такива ли са човеците?

— Не — отвърна Койла. — Зли са, но обикновено не са чак толкова гадни. Е, не съвсем.

— Защо тогава...

— Мисля, че е магия — предположи Страк. — Тази земя е просмукана с магия. Или поне беше, докато не дойде техният вид. Алчността им и грабежите я изцедиха. Смятам, че онова, което е останало от нея, се е влошило, покварило се е... Не знам. Не съм магьосник.

Койла схвана идеята.

— И когато тези хора са умрели и са ги погребали тук, покварената магия ги е възкресила така?

— Можеш ли да измислиш по-добро обяснение?

— Не знам за това — намеси се Даллог, докато оглеждаше врата на Уийм, — но знам, че тази рана трябва да се превърже.

— Повече ѝ трябва — отвърна Страк.

— Какво имаш предвид?

— Срещали сме вампири и преди. Не като тези, но почти. Те предават заразата.

Койла кимаше.

— Страк е прав. Ако не се справим с това веднага, Уийм ще стане като тях.

— Какво?! — изхленчи Уийм.

— Кръвожадността е заразна и заразата е в тази рана. Трябва да се прочисти.

Даллог ровеше в медицинската си чанта.

— Как?

— Не и с билка или мехлем, това — със сигурност.

— Трябва й същото, което изби повечето от тях — добави Страк.

— На някой да му е останало бренди?

— Сигурен съм, че ще се оправя — измрънка вяло Уийм.

— Ето. — Койла подаде бутилката си.

— Някой да подаде огън — каза Страк. — И го дръжте здраво.

Жалката съпротива на Уийм изобщо не ги затрудни. Затиснаха го на земята и Даллог изля бренди върху раната. Уийм заскимтя. Със зле прикрито задоволство, Хаскеер запали брендито.

Уийм запищя, после рязко млъкна.

Всички мълчаливо чакаха брендито да догори.

— Припадна — каза ненужно Даллог, щом пламъчетата угаснаха.

— Типично — изсмя се Хаскеер.

— Мислите ли, че ще подейства? — попита Страк.

Даллог огледа раната.

— Така изглежда. Е, ще разберем съвсем скоро. Ще го превържа.

Страк и Койла се изправиха. Наоколо пращяха и димяха трупове.

— А ти не даваше да палим огън — рече Койла.

8.

Късче груб диамант, паднал сред зърната градушка. Пчела, запълзяла бавно по маса, отрупана с гроздове. Подето от вятъра цветче на лотос, литнало сред далечното ято гълъби. Нито едно от тях не е по-малко реално от това, че е трудно да се види.

Така беше и в безграничния океан на битието, в който гъмжеше от неизброими паралелни светове. Съществуваха аномалии, конструкции, отклоняващи се от обичайното, макар и повърхностно идентични. Бяха редки до невъзможност, но от това не по-малко истински.

Едно такова чудо представляваше лъчиста сфера, сътворена и поддържана с енергията на невъобразимо могъща магия. Вътре в нея имаше свят, чиито ресурси и население изцяло бяха посветени на една-единствена кауза. Това начинание се извършваше в пълна тайна и ядрото му се намираше в единствения град тук.

Градът бе толкова забележителен, колкото и странният свят, сътворен, за да го приюти. Ако на външен наблюдател бъдеще позволено да го види, не че на някого изобщо щеше да се позволи някога, той щеше да се изуми от смайващото му разнообразие. Градът бе издигнат във всевъзможни архитектурни стилове. Кристални шпиллове и тромави сгради, зареяни във висините сводове и безлични блокове. Величествени амфитеатри, съседстващи с високи къщи дървеса; купчини кръгли колиби, засенчени от цитадели с многобройни бойници. Градът бе съграден от камък, стъкло, дърво, кварц, морски раковини, кирпич, желязо, тухла, мрамор, слонова кост, абанос, платно, стомана и неподвластни на разпознаване материали.

Много съоръжения и сгради изглеждаха непонятни, без никаква явна практическа или естетическа функция. Някои преливаха една в друга, все едно бяха израснали, а не построени. Много от тях изглеждаха неподвластни на гравитацията или пък непрекъснато се движеха, преливаха в различни форми, сякаш се пресътворяваха неуловимо.

Широки пътища и акведукти прорязваха този неописуем конгломерат. Криволичещите улици, издигащи се на определени места или спускащи се в подземни лабиринти, отхвърляха логиката, а само част от каналите и водопроводите съдържаха вода. Това, което течеше в други, беше гъсто и с всевъзможни цветове, а на определени места можеше да се вземе за живак.

Цялата тази изумителна смесица като че ли трудно можеше да се нарече метрополия изобщо, и все пак притежаваше някаква органична цялост. След достатъчно време един външен гост, каквито нямаше, щеше да осъзнае, че градът най-добре би могъл да бъде разбран като сливане на многобройни култури. Един поглед към обитателите му щеше да потвърди това.

В центъра на града имаше особено внушително съцветие от сгради. Над всички тях се извисяваше кула, направена от нещо, което наподобяваше излъскан абанос. Нямаше прозорци, нито имаше нужда от тях — онези, които бяха вътре, виждаха безкрайно повече, отколкото може да предложи стъклото.

Близо до върха на кулата имаше голяма зала. Ако чужденец се озовеше в нея, щеше да види, че стените ѝ като че ли са покрити със стотици произведения на изкуството в рамки, всички с еднаква големина и неизменно правоъгълни. По-внимателният оглед щеше да издаде, че изобщо не са рисунки или ескизи. Защото изображенията се движеха.

Рамките бяха като отворстия, през които можеше да се зърне объркващо разнообразие от непрекъснато променящи се гледки: пустини, гори, океани, градове, села, реки, поля, колиби, скални стръмнини, градчета, блата, джунгли, езера и други, неразпознаваеми за окото пейзажи, удивителни и чужди.

Една от стените представляваше едно-единствено такова отворстие, чиято повърхност потръпваше на леки вълни, все едно бе покрита с мазна прозрачна мембрана. Гледката, която предлагаше то, бе по-трудна за възприемане от другите. Беше съвсем черно, ако не се брояха пет петънца златиста светлина, струпани едно до друго и блещукащи като нажежени въглени.

Погълнати от гледката, пред стената стояха същества от многобройни раси.

Съществото с най-висок сан между тях беше човек. Навлязъл вече в късната си зрялост, Карелл Реверс бе с посребряла късо подстригана коса и брада, макар да си оставаше жизнен и с изправен гръб. Нефритенозелените му очи блестяха проникателно.

— Ето това е — заяви той и посочи образа. — Намерихме ги.

— Сигурен ли си? — попита Пелли Мадаяр. Беше млада жена от народа на елфите, с изящно тяло и толкова нежни черти, че изглеждаше почти крехка. Външност, която прикриваше както телесната ѝ сила, така и силата на волята ѝ.

— Не си виждала досега инструментумите през следача, Пелли — отвърна Реверс. — Аз съм ги виждал през годините, макар и рядко. Повярвай ми, намерихме ги.

— И са активирани.

Той кимна към екрана.

— Както можете да видите.

— Знаем ли защо?

— Предвид мястото, където бяха открити артефактите, можем да направим логично предположение. Смятам, че са в ръцете на раса, която не е представена в Порталния корпус.

— Орки?

— Бих заложил на това.

— Значи приемаш, че това е групата, създадена от магьосника Арнгрим?

— Почти сигурно. Сигурни бяхме, че са сътворени там... — посочи отново екрана, — в района, известен с местното название Марас-Дантия, и че са минали през много ръце, преди да бъдат заграбени от банда орки ренегати.

— А после изчезнаха.

— Преди няколко години, след като засякохме последното им проблясване. Което, разбира се, показва, че най-вероятно са прехвърлили притежателите си в друго обиталище. Къде би могло да бъде това, нямаме представа. Проследяването е несъвършено изкуство, разчита се на немалко късмет. Където и да са били, инструментумите са лежали латентни до този момент.

— Значи все пак не знаем дали са сътворените от Арнгрим.

— Произходът им може да бъде установен. Както знаеш, всеки комплект инструментуми има свой собствен подпис. Това е неговата

песен. Можем да удостоверим произхода им, след като са разкрити. Това не е важно. Важното е, че един комплект е активиран и възможните последствия от това са мрачни, и то в най-добрия случай. Но мисълта, че може да са притежание на раса като орките...

— Това също не знаем със сигурност. Може да са преминали в ръцете на някой друг.

— Някой, способен да ги отнеме от орки? Едва ли. А и не мога да си представя как орките ще ги разменят, след като са разбрали какво могат да правят.

— Дали са могли? Да разберат потенциала им, искам да кажа. Няма репутацията на особено интелигентна раса.

— Но можем да им признаем известна съобразителност. Кое то, изглежда, им е послужило достатъчно добре, за да придобият инструментумите. Макар че за да се контролират изцяло артефактите, е необходима магическа способност и би трябвало да сме благодарни, че орките я нямат.

— Както и някои от вашата раса, командире — вежливо му напомни тя.

— Не намекваш, че са способни да овладеят магията, нали?

— Кой може да каже какво би могъл да роди един природно хитър интелект? А може би са получили помощ от някой, който вече е притежавал необходимите умения.

— Значи имаме две обезпокоителни възможности. Инструментуми в ръцете на невежествена раса, склонна към кръвопролития, или някой, който насочва орките за свои лични цели. Последствията и от двете са непредсказуеми.

— Какво ще правим?

— Осъществяваме връщането, за което бе учреден Корпусът. Изпълняваме дълга, който нашите предци са носели през столетията. Правим онова, за което сме родени, Пелли. Каквото и да струва.

— Разбирам.

— С този проблем трябва да се справим на най-високо ниво. Като мой пръв заместник, поверявам ти лично задачата да върнеш артефактите.

Тя кимна.

Реверс се обърна към останалите от екипа. Джуджета, гноми, феи, кентаври, елфи и представители на още половин дузина други

раси се вираха в него смълчани. Всички бяха облечени във варианти на черното облекло, което носеха той и Мадаяр, със стилизиран звезден мотив на гърдите.

— Назрява криза — каза Реверс. — Инструментуми, попаднали в неупълномощени ръце, е толкова необичайно събитие, че за някои от вас това е първият път, в който го преживявате. Но вие сте обучени за такава възможност и очаквам да действате според най-високите изисквания на Порталния корпус. — Погледна отново екрана и петте точки светлина. Всички проследиха погледа му. — Приемаме за даденост множествеността на световете. Не знаем кой първи е открил съществуването им или средството за придвижване между тях. Някои приемат, че това е било древна, отдавна изчезнала раса. Други сред вас го приписват на своите богове. Можем да разсъждаваме над това до безкрайност и така и да не намерим отговора — точно както никога няма да узнаем какъв е истинският произход на магията. Но това не е важно. Нашата цел е не да разнищваме загадката, а да възпрепятстваме безотговорния достъп до порталите. — Огледа лицата им и видя в тях решимост. — Корпусът никога не се е провалял с връщането на известни инструментуми или с наказването на виновните за злоупотребата с тях. Този случай няма да е изключение. Всички знаете задълженията си. Заемете се с тях.

Тълпата се разпръсна.

Погледът му отново се върна на Мадаяр.

— Трябва да действаме бързо, преди артефактите да бъдат използвани отново и да ги изгубим от поглед. Вземи когото искаш за отряда си и всякакви провизии, каквито ще са ви нужни.

— Имаш ли някакви съображения как да се справя с това?

— Действай така, както прецениш за най-добре. Знаем, че искам твърде много от теб, Пелли, но не забравяй, че е съдбовно важно съществуването на Корпуса да остане тайна.

— Това няма да е лесно, особено ако се наложи да употребим сила.

— Опитай с убеждаване, ако можеш. Макар че не вярвам този подход да подейства с орките. Те надскачат всякакви граници на приличието. Помни, ти служиш на по-висша морална цел. Ако се наложи да премахнеш всеки, който застане на пътя ти, така да бъде.

Ще разполагаш с оръжие, по-могъщо от всичко, на което би могла да се натъкнеш на Марас-Дантия.

— Надявам се да не се стигне до това. Ние елфите предпочитаме да мислим, че малко същества са неспасяеми. Не е възможно благоразумието да е съвсем чуждо за орките, нали?

9.

Страк издърпа острието от търбуха на човека и го остави да падне. Завъртя се рязко и посече в гърлото друго човешко същество — тъмночервената кръв блъвна от раната. След това налетя на трети и жестоките удари закънтяха.

Върколаците се бяха вкопчили в свирепа схватка. Койла и Хаскеер свалиха двама противници, тя с две от камите си, излетели от ръцете ѝ в пълна хармония, той — с удари с назъбената си бойна брадва. Даллог прониза друг с пиката, на която дружината развяваше знамето си. Повехналата трева под краката им бе хлъзгава от кръвта.

Беше на зазоряване и се биеха в набързо вдигнат лагер в една падина край пътя, скрита зад малка горичка. В средата имаше разпрегнат фургон и над двайсет коня, вързани край него. Същият брой човешки същества ги отбраняваха.

Сблъсъкът беше напрегнат, но не продължи дълго. След като над половината от силата им беше свалена, един от хората изрева заповед и те побягнаха.

— Оставете ги! — викна Страк на своите. — Оставят ни каквото искаме.

Койла хвърли поглед към едно от отстъпващите същества. Беше жена с дълга сламеноруса коса.

— Видя ли я?

— Коя? — Попита Хаскеер.

— Онази, женската. Млада, едва-що пораснала.

— Е?

— Мисля, че вече съм я виждала. Макар че проклета да съм, ако мога да си спомня къде.

— На мен хората ми изглеждат еднакви.

— Така е. — Тя сви рамене. — Е, не е важно.

Страк дойде при тях. Бършеше кръвта от оръжието си с парцал.

— Е, тази среща беше щастлива. За нас.

— Какви бяха тези според теб? — попита Койла.

— Важно ли е?

— Забеляза ли как бяха облечени повечето? Може би бяха унисти.

— Значи хората все още са разделени. То пък една изненада. Викам да го преживеем, а? Във фургона трябва да има вода и провизии. А вече имаме и достатъчно коне за всички. Ако се пораздвижим, можем да стигнем до Кват още днес.

При все че пътуваха на юг и уж в район с по-умерен климат, теренът ставаше все по-гол и безжизнен. Дърветата бяха изсъхнали и голи, а потокът, който подминаха, течеше жълт и мръсен.

— Сигурен ли си, че сме на верния път? — попита Койла.

Яздецят до нея Страк я погледна кисело.

— За десети път — да.

— Не ми прилича много както го помня, нищо повече.

— Това място е съсипвано от хората още четири години. Няма как да не се отрази на земята. А и магията са омърсили. Онези кръволоци бяха последица от това.

— Уийм поне като че ли се оправя. — Тя се обърна и погледна назад към Уийм и Даллог, които яздеха един до друг. Младежът изглеждаше отчаян, както обикновено, и вратът му беше превързан, но естественият маслинено-сивкав цвят на лицето му се беше върнал.

— Какво е това? — рече Страк.

Койла отново погледна напред. Към тях се приближаваше малка група, смътни фигури отдалече. Неколцина се возеха на разхлопан фургон, повечето вървяха.

Хаскеер препусна в галоп покрай колоната и спря при тях.

— Неприятност ли, Страк?

— Не знам. Не изглеждат много опасни.

— Може да е капан.

— Стойте нащрек! — предупреди Страк дружината.

Койла засенчи очи и примижа към идващите.

— Това са елфи.

— И изглеждат доста закъсали — добави Хаскеер.

Бяха над дузина. Пешаците влачеха крака уморено. Фургонът возеше трима старци и две малки момчета. Всички изглеждаха

изтощени и недохранени. Изобщо не реагираха на появата на орките, нито забавиха мудния си вървеж.

Водеше ги мъж. Изглеждаше на зряла възраст, макар че винаги беше трудно да се определи възрастта на елф. Изящното му някога облекло беше опърпано и зацапано явно от многото дни път.

Щом стигна до орките, той вдигна болезнено изтънялата си ръка и спря спътниците си.

— Нямаме нищо — заяви вместо поздрав.

— Нищо не искаме от вас — отвърна Страк.

— Това включва ли и живота ни? Само той ни е останал. — Само примирение към съдбата имаше в гласа му.

— Не причиняваме зло на тези, които не ни заплашват. — Страк ги огледа мълчаливо. Бяха за окайване. — Далече сте от дома си.

— Нямаме си дом.

— Какво е довело благородна раса като елфите до това състояние? — попита Койла.

— Мога да попитам същото за орките.

— Ние се оправяме добре — увери го свадливо Хаскеер.

— Значи сте рядкост за вашия народ — отвърна елфът. — Никоя раса не се оправя добре вече на тази земя. Освен една.

— Хората имаш предвид — каза Страк.

— Кой друг? Те са във възход, а древните раси се отдръпват по все по-далечни места. Скоро нашият народ ще се превърне в мит за човешките същества.

Страк можеше да му отвърне, че този свят е на хората по рождено право толкова, колкото и по завоевание. Но вместо това попита:

— Накъде сте се запътили?

— Малко убежища ни остават и все по-далечни места. Избрахме далечния север.

— Неприветлив район е там.

— Едва ли ще е по-тежко от живота, какъвто стана тук.

— Не може да сте единственото, останало от елфския народ, нали? — подхвърли Койла.

— Не, разбира се. Броят ни ужасно намаля, но не чак толкова. Ние сме останките само от един клан.

— А останалите от расата ви?

— Онези, които не са измрели, са поробени или разпръснати. Изглежда, сме обречени да бъдем диаспора. Ако изобщо оцелеем.

— Защо бягате? — изръмжа Хаскеер. — Вдигнете се срещу тях. Бийте човешките кучи синове.

— Не притежаваме превъзходните бойни умения на орките, а и кръвопролитията не ни привличат. Магията бе единственото ни истинско оръжие. Но тя е толкова изчерпана, че вече е почти безполезна. Останало ни е само едно: надеждата, че можем да продължим да съществуваме.

— Можем ли да ви помогнем с нещо? — попита Страк.

— Пощадихте живота ни. Това е предостатъчна помощ в такива тежки времена. Сега ако ни позволите да продължим...

Страк му подаде меха си с вода.

— Това сигурно ще ви свърши работа. И мога да ви заделя малко от храната ни.

Елфът се поколеба за миг, но прие меха. Кимна благодарно. Страк нареди на двама редници да натоварят провизии на фургона.

Когато елфите вече се канеха да продължат, водачът им каза:

— Позволете ми да се отплатя за доброжелателството ви с едно предупреждение. Макар че би трябвало да знаете много добре това, което се каня да ви кажа. Марас-Дантия не предлага нищо освен отчаяние и гибел, дори за орки. Превърнала се е в колело, което мачка и най-твърдия дух. Вслушайте се в добрия ми съвет, намерете си някоя твърдина и се опитайте да устоите на бурята, като нас. — И без да дочака отговор, се обърна и тръгна.

Върколаците се загледаха след групичката, продължила по пътя на север.

Когато елфите се отдалечиха, Хаскеер попита:

— Какво мислите за това?

— Ще ти кажа какво мисля — отвърна Койла. — Защо вие мъжете *никога* не питате за посоката?

След три часа здрава езда стигнаха до Кват.

Някогашните му потънали в тучна зеленина околности изглеждаха стегнати в прегръдката на безкрайна зима. Като всички

други части от земята, която бяха видели дотук, теренът беше гол, посърнал и пуст.

Загледаха се от билото на един хълм към гъстия лес — живото сърце на родината на джуджетата.

— Малко съм притеснена — призна Койла.

— Защо? — попита Страк. — Мислиш, че няма да ни посрещнат радушно ли?

— Ние сме *орки*, Страк. Кога някой се е зарадвал, като ни види? Но не е толкова заради това. Повече ме безпокои, че може и те да са се махнали, като онези елфи. Или че Джъп е умрял.

— Или може би недружелюбните са се наложили там долу — вметна Хаскеер.

Страк го изглежда.

— Недружелюбните ли?

— Онези, които се съюзиха с хората за пари.

Койла завъртя очи.

— Аа, не пак!

— На джуджетата не може да се разчита, знаеш го.

— На Джъп можеше — напомни му Страк. — И това племе не е минавало на тяхна страна.

— Аз само...

— Искаш да се върнем ли?

— Не. Казвам само, че...

— *Какво?* Какво казваш?

— Мамка му, Страк, само казвам това, което знаем всички. Джуджетата са коварни. Прочути са с това.

— Запази това мнение за себе си. Дружината си има достатъчно проблеми и без твоето безкрайно роптаене.

— Трябва да сме нащрек, нищо повече — избоботи Хаскеер, обърна коня си и го пришпори.

Страк улови изражението на Койла.

— Какво? Много ли бях груб с него?

— *Може ли* изобщо да си много груб с Хаскеер? Добре де, може би беше. Малко.

— Е, не е лесно да му набиеш нещо в дебелия глава. А бих предпочел да преговарям с народа на Джъп, вместо да се дърлим с тях.

— Ако Джъп все още е жив, смяташ ли, че ще можем да го убедим?

— Не знам. Той веднъж се отказа от шанса да напусне Марас-Дантия. Трябва да сме готови да не ни отворят, като почукаме. Но едва ли ще го разберем, ако си седим тук. Хайде. — Махна на дружината да го последва.

Кват беше скътан в голяма долина, толкова широка, че отсрещната ѝ страна едва се виждаше през мъгливия въздух. Дърветата в центъра ѝ изглеждаха жалки в сравнение със злачната зеленина, която помнеше дружината. Но все още имаше достатъчно обилна растителност, за да образува гъста и трудно преодолима преграда.

Поеха по криволичеща пътека. Дърветата приглушаваха убитата дневна светлина още повече. Мирисът на гората съвсем не беше летен — лютивата миризма на гнило напомняше по-скоро за есента. Не се чуваха никакви звуци освен тупането на конските копита в сухата шума. Докато бавно навлизаха навътре, всички държаха ръцете си на дръжките на мечовете.

Излязоха на една широка поляна и сумракът отстъпи на мътна дневна светлина. В средата имаше голям каменен басейн, охраняван от подземен извор, сернистата му вода бълбукаше тихо. Около него бяха струпани гирлянди повехнали цветя. От поляната в три посоки се отклоняваха отъпкани пътечки.

— Сега накъде? — попита Койла.

Страк зашари с очи от една пътека към друга.

— Чакай малко. Обърках се.

— Ясно де.

— Отдавна не съм бил тук. Изглежда различно.

— Дали да не пратим съгледвачи?

— Няма да разцепвам отряда. Ще намерим пътя до джуджетата заедно.

— Тъ, мисля, че те ни намериха, Страк.

Десетки и десетки ниски набити мъже се изсипаха от пътеките и през храсталаците. Бяха въоръжени с криваци и къси мечове и надвишаваха на брой Върколаците най-малко четири към едно. Бързо заобиколиха колоната на орките.

— Никой да не мърда! — предупреди Страк дружината.

Едно плещесто джудже пристъпи напред и попита навъсено:

— Кой сте вие? Какво търсите в нашата гора?

— Идваме с мир — отвърна Страк. — Не искаме да ви причиним зло.

— Откога орките ходят някъде „с мир“?

— Правим го, когато търсим съюзник.

— Никакви съюзници нямате тук. — Джуджето посочи каменния басейн. — Това е свещено място. Присъствието на други освен джуджета оскърбява боговете ни.

— Те живеят под водата, нали? Тези ваши богове? — обади се Хаскеер.

Джуджето го изгледа убийствено, а другите джуджета се напрегнаха.

— Хаскеер... — изсъска заканажно Страк.

— Боговете ни обитават всички части на леса — отвърна джуджето и изду гърди. — Те са в дърветата и в духа на горските животни. Те обитават самата пръст.

— О, добре. А тук се къпят, нали?

— Хаскеер! — срязва го Страк. После се обърна към джуджето. — Не обръщай внимание на подчинения ми. Той е... невежа за обичаите ви.

— Глупостта не е извинение за светотатството.

Хаскеер го изгледа свирепо.

— Ти кого наричаш...

— Млъкни, стотник! — ревна Страк и пак заговори на джуджето: — Виж, само ако ми позволите да обясня...

— Може и да ви изслушаме. Ние в Кват не сме неразумни. Но първо си предайте оръжията.

— Виж, *това* е неразумно за един орк — каза Койла.

— Права е — съгласи се Страк. — Това не го правим.

— Ако ги искате, вземете си ги — додаде Хаскеер.

— Щом не искате да се разоръжите — хладно заяви джуджето, — значи сте враждебни. Давам ви последна възможност да хвърлите мечовете си.

Хаскеер се изхрачи само на педя от ботушите на джуджето.

— Можеш да ми цунеш пъпчивия задник, дребосък.

Вдигнаха се оръжия, джуджетата тръгнаха напред. Орките извадиха мечовете.

Някаква фигура се провря напред през тълпата.

— Е, да ме набият бавно на чепат колец дано!

— Само ако настояваш — рече Койла. — Здравсти, Джъп.

10.

— Значи имаш *контрол* над инструментумите? — каза Джъп.

— Донякъде — отвърна Страк. — Само благодарение на това. —
И извади амулета.

— Може ли да го видя?

Страк смъкна верижката от врата си и му я подаде.

Джъп я огледа — подръпваше разсеяно брадата си — и каза:

— Никога не съм се натъквал на такова писмо.

— И аз не бях. Но то ни доведе тук.

Джъп му върна амулета.

— Ами онова влияние, дето го имат звездите? Нали знаеш, как те... каква беше думата? Как ви заплениха, тебе и Хаскеер. Това не те ли безпокои?

— Какво е животът без някой и друг риск?

— Не можеш да го отхвърлиш току-така, Страк.

— Койла ме пази. Реших, че разделянето може да им отслаби силата.

— *Ти* да се разделиш с нещо? — Джъп се усмихна. — Но не, идеята наистина е добра.

Масите бяха разположени на тераси на една още по-голяма поляна от онази с басейна. Побираше цяло село от колиби със сламени покриви, складове и кошари за стоката. В няколко малки ями бяха запалени огънове — да гонят необичайния за сезона студ и да се пече месото на тях.

След като Джъп настоя, че орките са почетни гости, джуджетата им предложиха гостоприемството си. Но много от домакините като че ли все още недоволстваха. Сега повечето седяха настрана и току поглеждаха подозрително Върколаците.

Хаскеер дойде и се плъсна на пейката до Страк и Джъп.

— А ти как си, копеле дърто? — попита вежливо джуджето.

— Гладен. — Хаскеер се размърда. — А тия седалки са много малки.

— Не са направени за грамаден задник като твоя. Ах, колко ми липсваше това въсене. Знаете ли, не мога да свикна с вас без онези татуировки за ранг. Странно ми изглежда. Как се отървахте от тях?

— Един хирург в Кераган ги махна — обясни Страк. — Използва някаква сярна киселина. Щипе — ад. Сто години, докато се изцери.

— Сърбеше шибано цял месец след това — добави Хаскеер. — Но си струваше де. Вижда се, че не сме ничии роби. — Зяпна надрасканите по бузите на Джъп полумесеци, знак за някогашния му стотнически ранг. — И ти трябва да ги махнеш твоите май. Искаш ли да ти ги изрежа? — И посегна за ножа си.

— Не ме притесняват, да ти кажа, благодаря. Даже ме отличават тука. Изпъквам един вид.

— Сериозно? — рече Страк. — Аз пък все си мислех, че да си бил в ордата на Дженеста не е много за хвалба.

— Не всички гледаха на нея като на злата кучка, която ние познавахме и мразехме. А има и нещо, което главата ми така и не го побира: оцеляването ѝ от онова там... въртопа.

— Май е вярно. Ако може да се вярва на Серафейм.

— Едно много голямо „ако“.

Дойде едно джудже с халби и им ги тропна, без да продума. Хаскеер награби една и я пресуши на дълга глътка.

Страк бавно отпи от своята и каза замислено:

— Странно, като си помислиш... Ако не беше Дженеста, така и нямаше да знаем за Кераган. Нямаше да срещна Тирзарр и да стана баща толкова млад.

— Имаш ли дете? — попита Джъп.

— Две. Момченца.

— Нещата *наистина* са се променили.

— И както казах, ако Дженеста не ни беше пратила за онази, първата звезда...

Хаскеер тресна халбата си на масата.

— Не ѝ дължим и едно шибано *нещо*. Каквото сме си спечелили, си е благодарение на нас си.

Джъп кимна.

— Колкото и да мразя да се съгласявам с този клозетен дъх тука, и аз го виждам така. Трамтата изглежда честна, като се има предвид цялата скръб, която тя ни причини. Та като стана дума за Кераган... —

Обърна се и огледа поляната. — Виждам някои нови лица, други липсват.

— Двете са свързани — измърмори мрачно Хаскеер и посочи с палец към Уийм и Даллог.

— Не му обръщай внимание — каза Койла, докато седнаше при тях.

— Кога пък съм му обръщал?

Тя надигна една от халбите.

— Хм. Добро е.

— Гордеем се с пивото си.

Койла удари още една глътка и подхвърли, този път по-тихо:

— Вашите взимат боговете си доста на сериозно, а?

— Някои. И все повече, откакто нещата почнаха да се разкапват. Религиозната ревност в Марас-Дантия се засили, откакто си отидохте, и не само сред хората.

— Срецнахме неколцина елфи на път за насам. Смятат, че хората скоро ще довършат старите раси.

— Някога можеше и да го оспоря. Вече не съм толкова сигурен, особено откакто фанатиците държат бича.

Койла щракна с пръсти.

— Фанатиците. Точно така. Тя беше!

— Коя?

— Жената, която видях, когато взехме конете на хората.

— И какво? — попита Страк.

— Помислих си, че ми изглежда позната. Беше Милост Хоброу. Онази лудата, дъщерята на Кимбал Хоброу. Пораснала е, но е тя, сигурна съм.

Джъп подсвирна.

— Късмет сте имали, че сте се отървали, значи. Луда е като стареца си и е подхванала неговата работа. Групата ѝ е ядрото на армията на унистите и има орда последователи, по-голяма и от войската на баща ѝ. Истинска напаст са по тези места.

— И ѝ дадохме още повод за омраза към нас — отбеляза Страк.

— Бих ви посъветвал да стоите настрана от нея в бъдеще.

— Нямаме намерение да се задържаме толкова дълго. Но като стана дума за бащи и дъщери, Джъп, щях да те питам. Последния път,

когато те видях, извеждаше Санара от двореца в Иллекс. Какво стана с нея?

— Хубав въпрос. Армията на Дженеста беше в пълен хаос и това ни помогна да се измъкнем. — Посочи татуировките си. — После вървахме дни наред, докато минем ледените полета. Корава жена, сериозно ви говоря. Когато слязохме в равнините... хм, не че я загубих точно. Тя просто се махна. Не ме питайте как. В един момент беше с мен, в следващия — хоп, няма я.

— Шибани магьосници — изръмжа Хаскеер. — Хлъзгави като разпрани черва.

— Все едно — довърши Джъп, — отказах се да я търся и дойдох тук. Оттогава не съм я виждал.

— Бива си го семейството, а? — подхвърли Койла. — Серафейм и котилото му.

Няколко джуджета се приближиха към тях с широки дъски, отрупани с димящи мръвки. Страк сръга Хаскеер.

— Коремът ти май скоро ще спре да ръмжи.

— Ще прощавате, че няма да е кой знае какъв пир — извини се Джъп. — Гората не ражда като едно време, а и дивечът пооредя.

Уийм и Даллог дойдоха и лечителят попита:

— Дали ще може да седнем при вас?

— Щом се налага — изръмжа Хаскеер.

Койла то изгледа кръвнишки.

— Разбира се. Разполагайте се.

Джуджетата сложиха на масата плата с подлютено печено месо и кошници топъл хляб. Имаше и блюда с горски плодове и орехи.

— Представа нямате колко ни е добре дошло това след походните порции — рече Страк.

— Ммм — съгласи се с пълна уста Уийм. — Хубава храна.

— Благодарни сме — намеси се Койла. — Особено щом ловът толкова е оредял. — Сръга с лакът Хаскеер в ребрата. — *Нали?*

Той я изгледа навъсено и избърса устата си с ръкав.

— Бива. Можеше и повечко да е.

— Това ли е обичайното ядене на джуджетата? — включи се тактично Даллог.

— Общо взето — отвърна Джъп. — Макар че и ние бихме искали да е повечко. — Последното беше по адрес на Хаскеер, но той

се послуша.

— Ние, които сме от Кераган, никога не бяхме виждали джуджета — рече Даллог. — Тъй че не приемай невежеството ми за липса на вежливост.

— Няма проблем. Помня как се чувствах, когато за пръв път видях орк.

— Нали не си помисли, че сме толкова отблъскващи като хората?
— възкликна с тънък гласец Уийм.

Джъп се усмихна.

— Ни най-малко. Макар че разказвачите на приказки ни уверяват, че ядете плътта на своите и какво ли още не.

— Аз съм песнопоец — гордо заяви Уийм.

— Забелязах лютнята.

— Малко силно казано — вметна Страк. — *Надяваш се да станеш може би ще е по-точно.*

— Мога да го докажа — възрази разгорещено Уийм. — Мога да изпея нещо.

— О, богове! — простена Хаскеер и тупна халбата си на масата.
— Още пиене!

— Виж, от това имаме — увери го Джъп и махна с ръка на едно женско джудже, понесло тежко отрупан поднос.

Беше хубавка, доколкото орките можеха да преценят. Кожата ѝ беше гладка като порцелан, а дългата ѝ кестенява коса беше сплетена на плитки. Беше с яки мишци и макар и набита, се движеше с изящна лекота.

Щом постави подноса, тя се наведе и целуна Джъп. Прегръдката се задържа дълго.

— А, на това му викам *обслужване* — отбеляза Койла.

Двамата се пуснаха.

— Прощавайте — каза Джъп. — Това е Спуррал.

— Някоя... приятелка ли? — попита Страк.

— Тя ми е кохорта. — Видя, че не разбират какво им казва. — Половинката ми. Вечен спътник, другар. *Жена ми.*

— Прав беше — каза Страк. — Нещата наистина са се променили.

Койла се усмихна.

— Браво, и на двама ви.

Хаскеер остави халбата си.

— Проклятие, никога не съм мислил, че ще се оставиш да те вържат, Джъп. Лош късмет.

— Ти трябва да си Койла. — Спуррал й се усмихна. — А ти си Страк.

— Позна.

— О, слушала съм много за вас. — Усмивката й повехна. — А ти си Хаскеер, личи си отдалече.

Той вдигна халбата си към нея за наздравица и удари още една здрава глътка.

— Двамата със Спуррал се познаваме още от деца — обясни Джъп. — Когато се върнах тук, просто ми се стори редно да направим нещата официални.

— Тъй че две горди семейства джуджета се съединиха — добави Спуррал. — Аз съм от Горбулеви, а Джъп е Дзукало.

Хаскеер се задави с бирата.

— Права си за това!

— Дзукало — повтори Джъп през зъби. — Дзу-кало.

Хаскеер се разтнесе от смях.

— Значи ти... — засочи с пръст вкаменената Спуррал, — ти си престанала да си... Горбулев и си... станала си цу...

— Хаскеер... — изръмжа заплашително Джъп.

— Всеки ден научаваш по нещо ново — заля се от смях Хаскеер, без да обръща внимание на киселите им физиономии. — Защо не си ни казвал, че си... Дзукало.

— Интересно защо — подхвърли сухо Спуррал.

— Хаскеер, престани — предупреди Страк с много заканителен тон.

— Хайде де. Знаех, че бракът може да ти убие чувството за хумор, но чак пък...

— Гости сме тука. Не забравяй.

Хаскеер внезапно стана сериозен.

— Май нямаше смисъл да идваме тука.

— Това пък защо? — попита Джъп.

— Не виждам как ще тръгнеш с нас, с жена и всичко. Напразно го бихме целия този път.

Джъп и Спуррал се спогледаха.

— Едва ли — рече Джъп.
Койла махна с ръка към тълпата джуджета по поляната.
— Мислех си, че остана тук заради тях.
— Ако можеше да избираш дали да прекараш живота си с друга раса, или с своята, ти нямаше ли да го направиш?
— Можеше да те изпратят в родния свят на джуджетата. Серафейм го предложи.
— И нямаше да познавам никого.
— Тогава защо е тази промяна?
— Не съм и помислял, че ще мога да го кажа някога, но искам да се махна оттук. Дойде му времето.
— Виждате, че тази земя загива — каза Спуррал. — И нашият народ заедно с нея. Огледахте ли добре племето ни? Почти всички са старци, куци или болни.
Джъп сви рамене.
— Не искаме да ги оставим, но...
— *Ние?* — учуди се Страк.
— Няма начин да тръгна без Спуррал.
— Това усложнява нещата, Джъп.
— Че защо? Освен ако нямате проблем с взимането на джуджета в дружината.
— Знаеш, че нямаме. Но нямаме и никаква представа в какво се въвличаме, освен че е опасно.
— Мога да се грижа за себе си — възрази Спуррал. — Или не ви харесва да вземате жени?
— Ако не си забелязала, и аз съм жена — напомни ѝ Койла. — Важното е да можеш да се биеш.
Няколко чифта очи се извърнаха към Уийм.
— Спуррал е добър боец — отвърна Джъп. — Наложил се да стане.
— Няма да се отметнеш за това, нали? — рече Страк.
— Тц. Или двамата, или никой.
— Командвам тази дружина точно като едно време, стегната бойна единица. Всеки в нея изпълнява заповедите ми безпрекословно.
— Нямаме възражения.
— Само не казвай, че ще се съгласиш, Страк — измърмори Хаскеер.

— Аз взимам решенията за тази дружина, не ти.

— Не ги взимай лошо тогава. Бездруго мъкнем достатъчно бичмета и...

— Страк, не каза ли току-що, че всички се подчиняват на заповедите ти? — намеси се Спуррал. — Не ми изглежда така.

— Ти не се меси — сопна ѝ се Хаскеер.

— Става въпрос за мен!

— Разкарай я, Джъп — изръмжа стотникът.

— Тя може сама да си води битките.

— Точно така. — Спуррал се обърна рязко към Хаскеер, готова да се нахвърли върху него. — Искаш ли да ти натикам юмруците там, където ти е устата?

— Не бия жени.

Койла се изсмя.

— Откога?

— *Спрете* — отсече Страк. — Хаскеер, затваряй си устата. Джъп, Спуррал — престанете. Всички да седнат. — Насядаха отново. — Тъй. Ще помисля за това, Спуррал, Джъп. Така добре ли е?

— Само това искахме.

— Да го оставим да отлежи тогава.

— Да. Това уж трябваше да е празненство. Да прием тогава. — Джъп се пресегна за каната и наля. — Имаме и малко пелуцид, ако някой...

— А, не. След последния път — не. Първо работата, удоволствията след това.

— Да му се не види — измърмори Хаскеер.

— Та какво викахте за песента? — подхвърли Джъп. — Уийм?

Койла завъртя очи към небето.

— Богове, трябва ли, наистина?

Но Уийм вече беше взел лютнята.

— Малко е грубичко засега, оглаждам го още... — Задрънка по струните.

*На Върколаците юнашката дружина
за бой сърцат по земята премина.
През дъжд и кал те газеха със стръв,*

врага си давеха във локви кръв.

*В ужасна битка срещнаха сганта немряща
и в огън изродите хвърлиха вонящи,
че нито хора зли, ни демони с опашки
не ще надвият меча върколашки.*

*В леса дойдоха гдето джуджета обитават,
видяха ги, че лошо преживяват,
но гномите ги срещнаха със сърца открити,
пируваха и пиха до насита.*

— Аз ли да го убия, или ти? — попита Спуррал Джъп.

— Ето го и припева — заяви Уийм и задрънка по-бързо на разстроената лютня.

*Ний Върколаците сме храбри!
И ще надвием козни зли!
Със нас по сила няма равни!
Ний...*

— Е, хайде, че много късно стана — обяви високо Страк.

Лютнята на Уийм дрънна за последно и спря.

— Но аз още не съм...

— Дълъг ден беше — додаде Койла и разкърши гръб.

— И още как — съгласи се Джъп. — А и утре работа ни чака.

Уийм увеси нос.

— Никога не ме оставяте да до...

— Бягай да спиш, че ще ти счупя тая кратуна със струни в главата — закани се Хаскеер.

— Време е всички да си лягаме, да. — Даллог стана и хвана Уийм под мишницата.

— Тръгваме сутринта — предупреди ги Страк. — Рано.

Разведоха ги по домовете за нощувка — повечето Върколаци се запътиха към двете големи къщи за гости. Джъп и Спуррал поведоха

Страк, Хаскеер и Койла към две от по-малките колиби.

— Страк, вие с Хаскеер ще спите в тази — рече Джъп и бутна вратата.

Хаскеер пристъпи да влезе, но си удари главата в гредата над прага и заръси люти проклетия.

Спуррал покри устата си с ръка, за да скрие смеха си.

— Не забравяй, че всичко тук е в по-малък мащаб, като за нас — добави Джъп.

— Благодаря, че ми напомни — измърмори Хаскеер, огледа стаичката и посочи креватите. — Това минава за легла, а? Че те само за бебета стават.

— Ще спим на пода — каза му Страк. — Ако почнеш да хъркаш, ще те убия.

— Е, ние ще ви оставим — рече Джъп. — Ще ни кажеш ли какво реши за Спуррал, Страк?

— Сутринта.

Заведоха Койла до съседната колиба и Спуррал каза:

— Тази цялата е за теб. Макар че леглото не е по-голямо.

— Все едно. Мога и на лавица с ножове да спя.

Оставиха я да си постила на пода.

Койла беше толкова уморена, че дори не си свали ботушите.

Сънят я унесе, загърна я с черното кадифе на забравата...

Първите лъчи на утрото колебливо се процедиха през цепнатините около вратата и кепенците на прозорците.

Койла се размърда.

Мигновено осъзна, че не е сама. Някаква фигура беше надвиснала над нея.

Хладният резец на стоманено острие се притисна в шията ѝ.

И един непогрешимо човешки глас прошепна:

— Не ме карай да ти срежа гърлото.

11.

— Ако ще го правиш, давай и да приключваме — отвърна Койла.

— Не искаме да те нараним.

— Ние?

— Не съм сам.

С крайчеца на окото си тя видя, че в сенките се крие още някой.

— Просто се опитваме да ви помогнем — добави човекът.

— Доста странен начин да го покажете. — Пръстите ѝ зашариха към нейния нож.

— Не исках да вдигнеш врява и да докараш другите тук. — Мъжът сграбчи ръката ѝ, издърпа ножа от канията и го хвърли настрана. — Или да ти хрумне нещо още по-глупаво.

— Кой си ти?

— Дълга история.

— И защо някой от расата ви ще иска да помага на орк?

— Друга дълга история.

— Не си от най-приказливите, а?

— Нямаме време. Това селище скоро ще бъде нападнато. Но можеш да направиш нещо, ако успееш да вдигнеш бойците си.

— Защо да ти вярвам?

— Видяхме какво се трупа навън. Повярвай на думата ми.

— Дума на човек?

— Как може едно предупреждение да е капан? Виж, ако прибера ножа, ще се държиш ли добре?

Койла кимна.

Мъжът прибра ножа и се отдръпна.

Тя остана неподвижна на пода.

— Позволи ми да те видя поне.

Мъжът се засуети за миг, след което светнаха искри и затрепка пламъче на свещ.

Доколкото Койла разбираше от човешки същества, този мъж изглеждаше в разцвета на силите си. Определено изглеждаше силен.

Буйната му коса беше руса. Нямахме косми по лицето, каквито си пускаха много от тяхната раса.

Мъжът измести свещта и кръгът трепкаща светлина показва лицето на другия. Беше по-стар и с тяло като на човек, свикнал на ленив живот. В оредяващата му черна коса и късо подстриганата брада имаше сиви косми. Въпреки утринния мраз бялата кожа на лицето му беше плувнала в пот.

— Как се казвате? — попита Койла.

— Аз съм Джоуд Пепърдайн — отвърна по-младият. — Това е моят... Това е Микалор Стендивън. А ти?

Тя се надигна.

— Койла.

По-старият заговори:

— Губим време. Една войска религиозни фанатици ще нападне тук всеки момент. — Беше видимо по-изнервен от спътника си.

— Унисти ли? — попита Койла.

— Има ли значение? — отвърна Пепърдайн. — Важното е, че са адски настървени да нанесат погром.

— Пазят ни добре.

— Сериозно? Доста лесно влязохме.

— Не разбирам защо ще взимате нашата страна против вашите.

— Нищо общо нямаме с тях — настоя Стендивън.

— Да кажем просто, че интересите ни са общи — предложи Пепърдайн. — И че ще загинем общо, ако не започнеш да вдигаш защитата ви *веднага*. Повярвай ми.

— Много искаш.

— Какво имаш за губене? Ако те лъжем, единственото, което ще направиш, е да вдигнеш всички по тревога. Ако казваме истината, имаш шанс да отбиете атаката.

— Но решавай веднага — добави Стендивън. — Защото ако решиш да откажеш, можем да се опитаме да се измъкнем оттук.

— Ще го направиш ли, Койла? — попита Пепърдайн.

— Ще го направя. Но ако е някоя хитрина, ще си платите и двамата!

Той се усмихна благодарно.

— Но го направи тихо. За да не предупредим нападателите.

— О, *нима*? Изобщо нямаше да се сетя. — Изгледа го убийствено и тръгна към вратата. — Вие двамата стойте плътно до мен. Мнозина тук ще са готови да ви убият само като ви видят.

Поведете ги към съседната колиба и нахлу вътре.

Хаскеер още спеше, хъркаше шумно. Страк седеше в другия край на стаичката и точеше меч си. Обърна се рязко.

Койла вдигна ръка.

— Спокойно.

Той изгледа двамата кръвнишки.

— Какви са тия, по дяволите?

— Те са... приятели. Или поне не са врагове.

— Какво?!

— Страк, може да ни нападнат съвсем скоро.

— Кой го казва?

— Те. — Посочи Пепърдайн и Стендивън. — И не мисля, че можем да рискуваме, като не им обърнем внимание.

— Но...

— Ако са прави, нямаме време за губене и... Не можеш ли да спреш този *шибан* шум?

— А? А, да. — Обърна се и срита стотника.

Хаскеер подскочи и седна.

— Тъ? Мамка му. *Човеци!* — Ръката му се стрелна към ножа.

— Успокой се — спря го Страк. — Знаем.

— Но какво...

— Може би сме в беда.

— В беда? — Хаскеер още се мъчеше да надвие съня.

— Да. Според тях.

— Според тях? — повтори той и сънено затърка очи. — Те са само едни гадни...

— Разбираме, че не ни знаете кои сме — намеси се Пепърдайн.

— Знаем *какви* сте — избоботи Хаскеер.

— И нямате основание да ни вярвате. Но ако не ни чуете, скоро тук ще ви се изсипе орда побъркани.

— Звучи логично, Страк — каза Койла. — Ядосахме Милост Хоброу и нейните унисти. Ако са ни проследили...

Страк погледна двамата човеци и попита:

— Какъв е вашият интерес в това?

— Нямаме време за дълги биографии — отвърна Пепърдайн.

Няколко мъчителни секунди Страк оглежда лицата им и премисли.

— Добре, вдигаме тревогата. — Хаскеер понечи да възрази, но Страк махна с ръка да го спре. — По-добре подготвени, отколкото изненадани.

Хаскеер въздъхна примирено.

— А с тях какво правим? — Кимна към двамата човеци.

— Ще ги заключим някъде.

Пепърдайн се стегна.

— Никой няма да ни затваря. Ние участваме в това.

— Не можем да ги оставим да се мотаят тук въоръжени — възрази Хаскеер.

— Аз не нося оръжие — заяви Стендивън и разтвори палтото си да покаже.

Хаскеер се втрещи.

— Без оръжие? Хората *наистина* са сбъркани.

— Този има нож — каза Койла.

— И ако някой го иска, ще трябва да ми го вземе — отвърна предизвикателно русият.

Койла оцени думите му и каза:

— Моите уважения за това.

— Но ако се окаже измама — закани се Страк, — това, че си с оръжие, няма да ни попречи да ви съдерем кожата. Да действаме.

Излязоха от колибата. Страк заповяда на човеците да изчакат с Койла, а на нея — да ги държи под око. После двамата с Хаскеер тръгнаха да вдигнат другите, промъкваха се тихо от врата на врата. След тях наизлизаха орки и джуджета, понесли оръжия и без да вдигат шум.

Разчорлени от съня, Джъп и Спуррал крачеха през поляната към Страк. Спуррал изглеждаше ядосана.

— Какво търсят *те* тук? — И посочи подопечните на Койла.

— Дошли са да ни предупредят. Така казват. И преди да си ме попитала, представа нямам кои са.

— И им *вярвате*?

— По-добре да не рискуваме. — Обърна се към Джъп. — Твоите могат ли да направят отбранителен кръг?

— И насън. Какво имаме насреща?

— Не знам. Но може да е голямо.

— Видя хала на племето ни. Нямаме много здрави бойци.

— Имате нас.

Джъп кимна и тръгна към племето си. Спуррал изглежда още веднъж сърдито двамата човеци и заситни след него.

Приблужи се Хаскеер.

— Дружината е готова, Страк. Как се групираме?

— Трябва да сме мобилни. Разделяме се на пет отряда, командвани от мен, теб, Койла, Джъп и Даллог.

— Даллог?!

— Не обсъждам. Разпредели отрядите и гледай новите да са разхвърляни поравно.

Остави го да се оправя и затича към Койла и двамата човеци.

— Разделям дружината на групи. Ти водиш едната. Ще има укритие за болните и старите. Тези двамата могат да идат там.

— Мен ме устройва — обади се с готовност Стендивън.

Пепърдайн го погледна презрително.

— Мен — не.

— Нямаш думата тук.

— Мога да се бия, а всяка ръка ще ви трябва.

— Мястото ти е до мен! — изръмжа Стендивън.

Тонът му накара Страк и Койла да се спогледат учудено.

Пепърдайн се направи, че не е чул господаря си.

— Мога да съм по-полезен тук.

— Както намериш за добре — реши Страк. — Няма време за спорове.

— По-добре остани с моята част — каза Койла. — Освен ако не искаш да те вземат за враг.

Пепърдайн кимна.

— Права си.

— Хаскеер разделя групите — обясни Страк. — Иди там и го вземи със себе си. — Посочи Стендивън. — Той може да се скрие със старите и болните. — После заби пръст в гърдите на Пепърдайн. — *Ти*. Ако направиш грешен ход или ни попречиш, си мъртъв.

Обучени в отблъскването на неканени гости, джуджетата бързо заеха позиции в отбранителните окопи. Наблюдатели се изкатериха на дърветата. Стрелци застанаха по покривите на постройките. Петте отряда орки заеха стратегически позиции по поляната.

Тези, които не можеха да се бият, плюс Стендивън, се скриха в най-здравия плевник. На Уийм му възложиха задачата да ги пази. Безсмислена роля, предвид това, че ако врагът стигнеше до тях, всичко вече щеше да е изгубено.

Щом суматохата приключи, всички се отпуснаха по местата си и зачакаха. Нищо, дори птича песен не нарушаваше утринната тишина.

Групата на Койла се беше прикрила зад няколко ниски храста. Всички бяха готови да открият стрелба веднага щом се наложи. Шестимата орки току поглеждаха навъсено Пепърдайн.

Минутите се точеха необичайно бавно.

— Гледай само да се окажеш прав — прошепна Койла, очите ѝ шареха по дърветата.

— Прав съм.

— Сериозно? Нещо не бързат да се показват.

— Ще дойдат. — Той я погледна и сви устни. — Знаете ли срещу какво ви предстои да се изправите?

— Спречквали сме се с унисти и преди.

— Наскоро?

— Преди няколко години.

— По тези места разправят, че били станали още побезмилостни.

— Не си оттук значи?

— Не съвсем.

— Тогава може би не знаеш всичко и за орките.

— Тези фанатици са *диви*. Те са култ на смъртта.

Тя се усмихна.

— И ние.

Чу се писък. Едно джудже се откъсна от горните клони на дървото срещу тях и тупна долу, прободено от стрела. Стрелите засвистяха над зелената морава, засякоха през листа и застъргаха по дървесна кора — разчистваха пътя на облечените в черно фигури, които излизаха от леса.

Койла измъкна мечата си.

— Време е да покажеш от какво си направено, розовобузо човече.

Групата на Страк беше много встрани от нейната, в един от окопите с джуджетата. Отрядът на Джъп стоеше зад няколкото коли със сено, струпани в центъра на поляната. Тези с Даллог се бяха прикрили около и в издадения напред плевник. Но тези, които щяха да поемат първия удар, бяха Върколаците на Хаскеер, скрити зад храстите недалече от дърветата.

Хората прииждаха плавно, като вълна над океан от катран.

От укрытията си стрелците на защитниците пуснаха градушка жилещи като разлютени оси стрели. Двадесетина от настъпващите паднаха. Трийсет-четирийсет джуджета наскачаха от окопите и се втурнаха напред в ръкопашен бой, размахали къси мечове и криваци. За орките на Хаскеер не остана никакъв избор, освен да нагазят и те в мешавицата.

Първите няколко минути в една битка се проточват безкрайно и завладяват сетивата. Движението, грохотът и вонята на страх надмогат всичко. Единственият им противовес е жаждата за кръв.

Хаскеер се хвърли сред човешкия порой и бързо посече първите двама, озовали се на пътя му. Щитът на трети пое цялата мощ на широкия му меч. Но мъжът, който го държеше, не издържа на напора и при втория удар защитата му се поколеба. Швирна кръв и той рухна, докато Хаскеер вече се извъръщаше към следващия нападател.

Въздухът се изпълни със сърдитата глъч на стомана, с рев, ругатни и крясъци. Около Хаскеер бойците му се бореха да удържат вълната от плът, косяха враговете като жътвари узряло жито.

Макар джуджетата да се сражаваха със стръв, малко от тях притежаваха воинските умения на орките. Затова дребосъците започнаха да падат първи.

Един от тях рухна на пътя на Хаскеер с разцепена глава. Той прекрачи през трупа, за да посрещне убиеца му. Мускулест и с внушителни мишци, мъжът размахваше две брадви, които изглеждаха като играчки в огромните му ръце. И се движеше с бързина, немислима за огромното му туловище.

Хаскеер се сниши, за да избегне дивашкия замах на едната брадва. Залегна, когато противникът му едва не го разчлени с другата. Изпълзя бързо назад и се надигна за нова атака. Хвърли се напред и в

същото време посече, търсеше пролука в защитата. Но човекът боравеше с бравите с опит и лекота и изглеждаше неуморим. На Хаскеер нищо не му оставаше, освен да се брани. Вихрушката от удари продължи.

Оркът знаеше, че някой от хората в мелето наоколо може всеки момент да реши да го намушка в гърба, и затова заложи на бързината. Натисна силно напред, опита се да пробие човешката стена като жив таран. Противникът му отби напада. Хаскеер налетя отново. За миг се задържаха на място, разменяха си свирепи удари, без никой да отстъпи. Най-сетне човекът поддаде и направи стъпка назад. Хаскеер засили натиска, мечът в ръката му се развилня като буря.

Ръката на мъжа се откри от лакътя до китката и оркът я посече дълбоко. Швирна кръв и човекът изтърва бравата. Хаскеер не се помая — бързо извъртане и острието отново захапа плът. Мъжът изрева, гърдите му почервеняха от косата рана. Тежка, макар и не фатална, но достатъчна, за да пусне другата брадва от запотената си длан и да се олюлее.

Хаскеер грабна едната брадва и замахна. Главата на мъжа отхвърча от раменете и се изтъркаля в мелето. Тялото за миг се задържа право — приличаше на кървав фонтан, — преди да рухне.

Близо до него Сифи отстъпваше пред натиска на едър мъж с меч. Хаскеер запокити бравата в гърба на противника му и той размаха ръце и заора по лице в земята. Сифи вдигна палец на стотника си и се извъртя, за да скочи срещу следващия.

Нападателяте продължаваха да прииждат откъм дърветата и боят вече кипеше отвсякъде. Хаскеер вдигна меча си, за да посрещне нов човек с разкривено от бяс лице. Вече започваше да си мисли, че Кват ще бъде прегазен.

Малка стегната група започна да си пробива път през гъстата гмеж. Напредваха упорито и посичаха всякаква съпротива пред себе си. След няколко минути стигнаха до отряда му и се включиха в клането.

— Позабавихте се! — изръмжа Хаскеер, докато отбиваше едно стрелкащо се към него човешко копие.

— Пак имаш късмет, че дойдохме! — извика в отговор Койла, изби меча от ръката на един унист и му проби черепа. След миг посече

съседа му през корема. Гневът, който бе насъбрала, ѝ стигна, за да прегази и следващия.

Спря задъхана, докато нови двама унисти настъпваха нащрек към нея. Докато пресмяташе дали да използва срещу тях скъпоценните си метателни ножове, забеляза Пепърдайн.

Човекът се движеше между противниците като риба в бистра вода. Владееше оръжието майсторски и боравеше с него като ветеран. Завиваше и се въртеше, оставаше винаги настрана от свирещата стомана с почти презрителна лекота. А когато удареше, винаги беше бързо като мисълта и точно.

Уби двама мъже пред себе си в бърза последователност. Никой от двамата дори не успя да влезе в схватка с него. Още докато падаха, той вече търсеше да посече нова плът — и го направи с точността на хирург. След секунди гъвкавият му танц донесе смъртта на нов облечен в черно човек.

Хаскеер също видя това, изтръгна мечата си от корема на онзи с копието и го остави да падне.

Атаката продължаваше. От всички посоки. По границата на поляната нямаше нито едно място, където да не кипи бой. Тук-там отбранителната линия се беше накъсала и защитниците се огъваха. Джуджетата понасяха загуби и вече имаше много мъртви, но засега щетите на орките бяха нищожни. Страк се съмняваше, че нещата ще се задържат дълго така.

Жънеше през пороя от човешки тела с мечата и камата. Свали двама пред себе си с двойно забиване. Бързината на оръжието му порази други трима за също толкова удара на сърцето. Но враговете продължаваха да прииждат.

Мъжът срещу него боравеше тромаво с огромния боздуган в двете си ръце, но от това свистящият топуз с шипове не ставаше по-малко опасен. В продължение на цяла минута Страк не успя да направи нищо, освен да отбягва замахванията му. След това взе мярката на противника си, изчака дебелията дръжка да се издигне високо и назад, влезе под изпънатите ръце на човека и го прониза. Унистът се свлече.

Страк забърса с ръка потното си чело и натисна напред.

Въпреки съпротивата, която срещаша, хората вече навлизаха в селището. На групи — малки, изпълнени с войнствен фанатизъм ядра,

които с дивашка ярост помитаха всичко по пътя си. Защитниците ги забавяха, но беше трудно да ги спрат.

Групата на Даллог, получила заповед да стои на позиция при плевника, до този момент не беше влязла в бой. Случилото се в следващия миг го компенсира. Цяла тълпа хора, два пъти повече от орките, се изсипа с вой, за да ги помете. Завърза се неравен бой.

Даллог се озова срещу трима побеснели от ярост фанатици. Гневът, както и броят им, му дадоха предимство. Гневът е лош съветник, а с това, че нападаха в група, си пречеха един на друг. Той се възползва бързо: бръснещ страничен удар в главата на единия унист го изкара от сцената.

Другарите на падналия се оказаха не толкова лесни за надвиване. Единият замахна към Даллог със скъсеното копие с нащърбен връх. Другият понечи да го заобиколи за атака от страни или в гръб. Действаха заедно. Това, че станаха с един по-малко, само усили заплахата и иронията не убягна на Даллог.

Той се завъртя бързо, за да избегне копието, и замахна по този, който се опитваше да го заобиколи. Широките мечове закънтяха един в друг. Схватката се заплете и сигурно щеше да се задържи дълго без изход, ако не се намеси копиеносецът. Загубил търпение, той налетя да прободне Даллог, забравил в порива си всякаква предпазливост — и това беше добре дошло. Даллог се завъртя рязко, замахна с меча и изби копието от ръцете на униста. Продължи, без да спира, и нанесе убийствения удар.

Бързината на убийството за миг стъписа нападателя с меча. Преди да е успял да се съвземе, Даллог налетя дивашки и го блъсна с рамо. След това замахна отвисоко с цялата си сила и му пръсна черепа. Мъжът се свлече на земята.

Даллог се опря на зацапания си с кръв меч, тежко задъхан. Надяваше се Върколаците да не забележат колко е уморен.

Унистите бяха подпалили плевника. Гъст черен пушек бълваше от разтворените врати. Пламъците пълзяха по дървените стени, покривът димеше. Един човек с пламнали дрехи притича с писъци покрай него, залитна и падна. Орки и унисти се биеха отчаяно. Цареше пълен хаос.

Нещо привлече погледа му. Откъм дърветата се появиха фигури. В първия миг не можа да проумее какво са, но щом излязоха на

поляната, ги видя добре. Конници в черно, десетки и десетки.
— Втора вълна! — изрева Даллог. — Втора вълна!

12.

На бойното поле нахлуваха конници. Тъпчеха и сечаха бранителите.

Насред поляната, до две коли със сено, бойците на Джъп бяха слепи и глухи за всичко наоколо, затънали в свиреп ръкопашен бой.

Спуррал се биеше до Джъп. Двамата бяха въоръжени с традиционните оръжия на расата на джуджетата: той с дебел кривак с обкован с олово връх, тя — с къс извит меч и нож. И работеха с тях здраво.

Джъп избегна един удар и главата на нападателя му изтрещя под тежкия кривак. Той го извъртя и натресе оловния край в корема на друг. Въртеше кривака бързо и с плавно изящество, натрупано с годините опит. Спуррал беше не по-малко умела с оръжията си. Нападната от двама унисти, тя ловко посече единия в лицето и наръга с ножа приятеля му.

Елдо се биеше до тях. Докато отбиваше ударите на един здравеняк с дебела тояга, старият мърморко понесе удар, от който шлемът му се огъна и го накара да залитне назад. Спуррал бързо отклони следващия удар на мъжа с тоягата и му разпра корема. Благодарният Елдо й кимна замаяно, а мъжкарите наоколо я изгледаха с ново уважение.

След проточилия се сякаш безкрайно ръкопашен бой настъпи кратко затишие. Но не и време да си поемат дъх.

Чусс, един от новобранците, викна:

— Вижте!

Погледнаха натам, накъдето им сочеше — и видяха ездачите.

Двама конници пробиха защитната линия и препуснаха в галоп към тях.

— Прикрий се! — изрева Джъп и замаха на групата си да минат зад колите.

Избута Чусс и приятелчето му от новите, Игнар, под едната. Останалите се струпаха зад тях в отбрана. Джъп и Спуррал се качиха

на колата.

Конниците се приближаваха, размахваха сабите си, конете им бяха плувнали в пяна.

Единият унист подкара право към Джъп и Спуррал. Те заразмахваха оръжията си да го прогонят, но подвижността му го пазеше недосегаем. Междувременно спътникът му се надвеси отгоре и засече по орките. Те мушкаха и замахваха към него, като едновременно се мъчеха да се предпазят от конските копита.

Схватката се проточи, без никоя от двете страни да спечели предимство. Изведнъж на Гледег му хрумна идея. Той измъкна прашката си, бързо я зареди и я завъртя. Камъкът удари ездача в лицето, той изрева, не можа да се задържи в седлото и се стовари на земята. Конят му побягна. Орките се втурнаха напред и го довършиха.

Джъп понечи да повтори примера на Гледег с прашката си по другия. Но докато я вадеше, пронизителен съсък изпълни въздуха. Рояк стрели се изсипа върху ездача и го изхвърли от седлото.

Джъп и другарите му се огледаха и видяха десетина джуджета с лъкове по покривите на дългите къщи. Върколаците им замахаха за благодарност. Без да им обърнат внимание, джуджетата затърсиха нови цели сред връхлитащите конници.

Но това не беше краят. Унистите продължаваха да настъпват през поляната, въпреки че бяха намалели на брой. Джъп и приятелите му отново надигнаха оръжията си.

Бранителите в края на моравата трябваше да се справят с доста повече от двама конници. Групите на Хаскеер и Койла бяха понесли истинска конна атака. Мъртви и издъхващи хора, джуджета и коне лежаха по предния отбранителен рубеж. Но боят продължаваше.

Хаскеер грабна една изтървана пика и прониза с нея връхлитащия го унист. Върхът го промуши в гърдите и го изхвърли от седлото.

Койла почти бе изразходвала ножовете си — бяха й останали само два. Тя метна единия към развилнелия се наблизил конник. Целеше се в гърдите му, но той се обърна и острието го удари под рамото. Все пак силата на удара бе достатъчна, за да го завърти в седлото, и той изпусна юздите. Двама орки ги сграбчиха, задърпаха

силно и смъкнаха и коня и ездача на земята. Копията и брадвите решиха съдбата на човека.

Пепърдайн продължаваше да се бие с тях. Не показваше умора, нито ловкостта му намаляваше. Мечът му бляскаше като мълния, сечеше гърла, пронизваше дробове, посичаше ръце и крака. Този човек надвиваше или надхитряше всеки, срещу когото се изправяше.

Койла си набеляза друг ездач, който сечеше с бравата си сред група обкръжили го джуджета. Разби пред очите ѝ черепа на едно и дребосъкът падна като камък на земята. Тя извади последния си нож и се прицели добре, с надеждата този път да нанесе точен убийствен удар.

Не успя. Ножът се заби в шията на коня. Стреснато, раненото животно се изправи на задните си крака и хвърли ездача си. Той падна тежко, но бързо успя да се изправи, побеснял от гняв. Беше забелязал Койла и започна да си пробива път към нея. Тя се стегна да го посрещне, но в този миг на косъм от нея изсвистя меч. Друг унист беше изскочил от мелето, за да я нападне.

Тя се завъртя рязко срещу новия си противник и от резкия сблъсък на мечовете ръката ѝ изтръпна. Влязоха в яростна схватка. Мъжът срещу нея беше грамаден и як, непохватността и тромавите му движения се компенсираха от огромната му сила. Не беше толкова дуел, колкото свирепо пердашене. Все пак Койла успя да парира съкрушителните удари.

А след това човекът извади късмет — мечът му ожули пръстите ѝ до кокал, тя изгърва оръжието си и то отхвърча далече встрани. Койла заотстъпва и посегна за камата си — единственото останало и оръжие. Докато я вадеше, цъфна и падналият от коня унист.

Двамата побеснели човеци се нахвърлиха върху нея. Единият беше с меч, другият — с брадва. Нямаше как да влезе в обхвата им с късата кама, можеше само да се извива и да избягва атаките им. Но избягването не можеше да продължи безкрайно.

— Койла!

Пепърдайн се появи ненадейно. Подхвърли ѝ меча, след което пое втория унист, като остави мъжа с бравата за нея.

Тя скочи срещу него, решена да си разчисти сметките. Сниши се да избегне бравата и замахна отдолу, бързо и ниско. Той се извъртя рязко и мечът ѝ се плъзна по хълбока му — съвсем не смъртоносна

рана, но достатъчна, за да го отвлече. И да даде на Койла достатъчно време, за да се завърти и да удари отново.

Този път ударът беше точен: мечът ѝ се вряза в кръста му. Тя го изтръгна, замахна отгоре и му пръсна мозъка. Мъжът се просна на земята безжизнен.

Тежко задъхана, Койла се обърна към Пепърдайн. Той беше надвил противника си и тъкмо се навеждаше за убийствения удар. Щом се изправи, посякъл униста в гърлото, я погледна. Тя му кимна за благодарност, все още озадачена защо избира страната на орките срещу своята раса.

— Вижте!

Хаскеер сочеше един конник край дърветата. Беше несъмнено жена, с дълга развята руса коса и метална гръдна броня, която лъщеше на бледата слънчева светлина. Белият кон, който яздеше, се изправи на задните си крака, докато тя призоваваше оцелелите си воители, вдигнала високо мечата си.

— Милост Хоброу — процеди Койла.

— Права беше — изсумтя Хаскеер.

— Тая кучка! Защо никога нямам лък, когато най ми трябва?

Жената обърна коня и подкара навътре в леса.

Бранителите в първата линия при изкопа също видяха Хоброу. Поддръжниците ѝ се оттегляха след нея и разгневените джуджета засипваха по-бавните със стрели и копия. По цялата поляна последните унисти отстъпваха.

— По-скоро последна глътка въздух, отколкото втора вълна — прецени Страк, без да откъсва поглед от тях.

Брегин кимна.

— Нямаме повече работа тук. Събирай дружината.

Брегин изсумтя и тръгна.

Страк огледа касапницата. По поляната лежаха десетки тела на джуджета и много повече — на хора. Още повече бяха ранените, на крака или проснати на тревата, но не видя орки сред тях. Нито човеци.

Закрачиха към колибите.

Останалите Върколаци вече се събираха там.

— Има ли ранени? — подвижна Страк.

— Няколко — отвърна Даллог. — Нищо сериозно.

— Койла? Добре ли си?

— Това ли? — Тя махна небрежно с превързаната си ръка. — Само ужилване.

— Не е само тя ужилената — додаде Хаскеер.

— Кой още?

— Уийм.

Страк въздъхна.

— Какво пък сега?

— Стрела в задника. — И посочи с палец.

Няколко стари бойци мъкнеха Уийм легнал по очи на талпа; от бута му стърчеше стрела. Стендивън крачеше нацупен след тях.

Стовариха грубо на земята импровизираната носилка и Уийм изохка.

— Оправи го — нареди Страк.

Даллог коленичи и започна да рови в медицинската си торба.

Койла придърпа Пепърдайн настрани.

— Благодаря ти.

Той само кимна.

— Добре се би.

Човекът се усмихна сдържано.

— Откъде си придобил тези умения? — настоя тя.

Той сви небрежно рамене.

— Оттук-оттам.

— Пак ще ме умориш от приказки.

Този път в беглата му усмивка май имаше и капчица топлина.

— Дълга история.

— Искам да я чуя.

— Пепърдайн! — Стендивън идваше към тях.

Лицето на русокосия воин отново стана безизразно.

— Мястото ти е до мен! — властно заяви по-възрастният човек.

— Знаем.

Държането на Пепърдайн озадачи Койла и тя вдигна учудено вежди.

— Какво ви е на вас двамата?

— Койла! — повика я Страк.

Тя изгледа намръщено двамата човеци и ги остави.

Страк стоеше настрана от групата с Джъп и Спуррал. Изглеждаха притеснени.

— Какво има?

— Нашите платиха висока цена за това — отвърна Спуррал и посочи съсипията от битката.

— Но се справиха добре. Особено с толкова малко ветерани сред вас.

— Вече сме още по-малко — отрони Джъп в отговор.

— При всяка битка има загуби — каза Страк. — Знаете го.

— Да, но Върколаците не пострадаха толкова.

— Ние сме родени за бой, имаме нужните умения. Ако бяхме претърпели загуби, щяхме да ги приемем.

— Повечето джуджета не гледат на тези неща като орките.

— То си личи — обади се Койла.

Проследиха погледа ѝ към група джуджета, струпани в другия край на поляната. Поглеждаха към Върколаците и си шепнеха нещо. Към тях прииждаха още.

— Може да стане гадно — прецени Страк. — Джъп, ти какво мислиш?

— Ядосани са. Няма да е зле да внимавате.

— Койла?

— Мисля за оная старата поговорка: „Осланяй се на боговете, но дръж коня си оседлан.“

Страк отново хвърли поглед към трупащата се тълпа.

— Точно така. Гледаме да не ги предизвикваме, но стоим нащрек. — Обърна се към Даллог. — Вдигай Уийм на крака.

— Не съм сигурен дали ще може да...

— Ще оживее. Просто го направи.

Даллог сви рамене и махна на двама от старите.

— Я ми помогнете тука. Хванете го и го дръжете. Ама здраво.

След това се наведе над пациента си. Уийм заскимтя. Даллог стисна стрелата и я дръпна рязко. Уийм изрева. Десетникът извади шише спирт и поля обилно раната. Уийм нададе вой. Даллог го превърза набързо и двамата стари го вдигнаха на крака — това бе придружено от ново хленчене. Уийм бе преbledнял и вкиснат, все едно е изсмукал цял кош лимони.

Тълпата заръмжа недоволно и тръгна към орките. Много джуджета бяха ранени. И също така много бяха извадили оръжия.

— При мен! — заповяда Страк.

Четата се струпа около него.

Сред тълпата изпъкна познато лице: джуджето, което ги бе нахокало още при идването им в Кват.

Сега то закрачи към орките, издуло гърди и вдигнало високо късото си копие.

— Имате ли си представа какъв погром причинихте тук? — изрева дребосъкът.

— За това обвинявай унистите — отвърна сдържано Страк.

— А видя ли колко от нашите платиха за това?

— Орките се биха на наша страна, Крейк — напомни му Джъп.
— Иначе нямаше да спечелим.

— Изобщо нямаше да се наложи да се бием, ако не бяха те!

Тълпата замърмори одобрително.

— Не е честно — отвърна Джъп. — Извадихме късмет, че бяха с нас.

— Ти мълчи. Заради теб взехме тяхната страна. Само беди ни носиш.

— Струва ми се, че беше крайно време да се опълчите на тези човеци — каза Страк.

— Мислиш, че *не сме ли*? — Крейк беше почервенял от гняв. — Само че не търсим непрекъснато повод да ги предизвикваме!

Тълпата отново го подкрепи.

— Не може да вините орките за това — отсъди Джъп. — Знаете колко луди са тия унисти. Ако не бяха Върколаците, щеше да е още по-лошо.

— Пак защитаваш чужденците — изръмжа водачът на недоволните. — Много ги обичаш тези... *перковци*.

— Ти кого наричаш перко? — изрева възмутено Хаскеер.

Крейк го изгледа с яд.

— Обиди се, значи си такъв.

— Недей да ядосваш стотника ни — предупреди Койла.

— Хайде да се успокоим малко — помоли Джъп.

— Предател! — кипна Крейк.

— Няма да наричаш моя Джъп предател — намеси се Спуррал.

— На кого викаш ти *перко*? — повтори Хаскеер.

— На тоя, дето го гледам — върна му го Крейк и размаха копието си пред лицето му.

Тълпата зад него завика окуражително.

— Не твое място не бих го направила — предупреди Койла.

— Не взимам съвети от плашила — отвърна ѝ Крейк. — Още по-малко от женски. — И се изсмя презрително.

Хаскеер се вбеси, сграбчи копието му, извъртя го ловко и го заби в стъпалото му. Кръвта швирна на гейзер. Крейк изрева, залитна две стъпки и падна в ръцете на приятелите си. Тълпата ахна стъписана.

— О, стана бялата — изпъшка Джъп.

Разгневена, тълпата се спусна напред с вдигнати оръжия. Орките се скупчиха плътно да ги посрещнат.

— Не искам вашите да се бият с народа ни, Страк! — замоли го Спуррал.

— Да, нямаме нужда от това — додаде Джъп.

— Върколаци, изтегляй се! — изрева Страк. — Всички!

Дружината заотстъпва към една от големите дървени колиби.

— Влизай вътре! — ревна Страк и отвори вратата с ритник.

Нахлуха през входа. Струпаха мебели да барикадират вратата, запушиха и единствения прозорец. Отвън ревът на тълпата се усили.

Койла погледна ядосано Хаскеер.

— Нали уж нямаше да ги предизвикваме!

— Малкото лайно си го изпроси. Пак извади късмет, че не го... *те* какво търсят тука? — Той изпъна пръст към Пепърдайн и Стендивън.

— Те ни предупредиха, забрави ли?

— И какво?

— Това, че бездруго в момента не можем да направим кой знае какво, нали?

— Бих могъл — отвърна заканително Хаскеер.

Страк пристъпи между тях.

— Пак ли ще нарушиш заповед?

— Не помня да е имало заповед за тях.

— Вече има: *остави*. Не обичам да ми се мотаят хора в краката повече от теб, но сега имаме по-неотложни грижи.

Един от старите бойци дотича от задната част на къщата.

— Вратата е само една, Страк. Няма друг изход.

Страк погледна към високите тавански греди.

— И до покрива не можем да стигнем.

Още щом го каза, чуха трополене отгоре.

— Но те могат — рече Койла.

Тълпата отвън заблъска по вратата и тя се разтресе. Няколко бойци се втурнаха да подсилят барикадата с телата си.

— Нито да се бием можем, нито да бягаме — изръмжа Хаскеер.
— Какво правим, Страк?

— Ще се опитаме да пробием задната стена и...

— Надушвате ли нещо? — извика Спуррал.

Блъскането беше спряло.

— По дяволите! — Койла посочи към вратата. Между цепнатините се процеждаше гъст черен дим. — Запалили са я.

Димът нахлуваше и през една от стените, започна да се трупа на валма под тавана, между гредите.

— Толкова са ни набрали, че заради нас си палят една от сградите? — изуми се Страк.

— Много са ядосани — потвърди Джъп.

— Сега какво? — попита изнервено Хаскеер.

Страк протегна ръка.

— Койла, звездата. У тебе ли е?

— Разбира се. На всеки десет секунди я проверявам тая проклетия. — Измъкна я от кесията и му я подаде.

Той пристъпи до грубо издяланата маса и постави инструментума на нея. После добави и другите четири от кесията си. Погледна амулета на шията си, съсредоточи се и започна да сглобява звездите.

Димът се съгъстяваше. Закашляха, очите им засмъдяха. Даллог късаше парчета плат, топеше ги в едно ведро и ги раздаваше на всички да покрият лицата си.

Таванът пламна. Посипаха се искри, западаха въглени. Пушекът стана още по-лютив.

Страк продължаваше да се суети със звездите.

Всички се бяха струпали около него и гледаха напрегнато. Само Пепърдайн и Стендивън стояха по-назад, смълчани и забравени.

Страк тъкмо наместваше последната част.

— Изобщо не ми харесва това — измрънка Уийм.

— О, я млъкни! — скастри го Хаскеер.

Шиповете на последната звезда се хлъзнаха на място в ръцете на Страк.

— Стегни се, всички! — ревна Койла.

Пепърдайн сграбчи Стендивън за китката и го дръпна към орките.

Последва взрив от непрогледен мрак.

И светът стана бездънен.

13.

Само нежни звуци нарушаваха ведрия покой. Ромолящо поточе се стичаше по полегатия каменист склон към ленива река. Далечно блеене на овце се сливаше със сънливо пчелно жужене.

Зелени поля и застинали на тучни зелени вълни ливади се простираха по двата речни бряга. Разцъфнали дървета осейваха пейзажа. Хълмчета, увенчани с листати гори, очертаваха хоризонта. Високо горе птици лениво припляскваха с криле в безупречно синьото небе.

Денят бе тих и топъл. Съвършена пасторална картина.

Във въздуха се появи едва доловима, смътна промяна. В една точка малко над земята той затрептя като зной над сгорещен камък в летен следобед. Скоро се появи мътно млечно сияние и се усили. Превърна се във вихрушка, завъртя се бясно и сред него закръжиха цветни резки. Въртопът породил лек полъх, който бързо се усили във вятър. После — във вихрушка. Трева, храсти и дървета се снишиха под напора ѝ.

Вихрушката набра сила и изригна в ослепителна мълния, съперническа на обедното слънце.

Зейналата паст на това кипнало сияние избълва товара си. Трийсетина тела се изтъркаляха по зелената трева.

Вятърът секна мигновено и вихърът изчезна.

Във въздуха надвисна миризма на сярата.

Новопоявилите се лежаха на речния бряг. Няколко минути никой не помръдваше. После започнаха бавно да се надигат. Някои стенеха. Други повръщаха.

Страк и Койла бяха между първите, които се изправиха.

— Богове, втория път не е по-леко, а? — каза Койла и разтърси замаяната си глава. Огледа се. — У дома ли ни върна? В Кераган?

— Не. Макар че прилича. Наместих звездите за мястото, за което ни каза Серафейм.

— Това трябва да е поробена земя, така ли? И тук има орки?

Страк колебливо огледа пейзажа.

— Някъде.

— Стига да сме стигнали където трябва.

— Това ще го разберем. — Страк осъзна, че все още стиска в шепите си сглобените звезди. Извади една и ѝ я подаде. Беше зелена, с пет шипа. — Все още ли си съгласна да...

— Разбира се. — Койла я взе. — Не е същата. Предишната, дето я държах, беше синя и имаше само четири...

— Има ли значение? — Страк разглобяваше другите и ги прибираше в кесията си.

— Няма, естествено. Оглупяла съм. Още съм замаяна от прехвърлянето ни тук. Където и да е това *тук*.

Джъп и Спуррал дойдоха при тях. Бяха пребледнели.

— Адски неприятен начин да се пътува — промърмори Джъп.

— Къде сме *всъщност*? — попита Спуррал.

— Не знам — отвърна Страк. — Но е мястото на мисията ни.

Хаскеер вече беше строил дружината. Закрачи към тях.

— Добре ли са всички? — попита Страк.

— Общо взето. Въпреки неговите. — Погледна ядосано Джъп.

— Моите прекалиха — призна Джъп. — Но пък имаха причина.

— *Причина*? Може и другояче да се нарече.

— Какво намекваш?

— Вие джуджетата знаете накъде духа вятърът.

— В смисъл?

— Онова, дето стана. Дето се обърнахте срещу нас. Известни сте с това.

— О, пак старата песен!

— И си има име. — Хаскеер се надвеси над Джъп. — *Предателство*.

Джъп овладя гнева си с усилие.

— Някои от нашия народ... *някои*... се спасиха от бедността, в която ни натикваха, като станаха наемни войници. Би могъл да кажеш, че и аз го направих, като се включих в ордата на Дженеста. Същата армия, в която служехте и вие.

— Ти имаше избор. Ние — не. *Цукало*. — Заби пръст в гърдите на джуджето.

— Искаш ли да го уредим това? — кипна Джъп и стисна юмруци.

— Джъп, моля те! — намеси се Спуррал. — Не е време за...

— Когато си готов — изръмжа Хаскеер и също сви юмруци.

Страк се вряза между двамата и ги раздели.

— Престанете! Ние сме дисциплинирана дружина, не сме сган!

— Той започна — измърмори Джъп.

— Стига! Няма да позволя безредици и ще го наложа с бичуване, ако потрябва!

Засрамени, Хаскеер и Джъп продължиха да си хвърлят злобни погледи.

— Точно като едно време, а? — подхвърли Койла, нарушавайки безизходното мълчание. — Паметта ти е къса, Хаскеер. Кога ни е изоставял Джъп? А и Спуррал днес се би достойно.

— Е да, страхотно, нали? — отвърна с лека насмешка Хаскеер. — Вече си имаме още една женска.

— Да, хербарий може да си направим.

Спуррал едва потисна усмивката си.

— Безпризорни дечица — измърмори с отвращение Хаскеер. — Проклет цирк.

— Хаскеер... — провлече Страк заканително.

— Добре де, добре. Но за ония какво? — И посочи към Пепърдайн и Стендивън. — Ако и те не са безполезно бреме, вече не знам...

— По-младият ми помогна да се измъкна на косъм — напомни му Койла.

— Попитай се защо — отвърна й Хаскеер. — Какво целят тези двамата?

— Прав си — съгласи се Страк. — Веднъж и ти да си прав. Искам обяснения от тях, преди да продължим.

— Крайно време е. — Хаскеер понечи да тръгне.

— Не ти, стотник. Постави ли охрана? Прати ли съгледвачи? Не си. Направи го. *Веднага*.

Хаскеер изръмжа недоволно и тръгна да изпълнява заповедта.

— Винаги ли е така в дружината? — попита Спуррал.

— Почти — отвърна Койла.

— Особено когато Хаскеер го е засърбял задникът за нещо — додаде Джъп.

— Не искам да сте груби с двамата човеци и да заприлича на разпит — каза Страк. — Може да замълчат.

— Има си начини да ги накараме да говорят — предложи Джъп.

— Ще го направя, ако се наложи. Но първо ще получат възможност да говорят доброволно. Дължим им го заради предупреждението и за помощта на Койла. Тъй че помогни с дружината, Джъп. И стой настрана от Хаскеер. Чу ли ме?

Джъп кимна и тръгна. Спуррал тръгна с него.

— А аз? — попита Койла.

— С теб ще видим хората. Ти се разбираш с тях.

— *Тъй ли?* Не смятам хората за приятели.

Той се обърна, без да й отвърне, и тръгна по брега към двамата човеци. Койла го последва.

Дружината се съвземаше. Онези, на които не беше останало време преди, почистваха кръвта от оръжията си. На други превързваха раните. Хаскеер избиваше яда си, като ревеше заповеди.

Пепърдайн стоеше прав и гледаше Стендивън, който седеше на тревата, свил колене до гърдите си. Беше потен и трепереше.

— Какво му е? — попита Страк.

— Може би не сте забелязали, но идването тук беше доста гадно.

— Ти изглеждаш добре.

Мъжът само сви рамене и попита:

— Къде сме, по дяволите?

— Въпросите задаваме ние. Кой сте вие?

— Вече казах. Аз съм Джоуд Пепърдайн и...

— Искам да кажа *какви* сте?

— Търговци — отвърна Стендивън някак припряно. Вдигна очи към тях и потрепери. — Беше ужасно. Никога не съм вярвал, че... Изобщо не мислех, че е истина.

— За какво говориш?

— Онези... предмети, дето ни доведоха тук.

— Значи сте знаели за тях? Преди да дойдете при нас, искам да кажа.

Двамата човеци се спогледаха бързо.

Отговори Пепърдайн:

— Откакто се помня, има слухове за инструментуми.

— Ние не знаехме за такива приказки — каза Страк. — Доскоро.

— В нашата работа човек чува какви ли не истории.

Включително неща, за които външните остават в неведение.

— Казваш, че сте търговци?

— Да — отвърна Стендивън. — В смисъл, аз съм търговец. Той ми е помощник.

— Твърде добре се бие за слуга на търговец — отбеляза Койла.

— Задълженията му включват да ме пази. В нашата работа човек привлича вниманието на разбойници.

Тя се обърна към Пепърдайн.

— Не си придобил уменията си от търговци.

— Бил съм тук-там — отвърна ѝ той.

— Военна служба?

— Малко.

— Пантеонисти ли сте? — поинтересува се Страк.

Стендивън го погледна изненадано.

— Какво?

— Предупредихте ни за онези, унистите.

— Аа. Не, не сме. Не всички хора са в религиозни фракции.

Освен това не сме от Центразия. В нашата част на света нещата са различни.

Койла настръхна.

— Нарича се *Марас-Дантия*. Името Центразия ни го натрапихте вие, външните.

Пепърдайн отвърна вместо господаря си:

— Съжалявам.

— Нещо не разбирам — каза намръщено Страк. — Не сте пантеонисти и все пак ни помогнахте срещу други хора. Защо?

— Целите нещо, нали? — додаде Койла.

— Да — призна Пепърдайн.

Стендивън изглеждаше стъписан. Отвори уста да заговори, но Пепърдайн го изпревари:

— Трябва ни вашата помощ.

Страк го изгледа сурово.

— Обясни.

— Не ви предупредихме, защото унистите са ни врагове. Предупредихме ви заради някой, който е. Ваш враг и наш.

— Ясно като мъгла.

— Кралицата магьосница — каза Пепърдайн. — Дженеста.

По гърба на Страк полазиха ледени тръпки. Знаеше, че и Койла изпитва същото.

— За какво говориш, по дяволите?

— Тя ни дължи. А чухме, че е и ваша длъжница, така да се каже.

— Какво знаете за Дженеста? Бъди ясен или всичко това ще приключи веднага. По най-лошия начин. — Изражението на Страк не оставяше съмнение какво има предвид.

— Моят работодател загуби ценна доставка. Оказа се, че е нейно дело.

— Каква доставка?

— Скъпоценни камъни. С тях — и немалко добри хора. Включително близките на господаря ми.

— Къде е станало това?

— На границата на пустинните земи. Или поне както я наричаме сега, Пустинята, отделяща по-широкия свят от Цент... от Марас-Дантия.

— И дойдохте в Марас-Дантия сами?

— Да потърсим отплата, да.

Койла се усъмни.

— Само двамата? И само един, на който му стиска да се бие? — Хвърли поглед към Стендивън.

— Не бяхме сами. Имахме група бойци с нас. Но когато стигнахме тук... там, по-скоро, заварихме хаос. Унисти ни нападнаха от засада и избиха повечето от хората ни. Останалите ни държаха в плен. Така разбрахме за подготвяното нападение и научихме вашата история.

— Унистите са ви казали за нас?

— Да. Не знаехте ли, че Върколаците са се превърнали в легенда по онези места? Все едно, избягахме и...

— Как? — попита Страк.

Пепърдайн сви небрежно рамене.

— Нищо особено героично. Повече ги интересуваше нападението срещу вас и джуджетата. Не ни пазеха добре.

— И решихте, че като ни помогнете...

— Надявахме се, че ще ни помогнете да си отмъстим на Дженеста.

— За Дженеста се смята, че е мъртва. Унистите не ви ли казаха?

— Казаха, че не са я виждали от дълго време. Не е същото, нали? Освен ако вие не знаете нещо друго.

— Значи сте сметнали, че ще сме толкова благодарни, че да се включим в малката ви мисия — заключи Страк.

— Нещо такова.

— А ако благодарността не се окажеше достатъчна?

— Възнаграждение, може би. Ако си върнем скъпоценните камъни, господарят ми с радост ще ги раздели с вас.

— Ние убиваме това, което ядем, и си взимаме това, което ни трябва. С богатства не боравим.

— И докъде стигаме тогава? — попита Стендивън притеснено.

— Там, където не сте желани.

— Какво смятате да направите? — рече Пепърдайн.

— Ще помисля — отвърна Страк. — Стойте настрана от дружината. С вас ще се оправя по-късно.

Когато се отдалечиха достатъчно, Койла подхвърли кисело:

— Е, как се чувстваш като легенда?

— Вярваш ли изобщо на нещо от това?

— Не знам. Може би.

— На мен ми звучи като опашата лъжа.

— Забеляза ли, че слугата говори повече от господаря си? А иначе и две думи не съм чувала от него.

— Може би е по-добрият лъжец. И мисля, че се изтърваха, когато казаха, че знаят за звездите. Ние самите не знаехме нищо допреди няколко години.

— Може би няма никаква загадка в това. Ние живяхме затворено, докато бяхме в ордата. Много неща се криеха от нас.

— Което не ни пречеше да чуваме приказки. Не ми минават тези. И защо Дженеста ще заграбва товари със скъпоценности? Тя си имаше всичко, което ѝ трябваше.

— Не знам. Всичко мога да очаквам от нея. Но, Страк... дължа на Пепърдайн. Можеше да не съм тук, ако той...

— Знам. И те все пак ни предупредиха за нападението, какъвто и да е бил мотивът им. Точно затова не заповядах просто да им прережат гърлата и да се приключи.

— Би ли могъл?

— Ако реша, че искат да ни измамят, със сигурност.

— Но е възможно да казват истината. Какво ще правим с тях?

— Зарязваме ги при първа възможност.

Отидоха при Даллог, който беше вдигнал знамето на дружината — то пърхаше на лекия вятър. Десетникът се суетеше с ранените, въпреки че изглеждаше все още болнав след прехвърлянето.

Като видя Страк и Койла, се изправи и махна широко с ръка да посочи пейзажа.

— Знаете ли, това все едно че е Кераган.

— Вече видяхме — увери го Койла.

Пепърдайн и Стендивън гледаха след Койла и Страк.

— Какво се надяваш да постигнеш с този боклук, който им пробута току-що? — изръмжа Стендивън.

— Само да спася живота ни, нищо повече. И да измисля някаква причина да не ни изхвърлят.

— Но товари със скъпоценни камъни? И тази Дженеста, за която само сме чували приказки? Закопаваш ни още по-дълбоко.

— Не могат да опровергаят нищо от това.

— Работата с лъжите е, че трябва да трупаш нови лъжи, за да ги поддържаш. Повярвай ми, знам го.

— Щом си такъв специалист по въпроса, няма да ти е трудно да си в крак, нали?

— Големите приказки трябва да се обмислят. Трябва да звучат достоверно. Когато подслушахме унистите, че се канят да нападнат, когато се крихме там и слушахме, трябваше да съставим план. Неопровержима лъжа.

— Нямахме време. Трябваше да се възползваме бързо от този шанс. Знаехме, че се носи слух, че инструментумите са у тези орки. Вече сме сигурни.

— О, да, вече сме сигурни — отвърна Стендивън. Лицето му все още беше разкривено от прехвърлянето. — Но каква полза ни носи

това?

Пепърдайн въздъхна отегчено.

— Слюнки ти бяха потекли от алчност да се докопаш до тях! Проглуши ми ушите колко били ценни.

— Дръж си езика! — изръмжа Стендивън и изпъчи гърди. — Не забравяй кой е господарят тук.

— Защо, какво ще направиш? Обстоятелствата се промениха. Вече става въпрос за оцеляване.

Стендивън изсумтя, но не настоя повече на своето.

— Ще ти кажа защо ти трябва инструментумите — продължи Пепърдайн. — Кантор Хамрик. Той няма да се откаже, докато не ни намери, а инструментумите са единственото нещо, за което можем да се спазарим с него.

— Как би могъл да ни намери тук?

— Аз смятам да се върна. А ти? И става въпрос и за моята глава, не само за твоята.

— Все пак не мисля, че...

— Не мога да ни измъкна с бой от това, както направих с ескорта на Хамрик. Ще е безумие да скачам на цяла бойна дружина орки. Ще трябва да хитруваме и да не бързаме. Или имаш по-добра идея?

И да имаше, Стендивън така и не можа да я сподели. На мястото, където се беше струпала по-голямата част от дружината, се вдигна врява. Двама от съгледвачите се бяха върнали и бяха довели някого.

— Хайде да видим какво става — рече Пепърдайн.

Стендивън изпъна ръка и младият мъж му помогна да стане.

Щом се приближиха, видяха, че съгледвачите са довели друг орк. Изглеждаше на зряла възраст, може би старец, доколкото двамата човеци можеха да преценят. Облеклото му се състоеше от елек от агнешка кожа, торбести гащи и здрави обуца до глезените от щавена кожа. Беше висок почти колкото кривака, на който се подпираше, докато вървеше.

Неспокойните очи на пленника шареха от лице на лице.

— Няма да те нараним — увери го Страк. — Разбра ли ме?

Пастирът кимна.

— Как се казваш?

— Йелбра — отвърна колебливо старецът.

— Сам ли си тука?

Той кимна отново.

— Никой друг не видяхме — потвърди един от съгледвачите.

— Къде е най-близкото селище, Йелбра? — попита Страк.

Пастирът все едно не го чу. Беше зяпнал Джъп и Спуррал.

— Какво са... *тия*? — възкликна старецът и ги посочи.

— Не си ли виждал джуджета?

Той заклати глава — много по-енергично, отколкото при кимането.

— С нас са. Не се бой от тях, няма да ти навредят. Най-близкото селище?

— Не знаете ли? — попита той още по-удивен.

— Щяхме ли да питаме, ако знаехме? — избоботи Хаскеер.

— То е... — Погледът му отново се отмести, очите му се облешиха и той издаде нещо средно между ахване и стон.

Поводът за тревогата му бяха Стендивън и Пепърдайн. Видимо потресен, Йелбра се смъкна на измъчените си от артритата колене и промълви раболепно:

— Господари...

— Какво става тук, *мамка му*? — попита намръщено Хаскеер.

Овчарят го зяпна, лицето му бе разкривено от ужас.

— На колене! Покажи почит!

— На *тях*? — Хаскеер се изсмя. — *На човеци*? Могат да ми цунат пъпчивия задник!

Йелбра изглеждаше съвсем потресен. Зяпна и пребледня.

— Откога орките се кланят на човеци? — попита Койла.

Пастирът я изгледа така, все едно въпросът е напълно непонятен за него.

— Серафейм каза, че тук властват хората — спомни си Страк. — Изглежда, е прав. Стани — подкани той Йелбра.

Старецът остана на колене, без да откъсва очи от Пепърдайн и Стендивън.

Страк кимна на двамата съгледвачи и те подхванаха овчаря и го изправиха на крака. Той се вкопчи в кривака си, все едно беше единственото, което може да го задържи прав.

— Аз задавам въпросите тук — напомни му Страк с малко по-груб тон. — Не те. Как се казва тази земя?

Старецът обаче бе като омагьосан от присъствието на хората — беше ги зяпнал и трепереше. Не отвърна.

Страк махна на Пепърдайн.

— Ела тук.

Човекът се поколеба за миг, но все пак пристъпи напред.

— Ти го питай — нареди Страк.

— Аз ли?

— Повече е заплепен от вас, отколкото от нас. Хайде.

Леко смутен, Пепърдайн се покашля.

— Тъ, Йелбра. Как се казва тази земя?

Макар овчарят да беше навел глава, за да избегне погледа на Пепърдайн, беше явно, че е изумен от незнанието му.

— Ако благоволиш, господарю: Акуриал.

— Благоволявам. Само че не съм ти господар. Чуваш ли ме?

Пастирът му хвърли поглед, изпълнен с недоумение и може би лека нотка на жал към някой, който несъмнено си е изгубил ума.

— Да, госпо... да, чувам те.

— Добре. Как се казва най-близкото селище?

— Тарес.

— А има ли орки там?

— Разбира се. Много.

— Къде е то? Колко е далече?

— Право на юг. Пешком може да се стигне до залез-слънце.

— Благодаря ти, Йелбра. — Пепърдайн погледна Страк и тъкмо се канеше да отстъпи назад, когато пастирът заговори отново:

— Моля за извинение, гос... моля за извинение, но не мога да проумея защо не знаете тези неща. Проверка ли е това?

— Не е. Ние сме... от далечна страна.

— Трябва да е много далече оттук.

— Повече, отколкото можеш да си представиш — намеси се Страк и махна на Пепърдайн да се отдръпне. — Казах го най-сериозно, Йелбра: няма да ти навредим. Но искам думата ти, че няма да кажеш на никой за това, че си ни видял. Или и това трябва да чуеш от него? — И кривна палец към Пепърдайн.

— Никой няма да ми повярва, ако чуе тая история. Все едно, аз почти никого не виждам тук навън. Гледането на овце е самотна работа.

— Що за работа може да е това за орк? — изсумтя презрително Хаскеер.

Въпросът отново като че ли се оказа непонятен за овчаря. Във всеки случай още нещо беше привлякло погледа му.

— Вие носите оръжие, — прошепна той, все едно го беше забелязал едва сега. В гласа му имаше удивление и страх.

— Необичайно ли е това по тези места? — попита Койла.

— Вие наистина сте от далечна земя. Забранено е със закон.

— Достатъчно време отделихме тук — реши Страк и обърна гръб на Йелбра.

Отдалечи се от другите и привика командирите си.

— Ще слезем до този Тарес — каза им. — И май ще е добре да скрием оръжията си.

— Всички ли отиваме? — попита Койла. — А базов лагер?

— Този път — не. Ако се наложи отново бързо да използваме звездите, искам всички да сме заедно.

Джъп кимна към човеците.

— А с тях какво правим?

— По-добре да ги задържим с нас. От това, което видяхме току-що, може да се окажат единственият начин да накараме някой да говори с нас.

— Не ми харесва тая работа — изръмжа Хаскеер.

— И на мен. Но можем да се отървем от тях веднага щом престанат да са ни от полза. Организирайте дружината за поход.

Пръснаха се по задачите си, а овчарят извика след тях:

— Ами аз? Трябва да се погрижа за животните си.

— Можеш да си ходиш — викна му Страк.

— Ами да — добави Койла. — Разкарай си стадото оттук.

14.

В рязък контраст с разорената земя на Марас-Дантия, Акуриал беше прелестна.

Изумрудените и поля и тучните пасища се диплеха на вълни покрай гъсти лесове. Потоците течаха кристално чисти. В горите гъмжеше от дивеч, дребни животинки шумоляха в тревите и храстите. Птици с безброй цветове кръжаха в безоблачните небеса.

Реката течеше на юг, тъй че първите няколко часа Върколаците продължиха надолу по течението. Когато възви на запад, намериха пътека, продължаваща на юг, и тръгнаха по нея. Не срещнаха никого.

Страк беше в челото на колоната, Джъп крачеше до него.

Джуджето хвърли поглед през рамо към дружината.

— Почнаха да се точат малко. Не може ли да отделим малко време за отдих? Не са се хранили добре от вчера, а то беше на друг свят.

Страк кимна.

— Но само за малко и без огънове. И ядем провизиите, които си носим. Никой да не се пръска на лов.

Дружината отби от пътеката и тръгна към една малка горичка. Поставиха постове и разпределиха порционите.

След като всички напълниха стомасите, Страк разреши кратък отдих. Насядали по падналите дънери, някои от четата се разговориха колко различен е Акуриал от света, който бяха напуснали.

— В сравнение с това място — говореше Джъп — Марас-Дантия е пълно бедствие. Оскъдни реколти, измиращ добитък, замърсени реки — знаете го.

— И все пак и в Акуриал има хора — отвърна Койла. — И изглежда, че тук не са съсипали нещата.

Няколко чифта навъсени очи се обърнаха към Стендивън и Пепърдайн.

— Засега — подхвърли Джъп. — Не знаем от колко време са тук. За да опустошат Марас-Дантия, им трябваше малко повече от едно

поколение и може би още мъничко, преди магията да започне да се изцежда.

— Чудя се дали магията действа в този свят? — запита се Койла на глас.

— Виж, това не ми беше хрумнало. Но... защо не? Освен ако Марас-Дантия не е специална в някакво отношение, може би всички светове имат магия. Или поне енергията, която я кара да действа.

— Ами разбери го — предложи Страк. — Умението ти може да се окаже полезно.

— Добре. — Джъп се изправи и се огледа. — Ще опитам ето там.

И тръгна към един овраг на трийсет-четирийсет крачки от тях. В него ромолеше малък поток, засенчен от две стари дървета. Джъп извади нож, клекна до поточето и почна да рови дупка в пръстта. Когато прецени, че е достатъчно дълбока, напъха в нея ръката си.

— Какво прави? — попита Уийм.

— Магията се издава по различен начин за различните раси — обясни Страк. — При джуджетата е далновидство.

Уийм го изгледа озадачено.

— Далновидство ли?

— Способност да усещаш неща извън онова, което може да се долови с очи или уши.

— Много помага в проследяването — добави Койла.

— В земята има енергия, която управлява магията — каза Страк. — Най е мощна близо до вода. Не знам защо. Но джуджета с далновидство могат да усетят силата на енергията и как тече.

— А как се проявява магията при орките? — попита Пепърдайн.

— Не се проявява. Ние нямаме власт над магията, както нямат и хората.

— Значи ако в този свят има само орки и хора, никой не практикува магия?

— Точно така. — Страк премълча за Серафейм и другите като него — те бездруго бяха изключение сред хората. Не спомена и за възможността Дженеста да е в този свят. Не виждаше смисъл да казва на Пепърдайн и господаря му повече, отколкото се налага.

Джъп се върна и изтупа пръстта от ръцете си.

— Прав бях. Тук има енергия и е силна. Чиста. Според мен недалече оттук има голяма концентрация от нея и тече на юг.

— Тарес ли? — попита Страк.

— Възможно е.

— Трябва да тръгваме тогава.

Уийм пъргаво скочи на крака. Странно как, но скъпата на сърцето му лютня се беше запазила непокътната и той я размаха.

— Не е ли време за песен, преди да тръгнем? Да дам малко живец на стъпката ни? — Видя физиономиите им. — Само мелодия тогава? Нещо бодро, да ни...

— Ако го направиш, ще те убия — предупреди го Хаскеер.

— Ставайте, Върколаци! — изрева Страк. — Тръгваме!

Старият пастир се оказа прав, че ще стигнат до залез-слънце.

От билото на един стръмен хълм дружината гледаше надолу към селището. Изненадани бяха колко е голямо — цял град. Покрайнините му представляваха акри и акри къщи, прорязани от криви улички и пошироки пътища. По-близо до центъра се виждаха по-високи сгради, някои с кули, имаше и нещо, наподобяващо крепостни стени. Макар да се стъмваше, почти не се виждаха светлини.

Започнаха да се спускат. Бяха скрили оръжията си.

Стигнаха до покрайнините, без да видят никого. Излязоха на широк, настлан с каменни плочи път. Някъде по средата му се появиха първите къщи. Изглеждаха схлупени, а от обитателите им не се виждаше и следа.

— Орки ли живеят тук? — зачуди се Койла.

— Струва ми се, че тук не живее никой — отвърна Страк.

Навлязоха сред лабиринт от улици. Всички врати бяха затворени, всички прозорци — със спуснати кепенци. Никакви светлини.

— Къде са се дянали всички? — зачуди се Спуррал.

Джъп посочи.

— Ето един.

Срещу тях тичаше самотна фигура.

— Скрый се, всички — заповяда Страк.

Дружината бързо се изтегли в сенките на близките улички. Щом бягащата фигура се изравни с тях, Страк видя, че е млад орк, загърнат в сиво наметало.

— Какво става? — подвикна му той.

Оркът забави и го погледна объркано.

— В какъв смисъл?

— Къде са всички?

— Не знаеш ли кой час е?

— Какво общо има часът с...

— Почти е *тъмно*! Махайте се от улиците! Скоро ще дойдат!

— Кои?

Оркът не отвърна, а побягна и се скри зад ъгъла. Койла се показва от близката пресечка.

— Какво става тук, по дяволите?

— Може би се натъкнахме на единствения луд орк в града — подхвърли Джъп.

— Сега какво правим? — попита Хаскеер.

— Продължаваме напред — реши Страк. — В пълна готовност.

Навлязоха още навътре в затихналия пуст град. Улиците бяха едни и същи: заключени врати, залостени прозорци, затъмнени сгради. Едно улично псе или коте не срещнаха.

Най-сетне излязоха на площад, ограден от всички страни от къщи и с вливащи се в него улици на всеки ъгъл. В центъра имаше голямо петно разкаляна трева, а в средата ѝ се издигаше високо дървено съоръжение.

— Сетихте ли се какво е това? — каза Койла.

Страк примига в сумрака.

— Не. Какво?

— Бесилки.

— Е, значи тук си правят публичните екзекуции.

— Да, но на кого?

— Страк — заговори изнервено Хаскеер, — каква ни е целта? Закъде сме тръгнали?

— Не знам. Не очаквах да заварим призрачен град.

— Страхотно. Значи се набутваме в мравуняка със смъкнати гащи.

— Смяташ ли, че щеше да се справиш по-добре?

— Поне щях да имам някакъв план.

— Боговете да ни пазят от твоите планове.

— И нямаше да се мотаем като мухи без глави...

— Дръж си езика, стотник. Че ще ти смъкна шлема и ще ти го натикам в...

Койла опря пръст на устните си.

— Шшт!

— Ти не се меси, десетник!

— Не! Имах предвид... Чуйте!

Всички замръзнаха.

Макар и далечен, звукът не можеше да се сбърка с нищо и се усилваше бързо.

— Войници. Маршируват — прошепна Джъп.

— Откъде идват? — попита Страк.

— Не мога да кажа.

Звукът нарастваше, ставаше все по-близък.

— Прикрий се! — заповяда Страк.

Дружината се раздвижи.

Не бяха направили повече от десет крачки, когато група човеци излезе на площада. Бяха четиридесетина и носеха униформи — във вечерния полумрак не се виждаше дали са черни, или тъмносини. Всички бяха въоръжени до зъби.

Командирът на частта изрева към Върколаците:

— Стой!

Отрядът му се развърна от двете му страни и се престрои в редица, без да спира да напредва.

Върколаците гледаха Страк.

Той знаеше, че лесно могат да се разбягат, но не искаше да рискува дружината да се разпръсне. А и така или иначе, бягството не им беше присъщо. Даде им знак да останат по местата си.

Погледна Койла и измърмори:

— Може би ще успеем да се измъкнем с блъф.

Тя вдигна скептично вежда.

Командирът на човеците беше нисък и набит, с рунтав черен мустак, който не скриваше изкривената му в презрителна усмивка уста. Черната му коса беше дълга и зализана назад.

Щом човеците доближиха орките, командирът ревна заповед и редицата спря. Самият той продължи да крачи напред, а двама от подчинените му го последваха, по един от всяка страна и на крачка зад

него. В цялата маневра се долавяше някаква рутина, показна военна прецизност, която изглеждаше почти комично.

Щом стигнаха до Страк, Хаскеер и Койла, които бяха най-отпред, тримата спряха.

— Какво правите тук? — прогърмя командирът.

— Малко на чист въздух — отвърна най-невинно Страк.

— *Малко... на чист... въздух* — повтори натъртено, с явна подигравка човекът. — А комендантският час да върви по дяволите, така ли?

— Не знаехме, че има комендантски час.

Лицето на командира почервения.

— Ти да не се... — Овладея се и зяпна зад Страк към Джъп и Спуррал. — *А тези* какво са?

— Ох, пак ли! — въздъхна отегчено Джъп.

Командирът избута Страк настрана, за да види по-добре, и мярна Пепърдайн и Стендивън най-отзад в тълпата. Обърка се още повече.

— Вие... да не сте пленници на тези същества?

— Не — отвърна Пепърдайн. — Заедно сме.

— Заедно?! Побратимили сте се с туземците?

— Как така туземци? — възмути се Хаскеер.

— Ясно, имаме си работа с шегаджии — заяви командирът високо, за да го чуят хората му. — Компания от шутове. Но ще видим кой ще се смее последен.

— Едва ли ще си ти — обади се Койла.

Той се извърна към нея.

— Какво каза?

— Няма да се смееш ти.

— Така ли?

— Ами да. Ще трябва да си жив, за да се смееш.

— Какво?!

— Чу ме.

— *Ти заплашваш ли ме?* — Идеята, изглежда, му се стори забавна.

— Наречи го... предсказание.

— Добре. Я аз да предскажа нещо: вие, сбърканяци, ще платите скъпа цена за неуважението към господарите си.

Койла се усмихна.

— Ами кажи я тая цена.

Мъжът стисна кожените ръкавици с метални шипове в ръката си и кипнал от гняв, я зашлеви през лицето с тях. Дружината настръхна.

Койла вдигна ръка към бузата си. От тъгълчето на устата ѝ закапа кръв. Тя я изплю до лъснатите ботуши на командира, изгледа го навъсено в очите и заяви хладно:

— Този е мой.

Командирът се изсмя.

— О, виж ти! И откога расата ви намери кураж да се опълчва на по-висши от вас?

— Какво ще кажеш да е отсега? — предложи му тя вежливо.

И бърз като мисъл, мощният ѝ ритник го шибна в слабините. Мъжът изскимтя от болка и се преви на две. Койла скочи напред и го сграбчи за ушите. Натисна главата му надолу и я натресе няколко пъти във вдигнатото си коляно. Гръклянът му изпраця задоволително.

Докато го пускаше да падне, Страк и Хаскеер вече бяха извадили оръжията си. Хаскеер заби меча си дълбоко в гърдите на единия помощник-командир, двете ками на Страк нанизаха хълбоците на другия.

Всичко стана толкова бързо, че човеците бяха втрещени и изобщо не можаха да реагират. На лицата им бе изписано пълно неверие.

После някой изрева:

— Терористи!

И хаосът избухна.

Върколаците и редицата човеци се хвърлиха едни срещу други. Завихриха се десетки единични схватки.

Макар и да отстъпваха по брой, още повече че Стендивън и Уийм спокойно можеше да се извадят от сметката, орките компенсираха с обичайната си бойна ярост. И в първите мигове имаха още едно предимство — хората като че ли бяха стъписани от това, че орките изобщо се бият.

В начина, по който си взаимодействаше дружината, имаше ужасяваща хармония. Мушкаха, режеха, сечаха и си пробиваха грубо път напред през плът и кости. И да имаше в битката някакво изящество, прилагаше го единствено Пепърдайн.

В това отношение стилът му на бой бе по-близък до човешкия. Докато Върколаците бяхтеха с ярост, той се дуелираше — макар че с диващина или с дуел, изходът бе един и същ. Каменните плочи бързо почервенияха от кръв и станаха хлъзгави. От човешкия отряд едва една трета все още се държеше на крака. Върколаците бяха понесли рани, но нищо фатално.

— Забърсахме ги! — изрева Хаскеер.

— Не бързай да грачиш — каза му Страк. — Виж.

На площада — от улиците от другата страна — прииждаха още човеци. Бяха поне два пъти повече от частта, с която се сражаваха орките.

Хаскеер изсумтя презрително.

— Откога взе да ни притеснява бройката?

— Може да са авангардът на много повече.

— Тогава какво правим?

— Избиваме ги — изсъска Страк.

— Защо не го каза веднага?

Койла, която се биеше до Джъп и Спуррал, също забеляза новопоявилите се и изрева:

— Получиха подкрепление!

Джъп разби нечий череп с кривака си и отвърна:

— Виждам ги. Ей, така и не може да ти доскучае с тази дружина.

— Завъртя се, счупи ръката на един противник и го събори на пътя на Спуррал, която ловко довърши работата с две забивания на ножа.

Койла се възхити на синхрона им.

— Може би не трябваше да се захващаме с това — подхвърли Спуррал.

— Да пропуснем такова счепкване? В никакъв случай — отвърна Койла.

Но виждаше, че човеците са окуражени от подкреплението и започват да се бият по-здраво. След това се появи нов елемент.

Сякаш по негласна команда човеците заотстъпваха. Оставяха мъртвите си и издъхващите, където са паднали.

Джъп шибна с юмрук във въздуха.

— Вижте! Отстъпват.

— Не бих заложила на това — рече Койла.

Докато човечите отстъпваха припряно и се отдръпваха встрани, орките видяха друга група. Най-отпред стояха три фигури, облечени различно от останалите с нещо като халати с качулки.

На мястото на шумотевицата се възцари мъртва тишина.

— Някакви жреци ли са, или какво? — зачуди се Хаскеер.

Страк сви рамене.

— Майната им, каквито ще да са. Какво чакаме?

— Стой. Нещо става.

Трите качулати фигури извадиха изпод халатите си някакви неща. Трудно беше да се разбере какви са от толкова далече, но приличаха на малки метални тризъбци.

— Какво правят тия, по дяволите? — рече Хаскеер.

— Не знам. Но нещо не ми харесва.

Тримата вдигнаха тризъбците и ги насочиха срещу орките.

— Залегни! — изрева Страк.

Последва ослепителен блясък. Тризъбците изхвърлиха мощни червени, зелени и жълти мълнии.

Орките се хвърлиха по очи на плочите секунда преди пращящите лъчи енергия да изфучат над главите им. Два от тях поразиха сгради зад залегналия отряд, разбиха една тежка дървена врата и пробиха дупка в една от стените. Посипаха се тухли и хоросан. Третият лъч шибна скелето с бесилките и го подпали.

Втори залп накара Върколаците да се затъркалят в прахта, за да избегнат пронизващите лъчове. Огнените стрели пращяха като мълнии, къртеха камъни от настилката и мятаха искри.

Страк рискува да вдигне глава и се огледа. Забеляза залегналите наблизо Хустук и Джад. И двамата имаха лъкове. Пропълзя до тях и нареди:

— Свалете тия кучи синове!

Двамата непохватно смъкнаха лъковете от гърбовете си, но още преди да се прицелят, някаква стрела звънна и щръкна от гърдите на единия от мъжете с тризъбците. Той се олюля и падна по очи.

— Какво става? — измърмори Хустук.

Още стрели прободоха другите две закачулени фигури. Единият изхвърли бляскав лъч енергия, докато падаше.

Последва оглушителен рев.

На площада се изсипа нова тълпа. Надвишаваха хората по брой и се втурнаха срещу тях.

Страк се надигна.

Койла притича до него.

— Това са орки!

— Какво става, *мамка му*? — викна Хаскеер.

Страк поклати глава.

— Изтегляй дружината. Да заемат отбранителен кръг.

Върколаците бързо се събраха под ревовете на стотника.

Пред тях се завихри кървав бой. Петима-шестима орки се отскубнаха от него и затичаха към тях. Водачът им извика:

— Кой командва тук?

— Аз — отвърна Страк.

— Елате с нас. — Видя двамата човеци и джуджетата и ги посочи. — Пленници ли са?

— Не, заедно сме.

Оркът се стъписа.

— Шегуваш се.

— С нас са — повтори Страк.

— Не можем да вземем хора — възрази друг от непознатите орки. Изгледа на кръв Стендивън и Пепърдайн, след тях — и двете джуджета.

— Това ще го уредим по-късно — реши водачът. — Хайде!

— Накъде? — попита Страк.

— Идват още човеци. Останете ли тук, ще умрете.

— Кой все пак сте вие?

— Хайде! — И тръгна нанякъде.

Страк се поколеба за секунда, после даде знак на дружината да го последва.

Докато тичаха по тъмните улици, Койла подхвърли:

— Страк! Онези с качулките използват магия!

15.

Ако сградите, обитавани от владетелите, отразяват отношението им към управляваните, то крепостта, която се издигаше в центъра на Тарес, говореше твърде красноречиво.

Входовете ѝ бяха тежко охранявани, вратите — здраво залостени. Стрелци обикаляха по бойниците. Наблюдатели бяха поставени на кулите и цял постоянен гарнизон бе разположен между мрачните ѝ непревземаеми стени.

Белег за реномето на замъка, или по-точно за характера на обитателите му, бе това, че малцина влизаха там доброволно.

Цял етаж на едно от най-високите му нива бе обиталище на един-единствен индивид. Предвид ранга му би било разумно да се предположи, че стаите са обзаведени добре, макар и не чак луксозно. Но те бяха почти голи. Мебелите бяха оскъдни, с малко украса и никакво удобство. В това отношение жилището отразяваше предпочитанията на човек, отдал целия си живот на военната служба.

За поданиците Капъл Хачър беше общоизвестен с прозвището Желязната ръка.

При все това външността и поведението му като че ли бяха в противоречие с прякора му. Беше в напреднала възраст — не стар все още, но в последната фаза на зрелостта. Късо подстриганата му коса беше посребряла и тези, които не го познаваха, допускаха, че това е причината да си бръсне брадата. Но не проявяваше никакви признаци на суета. Имаше физиката на много по-млад мъж, въпреки че лицето му беше набръчкано и дланите — напръскани с кафяви старчески петна. Стойката му обаче беше стегната и изпъната като копие и той носеше безукорната си униформа все едно, че се е родил в нея. Като цяло, впечатлението беше за донякъде педантичен, но добродушен чичо. Поне такова впечатление внушаваше у човешките същества.

За личност с власт като неговата той като че ли понасяше отговорностите си с лекота. А властта, която упражняваше, беше голяма. Хачър беше едновременно губернатор на това, което

завоевателите смятаха за своя провинция, и командир на окупационна армия. Във второто си качество притежаваше ранг на генерал.

В момента вечеряше. И според обичая си, хранеше се сам. Хранеше се оскъдно и храната му беше проста: пилешко, хляб и плодове. Вино пиеше рядко, а когато го пиеше, беше разрежено с вода. Коего го правеше двойно по-непопулярен сред дегустаторите му за отрова.

Обслужваха го две стари женски орки: сервираха оскъдната храна на добре почистената маса, представляваща главната мебел в помещението, и започнаха да изпълняват задълженията си в пълно безмълвие. Хачър обръщаше на присъствието им толкова внимание, все едно бяха невидими.

На вратата се почука.

— Влез! — отзова се той отривисто.

Влязоха двама човеци, единият с тъмносиня военна униформа, другият с кафяв халат с качулка. Бяха два пъти по-млади от генерала.

— Молим за извинение, сър — заговори униформеният адютант, — но имаме вест за...

Хачър вдигна ръка да го спре и освободи слугините с кимване. Те излязоха с наведени глави, изпратени от презрителните погледи на посетителите.

— Та какво казваше, Фринт? — Хачър остави на масата ножа, с който се хранеше.

— Имало е ново вълнение. И то по време на комендантския час.

— Жертви?

— Още ги броим, но са значителни.

— Включително трима членове на Ордена — добави мъжът с халата и изгледа сурово Фринт.

— Много неприятно, Грентор — съчувствено промълви Хачър. — Държавата е признателна за благородната им саможертва и ще бъдат почетени за това.

— Почестите — добре. Но бихме предпочели по-сериозна защита от страна на военните. В правото си сме да го очакваме.

— Предвид вещината, с която братята ви боравят с магията, бих си помислил, че са способни да се защитят сами.

— Искрено се надявам, че не влагате критика в компетентността на моя орден, генерале.

— Ни най-малко. Аз съм първият, който ще признае, че приносът на Ордена е безценен.

Фринт погледна ядосано Грентор.

— *Беше* им осигурена защита. Броят на жертвите, които дадохме, го потвърждава.

— Все пак моите братя, които придружаваха патрула, бяха убити.

— Вие загубихте трима. Нашите щети са много по-големи.

— А ние какви загуби им нанесохме, Фринт? — намеси се Хачър.

— Убихме неколцина, сър, и пленихме шестима.

— Виждате ли, Грентор? Балансът не е съвсем в тяхна полза.

— И това трябва да е някаква утеха, така ли? Какво значи животът на тези зверове в сравнение с човешкия?

— Всеки бунтовник, когото премахнем, е един по-малко. Една стъпка по-близо до прочистването на Акуриал от това... затруднение.

— Но е ситуация, която не би трябвало изобщо да възниква!

— Да гледаме по-широко на нещата. Огромното мнозинство орки са кротки, знаете го. Колко съпротива ни беше оказана, когато завладяхме тази земя? Сегашната неприятност се причинява от едно нищожно малцинство. Банда атависти, нищо повече.

— А ако тези *атависти* се наложат над останалото население? Болестите имат лошия навик да се разрастват в напаст, генерале.

— Тази зараза няма да ги хване, моля ви. Не е в природата им.

— Имат си притегателен център. Тази Силандия, тъй наречената им Водителка, тя ги привлича. Изобщо не биваше да се допуска да се изплъзне от ръцете ни.

— Никой не се събира при нея. Може да е мъртва, доколкото знаем. Наскърбен сте от загубата на своите братя, Грентор. Разбирам това. Но е жизненоважно нашите военни и магически сили да действат в хармония.

— Какво предлагате да правим тогава?

— Повече присъствие на улиците, повече усилия да се привличат осведомители, по-сурови наказания за онези, които се побратимяват с непокорни. И усилено разузнаване. Орденът би могъл да е от голяма помощ в това отношение, Грентор. Ако за разчупването на този орех е нужен ковашки чук, така да бъде. Колкото до Силандия, ще предприемем усилия да я открием или да потвърдим съдбата ѝ.

— Думите ви са успокоителни, генерале.

— Радвам се, че одобрявате.

— Одобрението зависи от резултатите, не от намеренията. Ордена ще оцени вашите мерки по резултатите им.

— Естествено. — Хачър се изправи. — Сега ще ме извините, брат Грентор, но имам много неща за обсъждане с моя адютант.

Грентор хвърли поглед към Фринт. В погледите и на двамата нямаше много топлина.

— Разбира се. — Той кимна едва забележимо, обърна се и излезе.

Фринт затвори вратата след него и въздъхна уморено.

— Знам — каза съчувствено Хачър и на устните му заигра смътна усмивка. — Нашите съюзници чародеи са голяма досада понякога.

— Човек направо да си помисли, че те понасят най-голямата тежест от тези вълнения.

— Точно така. Но все пак бях сериозен, като споменах за по-добро взаимодействие между службите. Трябва всички да действаме заедно, за да се отървем от инциденти като последния.

— Да, сър. Като стана дума за това, имате ли специални указания за новите пленници?

— Знаеш философията ми, Фринт. Трябва да оставим този свят по-добро място, отколкото го заварихме. Екзекутирайте ги. След като изтръгнете всички сведения, които може да имат, с изтезания, разбира се.

— Слушам, сър. А ще издадете ли нови заповеди във връзка със затягането на реда?

— Ще издам. — Той се потърка уморено между веждите с палец и показалец. — Сутринта.

— Смятам, че може би впечатлихте Грентор с тези нови мерки — вметна предпазливо адютантът. — Обикновено не отстъпвате толкова леко пред исканията му, ако позволите да се изразя така, сър.

— Не беше само за да успокоя Грентор и Ордена.

— Сър?

— Моментът е лош за всички ни това да избухне отново. — Гласът му стана строг. — Не го споделяй с никого, но ме уведомиха да очаквам визита от по-висш ранг.

— Това проблем ли е, сър?

— Когато става въпрос точно за тази особа, проблем е меко казано. Сега ме остави, Фринт. Трябва да отиде.

— Разбира се, сър.

Адютантът тихо излезе.

Вечерта беше топла и затова двукрилата врата в другия край на помещението бе широко отворена. Хачър излезе на терасата.

Беше известен с невъзмутимия си характер. Но дори и него го жегна страх, когато се загледа надолу към помръкналия град.

Тънещите в мрак улици, по които водеха Върколаците, криволичеха толкова много, че скоро те се объркаха съвсем.

Най-сетне стигнаха до тъмна къща, която с нищо не изглеждаше по-различна от другите, които бяха подминали. Оркът, който ги водеше, почука уговорен сигнал с дръжката на меч си по вратата и бързо започнаха да влизат. Пазачът на вратата облеци очи, като видя двамата човеци и джуджетата, но си замълча.

Къщата изглеждаше запустяла. Нямаше никакви мебели. Стигнаха в малка задна стая. По пода лежаха разпръснати гнили дъски. Отместиха ги и се разкри тайна шахта. Страк се поколеба за миг, после стъпи на стълбата. Дружината започна да се спуска след него.

Озоваха се в просторно мазе, в което се бяха събрали множество орки. Лицата на всички бяха напрегнати.

Оркът, който бе довел Върколаците, слезе последен. Едва сега можаха да го видят ясно на светлината на горящите факли и фенери. Беше на около двадесет и четири лета и доста висок, почти дългнест за расата си. Имаше изпито строго лице и изправена стойка. Личеше си, че е силен, и всяка женска щеше да го намери за привлекателен. От начина, по който го гледаха присъстващите, личеше също така, че има авторитет сред тях.

— Ще трябва да приберем оръжията ви — рече той.

— Ще трябва да ги вземете от труповете ни — отвърна Страк.

— Точно това се надявах да кажете.

— Защо?

— Още едно доказателство, че сте като нас. Различни.

— Хем като вас, хем различни?

— Биете се. Затова сте тук.

— Какво му е необичайното на...

— Но в едно отношение не сте като нас. — Той посочи Стендивън, Пепърдайн и двете джуджета, сбутани в един от ъглите. — Защо се мешате с *човеци*? — Само дете не изплю думата. — И каквото там са ония — добави той и кимна към Джъп и Спуррал.

Страк нямаше друг избор, освен да заложи на версията, която бе разказал при пристигането им, и да се надява, че и тези орки ще са също толкова невежи като пастира.

— Не сме от тези места.

— Какво?

— Пътници сме.

— И откъде сте дошли?

Страк рискува.

— Светът е голям. Знаеш, че в него има много повече места от Тарес.

— В коя част на света орките дружат с човеци и с...

— Наричат се джуджета — подсказа му Страк.

— Къде орките, човеците и джуджетата живеят заедно?

Страк се беше надявал нещата да си останат недообяснени. Принуден беше отново да играе на тъмно.

— На север. Далече на север.

Слушателите наоколо замърмориха.

— Дивите земи? — възкликна водачът им. Изглеждаше впечатлен, може би изумен дори. Или не можеше да повярва. Трудно беше да се разбере.

Страк кимна.

— Малко знаем за тези райони. Нещата там трябва да са много по-различни.

Страк почти не вярваше на късмета си. Едва се сдържа да не въздъхне облекчено.

— Много.

— Но вие се биете като дисциплинирана част, също като нас. Видяхме го. Щом хората и тези другите са в съюз с орките, с кого се биете?

Страк отново трябваше да мисли в движение.

— С хора.

— Тогава как...

— Някои хора, като тези наши приятели тук, осъждат това, което видят им е причинил на нашата раса, и се съюзяват с нас в обща кауза. А народът на джуджетата винаги е бил на наша страна.

— Никога не бях чувал такова нещо. Тук хората се отнасят с нас като с добитък.

— Както каза, не знаете много за северните райони. Нещата при нас не са като в Тарес.

— Ако това, което казваш, е вярно — отвърна замислено водачът, — мога да разбера изгодите от това да имате хора за съюзници. Стига да може да се разчита на тях.

— На някои може. — Страк знаеше, че това може да се окаже най-голямата лъжа от всички.

— Това, което не разбирам, е как изобщо сте станали бойци.

— Там, откъдето идваме, всички орки се бият.

— Всички?!

— Защо се изненадваш? — каза Страк. — *Вие* се биете.

— Казах, че ние сме различни. Обичайното на Акуриал е повечето орки да не са войнствени.

— При нас е обратното. — Постара се да не поглежда към Уйим. — Но вие как стигнахте до това?

— Кой знае? Прекалено изнежен живот за дълго време, може би, преди да дойдат нашествениците. Някои от нас, малко, все още имаме вкус за кръв. Гражданите ни смятат за сбъркани. Ние обаче се смятаме за патриоти. — Погледна намръщено Страк. — А защо групата ви е дошла на юг?

Това почти извади Страк от равновесие и той каза първото, което му дойде наум:

— Да събираме бойци.

— Мислехте, че тук ще е същото като във вашата земя ли? Че всички орки се бият?

— Надявахме се.

— Сигурно сте се отчаяли.

— Току-що пристигнахме. Все още откриваме как стоят нещата тук.

— Думите ти не носят радост. След като идвате от земя, където всички орки се бият и въпреки това все още не можете да надвиете

потисниците... Не сте ги надвили, нали?

— Не сме.

— Тогава какъв шанс имаме ние, след като почти никой не иска да вдигне оръжие?

— В северните земи орките са много по-малко.

Водачът въздъхна.

— Това е и нашият проблем. Не сме достатъчно.

— *Кои* сте вие? — попита Страк.

— Аз съм Брелан. — Посочи някого в останалата в сянка част на мазето. — А това е Чилдер.

На светлото излезе женска. Приликата ѝ с Брелан беше забележителна. Освен явните полови различия бяха съвсем еднакви.

— Никога ли не си виждал близнаци? — попита тя Страк, който я беше зяпнал напрегнато.

— Рядко.

— А какво мислят за тях в земята ви?

— Че носят късмет — отвърна той искрено.

— Още една разлика. Тук се смята, че носим лош късмет.

— Да се надяваме, че е за враговете ви.

Чилдер се усмихна бегло.

— Знаем, че ти си Страк. Но кои... — И махна към останалите Върколаци.

— Това са Хаскеер, Койла и Даллог — отвърна той, — помощник-командирите ми. — Прецени, че не са готови да възприемат идеята, че Джъп също е командир. — Махна към останалите и добави натъртено: — Останалите ще ги опознаете по-късно, при възможност.

— Може би — отвърна тя. Лицето ѝ бе непроницаемо.

Страк огледа напрегнатите лица наоколо.

— Значи това е съпротивата?

— Част от нея.

— Ти ли ги водиш?

— С моя брат.

— Ние сме чужденци — каза Койла. — Разкажете ни какво е станало тук.

— Трябва да е същото, което е станало и при вас — отвърна Чилдер. — Имахме си хубав живот, дълго време. Може би прекалено хубав, както каза Брелан. После нахлуха пекзаните.

— Пекзаните?

Чилдер я изгледа подозрително.

— Човешката империя.

— О, да. Ние обикновено мислим за тях просто като за... мръсни жестоки човеци.

— Когато нашествениците дойдоха, съпротивата беше слаба. Превзеха ни между новолунието и пълнолунието.

— Никой ли не организира отбрана?

— Силандия се опита. Нашата Водителка. — Забеляза озадачената физиономия на Койла. — Владетелката на Акуриал. Тя беше единствената на власт, която наистина се опита да организира съпротива.

— Какво стана с нея?

Чилдер помълча, после отвърна:

— Никой не знае със сигурност. Но резултатът е, че Тарес е под петата на чужди окупатори. Сега сме провинция на Пекзан. *Те съдят.* — В гласа ѝ имаше злъч. — И животът става все по-тежък с всеки ден под властта на Желязната ръка.

— Кой?

— Капъл Хачър. Така нареченият губернатор.

— И хората използват магия?

— Съвсем вярно! Няма да ми кажеш, че и *това* е различно на север, нали?

— Тъ... не, не, разбира се. Просто се чудех.

— Предполагам, че е същото като при вас. Магията е в ръцете на елит сред хората, Ордена на Хеликса. Повечето го наричат просто Ордена.

Койла кимна разбиращо.

— Не знам как е било с вас — продължи Чилдер, — но магията беше поводът, който използваша, за да нахлуят тук на юг. Пекзан заяви, че сме притежавали оръжия за магическо унищожение и сме представлявали заплаха за тях. Каква жестока шега.

— Имахте такива оръжия ли?

— Де да имахме. Ако имахме и *ако* можехме да ги използваме, нещата щяха да са съвсем други.

— Искаме да помогнем в борбата ви срещу хората — каза Страк.

— Винаги имаме нужда от попълнения — отвърна му Брелан. — Но... трябва да го обсъдим. — Докато се обръщаше, забеляза татуировките по лицето на Джъп. — Какво е онова на лицето му?

— Мога сам да говоря за себе си — увери го Джъп.

— Та какви са тези неща?

— Знаци от робство.

Чилдер огледа лицата на няколко от Върколаците и видя белезите им.

— Всички сте ги имали.

Страк кимна. Реши, че близнаците без колебание приписват вината на хората.

Чилдер и Брелан се спогледаха, кимнаха си и се отдръпнаха в другия край на голямото мазе, където към тях се присъединиха още няколко орки. Завързаха тих разговор.

Върколаците зачакаха. Няколко десетки чифта очи бяха впити недоверчиво в тях.

— Страхотен боклук им пробута, Страк — прошепна Койла.

— Не знам. Не съм сигурен дали аз щях да го повярвам.

— Това, че идваме от север, като че ли се прие добре.

— Чист късмет.

— Какво мислиш, че ще направят? — попита Хаскеер.

Страк сви рамене.

— Или едното, или другото.

Уийм се присламчи към тях.

— Ще се бием ли?

— Точно от теб да го чуя — изсумтя Хаскеер. — Мислех, че тук си като у дома си, с толкова много страхливци наоколо.

Уийм понечи да отвърне нещо, но Даллог му даде знак да замълчи.

Близнаците се връщаха начело на малка делегация.

— Е? — попита Страк.

— Казахме, че имаме нужда от попълнения — отвърна Брелан. — Но ако наистина искате да сте част от това, ще трябва да се докажете.

— Искате да ни възложите задача. Няма проблем.

— Да го наречем изпитание. Снощи загубихме няколко добри орки, докато ви помагахме да се измъкнете. Нищо не може да се

направи за тях. Но седмина от групата ни бяха пленени и ги очаква сигурна смърт — заради вас.

— Бих могъл да поспоря за това.

— Няма смисъл. — Той погледна към човеците и посочи Пепърдайн. — По-младият изглежда подходящ.

— За какво? — попита Страк.

— Може да е полезен за задачата ви, след като е от *тях*. Като ключ, сещаш се, нали?

— И каква е тази задача?

— Трябва да освободите пленените ни другари. Ти и тримата ти командири, този човек и десет души от дружината ви. Можеш да избереш кои.

— Ще ми трябва целият състав, за да свършим такова нещо.

— Не. Другият човек, джуджетата и останалите от частта ви остават тук. И ако се провалите — загиват.

16.

Още не се беше съмнало и въздухът бе мразовит.

Лагерът представляваше мрачна грамада от дървени постройките в покрайнините на Тарес. Беше заграден с висока дървена стена и имаше няколко стражеви кули. Малък отряд пазеше единствената двукрила порта.

Страк, Койла, Хаскеер, Даллог, Пепърдайн, десетима оръженосци от Върколаците и двама членове на съпротивата бяха залегнали в една горичка на склона на близкия хълм. Пепърдайн беше с тъмносиня военна униформа.

— Използват лагера за разпити и екзекуции — обясни единият орк от съпротивата. — Пленниците ги държат в най-голямата сграда, ей там. — Посочи. — В по-малките са килиите за мъчения и смърт.

— Къде са приятелите ви? — попита Страк.

— Може да са навсякъде.

— Страхотно — измърмори Койла.

Оркът посочи отново.

— Виждате ли онези постройките? Със сламените покриви? Това е офицерската столова и спалните помещения.

— Те са вашият обект, Даллог — каза Страк.

Десетникът кимна и на свой ред се обърна към Неп, Зода, Гант и Рефдоу, които носеха лъкове.

— Смятате ли, че можете да се справите с тях? — Четиримата вдигнаха палци. — Тях и кулите е почти невъзможно, Страк — добави Даллог.

— Цялата тази задача е почти невъзможна. — Подхвърли го на членовете на съпротивата.

— Комендантският час ще свърши скоро — каза единият от тях. — Тъй че разчетът ви на времето трябва да е точен.

— Знаем го, представи си — сухо отвърна Койла.

— Поне ще разполагате с елемента на изненада. Няма да очакват нещо толкова дръзко.

— Искаш да кажеш, че никога не сте опитвали нещо такова?

Той поклати глава.

— Никога.

— Защо ли питам и аз?

— Можем ли да разчитаме на вас за помощ? — поинтересува се Страк.

— Тук сме само за да наблюдаваме и да докладваме. Но ще чакаме с превоз, ако излезете.

Страк премълча отговора си и се обърна към Пепърдайн.

— Ще се справиш ли?

— Имам ли избор? — Напъха два пръста в закопчаната високо яка на униформата си и се опита да я разхлаби. — Уф, ще се удуша.

— Нищо ти няма — каза Койла.

— Това обаче ме притеснява повече. — Пепърдайн посочи малкото тъмночервено петно на гърдите си.

— То е от предишния собственик. Просто се надявай, че никой няма да го забележи.

Пепърдайн се загледа към лагера.

— Ами ако попитат за парола или нещо такова?

— Трябва да поемем риска — отвърна му Страк.

— Това е униформа на офицер — обясни един от членовете на съпротивата. — С висок ранг. Би трябвало да е достатъчно, за да ви пуснат.

— Мен ме притеснява, че сме само трима — каза Хаскеер и изгледа Пепърдайн накриво. — И единият е човек на всичко отгоре.

— Повече щеше да е прекалено подозрително — изтъкна членът на съпротивата.

Страк въздъхна.

— Добре. Давайте да почваме. — Обърна се към Койла. — Бъди готова за отвличането. И бързо.

И тръгна надолу по склона към каруцата, която бе спряна така, че да не се вижда от лагера. Хаскеер и Пепърдайн го последваха.

— Време е да ви вържа — каза Пепърдайн, щом се качиха, и извади въже.

— Хич не ме радва това — изръмжа злобно Хаскеер.

— Малко си закъснял — подхвърли Страк. — Ето, първо мен. — И обърна гръб на Пепърдайн.

Човекът завърза китките му. Хаскеер с неохота се остави да вържат и него.

— Оставям възлите хлабави — увери ги Пепърдайн. — Едно хубаво дръпване и ще се освободите. Сега седнете.

После се качи на капрата и шибна двата коня.

Каруцата заподскача около хълма и след малко лагерът се появи пред очите им.

Щом Пепърдайн зави към него, тримата стражи, подпрели се мързеливо край портата, се изправиха. Видяха, че е офицер, но не го познаваха, затова се поколебаха за миг, преди да отдадат чест. Старшият им пристъпи напред.

— Какво има, сър?

— Карам пленници — отвърна Пепърдайн отривисто.

Стражът погледна Страк и Хаскеер.

— Нямаме заповед да очакваме пленници.

— Какво каза?

— Казах, че нямаме...

— Говоря за начина, по който се обърна към мен, стотник! Така ли говориш с всички по-старши?

— Не, аз... Не, сър!

— Така е по-добре. Много сте се разхайтили. Някои може и да го приемат, но аз — не. Та какво казваше?

— Моля за извинение, сър. Но не сме уведомени, че се очакват пленници, сър.

— Е, аз пък имам заповеди да ги докарам тук.

Стотникът се притесни.

— Сър, указанията ни са ясни. Трябва да проверя това с лагерния командир, сър.

— Значи оспорваш властта ми?

— Не, сър. Аз само...

— Казваш, че не вярваш на думата на по-старши? Проявяваш не само неподчинение, но и нахалство! Може би искаш да видиш заповедите ми, така ли? Така ли?! Ето. — Пепърдайн бръкна в джоба на куртката си. — Сигурен съм, че генерал Хачър ще остане много доволен, като разбере, че един *стотник* е проверявал нареждането, което ми връчи лично.

Стотникът пребледня.

— Генерал... Хачър ли, сър?

— Защо, какво те притеснява? Сигурен съм, че ще можеш да обясниш действията си, когато заповяда да те набият с камшици, *редник*.

— Не исках да... в смисъл, аз... влизайте направо, сър! — Обърна се към двамата си подчинени. — Отворете портата и пуснете офицера! *Действай!*

Те припряно отвориха и каруцата изтрополи в лагера.

Вътре имаше още двама пазачи. По-натам в същинския двор се виждаха други войници, всички забързани по задачите си.

Пепърдайн прошепна на Страк и Хаскеер:

— Пригответе се.

Спря и хвърли поглед към най-близкия пост горе. Стражът не им обръщаше внимание. Единият пазач се приближи и Пепърдайн скочи на земята.

— Какво ще заповядате, сър? — попита войникът.

— Заспи.

— А?

Пепърдайн го халоса под брадичката и войникът се срути като отсечено дърво.

Страк и Хаскеер изхлузиха ръцете си от хлабавите въжета и скочиха от каруцата. Измъкнаха скритите оръжия, а Хаскеер награби и меча на изпадналия в несвяст пазач.

Другият престана да зяпа и хукна към окачената на стената алармена камбана. Страк метна ножа си и го заби точно между плешките му. Войникът падна по очи.

Надигнаха първия пазач и го свестиха с два шамара. Опряха нож в гърлото му.

— Онези отвън — изсъска му Страк. — Иди ги доведи.

— Върви по дяволите!

— Първо ти ще идеш. *Действай!*

Пепърдайн отново погледна към стражевата кула. Наблюдателят все още не беше забелязал какво става. Сигурен беше, че късметът им няма да се задържи дълго.

— Страк, по-бързо!

Страк вдигна ножа на косъм от окоето на пазача.

— Я да опитаме другояче.

— Добре, добре! Ще го направя!

Забутаха го към портите.

— Най-малката хитрина и си мъртъв — закани се Страк.

Двамата с Хаскеер се дръпнаха встрани и зад пазача остана само Пепърдайн. Беше опрял кама в гърба му.

— Какво да кажа? — попита той.

— Само им привлечи вниманието. Аз ще говоря.

Разтрепераният пазач почука два пъти на вратата. След няколко секунди тя се откряна.

— Какво има? — Познаха гласа на стотника.

— Ами...

Пепърдайн натисна камата още малко и погледна над рамото на пазача.

— Стотник, оста на колата се счупи. Трябва ни помощ да я наместим.

— Веднага, сър!

Стотникът и един от пазачите се шумгнаха вътре.

Страк и Хаскеер им скочиха от двете страни и с няколко бързи удара и ритника ги повалиха. Овързаха здраво и тримата и ги натикаха в малката караулка до портата. Докато мъкнеха при тях и мъртвия войник, Хаскеер измърмори недоволно:

— Много дълго продължи това.

Сякаш в отговор на думите му една стрела звънна към стражевата кула, порази часовоя и той падна на площадката и се скри от погледите им.

— Почна се — каза Страк.

Хаскеер се намръщи.

— Не сме готови. Един от тях още е отвън.

— Аз ще се оправя с него — каза Пепърдайн. Промъкна се навън през открянатата порта. Щом го видя, последният пазач се стегна и застана мирно.

— И ти ни трябваш — каза му Пепърдайн.

Стражът се поколеба.

— Сър, но аз...

— Какво?

— Заповедта е изрична, сър. Този пост не трябва никога да остава без часови.

— Но... О, по дяволите! — И светкавично изрита пазача в слънчевия сплит. Той се преви на две и Пепърдайн го издърпа през портата.

Запалени стрели профучаха в дъга към постройките със сламените покриви.

— Отворете портите широко! — нареди Страк.

Щом го направиха, видяха Койла и другите Върколаци да тичат надолу по хълма.

— Ето, че идват — рече Хаскеер.

— Ето, че и още някой идва — добави Страк.

Десетина войници тичаха право към тях през казармения двор. Други тичаха в друга посока, към издигащия се черен пушек.

— На каруцата! — изрева Страк.

Скочиха в каруцата и този път Страк хвана юздите. Шибна конете с поводите и подкара право срещу приближаващите се войници. Пепърдайн и Хаскеер стояха отзад, хванали се с една ръка за канатите и с изпънати мечове в другата.

Каруцата набра скорост. Страк подкарваше конете право към тичащите срещу тях войници. Те викаха нещо, но от трополенето бе невъзможно да се чуе.

Каруцата връхлетя върху войниците и те се пръснаха с резове и ругатни. Успяха да избегнат препускащите коне, но трима станаха жертва на мечовете на Хаскеер и Пепърдайн. Един успя да стреля, но стрелата отлетя безнадеждно встрани.

Сламените покриви бяха обгърнати в пламъци. Хора тичаха насам-натам, подаваха си ведра от ръка на ръка. Каруцата зави към сградата с пленниците.

Отрядът на Койла — тя и шестима Върколаци — стигна до главната порта. Даллог и стрелците му държаха ариергарда и още не бяха дошли.

Войниците, които Страк бе разпръснал с каруцата, бяха продължили към портата. Стигнаха до нея почти едновременно с Върколаците.

Койла пое първия. Беше офицер, побеснял от гняв. Койла обичаше гневни противници — гневът замъгляваше разума им.

Атакува я яростно, сечеше дивашки с меча си и ревеше нещо. Не беше нужно голямо умение от нейна страна, за да избегне ударите му. Да пробие защитата му се оказа малко по-трудно. А тя си даваше ясна сметка, че няма време за губене.

Накрая също се ядоса, проби гарда му с груба сила и заби стоманата в гърдите му.

Бързо се огледа, готова да се захване с нов противник. Не се оказа необходимо — групата довършваше последния войник без нейна помощ.

— Не беше кой знае какво, а? — каза Сифи.

Изглеждаше разочарован.

— Мисля, че не са свикнали да им скачат орки. Но няма да е задълго.

— Десетник! — извика един от бойците. — Ето ги нашите.

Викът му възвести идването на Даллог и четиримата му стрелци.

— Добре сте започнали — каза лечителят и кимна към трупове.

— Ще има още. Да се организираме. Ти и ти. — Койла кимна на двама от бойците. — Оставете да пазите портата. Останалите след мен.

Каруцата стигна до затворническото каре. Сградата беше внушителна, висока и без прозорци, ако не се брояха няколкото тесни като амбразури процепа малко под покрива. Имаше само една врата — двукрила, тежка, по средата на фасадата.

Щом Страк забави, едното крило леко се открехна и от полумрака ги зяпна преbledняло човешко лице. Вратата бавно започна да се затваря.

Пепърдайн скочи от колата в движение и затича към вратата.

— *Стой!*

Мускулестият пазач замръзна. Пепърдайн видя, че държи края на дебела верига, увиснала някъде от тавана. Явно управляваше механизъм от скрипци и тежести, които привеждаха тежката врата в движение.

— Пусни ме! — настоя Пепърдайн.

Вратарят го зяпна. След това погледът му се измести над рамото му към слизащите от каруцата Страк и Хаскеер.

— Не мога, сър.

— Това е заповед! — изрева Пепърдайн.

Мъжът се направи, че не го е чул, и продължи да дърпа веригата. Вратата се задвижи отново.

Пепърдайн се опита да го спре — опря рамо и натисна с всичка сила. Вратата продължи бавно да се затваря.

Хаскеер притича да помогне. Напрегнаха се и успяха да спрат затварящото се крило, но не можеха да го върнат назад. Вратарят продължаваше да дърпа с все сила желязната верига, разкривил лице от усилие. За няколко секунди положението се задържа в пат.

После към тях се присъедини и Страк и замушка през процепа на вратата. Върхът прониза пазача в бедрото. Той изрева, но не пусна веригата. Страк мушна още няколко пъти и бричът на войника плувна в кръв. Опитите му и да избегне острието, и да удържи веригата се оказаха неуспешни, той я пусна и падна настрани. Веригата с дрънчене изчезна някъде нагоре, крилото поддаде под натиска, вратата зейна и тримата залитнаха през прага и изпопадаха.

Вратарят вадеше меч си. Страк го посече на място.

Прекачиха трупа и се огледаха.

Намираха се в тясно полутъмно помещение. Таванът беше висок колкото самата сграда, малко под него имаше тесен прозорец, явно за проветряване. Две горящи факли в скоби на стените осигуряваха смътната светлина. Самите стени бяха груби и без никаква украса.

В другия край имаше друга, много по-малка врата. До нея висеше връзка ключове на метална халка, голяма колкото гривна за глезена на роб. Вратата — както можеше да се очаква — се оказа заключена, но след няколко опита намериха подходящия ключ.

Промъкнаха се предпазливо във вътрешността на сградата. Беше дълга, много тясна и с много проста планировка — централен коридор с клетки от двете страни. Не килии, както можеше да се очаква, а по-скоро кошари като за добитък, с метални решетки. Бяха прекалено ниски, за да могат обитателите им да се изправят, и постлани с мръсна слама. Във всяка клетка седеше по един отпаднал духом орк. Вонята беше непоносима.

— Държат ги като животни — изръмжа Хаскеер.

— Защо ме гледаш така? — попита Пепърдайн.

— Защо мислиш?

— Не съм го направил аз.

— Твоята раса го е направила.

— Млъкнете — изсъска Страк. — И двамата. Още не сме свършили.

Затворниците се разшумяха. В другия край на коридора се отвори врата и влезе човек с униформа. Не забеляза нахлулите — беше влязъл да усмири пленниците и тръгна да обикаля клетките с нещо, което приличаше на дълга пика. Тикаше я между решетките и ги мушкаше с острия връх.

— Писна ми от този боклук — заяви Хаскеер и затича по коридора.

— Остави го на него — каза Страк и дръпна Пепърдайн за ръкава.

Хаскеер беше стигнал до средата на коридора и набираше скорост, когато човекът най-после го забеляза. За миг просто го зяпна втрещен. После започна да издърпва припряно пиката от клетката. Почти я беше измъкнал, когато Хаскеер скочи върху него.

Човекът изпусна пиката и отхвърча назад. Щеше да падне, но Хаскеер го сграбчи за раменете със стоманена хватка. Мъжът изрева. Хаскеер го избута на една страна, блъсна дивашки главата му в решетките и ударът изкънтя с почти мелодичен звън. Продължи да го блъска в клетката, докато черепът му не стана на кървава каша. Най-сетне го пусна и човекът се смъкна безжизнен на пода.

Затворените в клетките орки, които вдигаха оглушителна врява, докато траеше всичко това, изведнъж се смълчаха.

Страк избута Хаскеер настрани и се запъти към вратата, през която беше влязъл убитият. Изрита я. Оказа се стаята на пазачите, празна.

Връзката ключове беше в ръката му. Върна се в средата на коридора и я разлюля, за да я видят пленниците.

— Тук сме за пленените снощи членове на съпротивата! — заговори високо. — По-късно ще разберем кой кой е. Но запомнете: не е свършило, когато отключим тези клетки! Ако искате да излезете живи от този лагер, бъдете готови да се биете! Ще трябва да съберете оръжия, кой каквото намери! — Посочи Пепърдайн и добави: — Този човек е с нас! — Хвърли ключовете на Хаскеер. — Хайде да ги измъкваме.

Отвън цареше хаос. Войнишките спални и офицерските квартири горяха. Мазен черен дим почти скриваше издигащото се слънце, миризмата на изгоряло дърво изпълваше въздуха. Повечето войници се бореха с пламъците; други се трупаха из двора объркани. Стрелците на Върколаците усилваха бъркотията, като избираха случайни цели. За всеки случай хвърлиха още няколко запалени стрели по всичко, което можеше да гори. Една от вишките пламна, после — й дървените основи на кръглата водна кула.

Койла и групата на Даллог наближиха двете сгради, заделени за изтезания и екзекуции. Представа нямаха коя от двете за какво е. Нападнаха заедно първата, до която стигнаха, за да не се разделят. Също като затвора, тя беше безлична, без прозорци и с един-единствен вход. Но не извадиха късмета на Страк. Вратата се оказа здраво залостена.

— Сега какво? — попита Даллог.

— Когато се съмняваш, влизаш с взлом и проверяваш — отвърна Койла.

Двама от Върколаците носеха тежки брадви. Докато блъскаха по вратата, стрелците стояха отстрани с опънати лъкове. Вратата се оказа точно толкова яка, колкото изглеждаше и трябваша няколко здрави удара, преди да започне да се цепи. Най-сетне поддаде.

Очакваха да ги посрещнат защитници. Нямаше нито един. Койла изрита остатъците от разбитата врата и поведе Върколаците в сградата.

Широко каменно стълбище водеше надолу към къс коридор с врата в другия край. Тя също се оказа заключена, но съвсем не толкова здрава като външната — предаде се само след два удара с едната брадва.

Предназначението на сградата им стана ясно веднага. От едната страна по цялата дължина на помещението се издигаше висока до гърдите дървена платформа със стъпала. Над нея имаше също толкова дълга греда, от която висяха шест въжета с клупове. Под всеки клуп имаше отвор. От другата страна се нижеха няколко тераси с пейки за зрители. Изглеждаше запуснато.

— Няма съмнение какво са правили тук — мрачно подхвърли Даллог.

Койла кимна.

— Да излизаме. Тук няма нищо...

— Десетник! — прошепна Рефдоу и кимна към един от отворите в платформата.

Всички схванаха намека му и се заслушаха. След миг отвътре се чу съвсем смътен шум. Койла даде мълчаливо знак на двама от орките.

Двамата бързо скочиха на платформата и се вмъкнаха през отвора. Последва трополене и звуци от блъскане на юмруци в месо. Орките се появиха отново, влачеха някакъв човек. Лицето му беше плувнало в кръв и разкривено от ужас.

— Сам беше — докладва единият ветеран.

— Е, какъв си ти? — попита Койла.

— Обзалагам се, че е палач — подхвърли Даллог.

Рефдоу извади камата си.

— Да го убия ли?

Мъжът пребледня като платно и започна да хленчи умолително.

— Млъкни — срязва го Койла. — Задръж малко, Рефдоу. — Наведе се към треперещия мъж. — Имаш една възможност да си спасиш врата. Можеш ли да ни заведеш в сградата за мъчения?

Погледът му зашари в паника от нея към Рефдоу и Даллог, после — отново към нея. Не можеше да проговори.

— Добре — рече Койла и му обърна гръб. — Срежи му гърлото.

— Не! — замоли се човекът. — Мога! Ще ви заведа!

— Тръгвай тогава. — Бутна го към вратата.

Мъжът се опъна.

— Не натам.

— Защо не?

— Не мога да ви вкарам през главния вход. Ще го пазят заради... каквото става навън.

— Няма смисъл да те държим жив тогава.

— Не, чакайте! Има друг път. Там отдолу. — Посочи кухото пространство под бесилките. — Точно там отивах, когато ме хванахте.

Койла го изгледа смразяващо.

— Ако това е номер...

— Не е. Честно.

Вмъкнаха се след него под платформата и след като повървяха изгърбени десетина крачки, стигнаха до място, където можеше да се изправят. Отгоре бяха капациите на бесилката.

Човекът отиде до стената.

— Ето тук.

Отначало Койла не разбра за какво говори. Пресегна се да опипа стената с пръсти и усети някакъв ръб. Осъзна, че трябва да е каса на врата, скрита в сянката. Бутна я. Появи се светлина.

Гледаха в тунел. Беше смътно осветен от дебели свещи, поставени в ниши по стените.

— Направо от изтезанията към смъртта, а? — каза Даллог.

— И да се изнасят чисто... починалите — отвърна човекът.

— Чисто? — повтори Койла със заплашителна нотка в гласа и го бутна силно напред. — Продължавай.

Тунелът свършваше с метални стъпенки, изкачващи се към отвор.

— Колко са горе? — прошепна Койла.

— Не знам — отвърна човекът. — Наистина не знам.

Койла погледна през рамо към групата си в тесния тунел. Никак не ѝ допадаше, че могат да се качват по стъпенките само един по един. Изглеждаше идеално за засада.

— Никакво мотаене — нареди тя. — Качваме се бързо. И бъдете готови за всичко. — Обърна се към човека. — Ти си първи.

Мъжът се изкачи и отвори капака. Койла мина след него, Даллог бе точно зад нея.

Излязоха в сграда почти със същата големина като предишната. Но беше устроена по друг начин. От лявата страна имаше павирана пътека. Пространството отдясно беше разделено с тухлени стени на тесни сектори от пода до тавана. Напомниха ѝ за ясли в конюшня.

Останалите орки започваха да се измъкват от тунела. Даллог дърпаше по-бавните за вратовете. Койла обърна глава да погледне към шахтата. Разсея се само за миг, но точно това му трябваше на пленника им.

Той драсна напред по пътеката и завика. Повечето беше неразбираемо, но виковете му явно бяха знак за тревога.

— По дяволите! — изруга тя.

Преди да е успяла да реагира, Даллог профуча покрай нея. Движеше се невероятно бързо за възрастта си, догони човека без усилие, сграбчи главата му и рязко я изви. Чу се пукот и вратът се прекърши. За едно мигване мъжът се превърна в труп и се смъкна на пода.

Но виковете му за тревога бяха дали резултат, защото трима човеци изскочиха и тръгнаха срещу орките с извадени оръжия.

— Залегни! — ревна Койла.

На Даллог му отне секунда, докато разбере, че вика на него, и се хвърли на пода. Над главата му изсвистяха стрели, улучиха първите двама човеци и ги проснаха. Третият драсна встрани да търси укритие — но беше прекалено бавен.

— Добър плонж — каза Койла на Даллог, докато той се изправяше. — Претърсете!

След няколко мига я извикаха при една от килиите.

На стената беше увиснал окован във вериги орк. Беше в несвяст и целият плувнал в кръв. До него тлееше мангал, в жаравата се нажежаваха ужасни на вид жезела. По зацапаната с кръв скамейка лежах още инструменти за изтезания.

— Няколко килии по-нататък има още един — каза Рефдоу. — В същото състояние.

— Свалете ги. Даллог да прегледа раните им.

Откъм прохода се разнесе шумотевица. Тя излезе и видя, че водят пленник. Смъкнаха го на пода пред нея.

Мъжът беше едър и плещест. Беше облечен в традиционното черно кожено облекло на инквизитор, чак до малката шапка на темето и маската на очите. Гърдите му бяха голи и потни от тежкия му труд.

— Твоя работа ли е? — Койла кимна към затворника, когато сваляха.

— И се гордея с нея. — Държеше се презрително и изобщо не показва страха на предишния им пленник. — Освен това — нагло добави той — вашата раса не изпитва болка като по-висшите от вас.

— Щом казваш. — Тя бързо издърпа едно нажежените жезела от жаравата и го заби в гърдите му.

Палачът зави като пребито псе. Миризмата на опърлена плът изпълни въздуха. Койла помисли дали да не повтори, овладя се и захвърли жезелото. Вдигна мечата си и прекъсна писъците му с рязък удар между ребрата.

— Не ни боляло, а? — изръмжа на безжизненото тяло и се обърна към останалите: — Измислете нещо за носилки. Изнасяме ги оттук.

Върколаците измъкнаха краката на две пейки и нагласиха на седалките им двамата изтерзани орки. Бързо намериха главния вход и излязоха.

Суматохата на двора продължаваше да се вихри.

Страк, Хаскеер и Пепърдайн тичаха към тях, следвани от цяла тълпа освободени затворници.

— Всичко наред ли е? — попита Страк.

Койла кимна.

— Да. Тия тук са превърнали страданието и смъртта в изящно изкуство. — Не можа да се сдържи да не погледне към Пепърдайн. Той си замълча.

— Поне ще отървем тази тайфа — отвърна Страк.

Разнесе се оглушителен трясък — горящите подпори на водната кула бяха поддали. Тя рухна на земята и огромният дървен резервоар се пръсна и избълва съдържанието си. Истински потоп заля войниците наоколо и ги събори.

— Това би трябвало да ги позадържи — изсумтя Хаскеер.

— Време е да изчезваме — заяви Страк.

Затичаха към главната порта. Миг след като излязоха на пътя, пред тях спряха два големи покрити фургона. Караха ги двамата членове на съпротивата, които ги бяха довели до лагера. Качиха ранените, а след това всички се наблъскаха при тях.

Все още беше рано и по улиците нямаше много движение. А и пътуването не трая много дълго. Вместо да подкарат през същинския град, фургоните свиха и поеха към селските крайнини. Скоро стигнаха до нещо, което отдалече приличаше на изоставени земеделски постройки. Портата се пазеше от отряд орки, които бързо пропуснаха фургоните. Спряха наред просторен двор.

Страк скочи долу. Дворът беше пълен с бунтовници. Най-отпред стоеше Брелан, Чилдер бе на крачка зад него.

— Помолихте за седем — каза Страк и кривна палец към слизащите от фургоните освободени пленници. — Доведох ви трийсет.

— Впечатлен съм — призна Брелан.

— А ето нещо и за теб — добави Страк, сви юмрук, натресе го в брадичката на Брелан и го просна. — Това ти е за опасността, на която изложи дружината ми.

Бунтовниците около тях посегнаха за оръжията си. Мнозина тръгнаха напред.

Брелан се изправи, вдигна ръка и ги спря.

— Добре — отвърна високо и изплю кръвта от устата си. — Мисля, че ще можем да работим заедно.

17.

— Това, което още не мога да преглътна — каза Брелан, набучил парче месо на камата си, — е идеята, че човеци взимат страната на орки.

— Както аз го виждам — отвърна Пепърдайн, — не става въпрос за човеци и орки. Става въпрос за доброто и лошото.

— И твоят спътник ли го вижда така? — попита Чилдер и погледна Стендивън. — Не говори много.

— Ъъ... аз... — Стендивън изпъна пръст към Пепърдайн. — Чухте го.

— Той е дълбок мислител — обясни Пепърдайн. — Не е много по приказките.

— Добър ли е в боя, както чух, че си ти?

— Мм... ще се изненадаш от дарбите му, Чилдер.

Виночерпците минаха да напълнят отново чашите и разговорът затихна.

Беше вечер. Брелан и Чилдер бяха поканили Страк и офицерите му да вечерят заедно. Поканата включваше и двамата човеци плюс Джъп и Спуррал, макар Страк да не беше единственият, който смяташе, че близнаците бяха направили този жест с разбираема неохота.

Най-сетне Страк наруши мълчанието.

— Е, и какви са плановете ви?

— Плановете ли? — учуди се Брелан.

— Как ще разпалите въстанието си?

Брелан се усмихна. Беше по-скоро цинична усмивка, отколкото весела.

— За въстания трябва широка подкрепа. За разлика от далечните северни земи, орките тук нямат вкус към бунтове. Както казах, ние от съпротивата сме различни. Подготвени сме да се бием с нашествениците. Но не сме нищо повече от трън в петата им. Макар че това, което направихте днес...

— Бихме могли да го правим всеки ден — увери го Койла. — Нашият брой също е малък, ако не си забелязал. Решимостта е по-важна от броя.

— Тренировката и опитът — също — каза Страк.

— Не че с много по-голяма сила няма да е по-добре — добави Даллог.

— Дясната си ръка бих дал за още хиляда воители — съгласи се Брелан. — Но воюването не е в нрава на орките. Поне в тази част на света.

Хаскеер тъпчеше устата си с пилешко. Отри с ръкав мазната си брадичка.

— Да бе, *защо* орките по тези места са такива бълзливци?

Страк го изгледа намръщено.

— Прощавайте. Стотникът ми не е свикнал с изискана компания.

Хаскеер сви рамене и си отчупи нов комат.

— Орките обикновено са откровени в мненията си — отвърна Чилдер. — В това отношение май *все пак* не се отличаваме от северните си събратя и дано да остане така задълго. Но той е прав. Слабостта на расата ни е срам за нас.

— А за нас е озадачаващо — отбеляза Страк. — Това, че орките избягват да се бият... хм, просто не го разбираме.

— Мисля, че сме станали прекалено цивилизовани. Вашите северни пустини, изглежда, не са смекчили толкова нравите, както тук. Животът тук е бил твърде лесен твърде дълго и е потушил естествените ни пориви.

— Но пламъка отвътре все още го има. Вие сте доказателството за това.

— *Вие* сте доказателството — каза Брелан. — Ние не се различаваме много от населението на Акуриал. Виж, вие все едно че сте от друг свят.

Страк се усмихна сдържано.

— Не бих казал.

— А аз бих. Не съм виждал досега орки като вас. В смисъл, дори звания си имате, като при хората. Как се е стигнало до това?

Страк отново имаше чувството, че трябва много да внимава. Трудно можеше да обясни, че им е било наложено като на членове на орда, оглавявана от безумна магьосница.

— Организирахме се и си създадохме команден ред, за да можем по-добре да се бием с враговете си. Трябва да помислите и вие да го направите.

— Толкова прилича на нещата при хората. А и с тези татуировки, дето ги имате всички, си помислих, че може да са ви вербували насила.

— Правят ли го това тук? — попита Койла.

— Не. Но се опитаха, между другото. Само че решиха, че орките са лош материал за воюване. Били сме толкова невойнствена раса, че нямахме дори традиция в правенето на оръжия. Ние специално трябва да си ги ковем сами или да ги крадем от окупаторите.

— Доста зле изглеждат нещата, да — разсъди Страк.

Чилдер кимна.

— Така е. Но това, което постигна дружината ви за един ден, ни вдъхва надежда. Ако ни помогнете да се организираме и обучим, бихме могли да нанесем сериозни щети на окупаторите, не само да ги хапем.

— Това вече е приказка — рече Хаскеер, надигна виното си и докато гълташе, оля кожения си елек.

— Можем да помогнем — потвърди Страк.

Чилдер погледна джуджетата.

— Джъп, и вашият народ ли е толкова войнствен като тези орки от Севера?

— Държим на своето.

— Като всички останали в дружината — увери я Страк.

— А как ни виждаш срещу хората тук, Джъп? — попита Брелан.

— Предполагам, че по-голямата им численост ще е проблем.

— Не са чак толкова много. Вярно, повече са от съпротивата. Много повече. Но не чак толкова, колкото би си помислил, че да покорят цяла нация.

— Как така?

— Не е ли очевидно? При толкова кротко население не им *трябват* големи части, за да ни държат в покорство. Точно затова се оказахме толкова изкусителна плячка. Балансът се крепи не на силата на оръжията, а на проклетата магия.

— И след като орките нямат тази дарба, едва ли ще се промени.

— И все пак тъкмо лъжата, че можем да контролираме магията, доведе до това нашествие.

— А как е с джуджетата? — попита Чилдер.

Спуррал — тъкмо си бодваше късче месо — вдигна очи към нея.

— В какъв смисъл?

— Знаем, че някои хора владеят магията. Същото ли е и с джуджетата?

— Може да приличаме малко на тях, но точно тази дарба не притежаваме. Ако я имахме, неприятностите ни отдавна щяха да са свършили.

— Жалко. — Чилдер извърна поглед към Пепърдайн и Стендивън.

— Няма полза да гледаш към нас. — Пепърдайн махна с ръка. — Магиката се практикува от елит, двамата нямаме нищо общо с него.

— Значи не можете да ни помогнете да обърнем магията против тях — въздъхна Чилдер.

— Забравете магията. Едва ли ще стане някога част от оркското въоръжение — отсъди Страк. — Но хладната стомана може да ѝ се противопостави.

— Как? — учуди се Брелан.

— Мъртвият маг не може да хвърли заклинания. Хората са от плът и пускат кръв. Съсредоточете се върху това.

— Лесно е да се каже — въздъхна Чилдер. — Въпросът е как да го направим.

— Както го правите досега, само че по-добре. Били сме се срещу хора и сме се били срещу магия. И двете може да бъдат надвити. Ще споделим уменията си с вас, ще ви покажем как най-добре да се възползвате от това, което имате.

— Имам една идея за това — подхвърли Койла.

— Казвай — подкани я Брелан.

— Забелязах, че имате немалко женски в редиците си. Но доколкото мога да разбера, те са само прислужници. Бие ли се някоя от тях?

Отговори ѝ не Брелан, а сестра му.

— Аха. Напипа болното място, Койла. От жените в съпротивата само аз се сражавам с врага в битките. И то само защото брат ми не би могъл да ми откаже.

— Не е вярно — възрази Брелан, но близначката му го изгледа свирепо и той бързо се поправи: — Е, добре, добре, вярно е. Но по

правило не позволяваме на женските да се бият.

— Защо? — попита намръщено Койла.

— Ще го кажа пак: малко сме. Наш дълг е да пазим тези, които раждат деца.

— А питахте ли *тях* какво мислят? Виж, Брелан. Ти си орк, но начинът, по който живеят орките в Акуриал, е... неестествен. Трябва да разберете, че женските от нашата раса са също толкова свирепи като мъжките. Или могат да бъдат. Те са ценност, която прахосвате.

— Не е според обичаите ни.

— Тогава ги променете. Вие се борите за свободата на всички. Всички би трябвало да се бият.

— Права е — подкрепи я Чилдер.

Брелан помълча малко, сякаш премисляше думите на Койла, после отвърна:

— Не биха могли да се бият редом с мъжете. Липсата на умения ще ги изложи на по-голяма опасност.

— Точно това си мислех — каза Койла. — Защо не ми позволите да съставя един женски отряд? Не да принасят и слугуват на мъжете ви, а да воюват.

Чилдер се усмихна.

— Аз съм за.

— Надявам се да се включиш в отряда. И ти, Спуррал.

— Защо не? — отстъпи Брелан. — Ако помага на каузата...

— Добре. Все трябва да има двайсет-трийсет жени тук, които да попълнят един боен отряд.

— Трябва да поканиш и Уийм — измърмори Хаскеер.

— Какво? — попита Брелан.

— Остави го — отвърна Койла и изгледа ядосано Хаскеер.

— Добре. Започваме още утре сутринта — обеща Чилдер.

След това вечерята замря. Един по един започнаха да напускат трапезата, за да си потърсят място за спане. Страк и Койла излязоха да подишат чист въздух и седнаха до един плет, далече от патрулиращите стражи.

— Изглеждаш притеснен — каза тя.

— Не ми харесва, че лъжа тези орки. За това кои сме, откъде сме дошли и защо сме тук...

— Смяташ ли, че истината щеше да е повече по вкуса им?

— Не, по дяволите. Най-вероятно щяха да ни изгорят на клада.

— Значи постъпи правилно. Също като Спуррал преди малко, когато отрече, че джуджетата имат магически сили. Те не са готови за истината, колкото и да изглеждаше разочарована Чилдер.

— Може би.

— Всичко тук е обърнато с главата надолу. В смисъл, вече знаем защо хората тук не са съсипали всичко като в Марас-Дантия. Разбират, че магията зависи от това земята да остане здрава.

— Ще намерят друг начин да прецакат нещата.

— Това — със сигурност. — Тя го погледна. — Помислих си, че си ми ядосан.

— Защо да съм ти ядосан?

— Заради женския боен отряд. Трябваше първо да те попитам. Но просто за краткото време, откакто сме тук, се подразних от тази дивотия. Знаеш ли, наричат се цивилизовани, но изобщо не изглеждат цивилизовани, щом стане дума и жените да вършат своето.

— Не бъди прекалено сурова към тях. Твърде много са изгубили от корените си, от това какво значи да си орк. И не, нямам нищо против. Всичко, което може да изрита хората в задника, е добре дошло.

— Добре. Мислех си дори за име на отряда. Ние сме Върколаците. Помислих, че женските може да са Лисиците.

Той се усмихна.

— Подходящо звучи.

— Но избягваме главния проблем.

— А той е?

— Дженеста. Няма и следа от нея. А сме тук заради нея, нали?

— Отчасти.

— Казваш, че нямаше да сме тук, ако не беше шансът да си уредим сметките с нея веднъж и завинаги?

— Не. Но ние все още не сме видели почти нищо от Тарес. Дженеста едва ли ще се мотае насам-натам без охрана.

— Повечето от дружината се включиха в тази мисия заради разплатата с Дженеста. Не бива да забравяш това.

— Няма.

— Пепърдайн и Стендивън също й имат зъб. Поне така казват.

— И там има нещо гнило.

— Тук сме нагазили дълбоко, Страк. В много отношения.

Той вдигна пръст към устните си и кимна към къщата.

Към тях идваше Брелан.

— Радвам се, че можем да си поговорим без другите наоколо — каза му Страк. — За онзи юмрук, дето ти ударих...

Брелан потърка брадичката си все едно, че още го болеше.

— Разбрах посланието и не ти се сърдя. Идвам за друго. Имаме новина.

— Каква?

— Изглежда, някакъв емисар ще идва скоро от Пекзан.

— И?

— Казват, че май нямало да е някой дребен бюрократ. Важна особа. Предизвикало е голямо вълнение сред персонала на губернатора и гарнизона.

— Как го научи?

— Не всички орки искат да се бият, но някои с охота ни предават сведения. Стигна до нас от слугите в щаба на Хачър.

— И ако се доберем до него...

— Може би. Или да скроим нещо, което да направи Хачър негоден в техните очи. Тъй или иначе, с ваша помощ бихме могли да нанесем добър удар.

— И нямаш представа кой е този емисар, нито с каква власт разполага?

— Никаква. Само това, че според Хачър идването му не вещае нищо добро.

— Да — каза Койла. — Но за кого?

18.

Орките на Акуриал, и особено в Тарес, бяха свикнали с ударите на войнишки ботуши по вратите им на разсъмване. Обикновено това предшестваще арестуването им и изтезания или незабавна екзекуция. Или пък ги принуждаваха да гледат екзекуцията на други. Понякога това предшестваще колективно наказание за реално или въображаемо неподчинение на волята на окупаторите — гражданите бяха принудени да гледат как изгарят домовете им, как избиват добитъка им и засяват нивята им със сол.

Доста по-рядко беше да ги изкарат от леглата и да ги накарат да се подредят в шпалир по улиците. Да им раздадат знаменца с цветовете на държавата завоевател и да ги принудят да приветстват някоя дошла на визита важна особа.

Най-странното беше обектът на въодушевените им възгласи да профучи в бърз галоп в черна каляска със затворени против любопитни очи прозорчета...

Впрягът, придружен от антураж от също толкова непроницаеми возила и почетна гвардия от елитни бойци с изопнати лица, си проправи път към крепостта в центъра на града. Веднага щом влезе, портите се затвориха.

Малко под върха на замъка, в орловото гнездо на Капъл Хачър, губернаторът чакаше посещението. Както винаги, външно беше свършено спокоен. Магьосникът Грентор, който стоеше до него, не беше чак толкова.

— Кажете ми, губернаторе — каза Грентор, пръстите му шареха нервно по броеницата, — срещали ли сте се преди с въпросната особа?

— Да. В Пекзан.

— А впечатлението ви?

— Мисля... дълбоко би било подходящата дума. А вие, брате? Били ли сте в присъствието на особата?

— Не. Въпреки че формално въпросната особа е глава на ордена ни, никога не съм имал това удоволствие.

— „Удоволствие“ е дума, която може би ще преосмислите.

— Как така?

На вратата се почука.

— Влез! — извика Хачър.

Влезе адютантът Фринт.

— Пристигнаха, сър. — Беше останал без дъх.

— Изглеждаш ми развълнуван — каза Хачър. — Допускам, че си успял да зърнеш височайшата особа.

— Да, сър. Групата се изкачва насам.

— Добре. Остави ни. Не, през другата врата.

Адютантът напусна с явно облекчение.

На лицето на Грентор се беше изписало смущение.

— Един малък съвет, висш духовнико — каза Хачър. — Ще откриете, че емисарят е... да речем, личност със силна воля и не понася лесно несъгласия. Това е особа с огромна власт и влияние. Няма да е зле да го имате предвид.

Грентор отвори уста да отговори, ала в този миг двукрилата врата към покоите на Хачър се отметна с трясък.

Влязоха две човешки същества. На пръв поглед поне. И двамата бяха мъже, впечатляващо мускулести. Бяха облечени за бой, с черни кожени гамаши, жакети и ботуши с метални носове, и държаха извадени ятагани.

Но нещо в тях не беше наред. Очите им не бяха както трябва. Втрещени в една точка, оцъклени и някак си лишени от каквато и да било искра човещина. Лицата им не бяха както трябва. Кожата им изглеждаше прекалено изпъната и безизразна и с някак си болнаво жълтеникав цвят. Начинът, по който се движеха, не беше както трябва. Крачеха някак сковано, все едно гърбовете им не можеха да се огъват, и в стъпките им се долавяше леко тътрене.

Двамата огледаха помещението, надникнаха зад завесите и разтвориха прозорците. Мълчаха. Привидно доволни, че наоколо не дебнат убийци, се върнаха вдървено при Хачър и жреца. Единият протегна месестата си длан с цвят на пергамент.

— Надявам се, че нямате намерение да претърсвате мен? — възмути се Хачър.

— Този път ще го пропуснем — чу се глас откъм вратата.

И в залата влезе жена. Дори Хачър, който вече я беше виждал, се стъписа от появата ѝ. За Грентор това бе ново и смайващо преживяване.

Имаше нещо смуцаващо, за да не кажем направо стъписващо във външността ѝ. Лицето ѝ беше някак сбъркано. Беше просто някак прекалено плоско и широко, особено при скулите, а брадичката ѝ се стесняваше почти до точка. Кожата ѝ беше странна. Някаква леко сребриста патина имаше по нея, все едно беше покрита с тънки рибешки люспи. Носът ѝ беше леко изпъкнал, а месестата ѝ уста изглеждаше прекалено голяма. Имаше мастиленочерна коса, която падаше до кръста ѝ.

Това, което прикова вниманието на Хачър и Грентор, бяха очите ѝ. Бяха тъмни и безспорно хипнотизиращи. Но притежаваха и някаква по-дълбока, по-смуцаваща особеност. Като портали, които даваха възможност да надзърнеш през тях в някакъв свят от тъмно вещество — безгранично, безмилостно, бездънно.

Въпреки всякаква разумна дефиниция на думата жената беше красива. Красива като месоядно цвете, като вълчи паяк или лакома акула. Кошмарно и съблазнително красива. Противно, нечестиво красива.

Тя щракна с пръсти. Звукът беше силен и рязък. В тишината, утаила се в залата, беше почти стъписващ. Двамата телохранители с мъртвешките очи реагираха на него уверено, като по изречена команда. Обърнаха се кръгом като един и излязоха.

Хачър се овладя пръв и поздрави гостенката.

— Милейди Дженеста. — Удостои я с почитителен поклон.

— Здравей, Хачър.

— Позволете да ви представя брат Грентор, висш духовник от Ордена на...

— Да, да. — Тя го прекъсна с ленив жест. — Уведомена съм кой е.

Грентор се беше превил в нисък поклон. Изправи се смутено.

— Моля, мадам, заповядайте. — Хачър посочи най-хубавия стол в помещението.

Тя го погледна презрително, все едно очакваше да ѝ предложат трон. Но понесе унижението и коприната на смарагдовата ѝ рокля леко изшумоля, докато седнаше.

— Вашите телохранители... — Хачър не довърши; погледът му пробяга към вратата, сякаш губернаторът очакваше всеки миг да се върнат.

— Подходящ начин да се използва службата на мерзавци, не мислите ли, губернаторе? — Дженеста се усмихна. Зъбите ѝ бяха малки, бели и много остри.

— Мерзавци ли?

— Врагове на държавата. Сектанти. Онези, които заплашват нашата власт.

Хачър беше убеден, че има предвид *нейната* власт, но го премълча.

— Единият... Стори ми се, че го познах...

— Вероятно. Предателството не уважава никакви постове. Тази напаст може да зарази и най-високопоставените в администрацията.

Хачър не се съмняваше, че това е недобре прикрито предупреждение към самия него.

— Как по-добре да накажеш изменници от това да ги принудиш да служат на държавата, която са искали да подронят? — продължи Дженеста. — Мъртви и същевременно немрящи — прелестна съдба. — Наслаждението ѝ беше осезаемо. — Но не съм тук, за да обсъждам своите любимци. Други грижи имаме, Хачър.

— Мадам?

— Много добре знаете какво имам предвид. Положението тук е неприятно.

— Вярно е, че имаме някои проблеми. Но вълнения има във всички провинции от време на време. Държим нещата под контрол.

— Нима? А това, което се случи вчера, и то ли е пример колко ги държите под контрол?

— Ах, чули сте за това!

— Чувам за всичко, губернаторе. Не се съмнявайте.

— Имаме един малък подривен елемент. Извадиха късмет.

— Имало е човек с тях. — Погледът ѝ беше убийствен. — И тук ли е проникнала заразата на измяната?

— Беше случайност. Досега никога не е имало подобни случаи.

— Досега. Колко още хора можем да очакваме, че ще вземат страната на тези зверове?

— Събитието беше сериозно, не го отричам, мадам. Но би било грешка да вземем един инцидент и да...

— Но не е само един. Тук имате наченки на бунт.

— Не бих отишъл толкова далече.

— Разбира се, че не бихте. Вие сте страна. Какви мерки са предприети срещу военните, които са допуснали набегът да успее?

— Наложени са наказания и...

— Разпоредете се отговорните да бъдат екзекутирани.

— Собствените ни хора?

— Ха, и ви наричат Желязната ръка! — Тя се изсмя презрително.
— Мек сте, Хачър. Затова управлението в този район е толкова слабо. Ще бъде наложена дисциплина и ще започнете, като подпишете заповедите за смъртно наказание, както ги продиктувам аз.

— Протестирам срещу това грубо...

— И ако не държите да видите заповед с *вашето* име, закована на портата на замъка, ще се въведат някои промени в поведението на тази администрация.

Хачър не каза нищо.

Дженеста насочи вниманието си към Грентор.

— Нямате основание да изпитвате самодоволство от това.

— Мога да ви уверя, мадам...

— Орденът в Акуриал се справя толкова зле, колкото и военните — продължи тя. — От военните и магическите крила се очаква да си съдействат и да се подкрепят взаимно. Това очевидно не става.

— Позволете да не се съглася. Никога досега не сме се изправяли пред подобна ситуация.

— Но те са само шепа бунтовници според губернатора. — От думите ѝ капеше сарказъм. — О, и един-единствен човек, който се е съюзил с тях. Но това, разбира се, е твърде много за вас, при цялата магия, с която разполагате.

— С цялото ми уважение, членове на Ордена загубиха живота си в бой с тези бунтовници — уведоми я навъсено Грентор.

— Значи са го заслужили и добре, че сме се отървали от тях. Никой, който не е на висотата на задачата, няма място в ордена, който оглавявам.

— Прекалено сурова сте, ако позволите. Както знаете, мадам, магията може да е несъвършено изкуство.

— Глупак. Просто е толкова недодялана, колкото тези, които я практикуват. — Дженеста ловко разви шала, който носеше, и го надипли. — Ето, дръж. — Хвърли го към жреца, все едно че беше детска топка.

Той посегна да я хване, по рефлекс. Топката се изтъркаля по изпънатата му ръка, разгъна се и се превърна в лента, после се замъгли и сякаш започна да променя формата си, запърха и се заувива около тялото му.

Грентор рязко си пое дъх. Шалът се беше увил около врата му. Само че вече не беше шал. Доскорошната копринена лента вече се беше превърнала в триглава пепелянка с цвета на сярата, с черна зигзагообразна ивица, минаваща по люспестото тяло. Стегна се и започна да души жреца. Раздвоените езици заплющяха от трите съскащи глави. От остриите криви зъби капеше отрова.

Макар да знаеше, че това трябва да е илюзия, Грентор започна да изпада в паника. Опита се да извика, но гласът му излезе на грак. Лицето му стана пепеляво. Змията го стегна още по-силно.

Хачър гледаше всичко това с ужас.

Дженеста махна небрежно с ръка.

Змията изчезна. Грентор облекчено си пое дъх, залитна към голямата дъбова маса, опря длани върху нея и наведе глава. Дишаше задъхано.

Шалът вече беше в ръката на Дженеста. Тя го заметна отново върху раменете си, безразлична към разигралата се малка драма, и каза:

— Няма извинение. Магията тече силна в тази земя, чиста и мощна. За разлика от някои места, където съм била.

Думите ѝ може би учудиха Хачър и Грентор, но те бяха твърде стъписани и уплашени, за да питат.

— Чуй ме, жрецо — продължи Дженеста. — Нещата ще се подобрят. Защото висшите духовници може да бъдат разжалвани и заместени от по-низши братя. Това — най-малкото.

Грентор кимна, все още замаян. Потърка врата си. В очите му имаше страх.

Възцари се тишина. Това като че ли не притесни Дженеста, но Хачър се почувства неловко. Поради липса на нещо по-добро, което да каже, промърмори смутено:

— Сигурно ме смятате за лош домакин, милейди. Мога ли да ви предложа нещо освежително?

Едва издържа на погледа, с който го удостои тя.

— Освежителните, които взимам, са от специално естество и обичам да ги взимам насаме. Но това ми напомни за... — Погледна към вратата и тя се отвори, покорявайки се сякаш на волята ѝ.

Двамата безмозъчни телохранители влязоха вдървено. Единият носеше под мишница изящно резбована дървена кутия. Поднесе я на Дженеста. Когато тя я отвори, лениво отпуснатите допреди миг пазачи станаха някак възбудени. Заоблизваха напуканите си устни с покритите си с черни петна езици и им потекоха лиги.

Дженеста измъкна нещо от кутията. Беше червеникавокафяво и приличаше на сушено месо или може би на подут от кръв тлъст червей. Тя го размаха в изпънатата си ръка. Телохранителите моментално се смъкнаха на колене в добре заучено движение — все едно бяха кучета. Тя им хвърли мръвката.

Последва кратко боричкане, единият телохранител се докопа до месото, натъпка го в устата си и задъвка с наслада. Приятелят му изглеждаше посърнал, но очите му светнаха, когато Дженеста хвърли парче и на него. Двамата се проснаха на пода, задъвкаха лакомо и по брадичките им потече кафяв сок.

Дженеста забеляза как се е вторачил Хачър в отворената кутия и обясни:

— Трябва да се хранят. Освен това намирам за удобно подчинените ми да са кастрати. Тъй че в духа на „пести, за да имаш“...

Хачър я зяпна.

— Искате да кажете...

— Интимните части са много хранителни. Мога да го потвърдя лично. — И продължи да храни двамата като кучета.

Лицето на Грентор посивя, той сложи ръка на устата си и извърна глава.

Хачър успя да се овладее, пое си дълбоко дъх и попита:

— Какво искате да направим за положението тук, милейди?

— Познавам орките от дълго време. Колкото и кротка да изглежда тяхната разновидност на Акуриал, знам на какво са способни. Особено когато бъдат изложени на вредно влияние отвън, а имам основание да вярвам, че става точно това. — Дженеста хвърли

още един къс месо на пода и добави, докато телохранилите ѝ шумно гълтаха гощавката си: — Това, от което се нуждае Тарес, е власт на терор.

19.

Слънцето се издигна кървавочервено. Върволицата хубави дни изглеждаше застрашена от дрипави облаци и студени ветрове.

Времето не притесняваше групата, скрита сред дърветата на върха на хълма над Тарес. Представляваха пъстра сбирщина същества, които щяха да изумят и човеци, и орки, ако можеха да ги видят, поради което взимаха всички мерки, реални и вълшебни, за да го избегнат.

Едно от тези същества — Пелли Мадаяр от расата на елфите — се нуждаеше от усамотение за задачата, която трябваше да изпълни. Отделена на разстояние от другите, Пелли беше коленичила на брега на малко езерце. Беше разпръснала разни билки и смески върху спокойната вода, докато мълвеше нужното заклинание. Езерцето забълбука и кипна, а после се превърна в съвършено полирано огледало.

Сега Пелли се взираше в лика на човека Карелл Реверс. Със силата на чародейството тя и главата на Порталния корпус си говореха през измеренията.

— Мисля, че допуснах грешка — призна тя. — Трябваше да се доближа до Върколаците още в Марас-Дантия.

— Защо не го направи? — попита Реверс.

— Възможността беше малка. Всичко в земята беше объркано. Опасявах се, че ако се бяхме разкрили пред тях, щеше да изглежда враждебно.

— Ако това е точната ти преценка, постъпила си благоразумно.

— Но *тъкмо защото* в Марас-Дантия беше толкова хаотично, можеше да е по-подходящо място да се срещнем с бойния отряд и да се сразим с тях, ако потрябва. Тук вероятността да пострадат невинни е по-голяма.

— Това, че искаш да прибереш инструментумите с мирни средства, ти прави чест, Пелли. Но не забравяй, че преди всичко трябва да бъдат прибрани — с каквито и да е средства.

— Позволи ми да се опитам по своя начин.

— Не възразявам на това. Но в случай, че срещнеш съпротива, разполагаш с каквото е нужно, за да я преодолееш.

— Това е един много по-уреден и контролиран свят от Марас-Дантия. Има само две раси, орки и хора. И орките са подложени на жесток гнет. Свободата ни на придвижване е много ограничена. Веднага ще ни забележат.

— Тогава приложете изкуството, за да се прикриете.

— Ще го направим, ако се наложи. Но знаеш колко изтощително може да е това.

— Осланям се на преценката ти. И, Пелли... Оценявам съчувствието ти към потиснатите орки. То е достойно за уважение. Но си го избий от ума. Тези същества притежават склонност към дивачество, несравнима с буквално никоя друга раса. Внимавай състраданието ти да не те подведе.

— Разбирам.

— Това е още по-важно, защото още нещо привлече вниманието ни току-що.

— Сър?

— Нашите ясновидци засякоха в сектора ви аномалия.

— Друга група инструментуми?

— Не сме сигурни. Но определено е източник на огромна магическа мощ, и то недалече от сегашното ви местоположение. Би могло да е индивид или група. На този етап не можем да определим.

— Друг играч ли?

— Може би. Каквото и да е, трябва да сте два пъти по-предпазливи.

— Ще бъдем.

— Какви са плановете ви?

— В момента групата се възстановява от прехвърлянето. Скоро ще започнем разузнаването. Веднага щом възникне възможност да се срещнем с бойния отряд, ще я използваме.

— Добре. Междувременно да се надяваме, че Върколаците няма да направят нещо, което би могло да доведе до попадането на инструментумите в недобросъвестни ръце.

— Значи се разбрахме — прошепна Страк. — Ако един от двамата падне, другият взима звездите. Ако паднем и двамата, работата остава за Даллог.

— А ако не се окаже наблизо? — попита Койла.

— Някой от бойците.

— Всеки друг, но не и Хаскеер, а?

— На Хаскеер съм готов да доверя живота си. Звездите са нещо друго.

— Само ако разбере, че заговорничим зад гърба му...

— Не *заговорничим*. Просто пазим нещо скъпоценно.

— Добре. Но е жалко, че не можем просто да ги скрием някъде тия проклети неща.

— Къде?

— Казах: жалко, че не можем. Може ли вече да се съсредоточим върху това, което уж трябва да правим?

Бяха в центъра на Тарес. Макар да беше рано сутринта, по улиците беше истинско гъмжило. Натоварени с храни коли и търговци с върволици мулета, улични продавачи на плодове, сергии, отрупани с месо, брашно и вино.

Огромното мнозинство от това гъмжило бяха орки. Но човешки патрули се мяркаха навсякъде, както и войнишки патрули по ъглите на улиците — следяха с бдителни погледи тълпите. Тежковъоръжени конници яздеха през множеството.

Въпреки цялото това оживление рядко се чуваше весела глъч и викове. Настроението изглеждаше потиснато. Високо горе небето посивяваше и денят се очертаваше неприятно душен.

Страк и Койла държаха главите си ниско наведени, все едно са тръгнали по работа като всички други. Бяха облечени в невзрачно работно облекло, осигурено им от съпротивата, и оръжията им бяха скрити добре.

Хванаха посоката, която им бяха указали, и заобиколиха централната, най-многолюдна част на града. През площади и улички, с бавни и отмерени стъпки и с безизразни лица, най-сетне стигнаха до целта си — квартал, застроен най-вече със складове и кланици. Но имаше и една стара схлупена кръчма.

Брелан и Чилдер ги чакаха, седнали на една от дървените маси отвън.

— Помислихме, че няма да дойдете — подразни ги Чилдер.

— Всичко ли е според плана? — попита Страк, докато се промушваше между масата и пейката, за да седне.

— Общо взето — отвърна Брелан. — Макар че ще се затрудним, ако се получат издънки.

— Трябва да сме сигурни, че няма да има — каза Койла, седна на ръба на масата и стъпи с единия си крак на пейката. — А няма да има, ако всеки си изпълнява заповедите.

— Нашата страна ще ги изпълни.

— Значи нямаме грижи.

— Всичко наред ли е с Джъп, Спуррал и хората? — попита Страк.

— Те останаха в щаба да помагат с обучението — отвърна Чилдер. — Не можем да позволим да участват в тази операция. Ако някой ги види...

— Разбирам. — Разбираше, но в същото време долавяше скрити предразсъдъци. Въпреки че не му беше трудно да разбере защо, особено по отношение на хората.

— Идат — каза Койла.

Хаскеер и четирима редови орки се приближаваха. От друга посока идеше Даллог с още трима.

— Добро място за среща — заяви Хаскеер. — Какво ще кажете за по едно?

— Не — отсече Страк. — Главите ни трябва да са бистри.

Брелан стана.

— Другите вече трябва да са на позиции. Да тръгваме.

— Всички ли знаят какво да правят? — попита Койла.

— Да, да — обади се нетърпеливо Хаскеер. — Давай да почваме.

Разделиха се на три групи. Първата включваше Страк, Койла, Чилдер и двама редници. Хаскеер, Брелан и двама бойци образуваха втората. Даллог и последните трима бяха третата. Групите бяха смесени така, че във всяка да има поне един член на съпротивата, познаващ района.

Без повече приказки трите групи тръгнаха всяка по своята задача. Тези на Хаскеер и Даллог поеха към центъра на града; групата на Страк навлезе в квартала със складовете.

Тук покрай улиците се издигаха внушителни сгради със слепи фасади, а платната бяха по-широки, отколкото в жилищните квартали, за да пропускат движението на тежки фургони. Нямахме много признаци на живот.

— Планът ти е добър, Койла...

— Но?

— Има рискове.

— Знаем го.

— Не толкова за нас. Ще има много цивилни по пътя на...

— Това го обсъдихме. Погледни улиците. Високи сгради с много тесни проходи между тях. Идеална фуния.

— Не за тези улици си мисля.

— Другите два екипа ще насочат потока. Освен това от съпротивата ще направят всичко възможно гражданите да останат настрана.

— Хората ще го направят това за нас — напомни им Чилдер. — Заради онова, което става днес. Точно в това е целият му чар. — Спря и посочи напред. — Ето го мястото.

Широката улица свършваше с висока до гърдите дървена ограда. В центъра ѝ имаше широка решетеста порта. Теренът зад оградата беше пълен с постройки. В дъното се виждаше двор, заграден с дебели греди.

Макар и отдалече, можеха да видят и подушат какво се пази там.

— Сигурна ли си за пазачите, Чилдер? — каза Страк.

— Само няколко ще са. И не предполагат, че това може да е цел.

— И пазачите са хора?

— Винаги. На орките не им поверяват оръжие. Получават само робската работа.

Приблжиха се до портата. Беше затворена само с един железен лост и верига, увита около пилона. Вдигнаха лоста и се промушиха вътре, като оставиха един от бойците да пази.

Пръстта беше твърда и спечена, без нито един стрък трева. Вдясно се издигаше най-голямата сграда в двора.

— Кланицата — промълви Чилдер.

Отвори се една врата, която досега не бяха забелязали, разнесоха се викове, несъмнено човешки, и от вратата излязоха четирима човеци. Вържени.

Плещестият индивид с обръсната глава, който ги водеше, закричи напред и изрева:

— Какво търсите тук?

Групата на Страк спря, но никой не отвърна.

— Дано само да имате сериозна причина за това нахлуване! — изръмжа мъжът с бръснатата глава.

Другите се развърнаха пред орките с готови за бой оръжия.

— Е? — настоя водачът, вбесен от мълчанието им.

— Толкова са тъпи, че не могат да отговорят — подхвърли презрително един от спътниците му.

— Ако търсите работа — каза водачът, — нямате късмет. Наели сме си други идиоти от племето ви. Хайде, *марш навън*.

Страк бавно скръсти ръце. Никой не проговори. Гологлавият се приближи още крачка. Заговори отново, с насмешливо благоразумен тон:

— Вижте, не искаме неприятности...

— Ние пък искаме — каза Койла. — Ние сме орки.

Бързо сви ръката си в широкия ръкав на ризата, измъкна камата от канията под мишницата и я метна. Острието се заби в гърдите му и го събори на земята.

Страк и другите мигновено извадиха скритите си оръжия и се нахвърлиха върху останалите хора. Разправата беше бърза и жестока. Страк и редникът свалиха противниците си с по два удара всеки. Чилдер спечели възхищението им с това, че й потрябва само един.

— Сега *действаме* — каза Страк.

Затичаха към стобора, като се оглеждаха за други пазачи.

Добитъкът се оказа много повече, отколкото Страк бе очаквал. Стъпил на оградата, той удивено зяпна морето кафяви гърбове и щръкнали рога.

— Близо хиляда глави — увери го Чилдер. — Някъде колкото изяжда Тарес за ден.

— Какво пък, номерът може и да се получи. — Обърна се към редниците. — Останете тук. Щом видите сигнала, отворете портата и бягайте настрани. Койла, Чилдер — хайде.

Затичаха покрай оградата към отсрещния край на двора. От гънките на селяшките си дрехи измъкнаха кремъци, бутилки с масло и

три дебели омотани с парцали факли. Страк протегна едната, Чилдер я заля с масло, а Койла драсна искрата. Засъска жълтеникав пламък.

Страк се изкатери на оградата и най-близките животни бързо изпаднаха в паника — замучаха и започнаха да се дърпат от пламъка. Той размаха факлата високо над главата си.

Двамата редници видяха сигнала, вдигнаха резетата, отвориха портите и затичаха нагоре, на по-безопасен терен.

Страк допря пламъка до факлите на Койла и Чилдер и тримата заподкарваха добитъка с огън и викове.

Отначало уплашените животни започнаха да се блъскат безразборно, но стадният инстинкт бързо надделя. Говедата до портата видяха, че е отворена, и започнаха да се изсипват навън. Огромното стадо ги последва, започна да се излива от заграждението и пое по единствения достъпен път.

Животните се носеха с грохот, запълниха цялата улица, жулеха кожа в стените от двете страни. Кънтежът на копитата по плочите разтърсваше сградите.

Говедата стигнаха до завоя, набрали скорост. Край платното растеше старо дърво. Живият порой го изтръгна от корен. Понесено от напора му, за кратко то се задържа право, като знаме на някакво обезумяло кравешко войнство.

Пътят се стесни и това усили ужаса на стадото. А когато навлязоха в по-населените квартали, улиците вече не бяха празни. Орки се пръскаха от пътя на стадото, за да намерят убежище, някои скачаха и увисаха на первазите на прозорците. Продавачите изоставяха количките си на пътя на паническия бяг на животните и те ги правеха на трески.

Но улиците бяха много по-безлюдни от обикновено — главно заради онова, което предстоеше да стане в центъра на града, отчасти и заради дискретните предупреждения на съпротивата.

Бунтовниците бяха заети с нещо много по-практично. С помощта на Хаскеер, Даллог и други Върколаци те отвличаха фургони и коли и блокираха с тях определени улици. За по-сигурно усилваха хаоса, като палеа барикадите. Целта им беше да насочат добитъка по точно определен път.

Повечето граждани, както и окупационните части, бяха събрани в друга част на града. През нощта шест кораба на Пекзан бяха

навлезли във водите на Акуриал, минаха през един тесен проток и навлязоха в главната река на страната. Призори пристигнаха в пристанището на Тарес.

На брега слязоха близо хиляда и петстотин бойци, подкрепления за замислените енергични мерки на Пекзан. В стройни редици те поеха през града под съпровода на барабаните и гайдите на военен оркестър и с високо развети знамена. Оркското население, с изключение на най-необходимите работници, отново беше подкарано като стадо да изиграе радушно посрещане. Бяха ги струпали по тротоарите, но зад здрави дървени прегради, за да не би въодушевлението към славните освободители да излезе извън контрол.

Завоевателните сили маршируваха на изток, към центъра на града.

Изпадналото в паника стадо се придвижваше в западна посока, също към центъра на града.

В безумния си бяг добитъкът изтръгваше още дървета, събаряше сергии и рушеше крайпътни дюкяни. Пороят обръщаше и тъпчеше изоставени фургони, помиташе останали без ездачи коне. Под тряска на безбройните тъпчещи копита по уличната настилка се появиха пукнатини.

Гайдите и барабаните поддържаха жив, бодряшки военен ритъм. Наперено изпъчени, бойците подминаваха наплашените тълпи, които ги отпращаха с вяли подвиквания. От двете им страни в тръс яздеше кавалерийски ескадрон с високо вдигнати пики. Обозни фургони и двуколките на офицерски жени се поклащаха сред множеството.

Над апатичните викове на зрителите и тропота на собственото си маршируване войниците доловиха звук. Нещо повече от звук — люлеене. Трус.

Сградите в този гъсто населен квартал бяха високи за мащабите на Тарес и създаваха впечатлението за плитко дефиле. По пътя напред проломът от камък и дърво рязко завиваше към скрити от погледа части на града.

На ъгъла точно на пътя на маршируващите се издигаше къща. Беше на три етажа и издадена повече към уличното платно от съседните. Пред очите им тя затрепери. Запада прах и мазилка, а когато къщата се разтресе по-силно, се откъртиха парчета от фасадата.

Първите редици маршируващи забавиха. Зрителите орки зад яките прегради затихнаха. Загадъчният ритмичен звук вече можеше да се чуе по-ясно, можеше да се усети през подметките на войнишките ботуши. Нови късове мазилка западаха от тресящата се сграда. Маршируващите почти спряха.

Отпред се появи самотна крава. Бягаше, но някак странно, клатушкаше се като пияна. От тълпата и дори от войнишката колона се разнесе накъсан смях.

Миг след това иззад ъгъла към тях се втурнаха стотици глави озверял добитък.

Беше порой от плът, засмукал в устрема си коне, потрошени фургони и смет. От животните се вдигаше пара. По муцуните им бе избила пяна и те мятаха насам-натам увенчаните си с остри рога глави. И да забелязаха препятствието, към което се приближаваха, беше им все едно — изобщо не помислиха да спрат.

Отначало ариергардът на парадната процесия не разбра какво става отпред и продължи да марширува. Но бойците в челото не само се бяха спрели — започваха да се отдръпват назад.

С приближаването на побеснелите животни стройният марш се превърна в безредно гъмжило. Настъпи хаос и пълна паника. Много от бойците се опитваха да се прехвърлят през преградите, но това беше почти невъзможно. Няколко кавалеристи скочиха направо от седлата и успяха, но за повечето нямаше спасение.

Замлъкналите зрители отново подеха възгласите, много по-въодушевено отпреди.

Някои войници запазиха самообладание и стреляха срещу животните. Но от това нямаше никаква полза. Две от първите добичета паднаха, но това не забави устрема на полудялото от паника стадо, по-скоро дори го усили. Животните или се изливаха около падналите, или просто ги прегазваха. А войниците не можеха да се изтеглят назад и останаха на място, все едно се готвеха да отблъснат вражеска атака.

Вълната помете. Хора и животни се сблъскаха с пращане на кости и късане на плът. Животните се врязаха дълбоко в гъстите човешки редици, натискът отзад ги тласкаше все по-неудържимо. Ефектът беше като буца масло, разпльокана с удар с чук.

Някаква крава за миг се надигна над мелето, нанизана на войнишка пика. Друга налетя върху един фургон, изхвърча настрани и

беше премазана в дървената преграда. Войниците сечаха добитъка с мечове, но само разпалиха още повече беса на връхлитащото стадо. Десетки мъже ставаха на каша под тежките копита.

Конницата се справи малко по-добре, макар че много от конете бяха понесени от неудържимия прилив заедно с безпомощните си ездачи. Сред обърканата колона обаче имаше магове. Засвяткаха и затрещяха лъчи магическа енергия, воня на овъглена плът се разнесе над множеството. Суматохата стана неудържима.

Гръмотевици разцепиха посърналото небе. Закапаха тлъсти капки дъжд.

Опустошението се разигра в подножието на крепостта. От една висока тераса, издадена над голата ѝ фасада, Дженеста наблюдаваше сцената. Вятърът бе издул черното ѝ наметало и тя приличаше на огромна хищна птица, готова да се спусне надолу. Лицето ѝ беше безизразно, но ръцете ѝ стискаха перилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

Недалече от замъка, от покрива на една много по-ниска и по-скромна сграда, други очи попиваха гледката на касапницата.

— Стана по-добре, отколкото се надявах — каза Брелан.

— Стараем се да си вършим работата добре — отвърна му Койла.

Чилдер се обърна към Страк.

— Вашата дружина се доказва днес.

— Мислех, че вече го направихме.

— Още повече, тогава. И смятаме, че вече е време да се срещнете с едно лице.

— Кое?

— Най-важният орк в страната.

20.

Отмъщението на окупаторите беше бързо и брутално.

Нахлуваха в домове. Извличаха за разпит набедени симпатизанти. Някои пивници из града, набедени за сборни места на противници на режима, бяха затворени или опожарени, имаше произволни арести и улични екзекуции. Военното присъствие по улиците се усили многократно.

Всичко това правеше вървенето през града трудно и опасно. Но след повече от час промъкване покрай патрулите и заобикаляния малката група, водена от Брелан и Чилдер, стигна до целта си.

— Прилича на нужник — отсъди Хаскеер.

— Знаех си, че не трябва да го вземаме — въздъхна Койла.

— Престанете — скастри ги Страк, обърна се към Чилдер и заговори тихо: — Наистина изглежда мизерно за толкова важна особа, каквато каза, че е.

— Никога не съди за една книга по подвързията. Хайде.

Малката къща бе разположена на тясна, затрупана със смет уличка. Всички постройките наоколо изглеждаха занемарени и порутени, но никоя — чак толкова отблъскваща. Прозорците бяха заковани, дъските гниеа. Трудно беше да се повярва, че в този коптор изобщо живее някой.

Брелан почука на вратата уговорения сигнал. Открехна се хитро прикрита шпионка, след секунди изщракаха резета и вратата се отвори.

— Влизайте — подкани ги Чилдер. — Не се бавете.

Двама пазачи с безизразни лица ги изгледаха отвисоко, щом влязоха. Неосветената вътрешност тънеше в сумрак, във въздуха се носеше остра миризма на гнило.

Къщата се оказа тясна, но дълбока и по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Пред тях се изпъна дълъг коридор, който чезнеше в сенките. Вляво имаше стълбище. Близнаците ги подканиха към него и се заизкачваха по скърцащите дървени стъпала. На първата площадка

спряха пред една врата. Брелан почука и без да дочака отговор, я отвори.

Лъхна ги гъста сладникава миризма на тамян, която отчасти прогонваше дъха на плесен.

Стаята бе осветена от свещи и първото впечатление беше за безпорядък. При по-внимателен поглед повечето от него се дължеше на книгите, подредени покрай стените и струпани на купчини по пода. Книги с всякаква големина, подвързани с кожа, велен и просто дърво. Повечето томове изглеждаха стари и немалко бяха много похабени и очевидно се ронеха при докосване. Някои лежаха разтворени. Нямаше почти никакви мебели освен една груба маса, също затрупана с книги, и два стола, които явно помнеха по-добри времена.

На единия от тях седеше женски орк. Беше в зряла възраст, вече прескочила детеродната, но все още не стара. Облеклото ѝ беше просто, сив халат и чехли, и не носеше никакви накити. При все това в осанката ѝ имаше нещо, заради което разнебитеният стол по-скоро напомняше за трон.

— Това е Водителката Силандия, истинският владетел на Акуриал — обяви Чилдер. След което се обърна към седналата. — Това са воините, за които става дума. Страк, Хаскеер и Койла. Оказаха голяма помощ на съпротивата.

Жената кимна сдържано на тримата.

— Не зная как е прието да те поздравим — каза ѝ Страк. — Не си падаме много по владетели. Повечето от тия, дето сме ги срещали, не заслужават поклони и реверанси.

— Така си е — потвърди Хаскеер. — Не целуваме задници.

Тя се усмихна.

— Орки, които говорят каквото им е на сърцето. Ободряващо.

— С цялото ни уважение. Не че искаме да те оскърбим — увери я Страк.

— И не сте. Ценя честността. Толкова е рядка в политиката.

— Проблемите, които си имате, няма да ги оправите с приказки — отсъди Койла.

— Силандия е наясно с това — каза Брелан. — Нали ръководи нашата съпротива.

— И е наша майка, между другото — добави Чилдер.

— Трябваше да се сетя — каза Страк.

— По семейната прилика ли? — попита Брелан.

— По еднаквата самоувереност.

— Ще го приема като похвала.

— И защо си се свряла в този нужник? — попита Хаскеер.

— *Знаех си*, че не трябваше да го взимаме — изсумтя Койла.

Силандия вдигна умиротворително ръка.

— Казах, че ценя откровеното говорене. Да, аз съм унижена. Като всички орки под игото на нашествениците. Най-малкото, което мога да направя, е да понасям всичко заедно с тях.

— Понасянето не стига — каза Страк. — Надделяване трябва.

— Мислите, че не се *опитваме* ли?

— Твърде малко сте. Щом обичаш откровеното говорене, ще го кажа грубо. Не знам как, но орките са станали кротки. Покорни.

— Бъзльовци по-скоро — подхвърли Хаскеер.

— Бъзльовци друг път — изръмжа Брелан и пристъпи към Хаскеер.

Силандия го спря с махване на ръката.

— Не можем да го отречем, синко. Може да не сме страхливци, но бойният ни дух е изгубен. — Погледна Страк. — Макар че това не е станало с всички орки, изглежда.

— Собствените ти деца го доказват — отвърна Страк. — И влезлите доброволно в съпротивата.

— Жалко малцинство. Преди време народът ни изобщо нямаше да позволи да бъде покорен. Бяхме страховита воинска раса, никой не господстваше над нас. Така, както сте все още вие, орките от Севера. Или откъдето идвате — добави тя многозначително.

— Може би отдалечеността ни е опазила от промените, настъпили в районите, където животът е по-мек — предложи Страк с надеждата, че ще отклони подозренията.

— Вероятно. Макар да изглежда странно, че воинската твърдост е трябвало да закърнее почти навсякъде освен в отечеството ви.

— Можем да си говорим цяла вечност как и защо — намеси се Койла. — Важното сега е как да накараме тези орки да се бият.

— Мисля, че човеците биха могли да помогнат с това.

— В смисъл?

— Те излъгаха за нас и започнаха срещу нас война с думи. Гражданите на Акуриал не направиха нищо. Човеците си измислиха

оправдания и ни завзеха. Ние не направихме нищо. Отнеха ни земята и богатствата. Пак не направихме нищо. Отнасяха се с нас като с добитък, унижаваха ни и ни избиваха когато и както им хрумне. А ние, освен малцина, страдахме и не правехме нищо. Налагат ни все по-жестоко управление, а повечето от нас не правят нищо повече, освен да превият още повече гръб под бремето. Но ще дойде моментът, когато клонът се счупва под тежестта на гнета. Тогава духът ще се пробуди отново.

— Голямо чакане ще падне — изсумтя Хаскеер.

— Вярвам, че дълбоко в себе си расата ни все още таи своята жар. С малко разравяне огънят може да се распали отново.

— Какво ще е нужно за това? — попита Страк.

— Две неща — отвърна Силандия. — Първо, трябва да дразним хората, да ги уязвяваме колкото може по-често и по-силно. Вашата чета може страшно много да ни помогне с това.

— Няма да го търпят излегнати на дивана. Ще има репресии.

— На това разчитаме. — Тя издържа погледа му. — Зная, че изглежда жестоко. Но не е повече от това, което хората бездруго ще направят след време. Ако распали огъня на бунта, си заслужава.

— Каза „две неща“.

— В критичния момент ще призова гражданството да се вдигне и ще направя всичко по силите си да ги поведе.

— А те ще те послушат ли?

— Надявам се да послушат Грилан-Зеат.

— Кой?

— Не „кой“, а „какво“ — каза Чилдер.

— Огледайте се. — Силандия посочи с широк жест безбройните книги, запълнили стаята.

— Книги — измърмори презрително Хаскеер. — Никога не съм чел книга. — Заяви го с гордост.

— Запълнила съм многото часове на вътрешното си изгнание с тези томове — продължи Силандия — в търсене на някои податки от миналото ни, които може да съдържат ключа към настоящето ни. Мисля, че го намерих в Грилан-Зеат.

— Ще трябва да ни обясниш — каза Страк.

— Имаме си история, въпреки всичко, което направиха нашествениците, за да я заличат. Ако не бяха спасени от патриоти, тези

книги щяха да са изгорени. Ровихме из страниците за всичко, което би могло да ни помогне в нашата участ. Иронията бе, че трябваше да го намерим в нещо толкова прочуто като историята на Грилан и Зеат. — Погледна го проницателно. — История, която би трябвало да знаете.

— На север сме доста откъснати от света. Не я знаем.

— Преди едно столетие или повече Акуриал бил изправен пред криза. В онези дни владетелите ни все още били избирани от клановите вождове. Властта била наследствена и две родословни линии претендирали за нея. Грилан бил единият претендент, а Зеат — другият. Страната била разделена. Застрашена от гражданска война.

— Между орки, които не се бият?

— Но за малко са щели да се сбият. Страстите се разпалили. Тогава за последен път сме били близо до война.

— Какво я е спряло?

— Една поличба. В небето се появила светлина, разраснала се и го изпълнила. Жреците се молели на боговете да решат безизходицата и мнозина от тях видели в това знак. В не малка степен и Грилан и Зеат, които сключили мир и се споразумели да впрегнат усилията си в общо управление. И така поставили основата на съвременната ни държава. Преди да угасне, кометата била наречена на тяхно име.

— Какво общо има това със сега? — поинтересува се Койла.

— Когато се разровихме по-надълбоко в хрониките, изкопахме един любопитен факт. Кометата е идвала и преди. Появила се повече от столетие преди времето на Грилан и Зеат. И пак, повече от столетие преди това. Като цяло, намерихме записи за четири такива посещения и упоменаване за още по-ранни. Не знаем дали предишните са били съпроводени от големи събития като това с Грилан и Зеат. Но едно знаем със сигурност — времето между всяко нейно идване е абсолютно едно и също. Кометата се връща на точни интервали и ако се придържа към този шаблон, ще се появи отново. Скоро.

— Да го кажем направо — намеси се Страк. — Комета е спряла вашите прадеди да вдигнат оръжие. Сега се надявате, че ще дойде отново и ще направи обратното.

— И че ще видят в нея предзнаменование — добави Койла.

— Съществува пророчество, свързано с кометата — каза Брелан. — Казано е, че тя идва във времена на най-голяма нужда, за да освети пътя ни към спасението.

— О, *стига*! Пророчествата са толкова обичайни, колкото и конските фъшкии, и по-безполезни и от тях.

— Може би. Но важното е какво вярва гражданството.

— Пророчеството казва още нещо — обясни Чилдер. — Че кометата се придружава от отряд воители. Отряд герои освободители.

Страк я зяпна.

— Нали не искаш да кажеш, че...

— Ами... нещата съвпадат.

— Глупости! Това вече е прекалено!

— Мамка му, значи сме герои! — възкликна Хаскеер.

— Не трябваше да го взимаме — повтори Койла.

— Старите пророчества са едно — заяви Страк, — но не ни забърквайте в измислиците си. Ние сме бойци, да, но съвсем обикновени.

— Едва ли — отвърна Силандия. — Дойдохте тук в нашето време на криза, нали? Помагате на каузата ни, нали? И имате вкус към боя, какъвто нашият народ отдавна е изгубил. Все едно дали го вярвате, или не, това ни окуражава. Боговете са ми свидетели, нямаме почти нищо друго, което да ни крепи.

Страк се канеше да я отреже, но погледна лицата им и се овладя. Вместо това попита:

— Кога трябва да се появи тази комета?

— Не знаем точно. Не и часа. Но ако остане вярна на шаблона, би трябвало да започне да се вижда някъде преди новолуние.

— Тоест... кога?

— След тринайсет дни — каза Брелан.

— И искате дотогава да предизвикате въстание.

— Длъжни сме — заяви Силандия. — Освен ако нямате никакви скрупули против въставането ни срещу човеците.

— Защо да имаме? — озадачи се Страк.

— Чух, че общувате с тях.

— Имаш предвид Пепърдайн и Стендивън. За тях гарантирам.

— Готов си да защитиш хора?

— Тези... да.

— Чудя се дали те биха ви защитили?

— Вече го направиха. Единият поне.

— Тръгнеш ли с човеците, докарваш си беля.

— Тези са различни — намеси се Койла. — Не са като тукашните. Изпитват състрадание към участта на орките.

— Състрадателни човеци? Виждала съм много странни неща в живота си, но изобщо не бях помисляла, че дори ще чуя това.

— Трябва да приемеш думите ни на вяра — отвърна Страк; молеше се Хаскеер да си държи устата затворена.

— Отчасти бих искала да се срещна с тези изключителни хора. Но засега не изпитвам охота за това. Твърде много ще се чувствам като агне, търсецо компанията на вълк. Би ми било приятно обаче да се запозная с другите ви спътници, как...

— Джуджетата, майко — подсказа Брелан.

— Но не би било разумно да ги водим тук. Някой друг път може би. — Острият ѝ поглед не се откъсваше от Страк. — Състрадателни човеци и непозната раса от малки същества. Толкова много загадки ви обкръжават. — Отпусна се и се усмихна. — Но нямам нищо против, стига да ни помагате.

— Двамата човеци може да са полезни за нас — каза Брелан. — А боговете знаят, имаме нужда от всички съюзници, които можем да намерим. Особено след пристигането на това ново пратеничество.

— Научихте ли нещо повече за тях? — попита Страк.

— Това, което чухме, не вещае нищо добро. Изглежда, сме изправени срещу безскрупулност, спрямо която дори управлението на Хачър изглежда меко.

— Вече можете да го оцените? Пратеничеството е тук едва от два дни.

— Но достатъчно дълго за актове на насилие и за жестока чистка в щаба на човеците. Така поне съобщават шпионите ни. А това, което направихме вчера, не може да е свършило добре за Хачър. Тъй че едно на нула за нашата страна.

— Можем ли да се доберем до тези пратеници? — попита Койла. — Убийството им би нанесло тежък удар.

— Съмнявам се. Със сигурност ги пазят добре, а според всички сведения бихме се изправили срещу ужасен противник. Казват, че имало нещо много странно у нея.

Страк и Койла се спогледаха.

— „Нея“ ли? — възкликна Страк.

— Не го ли казах? Изпратили са магьосница.

21.

— Не, не, *не!* — Даллог дръпна тоягата от ръцете на Уийм и я хвана правилно. — Ето *така*. — Замахна назад и заби. — Опитай пак.

Уийм опита, пак се обърка и Даллог почна да му показва отново.

— Дръж ето така. Значи, ето го противника ти. — Посочи натъпканото със слама чучело, увиснало от гредата. На него беше нарисувано човешко лице.

Уийм се подвоуми.

— Недей да ми стоиш просто така — подкани го Даллог. — Нападай!

Младокът пристъпи колебливо към чучелото и замахна вяло.

— Тръгваш към него като пале. Това същество ще те убие, ако не го убиеш първи. Хайде, покажи малко хъс!

Уийм опита пак. Този път вложи малко повече енергия, но не беше съгласувана добре. Замахна непохватно с кривака, вместо чучелото халоса окачения на стената маслен светилник и го пръсна.

— Добре — рече Даллог. — Хайде, почини си малко.

Уийм пусна кривака и се смъкна на пода. Облегна се на стената, вдигнал колене до брадичката си, и въздъхна:

— Негоден съм.

— Не е вярно.

— Така казваш ти.

— Неопитен си, нищо повече.

— Не е само това. Аз съм... — Огледа се да види дали няма някой наблизо да го чуе и прошепна: — *Страх ме е.*

— Ами хубаво.

— Какво?

— Нищо лошо няма да те е страх. Покажи ми един орк, който влиза в битка, без да го е страх, и аз ще ти докажа, че е глупак.

— Не разбирам.

— Страхът е съюзник на воина. Той е остен, кама в гърба, ако щеш. Храбростта не е да нямаш страх. Храбростта е да го *надвиеш*.

Ако си умен, ще превърнеш страха в свой приятел и ще го обърнеш срещу врага си. Тъкмо разбирането на това прави расата ни толкова годна за бой.

— Защо тогава орките тук не го виждат така?

— Не знам защо, но някак си са се объркали.

— Нима? Те живеят в мир. Не ги влече смъртта и разрухата като нас. Може би е трябвало да се родя в Акуриал.

— Ще се направя, че не съм чул това. Виж докъде са ги довели нравите им. Би трябвало да се гордееш с потеклото си.

— Говориш като баща ми. Той непрекъснато ми казваше какъв трябвало да бъда и ме упрекуваше, че съм страхливец.

— Трудно е да се върви по стъпките на велик орк, какъвто е баща ти. Но не е бил прав да те нарича страхливец.

— Ти май си единственият, който вярва в това. Всички други ме мразят.

— Не е така.

— Мразят ме заради това, което съм. И онези Върколаци, които загинаха... беше по моя вина.

— Не беше. Избий си го от главата. Аз също знам какво е да не си приет и да се опитваш да подражаваш на друг. Но ако държиш на уважението на дружината, не отхвърляй рожденото си право. Почитай го.

— Лесно е да се каже.

— Може да започнеш, като се потрудиш над обучението си. *Истински* да се потрудиш.

Уийм погледна захвърления кривак.

— Хич не ме бива в това.

Даллог се наведе, вдигна кривака и му го подаде. Уийм го хвана и се остави да го вдигнат на крака.

— Погледни врага си — рече Даллог и кимна към полюшващото се от гредата чучело. — Той е всичко, против което негодуваш. Всичко, което мразиш и от което се боиш. Той е всичката злъч, която си натрупал заради тази дружина, заради себе си, заради... *баща ти*.

Уийм нададе пронизителен рев и се хвърли срещу чучелото. Започна да го бие, размахваше кривака с все сила и удряше, бяхтеше, късаше. Още три-четири удара разпраха чучелото и от него се посипа слама. Уийм продължи да го млати.

— Добре — възкликна Даллог. — Добре!

Вратата на селската къща се отвори. Влязоха Страк и Койла.

— Браво, Уийм! — подвикна Койла.

Лицето на младока засия и ударите продължиха.

— Може и от него да заима полза — подхвърли тя.

— Ако ни се наложи да се бием с чучела — отвърна Страк.

Продължиха към голямата стая в задния край на къщата, заделена за трапезария. Повечето пейки бяха празни. Избраха си най-далечната.

В края на масата имаше ведро с вода. Койла си гребна чаша и отпи.

— Още не мога да го преглътна това.

— Дженеста ли? Не би трябвало да те изненадва. Все пак Серафейм каза, че е тук. Нали заради нея дойдохме.

— Като знаеш, че е наблизно, става някак по-реално. В Марас-Дантия толкова дълго се опитвахме да сме колкото може по-далече от нея. Някак ми е странно, че сега правим обратното.

— Ще ми се да съм достатъчно близо, за да й прережа гърлото.

— Че на кой не му се ще? А и това със сигурност би вдигнало въстанието, което иска Силандия.

— Но едно нападение срещу Дженеста ще си е живо самоубийство.

— Нима? Съпротивата има шпиони в крепостта. Сигурно могат да ни вкарат.

— Идеята не е лоша. Ще говоря с Брелан и Чилдер. Макар че те ще са залисани с други неща. Например как да вдигнат бунт след тринайсет... не, дванайсет дни.

— Несъмнено ще разберат, че премахването на Дженеста би помогнало за това.

— Възможно е да разберат ползата. Но не мисля, че ще са склонни да пожертват и без това отслабените си сили.

— Няма да им се наложи. Ако можем да получим помощ отвътре, ще са нужни само двама от нас, за да свършим работата. Мисля за влизане скришом, не за щурм.

— Разчиташ, че Дженеста ще е лесна за надвиване. Оръжия срещу магия. На косъм ще е.

— Ще ми се да опитаме. Виж дали близнаците могат да ни намерят план на крепостта. Това — като за начало.

— Ще питам.

— Като говорим за планове, какви шансове имат според теб с онова нещо с кометата?

— Зависи от много „ако“. Но пък само това имат.

Тя се усмихна.

— За малко щях да се издам, когато заговориха за новолуние. Дори не знаех, че този свят *има* луна.

— И аз.

— Много неща не знаем. Продължавам да си мисля, че ще ни издам. Макар че се чудя колко лошо би могло да се окаже това.

— Ако знаят откъде сме всъщност ли? Рискът е твърде голям. Орките тук са други. Не знаем как биха го приели.

— Различни са, няма спор. И не само в това, че са толкова боязливи. В смисъл... *държава*? Градове? Орките не живеят така. Ако нямахме никакъв шанс да се върнем у дома...

— Пазиш звездата, нали?

— Не ме гледай така притеснено. Разбира се, че я пазя. — Тя потупа кесийката на кръста си. — Престани да се тревожиш за нея.

Вратата се тръшна шумно й наперено влезе Хаскеер. Спря се, колкото да подхвърли нещо заядливо на Уийм и Даллог, след което дойде и седна при тях.

— Как са приятелите ми герои тази сутрин?

— О, не ти ли омръзна? — скастри го Койла.

— Май не уважавах много пророчеството.

— Само идиотите вярват на пророчества.

Хаскеер се направи, че не я е чул, и огледа стаята.

— Нещо за пиене?

— Не и от това, което ти се ще — отвърна Страк.

Хаскеер се смръщи.

— Пиене няма, кристал няма, бой няма. Къде е веселбата? Нали уж щеше да почва революция.

— Бой ще има, и то скоро.

— Хубаво. Ръцете ме сърбят за малко пердах.

— Всички ни сърбят. Как върви с новобранците? Влизат ли във форма?

— Бива. — Погледна пренебрежително към Уийм в другата стая.
— Общо взето.

— Трябва да мога да разчитам на тях. Трябва да действат като част от дружината и...

— Не се притеснявай, Страк. Стараят се.

— Ще те държа отговорен за това.

Хаскеер понечи да отвърне рязко, но в този момент влязоха Джъп и Спуррал и той насочи сарказма си към тях.

— Аа, цукалата.

— Ще взема да намеря някое и ще ти го нахлупя на тиквата — отвърна му Спуррал.

— Оооох! — Хаскеер вдигна ръце, уж много уплашен. — Спри я, Джъп!

— По-скоро бих ѝ помогнал. Обаче първо ще го напълня. Лично. Много ще си красив.

— Що не се пробваш, кърлеж малък?

— Винаги когато кажеш.

— Млъкнете! — срязва ги Страк. — Сядайте, двамата! Стига вече глупости. Запазете си яда за врага.

— Само дето него го няма — оплака се Джъп и се смъкна на пейката. — Със Спуррал ще се побъркаме, както сме затворени тук.

— Знам, че е тежко — рече Страк. — Но не можем да си позволим да ви видят.

— Защо тогава сме тук, по дяволите? Какъв е смисълът, като не можем да си покажем носа навън?

— Потърпете. През следващите дванайсет дни нещата ще се разгорещят и вие двамата по улиците ще сте най-малкият проблем за Тарес.

— Не знам дали трябва да се чувствам поласкана — подхвърли Спуррал и се обърна към Койла. — Трябва да тръгваме.

— Права си. Хайде.

— Закъснявате за седянката с плетенето? — подразни ги Хаскеер.

— Аха. Искаш ли да дойдеш и ти?

Койла и Спуррал тръгнаха към вратата в другия край на пригодената за трапезария стая.

Излязоха на отгъпкано дворче, оградено с нисък каменен зид. Чакаха ги двайсетина женски, облечени като за бой и въоръжени.

— Добра група — каза Койла.

— И изгарят от нетърпение — увери я Чилдер.

Койла се обърна към събралите се:

— Казали са ви какъв е планът. През следващите дни тук нещата доста ще се оживят и трябва бързо да се подготвим за бой. Това означава да действаме заедно, като единица. Най-добре ще е да се подредим като дружината ни. Военен ред, като при хората. Аз съм най-опитната, тъй че аз ще водя тази група. Ако някоя възразява на това, да го каже веднага. — Някоя не се обади. — Добре. Чилдер е първият ми помощник. Ще изберем още командири, ако ни потрябват. — Посочи с палец Спуррал, която бе застанала до нея. — За тези, които още не са я срещали, това е Спуррал. От раса, която вие не познавате, така че тя може да ви се стори... различна. Но е добър боец и е вярна на каузата на орките. Можете да ѝ се доверите. — Не можеше да прецени какво мислят за това. — Надяваме се, че първата ни мисия ще е скоро. Много скоро. Така че ще ви подгоним здраво, за да влезете във форма. Съпротивата има нужда от всяка ръка с оръжие, но мъжете по тези земи май не ценят онова, което имаме да им предложим. Хайде да им покажем какво можем, Лисици!

Всички завикаха въодушевено, някои размахаха мечове във въздуха.

— Добре се получи — прошепна ѝ Спуррал.

— Не мислех, че ще мога да говоря толкова много, откакто... все едно, не знам откога. Но трябва да... — Нещо привлече окото ѝ.

Точно зад каменната стена имаше няколко конюшни. Едната беше с отворена врата. За секунда в рамката ѝ се очерта фигура, след което се скри.

— Какво има? — попита Чилдер, проследила погледа ѝ.

Койла поклати глава.

— Нищо.

Стендивън се отдръпна от вратата и се прибра в тъмната конюшня.

— Виж ги само — замърмори ядосано. — И женските си вече замесват.

— Какъв ти е проблемът? — отвърна Пепърдайн. — Просто се упражняват.

— Знаех си, че ще вземеш тяхната страна.

— В какво? Те само се учат.

— Готвят се за нови размирици.

— Не те просто са си такива. Воинска раса са.

— Тези същества се бият против *нашата* страна. Това не те ли притеснява?

— Нашата *страна* ли?

— Добре де, срещу нашата раса. Срещу нашия *вид*.

— Борят се против гнет. Искат да си върнат свободата.

— Предизвикват гнева на тукашната власт и забъркват и нас.

— Тези, които наричаш власт, са узурпатори. Тази земя не е тяхна. Отнели са я.

— Не се учудвам, че го приемаш така.

— Не е трудно, при историята на моя народ.

— Не е и оправдание да ставаш туземец сега.

— Къса памет имаш. Не аз праметнах Хамрик. В това положение сме заради теб.

Лицето на Стендивън се наля с кръв.

— Някога нямаше да посмееш да говориш така с мен!

— Онова време свърши. Вече не става дума за господар и роб. Става дума за оцеляване.

— И смяташ да го осигуриш, като свържеш съдбата ни с тези същества?

— Те имат основания за недоволство. Каузата им е справедлива.

— Чудя се колко ли ще държат на теб като съюзник, ако научат това, което аз знам за теб.

— Нямам представа. Може би гледат другояче на тези неща. Защо не се опиташ да им го кажеш?

Стендивън не отвърна.

— Заплахите ти не вървят тук — каза Пепърдайн. — Нужен съм ти, за да те измъкна от това, и ти го знаеш. Точно това не можеш да преглътнеш, нали?

Навън Лисиците се бяха разделили на две и се упражняваха. Трясъкът на мечове изпълваше въздуха.

— Искам да се махна оттук — въздъхна Стендивън почти примирено. — За предпочитане цял.

— Аз също. Но това не е в нашите ръце.

— Би трябвало да е. Само инструментумите са пречката да се върнем у дома.

— Ако разберем как се използват, може да помогне. А да ги отнемем от Страк ще ни трябва повече от късмет.

— Не всички са у него.

— Какво искаш да кажеш?

— Женската, Койла. Тя държи единия.

— Откъде знаеш?

— Трябва да знаеш как да се снишаваш и да си отваряш ушите. Много мога да ти говоря за това.

— Наричат го слухтене.

— Случайно го чух — отвърна сърдито Стендивън. — Страк, изглежда, иска реликвите да не са всички на едно място. Можем само да гадаем защо.

Пепърдайн сви рамене.

— Може би за да попречи на някой като теб да ги открадне.

— Останах с впечатлението, че е нещо повече от това.

— Каквото и да е, не е важно. Не можем да вземем инструментумите от орките. Дори и да можехме, ще ни трябва и амулетът на Страк, а и да го *разгадаем* освен това.

— Но все пак трябва да ги имаме. Ако все пак се върнем в нашия свят, няма да сме в безопасност от Хамрик. Те са единственото, срещу което можем да се спазарим с него.

— Да ги продадеш за най-високата цена, искаш да кажеш. Знам как действаш.

— Да се откупим от Хамрик с тях или да ги продадем достатъчно скъпо, за да можем да се махнем от него. Така или иначе, те са ни спасението.

— *Нашето?*

— Не бих проявил неблагодарност към един верен слуга, който е с мен в тази бъркотия.

— Както казах, ще е цяло чудо, ако успеем да ги вземем тук. Ще трябва да се опитаме, когато се върнем у дома. Ако изобщо се върнем.

— Значи ще трябва да разчитаме на добрата страна на Върколаците, ако имат такава, и на надеждата, че ще ни върнат. Не съм толкова убеден, колкото, изглежда, си ти.

— Друг избор да виждаш?

Стендивън го погледна в очите. В погледа му имаше мраз.

— А може би съществуват чудеса.

22.

— Е, да тръгваме — каза Койла, прибави и една малка брадвичка към скритото си въоръжение и загърна раменете си с шала.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита Пепърдайн.

— Един човек и банда женски орки ли? Няма начин да не влезем.

— Това петно така и не можах да го махна. — Той облиза пръсти и затърка предницата на униформената си куртка.

— Стига си се суетил, всичко е наред.

— Този номер вече им го извъртяхме веднъж. Пак ли ще се хванат на него?

— Разчитам, че си мислят, че няма да го опитаме втори път.

— А ако грешиш?

— Тогава ще разберат, че си имат работа с нещо повече от кротки слуги.

Лицето му стана сериозно.

— Много ми се доверяваш, знаеш ли.

— Доказал си, че си честен. Нима сега ще се промениш?

— Като оставим всичко друго настрана, все пак съм от тяхната раса. На враговете.

— Не се притеснявай. Ако помисля, че кроиш нещо, ще те убия.
— Усмихна му се мило.

— Да тръгваме.

Лисиците бяха насядали в две каруци. Койла и Пепърдайн се качиха на първата, той седна на капрата. Спуррал се настани отзад, в средата, между две женски, прикрила лицето си с голям шал. Като всички Лисици, носеше сиви слугински дрехи. Брелан караше втората каруца.

Като за селище, основано от орки, Тарес беше устроен удивително подредено, поне в центъра. Повечето неща, необходими за живота на един град — складирането и разпределението на продукти, осигуряването на питейна вода, събирането на добитък за клане, — си имаха свой район. След нашествието хората бяха прибавили още един,

от който да управляват колонията си. Точно към този район се отправиха двете каруци.

Работници орки все още възстановяваха щетите, нанесени от паническия бяг на говедата. Под хладния поглед на човеците надзиратели те извличаха дървета, зидаха съборени стени и изкарваха с коли отломки и смет.

Пътят на Лисиците беше кратък, но не и без рискове. Трябваше да заобикалят блокади по улиците. Най-тежко беше на главния булевард, водещ към административния център. В началото му имаше пропускателен пост, а платното бе затворено с барикада от дървета. Навсякъде имаше въоръжена стража.

Двете каруци се наредиха на дълга опашка от впрягове, чакащи реда си. Два от тях бяха коли на орки търговци. Имаше и няколко впряга, возещи хора, вероятно служители; и двуколка с жена, която вероятно бе офицерска съпруга. Опашката се допълваше от шепа конници, повечето униформени.

— Май пускат хората по-бързо — прошепна Пепърдайн.

— *Естествено* — отвърна Койла. — Ти какво очакваше? Не разчитай, че ще е същото и за нас.

Най-сетне редът им дойде. Един стотник пристъпи напред, видя отличителните знаци на Пепърдайн и отдаде чест. И да беше забелязал злоещото петно на жакета на лъжеофицера, не го показва с нищо.

Протегна мазолестата си длан.

— Вашите документи, сър?

Пепърдайн му подаде сгънат пергамент.

Стотникът го огледа, като обърна особено внимание на печата. Кимна към орките във фургона.

— Тези какви са?

— Наряд чистачки.

— За къде, сър?

— За данъчното бюро.

Стотникът заобиколи каруцата и надникна вътре. Всички женски наведоха кротко глави. Някои държаха в скутовете си дървени ведрa. На пода бяха струпани метли, четки и парцали. Той отиде до втората каруца и хвърли бегъл поглед и на нея. После бавно се върна при Пепърдайн.

Койла хвърли око към гърлото на стотника и за всеки случай опипа един от скритите ножове. Мъжът улови погледа ѝ, но го изтълкува като обикновено нахалство и я изгледа свирепо. Тя наведе глава и се престори на безучастна.

— Трябва ли ви помощ да ги държите в ред, сър? — попита стотникът. — Мога да заделя двама войници да отидат с вас.

— Да ме пазят от тези кучки? Няма нужда да си хабите хората. Тази сган са кротки като крави.

Стотникът погледна женските във фургона и се ухили.

— Да де. — Върна пергамента и махна с ръка да продължат.

Малко по-късно, след като се отдалечиха на безопасно разстояние, Койла се обърна към Пепърдайн и му изсъска:

— Кучки, а? *Крави?*

— Той точно това очакваше да чуе.

— Можеше да не влагаш толкова жлъч.

— Само си играя ролята. — Натика пергамента в джоба си.

— Вие хората много цените тези ваши бележки и печати.

— Твърде много, ако се съди по този стотник. Фалшификацията не е много добра.

— Достатъчно добра си е. Все пак ни вкара.

— Не бързай да се отпускат. Скоро ще трябва да го покажем пак.

Втората блокада не беше толкова внушителна. Включваше селски впряг, преградил платното, и малък отряд войници. Може би защото каруците вече бяха пропуснати на първия контролен пункт, прегледът тук беше небрежен. Огледаха фалшивия документ отгоре-отгоре и след като един от пазачите хвърли вял поглед на каруците, пуснаха Лисиците да продължат.

— Дотук минава гладко — подхвърли Койла.

— Дано и на излизане да е толкова лесно. Ако оживеем да излезем.

Койла хвърли поглед през рамо да види как се оправя Брелан на втората каруца. Той ѝ кимна леко, стараше се да запази равнодушна физиономия.

Тъй като кварталът беше с ограничен достъп, улиците не бяха толкова оживени, колкото в останалите части на Тарес, и се мяркаха

повече униформи. По кръстовищата стояха групи, войници, по пешеходните алеи обикаляха патрули.

Орките в каруците, естествено, привличаха погледи. Повечето бяха кротки или леко любопитни, но все пак беше внимание, без което спокойно можеха да минат.

— Доста неприятно — измърмори недоволно Пепърдайн.

— Просто се старай да изглеждаш все едно си в правото си да си тук. Вече е близо.

В квартала имаше нови сгради, вдигнати от нашествениците на местата на стари постройки, които бяха реквизирали и съборили. Тъкмо към една от тях се бяха запътили двете каруци.

Завиха към центъра на квартала и видяха целта си.

Като повечето сгради, построени набързо от завоевателите в началото на окупацията, и тази бе повече функционална, отколкото привлекателна. Беше навътре от улицата, зад висока желязна ограда, а малкото тесни прозорци бяха високо. Изглеждаше достатъчно здрава, за да издържи на щурм.

Каруците спряха пред портата. Докато чакаха стражите да дойдат за оглед, Пепърдайн махна с ръка на Брелан и той слезе.

— *Сигурен* ли си, че сте задържали чистачите, които чакат? — попита Пепърдайн.

Брелан кимна.

— Забавени са от нагласена „злополука“ на дванайсет карета оттук.

— А тези тук няма ли да забележат разликата, като видят нови лица? — зачуди се Койла.

— Те не могат да ни различават. Както и ние тях.

— А той? — Койла кривна палец към Пепърдайн. — Ще разберат, че *той* е друг.

— Тези наряди не са винаги с един и същ ескорт. — Каза го малко отегчено. — Правили сме го това сто...

— Тихо — предупреди ги Пепърдайн. — Идват.

Стражите открянаха портата, колкото да се промушат навън, и се приближиха.

Държаха се делово и леко нащрек. Фалшивият пропуск бе изваден отново. Последва задължителният оглед на каруците,

извършен вяло. Стражите изредиха обичайните въпроси. Накрая кимнаха, разтвориха крилата и пуснаха каруците вътре.

При входната врата на самата сграда Лисиците наскачаха на земята с ведрата в ръце. Бяха се притеснявали, че ръстът на Спуррал може да привлече внимание, но никой не вдигна учудено вежди. Както им бяха обяснили от съпротивата, не било необичайно в работни наряди да се взимат деца. Койла я споходи неприятната мисъл, че може да подложат групата на претърсване. Но и този страх се оказа безпочвен. За хората, изглежда, бе чужда идеята, че женски същества може да представляват заплаха.

Един от пазачите почука с дръжката на меча си по вратата, една дъска се хлъзна настрана и той заговори с някого. След малко вратата се отвори и влязоха.

Вътрешността се оказа импозантна. Стените бяха облицовани с мрамор и мозайки. Тук-там по високия таван бе окачена дърворезба. Но украсата бе недовършена — работата по нея беше все още в ход.

— Доста по-добре си живеят от нас, проклетниците — прошепна Чилдер.

— То пък голямата изненада — отвърна Койла.

Един от стражите, които водеха групата, извърна глава през рамо и ги погледна намръщено. Двете се смълчаха.

Сградата беше просторна. С метли на раменете и стиснали ведрата, Лисиците крачеха по коридора, който сякаш нямаше край. Подминаваха многобройни врати. Някои бяха отворени и през тях можеше да се зърнат хора, наведени над маси и пейки, отрупани с документи и счетоводни книги, и орки, мъкнещи сандъци. Едно помещение, по-голямо от повечето, беше пълно със стотици скъпи древни изделия. Под човешки надзор орки слуги пълнеха натъпкани със слама сандъци със златни статуетки, резбовани дървени реликви и богато инкрустирани оръжия.

— Проклятие! — измърмори Брелан.

— Какво? — прошепна Койла.

— Наследството ни — изсъска той. — Плячкосано да краси салоните на имперските писарчета.

— Ей! — ревна стражът отпред. — Това не ви е разходка! Никакво мърморене!

— Точно така — намеси се Пепърдайн. — Затваряй си устата! И без разтакаване!

И подсили заканата си, като грубо блъсна Брелан и Койла напред. Тя се обърна и го изгледа свирепо, а той ѝ намигна. Койла не отвърна.

Най-сетне стигнаха до висока двукрила врата. Зад нея се простираше огромна зала, пълна с редици писалища и високи шкафове. Стените от пода до високия таван бяха покрити с рафтове, имаше и стълби за най-горните нива. През тесните прозорци под тавана се процеждаше оскъдна светлина. Въпреки слънчевия ден залата бе осветена от многобройни дървени канделабри с десетки дебели свещи и многобройни маслени светилници.

В залата имаше десетина човешки същества — мъже, главно чиновници, насядали зад масите. Двама слуги орки се суетяха около тях и носеха каквото им наредят.

Към групата им се приближи тънък като клечка дългнест човек. По облеклото и стойката му можеше да се прецени, че е главният надзирател. Киселата му физиономия само подсилваше впечатлението.

Мършавият плесна с ръце като стара превзета даскалица и кокалестите му длани издадоха странен кух звук.

— Чуйте ме! — заговори им с тънък, почти пронизителен глас. — Вие, орките, изобщо не можете да си представите какво става тук в Данъчното бюро. Трябва да знаете само, че то е много по-важно от живота на всички вас, взети заедно. Мърлява работа няма да се търпи. Ако повредите и едно листче хартия, ще бъдете набити с камшик. Ясен ли съм? — Не чакаше отговор. И толкова по-добре, защото Лисиците изобщо не бяха в настроение за покорство.

Койла и Спуррал се спогледаха за миг и Койла кимна едва-едва.

Надзирателят започна да разпределя задачите, като ги сочеше с пръст една по една.

— ... а ти, ти и *ти* — реши той и посочи Койла — ще почистите клозетите.

— Няма — отвърна му Койла.

Надзирателят млъкна и я зяпна. Обърна се към Пепърдайн.

— Това същество на мен ли проговори?

— Защо не я попиташ сам?

— *Какво* каза?

— Кажу ми, Койла.

— Почисти си сам шибания кенеф — рече Койла.

Лицето на надзирателя стана мораво.

— Как *може* да говориш така на по-висши от теб!?

— Просто си отварям устата и думите излизат.

Една жила запулсира на челото на надзирателя.

— Това е углавно неподчинение! — Обърна се отново към Пепърдайн. — Никаква власт ли нямаш над това същество?

Пепърдайн сви рамене.

— Изглежда, не иска да чисти клозетите ви.

— Не вярвам, че взимаш страната на тази дивачка. Да не си пил?

— Де да бях.

— Ако това е някаква шега...

— Тогава ти си за смях — рече Койла. — Може да не разбираме какво става тук, но съм адски сигурна, че можем да го спрем.

Разтревожен, надзирателят заотстъпва и завика:

— Стража! Стража!!!

Двамата войници, които ги бяха довели и наблюдаваха озадачено разиграващата се сцена, се размърдаха. По-близкият посегна да сграбчи Койла. Тя ловко завъртя ведрото, което стискаше, и го халоса по челото. Той се олюля. Тя замахна отново, цапардоса го още веднъж здраво, и още веднъж. Той рухна на пода. Приятелят му се намери до него след пороя юмруци и ритници на обкръжилите го Лисици.

Моравото лице на надзирателя стана смъртнобледо. Койла се обърна към него.

— Сега си дръж устата затворена и прави каквото ти кажат.

Изрева заповед. Лисиците измъкнаха скритите си оръжия, а Пепърдайн извади меч си.

— Предател! — изсъска надзирателят.

Пепърдайн го заплаши с меч.

— Казаха ти да млъкнеш!

Лисиците отваряха фалшивите дъна на ведрата си и вадеха скритите гърненца с масло.

— Разплискайте го колкото може по-нашироко — нареди Койла.

Надзирателят облещи очи и изрева:

— Диваци! Животни! Как смеете...

Пепърдайн заби юмрук под брадичката му и той угасна като духната свещ.

Койла кимна одобрително и се обърна към Лисиците:

— Десятъчният наряд. — Две жени излязоха напред. — Знаете си работата. Изравяте налозите, които тия кръволоци са изсмукали от гражданите. Не забравяйте, всяка монета, която намерите, носи още един меч в ръцете на съпротивата. Действай.

Групата се отдели.

Чиновниците и слугите им орки бяха замръзнали по местата си. Койла кимна към тях и каза на три от Лисиците.

— Разкарайте цивилните и не ги изпускайте от очи, докато не привършим тук.

Те подбраха зяпачите и ги поведоха навън. Две други хванаха надзирателя за краката и извлякоха и него. Когато покрай тях минаха двамата орки, с наведени глави, Койла не пропусна да ги ужили:

— Нямаше да се налага да правим това, ако имахте поне капка кураж!

— Не бъди толкова сурова с тях — каза Чилдер. — Те просто не знаят друг изход.

Койла само сви рамене.

— А съкровищата? — попита Брелан.

— Какво?

— Рожденото ни право. Тези неща са...

— Да де. И какво?

— Не можем да ги оставим тук.

— Планът беше да оберем плячката и да подпалим сградата. Никой нищо не е казвал за...

— *Не можем да ги оставим тук* — повтори Чилдер думите на брат си. — Ще е светотатство.

— Бездруго не ни стигат бойци.

— Не ни трябва разрешението ти, щом става дума за нашето наследство — заяви твърдо Брелан.

Койла въздъхна.

— Добре. Вие се погрижете за това. — Погледна намаляващите си сили. — Но не можем да заделим повече от четири с вас. Ще се срещнем на излизане. И ако някой се опита да ви спре...

— Знаем какво да правим.

Близнаците бързо подбраха помагачите си и тръгнаха към вратата.

— Можеше да минем и без това — изръмжа недоволно Койла.

— Наистина ни отслабва доста — съгласи се Спуррал.

— Давайте да свършваме тогава — подкани ги Пепърдайн.

Лисиците се развършаха из залата. Смъкваха от рафтовете книги и пръскаха документи. Блъскаха и трошаха маси и гишетата. Разливаха масло върху парчетиите.

— Добре — каза Койла. — Веднага щом другите се върнат...

Забеляза движение в другия край на залата. Врата, която не бяха видели досега, вградена плътно в стената, се отвори рязко и нахлуха трима мъже с халати. Койла веднага позна наподобяващите тризъбци оръжия, които стискаха, и извика:

— По дяволите!

Една от фигурите в халати насочи тризъбеца си към тях и Пепърдайн изрева:

— Залегни!

Лисиците се проснаха на пода.

Виолетов лъч проряза въздуха. Усетиха горещината му над главите си. Блясъкът му бе толкова силен, че ги заболяха очите. Лъчът поразил стойката с рафтовете зад тях, пръсна дървото и изхвърли облак листове, които запърхаха из въздуха. Нов изстрел облиза една колона и от нея се посипа дъжд мраморни парчета. Залата се изпълни с лютивата, остра като сяра миризма.

Лисиците се пръснаха да търсят убежища. Койла и Спуррал се присвиха зад една преобърнатата маса. Пепърдайн клекна зад куп натрошени мебели.

Хората с халатите тръгнаха като един напред, с вдигнати тризъбци. Нов виолетов лъч изпращя над тях. Удари в стената и изригнаха парчета гипс и камък.

— Трябва да ги свалим, Койла — каза Спуррал. — И то бързо.

Койла само изсумтя.

— Защо не вземем един-два лъка, по дяволите! — продължи Спуррал.

— Става и с тези. — Койла издърпа нагоре широкия ръкав на ризата си и оголи калъфа с ножовете за мятане. Извади един и го връчи. — Не го използвай, докато не ти кажа. — Обърна се, махна на Пепърдайн, подхвърли му нож и той ловко го улови. После му даде сигнал с пръсти: един, два, три, и посочи настъпващите магьосници.

— *Заедно* — прошепна тихо. Той я разбра по мърдането на устните и кимна.

Тримата с халатите продължаваха бавно напред, пускаха лъчи с убийствена бързина, разбиваха дърво, камък и стъкло.

Докато газеха през отломките, една от Лисиците показва глава зад укритието си.

— Не! — извика Койла.

Лисицата замахна с меча си към най-близкия магьосник. Той се извърна рязко и насочи тризъбеца си към нея. Последва ослепителен блясък. Оръжието на Лисицата се изпречи на пътя му и моментално почервения като нагорещен ръжен. Тя изпищя и го изпусна. Магьосникът насочи лъча към нея, за да я довърши.

— Сега! — изрева Койла.

Тримата скочиха едновременно и метнаха ножовете. Мятането на Койла беше точно и магьосникът срещу Лисицата падна, улучен в гърдите. Прицелът на Спуррал също беше добър, макар че само обездвижи втория магьосник, вместо да го убие. Все пак ножът го удари в лицето и го изкара от строя. Хвърлянето на Пепърдайн беше пропуск на косъм, но все пак — пропуск. Ножът прелетя покрай лявото ухо на мишената му и се заби в гърба на един дебел том.

Останалият на крака магьосник реагира с дивашки залп от енергийни стрели. Лисицата, опитала се да нападне, бе извлечена зад укритието от приятелките си, докато лъчите рушаха писалищни маси и рафтове и къртеха стени. Орките отново залегнаха.

— А, стига вече — измърмори Койла, сбра нагоре грубата си селска пола и оголи брадвичката в калъфа, стегнат на бедрото ѝ. Извади я и се надигна от укритието си с изпъната назад, готова за хвърляне ръка.

Оцелелият магьосник беше на десетина крачки от нея. Видя я и сниши тризъбеца си. Времето сякаш спря. Всичко продължи не повече от част от секундата, но като че ли се проточи цяла вечност. Очите му се присвиха, докато се целеше. Ръката на Койла се люшна нагоре и напред, с изпънати мускули. Бравата излетя.

Заобръща се, докато летеше, острието ѝ проблясваше. Магьосникът проследи пътя ѝ, извил глава нагоре, озадачен от неочакваната ѝ траектория. Не към него, а нагоре.

Над магьосника и малко пред него висеше тежък канделабър. Острият като бръснач ръб на брадвичката преряза държащото го въже.

С оглушителен грохот цялото съоръжение полетя към пода и се пръсна на късчета. Запалените свещи се разхвърчаха. Разлятото масло се подпали мигновено. Изригна стена от жълто-бял пламък и погълна магьосника. Раненият му приятел, на четири крака, с щръкналия от окървавеното му лице нож, също бе обхванат от пламъци. Дватама закрещяха и се замятаха слепешката, което само разпалваше огъня още повече.

Пламъците бързо запълзяха по дирите на маслото, прорязваха залата на шир и дълж. Облизаха стенните рафтове и се закатериха нагоре. Червените им пипала залазиха към куповете натрошена мебел и подпалиха и тях. Черна плащаница от дим бързо започна да изпълва залата.

— Навън! — зарева Койла. — Всички! Бързо навън!

С кашляне и хъхрене, притиснали ръкави на устата си, Лисиците затърсиха слепешком вратата.

— Хайде, бързо! — подканваше ги Койла и с помощта на Пепърдайн извличаше групата навън.

В задимения коридор бързо ги преброи. Всички бяха налице.

— Не трябва ли да затворим тези врати? — попита Спуррал и посочи към ада, забушувал в залата зад тях.

— Не — отвърна Койла. — Нека се разпространи.

В другия край на коридора се чуха стъпки. Лисиците посегнаха за оръжията си.

— Леко — предупреди ги Пепърдайн. — Наши са.

Пратените от Койла да претърсят канцеларията се връщаха, с другите три, които бяха извели пленниците. Носеха четири-пет дървени ковчежета.

Лисицата, която ги водеше, приятно мускулест образец на оркската женственост, кимна към огъня.

— Помислих, че още няма да сте го подпалили.

— Промяна в плана — отвърна Койла. — Нещо неприятно?

— Справихме се.

— Какво взехте?

Вдигнаха капака на едно от ковчежетата. На светлината на огъня блеснаха златни и сребърни монети.

— Добре. — Койла се обърна към друга от женските. — Какво стана с пленниците?

— Намерихме един двор с висока ограда отзад. Натикахме ги там и залостихме вратата.

— Добре. Сега да намерим Брелан и Чилдер и да се махаме.

И поведе. Пепърдайн вървеше плътно зад нея.

Коридорите бяха замъглени от пушека. В помещението със складираната плячка изящни изделия като че ли нямаше никого. Но докато затичаната напред Койла подминаваше една откритата врата, тя се отвори рязко и зад гърба ѝ изскочи човек с меч. Предупредена от виковете на Лисиците, тя се обърна, но мъжът вече скачаше срещу нея, вдигнал оръжието над главата си.

И изведнъж се вцепени. От гърдите му швирна кръв. Стъписан, мъжът погледна надолу към показалия се стоманен връх, завъртя очи и рухна в краката на Койла.

Пепърдайн се наведе, измъкна ножа си от гърба му и го избърса в туниката му.

— Дължа ти още един живот — каза Койла.

— Няма нищо, казах ти вече.

Продължиха напред нащрек, но никой не им се изпречи повече на пътя.

Няколко човешки трупа лежах проснати на пода в стаята склад. Чилдер, Брелан и помагачките им пълнеха сандъци с ценни предмети.

— Хайде — настоя Койла. — Трябва да се махаме!

— Почти свършихме — отвърна Чилдер. Мъчеше се да натика някаква изящна статуетка в един сандък.

— Не можем да вземем *всичко*.

— Знаем — каза Брелан. — Толкова по-жалко. Избрахме най-хубавите неща.

— Добре, побързайте.

Тръгнаха към изхода, натоварени с още няколкото сандъка. Димът ставаше все по-гъст и задушлив.

Провериха дали на улицата е чисто, бързо натовариха сандъците на каруците и ги покриха със зебло.

Пепърдайн, отново на капрата на предната каруца, се беше навъсил.

— Ако забележат пожара, преди да сме се измъкнали...

— Да се надяваме, че няма — отвърна Койла. — Тъй че хайде да се правим на кротки и невинни.

— А ако *все пак* го забележат?

— Знаеш как е. Измъкваме се с бой.

Единственото, което можеха да направят, бе да престанат непрекъснато да поглеждат назад. В умовете им извисяващият се стълб черен дим бе като обвиняващ пръст, сочещ право към тях.

Приближиха се с трепет, но в добър ред до първия контролен пункт. Постът се оказа толкова небрежен, колкото и на влизане — почти не им обърнаха внимание, камо ли да ги спрат. При втория беше същото. Отегчените пазачи ги пропуснаха, без изобщо да ги оглеждат.

При третата и най-сериозна бариера бе малко по-строго. Нямахше опашка за излизане, както на идване, но им наредиха да спрат.

Същият стотник, който ги беше проверил по-рано, още беше на служба. Като ги видя, лицето му се изопна.

— Не очаквах, че ще ви видя отново толкова скоро, сър.

— Нима? — отвърна Пепърдайн.

— Почистващите наряди обикновено продължават два пъти по-дълго.

— Така ли?

— Да, сър.

— Е, тази сган са особено работливи.

— Необичайно за тези мързеливи дяволи, сър. — Изглежда Пепърдайн с присвити очи. — Каква е тайната ви?

— Тайна ли?

— Как ги карате да си размърдат задниците?

— Никаква тайна няма, стотник. Само щедро прилагане на бича. Стотникът се ухили одобрително.

— Ясно, сър. — И хвърли поглед към Койла. Тя сведе очи.

След това погледна в каруцата. Интересът му се задържа толкова дълго, че Койла заподозря, че е забелязал сандъците с плячка. Ръката ѝ се плъзна в гънките на дрехата за нож. Но стотникът отново се обърна към Пепърдайн.

— Благодаря, сър. Можете да продължите.

Пепърдайн кимна и плесна с юздите.

Двамата с Брелан овладяха подтика да подкарат по-бързо. Продължиха спокойно дори когато зад тях се надигна далечна врява.

Койла и Пепърдайн си размениха бързи усмивки.

Фургоните изтрополиха покрай един запустял парцел — къщата, която се бе издигала тук, бе разрушена от нашествениците.

Някой минувач с особено пронизателен поглед или пък същество, по-възприемчиво към атмосферата на магия, навярно би забелязал там аномалия. Гънка от празнота, която не се сливаше с въздуха около нея. Но бе толкова размътена, толкова приглушена, че виделият я мимоходом по-вероятно щеше да я подмине пренебрежително, като мушица в окото.

Загърната в магическото си наметало, Пелли Мадаяр следеше действията на Лисиците и беше притеснена. Нямаше никакво съмнение, че бойният отряд на орките ренегати сериозно нарушава предписанията на Порталния корпус. Играеха си с огъня.

И тя знаеше, че трябва да бъдат спрени.

23.

В тържествената зала на крепостта в Тарес имаше събрание.

Залата беше препълнена с хора. Присъстваше висшият военен елит, но имаше и представители на по-низшите чинове. Тук бяха и загърнатите в халати членове на Ордена на Хеликса. Един до друг стояха бюрократи, администратори и законодатели. Стояха вече от толкова дълго, че шумоленето на крака и едва потисканите въздишки се усиливаха.

Най-отпред пъчеше гърди генерал Хачър. Адютантът му Фринт и светилото на Хеликса, брат Грентор, бяха съответно от лявата и от дясната му страна.

— Колко още? — прошепна Грентор. — Непоносимо е да се държат с нас като с молители.

— Може би държиш да го изтъкнеш лично на посланичката, когато пристигне? — предложи Хачър. — В края на краищата тя е титулярен глава на вашия орден.

Грентор му хвърли отровен поглед и отново потъна в мрачно мълчание.

Звукът на приближаващи се стъпки предизвика неволно сковаване на гърбове.

Крилата на парадната врата се разтвори с трясък. Влязоха двама елитни гвардейци и застанаха от двете страни.

Дженеста се появи. Полите на наметалото ѝ, съшити от смолисточерната лъскава кожа на звяр, за чийто вид можеше само да се гадае, забърсваха дъсчения под. Тракането на опасно високите ѝ, остри като стилет токове на ботушите ѝ отекна из залата.

Тя се понесе плавно към подиума и се качи по стъпалата. След това с небрежно движение махна наметалото и го остави да се смъкне от раменете ѝ. Хачър не беше единственият, който си помисли за змия, събличаща кожата си.

Дженеста заговори без предисловия:

— Тук съм едва отскоро, но достатъчно дълго, за да видя как се управлява тази провинция. По-важното е, че видях кой я управлява. Дали пекзанските въоръжени сили? Имперските комисионери или администратори? Братството на Хеликса? — Огледа ги хладно. — Не. Истинските владетели на Акуриал са същите тези същества, които вие уж трябваше да сте покорили. Бунтовници. Терористи. Оркска *измет*. Може ли да бъде друго, след като тъй наречената „съпротива“ нанася удари, когато си поиска? След като по улиците вилнеят подивели животни, патрули се нападат от засада и се палят сгради? И когато ни се докладва, че *хора* сътрудничат на метежниците. — Замълча за секунда, та да осъзнаят думите й. — В тази колония ужасно липсва дисциплина. Трябва да се дадат примери за назидание, и не само сред местното население.

Кимна на стражите при входа и те разтвориха крилата на вратата. Двама от немъртвите телохранители на Дженеста бавно пристъпиха вътре. Водеха изпаднал в ужас войник с оковани ръце и крака.

Появата на телохранителите и зловонната миризма, която лъхаше от тях, накараха гълпата да се раздвои, за да ги пропусне. Всички гледаха безмълвно как зомбитата затикаха пред себе си пленника до предната част на залата и нагоре на подиума, където той застана разтреперан пред магьосницата.

— Безчинството, извършено вчера, бе по вина на мнозина от тази администрация — заяви Дженеста, — но нека този мъж представя всички, които се провалиха в службата си. — Насочи убийствения си поглед към обвиняемия. — Ти си сержант, командвал пропускателен пункт, ограничаващ достъпа до квартала с Данъчното бюро, така ли е?

— Да, мадам.

— И си допуснал банда оркски терористи да мине през твоя пост и да извърши нападение?

— Придружаваше ги човек офицер, милейди. Аз...

— Отговори на въпроса! Ти ли ги пусна?

— Да, мадам.

— Значи признаваш нарушението си и приемаш присъдата. Небрежност от такъв мащаб изисква наказание, съответно на прегрешението. Пригответи се да понесеш наказанието.

Стотникът се напрегна; може би очакваше да бъде извлечен навън и хвърлен в тъмница или дори да бъде пребит от немъртвите си

пазачи. Не последва нито едното, нито другото.

Вместо това Дженеста затвори очи. Проницателният наблюдател може би щеше да забележи, че устните ѝ леко се раздвижиха и дланите ѝ направиха няколко малки, едва доловими жеста.

Осъденият продължаваше да я гледа притеснен и объркан; хората сред тълпата започнаха да се споглеждат озадачено.

— Така — промълви Дженеста. Възхитителните ѝ очи се отвориха рязко. Гласът ѝ прозвуча почти добродушно.

В първия миг не последва нищо. След това стотникът изстена, вдигна ръце и стисна челото си. Единият телохранител дръпна веригата, стегнала китките му, и ги свали. Пленникът изпъшка и очите му се облешиха. Залитна, все едно щеше да падне. Пъшканията преминаха в глух стон.

Лицето му около слепоочията и нагоре към косата бързо придоби морав цвят, все едно отичаше. Черепът му видимо се изду и в настъпилата мъртва тишина ясно се чу пукане, щом костта започна да се цепи. Стотникът се загърчи в предсмъртна агония и изпищя. Само веднъж.

Като презряла диня, хвърлена от стената на замък, главата му се пръсна. Взривът изхвърли зацапани с кръв късове плът, космати парчета череп и жълтеникава каша мозък. Обезглавеният труп залитна една стъпка напред и рухна на пода. Лежеше и се гърчеше, а кръвта бликаше и се разливаше на лепкава локва.

Пепелявите лица и изящните дрехи на мнозина от първия ред бяха оплискани и съсипани. Във въздуха надвисна непоносима воня.

Един от зомбитата телохранители усети кръвта и мозъка, размазали се по лицето му, и ги заоблизва шумно и с наслада.

— Забележете едно и го запомнете! — каза спокойно Дженеста. — След като този мъж призна вината си, избрах да го накажа милостиво. Всички други, които извършат нарушение, ще бъдат наказвани много по-безмилостно. — Докосна леко челото си с длан. — Усилието ме изтощи. Вървете си. Всички. Освен теб, Хачър. Ти остани.

Зрителите започнаха да се изнизват през изхода, някои бършеха лицата си с носни кърпи. Други забързаха към най-близкия клозет.

Дженеста се приближи до Хачър. Двамата немъртви се тътреха след нея.

— Вярвам, че смисълът на току-що видяното не ви е убягнал, генерале — рече тя.

Той хвърли поглед към трупа на сержанта. От ръба на подиума капеше кръв.

— Разбира се, че не.

— Добре. В такъв случай очаквам да видя промяна, дълбока промяна, в управлението на тази колония. В противен случай ще се наложи администрацията ви да се запознае с не толкова състрадателната ми страна. Ясно ли е?

— Да, посланик. Абсолютно ясно.

— Познавам орките. И зная, че единственото, което уважават, е силата. Вдигнат ли размирна ръка, отсечете я. Убият ли единствен войник, пратете десет орки в костницата. Дръзнат ли да се надигнат, стрийте костите им на прах. Не им оставяйте никакъв повод да се съмняват кой е господарят тук. Не го ли направите, застрашавате плановете ни за тази покорена страна.

— А те са?

— Експлоатиране богатствата на земята. И в частност — най-ценния ѝ ресурс.

— Боя се, че може би ще бъдете разочарована в това отношение. Малкото залежи на злато и сребро, които открихме, едва ли...

— Това, което имам предвид, струва много повече от злато.

— Не разбирам.

— Най-голямата ценност, която Акуруиал може да ни предложи, се намира не под земята, а върви по нея.

— Имате предвид... самите туземци?

— Точно така. Орките имат потенциала на най-могъщата бойна сила, която е виждал някога този свят.

— Но тези същества са кротки. Или поне повечето. Онези, които са вдигнали оръжие срещу нас, са изключение.

— Както казах, познавам истинската им природа. Зная на какво са способни. *Всички те.*

— Дори да притежават вродена агресивност и дори да е възможно тя да бъде извлечена на повърхността, защо ще искат да се бият за нас?

Дженеста посочи зомбитата.

— Няма да имат избор. Подчинено на моята воля, тяхното покорство ще бъде абсолютно. Представи си го. Робска армия, несравнимо свирепа и напълно покорна.

— И това има подкрепата на Пекзан?

— Доколкото вас ви засяга, Хачър, аз съм Пекзан. Тъй че защо не оставите мисленето за мен, а вие да се съсредоточите върху вдъхването на малко страх сред населението?

По същото време в едно от многото убежища на съпротивата се провеждаше друго събрание.

Позволила си рядкото изключение да напусне скривалището си, придружена от тежка охрана и пропътувала по много сложен маршрут, на него присъстваше Водителката Силандия. Седеше в центъра на малката група с бокал бренди в ръка.

— Вчера извършихте голям подвиг — каза тя и вдигна на здравица за дъщеря си и Койла. — Лисиците се представиха добре на първия си излаз.

— Време е женските да получат своя шанс — отвърна Койла.

— Както казах, набегът беше триумф. Събраните десетъци, които върнахте, напълниха хазната ни и съм особено доволна от това, че върнахте плячкосаните ни съкровища.

— Пазенето на дрънкулки няма да спечели тази битка — заяви Хаскеер.

— Не подценявайте това, че действат като символ — отвърна му Силандия. — Показват на гражданството, че тяхното наследство означава нещо.

— И че има орки, които се опълчват на потисниците — добави Брелан.

Силандия кимна.

— Трябва да нанесем повече удари като вчерашния. Кой знае? Може би като видят, че окупацията тук се проваля, враговете на Пекзан на изток и юг ще се одързостят.

— Източните и южните земи са прекалено далече, майко — напомни й Брелан, — и освен това също са човешки владения. А и повечето са населени от варварски племена. Малка е надеждата врагът на нашия враг да направи нещо, което би подпомогнало каузата ни.

— Според мен той е прав — съгласи се Страк. — Не можете да разчитате на помощ отвън.

— Не трябваше ли да е „разчитаме“? — каза Силандия. — Или вие, северните орки, се виждате в страни от тази борба?

— Виждаме я като борба за всички орки — отвърна уверено Страк. — Точно затова сме тук.

— Не може ли да се върнем на текущия проблем? — попита Чилдер. — Грилан-Зеат ще се появи след не повече от седмица и...

— Ако се появи — подхвърли Хаскеер.

— Трябва да вярваме, че ще дойде — каза Чилдер. — Рехава надежда, но е единственото, с което разполагаме. Въпросът е какво още можем да направим, за да ускорим въстанието?

— Да премахнем Дженеста — отвърна Койла. — Това би било страхотен удар.

— Но също така би довел до тежки репресии.

— Не искаме ли точно това? Ритник, който да събуди населението и да го разбунтува?

— Вече обсъдихме идеята за атентат — обясни Брелан — и се съгласихме, че трябва да се извърши.

Койла се усмихна.

— Добре.

— Но не веднага.

— Защо да чакаме? — изръмжа Хаскеер. — Аз казвам да я убием веднага.

— На шпионите ни в крепостта им трябва време, за да се подготвят и да направят карта на мястото. Междувременно продължаваме да жилим хората. Намислили сме една определена мисия, която би трябвало да ги потресе.

— И каква е тя? — попита Страк.

— Не се притеснявай, ще ви обясним. Но точно сега трябва да изведем майка оттук. Твърде богата плячка е за властите; трябва да я държим извън обсега им.

— Ново скривалище ли? — попита Койла.

— Да. Но не казвам къде. Това, което не знаеш, не могат да го изтръгнат от устата ти.

Брелан и Чилдер изведоха Силандия. С тях тръгнаха и двама от присъстващите членове на съпротивата.

Веднага щом те излязоха, дойдоха Спуррал и Даллог. Скоро след тях пристигна и Пепърдайн, още потен от упражненията по фехтовка. Водеше Стендивън.

— Имаме новина — заяви Страк. — Съгласиха се да ударим по Дженеста.

Пепърдайн си гребна черпак вода, изгълта го и чак тогава попита:

— Сериозно?

— Не изглеждаш особено очарован от това.

— По-скоро съм предпазлив. И ще е опасна мисия, нали?

— Това като че ли не те притесняваше досега.

— Все още държим да си отмъстим на Дженеста — намеси се припряно Стендивън. — Но тя е опасна.

— На нас ли го казваш? — учуди се Койла.

Страк изгледа намръщено двамата човеци.

— Има нещо, което се канех да ви питам. Когато се натъкнахме на вас, казахте, че търсите Дженеста, защото ви откраднала пратка със... скъпоценни камъни, така ли беше?

— Точно така — потвърди Стендивън.

— Но ние знаем, че тя не е била в Марас-Дантия от години. Защо сте чакали толкова време, преди да тръгнете да я търсите?

— Светът е голям — отвърна Пепърдайн. — Е, поне този, от който дойдохме, беше голям. — Тръсна глава, сякаш искаше да я проясни. — Разбирате ме, надявам се. Трябва време да организираш експедиция, и пари също. Господарят ми трябваше да наеме малка частна войска, после кръстосвахме континентите и...

— Струва ми се, че прекалено много говориш като за помощник, слуга или каквото си там. Защо не оставиш господаря си да каже сам за себе си?

— Той си е сладкодумен — обясни неловко Стендивън. — Често съм казвал, че може да се пазари по-добре от мене. Думите му идват по-естествено.

Хаскеер изгледа Пепърдайн подозрително.

— Не си бил някой проклет ковач на думи, нали? Мразя ги тия кучи синове. Съчиняват разни тъпи истории за нас, позорят ни като простаци и разбойници. Според тях сме мръсни като неваросани нужници и мразим светлината. Казват, че ядем малки бебенца, а

всички знаят, че посягаме на човешка плът само когато нямаме нищо друго.

— Не, не съм разказвач на истории.

— Не приказвай тия неща извън дружината, Хаскеер — предупреди Страк. — Орките по тези места няма да го разберат. Нека не им даваме още поводи да ни приемат като различни. — Обърна се отново към хората. — Не знам за вас двамата. Но само не правете грешката да ни мислите за глупави.

— И насън не бих си го помислил — отвърна хладно Пепърдайн.

— Прекалено суров си, Страк — обади се Койла. — Дължа живота си на Пепърдайн. Той се доказа. — На никого не убягна, че изключва Стендивън от преценката си.

— Може би — отвърна Страк. — Ще видим.

— Сега имате ли нещо против да хапнем? — попита Пепърдайн и без да дочака отговор, тръгна към вратата. Стендивън се повлече подире му.

След като двамата излязоха, Койла подхвана Страк със:

— Защо изведнъж стана толкова враждебен към тях?

— Замислих се за разказа им и нещо не ми се връзва. Пепърдайн може да е искрен, но другият...

— Да, за това спор няма. Но нямаше да съм тук, ако не беше Джоуд.

— Джоуд?! Вече на малки имена ли сме?

— Обикновено се сприятеляваш с някой, който ти е спасил живота.

— Не съм си и помислял, че ще доживея деня, когато ще наречеш човек приятел.

— Просто го давай по-кратко с него, става ли? Той ни е полезен.

Страк се обърна към Джъп.

— Нищо не казваш, стотник.

— За хората ли? Нямам мнение, освен че на расата им не може много да се вярва.

— Нещо друго те тормози — каза Страк и го прегърна през кръста. — Начумерен си от няколко дни. Хайде, изплюй камъчето.

— Ами... Едва ли ще участвам и в атентата, нали? А и в каквото и да е друго, впрочем. Не че аз мога да изляза навън, предрешен като женска.

- Защо не? — заяде го Хаскеер. — Ще ти отива.
- Млъкни, Хаскеер — отвърна Джъп. — Не съм в настроение.
- Знам, че ти е тежко — каза Страк. — Но ще дойде и твоят ред.
- И кога ще е това?
- Има нещо, което можеш да направиш още тази нощ.
- Какво имаш предвид?
- Помислих си, че може да спретнем един бой. Съгласен ли си?

24.

В този нощен час по улиците на Тарес би трябвало да има само патрули, налагащи комендантския час. Но имаше и други.

Група сенки се движеха крадешком през столицата.

Бяха десет на брой, само Върколаци. Водеше Страк, Койла, Джъп и Хаскеер бяха плътно зад него. Тила държаха Орбон, Зода, Проок, Рефдоу, Финдже и Носкаа.

По калдъръмени улици и криволичещи улички бандата се прокрадваше към квартал, който денем щеше да гъмжи от граждани. Само веднъж се озоваха близо до стражеви патрул — двайсетина мъже с униформи и халати; осветяваха пътя си с фенери, чието виолетово сияние бе толкова наситено, че можеше да е само магическо. Върколаците бързо се прикриха и ги изчакаха да отминат.

Накрая стигнаха до широк булевард, съвсем пуст, безжизнен и замрял. Само лек ветрец раздвижваше ухания летен въздух.

Прикрити зад ъгъла на една от по-големите сгради, надникнаха към набелязаната си цел. Беше проста тухлена постройка, разположена от другата страна на широкото платно, не по-различна от много други като нея, разпръснати из целия град. Служеше едновременно за караулно и казарма, с една здрава врата и тесни прозорци. От едната страна имаше стобор, на който бяха вързани пет коня. Отпред стояха на пост двама войници.

— Какво мислиш? — прошепна Страк.

— Взимали сме и по-укрепени места на пияна глава — прецени Джъп. — Колко са вътре?

Страк поклати глава.

— Представа нямам. — Обърна се към Койла. — Устройва ли те?

— Няма проблеми.

Страк огледа останалите да се увери, че са готови.

— Тогава *действай*.

Койла излезе от укритието си и затича към поста. Щом я забелязаха, часовете се оживиха и извадиха оръжията си.

Койла завика:

— Помощ! Помогнете ми! Помощ!

Стражите се вързаха. Спогледаха се объркано и макар да бяха заели отбранителна стойка, не направиха нищо друго.

Койла продължи да тича, без да спре да вика и да маха с ръце: надяваше се да създаде впечатление за уплашена и безпомощна женска. Стражите само зяпаха.

Страк изрева заповед. Двама бойци притичаха напред с опънати лъкове, а Койла бързо залегна.

Стрелите се забиха в гърдите на двамата стражи и ги повалиха.

Койла вече се изправяше. Вратата на караулното се отвори широко и навън се изсипаха разбудени от суматохата мъже. Повечето бяха без куртки и с размъкнати дрехи — бяха отпочивали от дежурство. Но държаха мечове. Койла измъкна своя и с рев се втурна към тях.

Бойният ѝ вик беше подет от Върколаците. Те се изсипаха от укритието си и атакуваха.

Койла стигна до първия от бойците. Грешката му беше, че се опита да я събори с рамо. Тя обаче разчиташе на меча си и когато той се хвърли срещу нея, замахна широко и го посече отстрани. Войникът се преви на две и Койла заби острието в гърба му.

Видял съдбата на първия, вторият атакува по-предпазливо. Мечовете им се кръстосаха. Последва бясна размяна на удари.

Останалите орки връхлетяха с рев. Двете страни се сблъскаха и се развихри кърваво меле, което бързо се накъса на низ единични двубои.

Хаскеер размахваше двуръчна брадва. Първият човек, с когото влезе в схватка, бързо я опита. Изкрещя и отстъпи назад с тежка рана, оставила дясната му ръка увиснала само на една жила. Със силен и бърз замах Хаскеер отсече главата на следващия връхлитащ войник с един удар.

Тя се изтъркала няколко стъпки и спря на пътя на Джъп. Той я изрита встрани и се озова срещу двама стискащи копия стражи, изумени от вида на джуджето и още повече стъписани от това, че някакво общо взето човекоподобно същество се бие редом с орките. Възползвал се от колебанието им, Джъп нападна.

Имаше предимство като боец. Войниците мушкаха настървено към него с копията си, но неточно. Джъп пък беше майстор в боравенето с бойния кривак. Вряза се в защитата на първия копиеносец и с мощен удар му пръсна черепа.

Вторият заотстъпва, размахваше копието да задържи Джъп на разстояние. Дребосъкът изигра лъжлив напад, бързо смени тактиката, избегна оръжието и замахна към главата на противника си. Човекът се дръпна и избегна удара, но Джъп налетя моментално пак, замахна ниско с кривака, натресе го в краката на мъжа и го свали на земята. Рефдоу, който се биеше до него, се завъртя и заби меча си в открития корем на войника. Джудже и орк си вдигнаха палци и налетяха отново в мелето.

Някой започна да бие камбаната за тревога до вратата на казармата. Пронизителният ѝ звън разреже нощта като брадва. Зода вдигна лъка си и стреля по биещия камбаната. Не улучи — острият връх откърти парче камък от стената. Зода посегна за нова стрела.

Хаскеер изви брадвата над рамото си в толкова широка дъга, че тя едва не докосна гръбнака му, люшна я нагоре и напред и изпъшка от усилието, щом я хвърли. Оръжието се завъртя във въздуха и полетя над биещите се. Порази в гърдите мъжа при камбаната с такава сила, че го прикова за вратата на караулното.

Тя се отвори навън с все още закрепеното за нея тяло и излязоха още двама войници.

Страк се беше вкопчил в жестока схватка с един едър мускулест сержант. Оръжието на човека, избрано припряно в бързината, бе железен боен чук с дълга дръжка и той го въртеше толкова ловко, колкото Страк боравеше с меча. На няколко пъти тежкия чук профуча опасно близо до главата на Страк, а дългата дръжка не позволяваше на орка да нападне.

Отегчен от тази игра на котка и мишка, Страк се отказа да атакува противника си и се съсредоточи върху оръжието. След като избегна поредния замах, се извъртя и посече дръжката на чука. Стоманата се вряза в дървото, но не можа да го пресече. Последва кратко боричкане и оръжията се отделиха.

Сержантът отстъпи крачка назад, ухили се злобно и надигна оръжието си за нов удар. Направи го с такава сила, че чукът се откъсна, отхвърча назад над рамото му, стовари се върху главата на

един от другарите му и му пръсна мозъка. Пропуснал тази малка подробност, сержантът замахна надолу към Страк и едва тогава осъзна, че стиска само дръжката, и я зяпна стъписан. Страк го прониза.

Огледа се. Битката беше свършила. Повечето пазачи лежаха мъртви, а орките довършваха ранените. Страк изрева заповед и малкият отряд се втурна към караулното.

Койла стигна първа. Дръпна рязко вратата с прикования на нея труп и се втурна вътре.

Озова се в дълго спално помещение с нарове покрай едната стена и шкафове и сандъци покрай другата. В другия край беше зейнала врата, вероятно за клозета. Койла се огледа и реши, че помещението е празно.

Сгреши.

Пред нея изскочи човек с меч. Беше се крил между наровете, залегнал на пода в хитър и страхлив опит за засада.

Койла отби удара, изрита човека в корема и още докато той падаше, го прободде на същото място. Довърши го с едно забиване в сърцето.

Беше млад, доколкото можеше да съди за хората. Учуди се защо не се бе опитал да се предаде, макар да не беше сигурна дали щеше да го пощади, ако го бе направил.

Вратата се отвори. Джъп, Хаскеер и Страк влязоха, още неколцина ги следваха.

— Чисто ли е? — попита Страк.

— Вече — отвърна Койла.

За всеки случай претърсиха помещението.

— Вижте — рече Джъп, коленичил до един отворен сандък.

Другите се струпаха около него. Сандъкът беше пълен с грижливо подредени армейски саби, смазани и увити в муселин.

— Нови са — рече Страк. — И добра изработка, както изглежда. Ще вземем, колкото можем да носим.

Вдигнаха четири сандъка и ги извлякоха навън. Вратата със закования труп се затръшна зад тях.

— Палим ли? — попита Койла.

Страк погледна небето. Изсветляваше.

— Не. Слънцето скоро ще се вдигне. Трябва да се махаме. — Обърна се към Джъп. — По-добре ли се чувстваш вече?

Джуджето се усмихна.

— Малко кръвопролитие винаги издухва паяжината. Помага за добър...

При коневръза настъпи суматоха. Животните зацвилиха и заудряха с копита. Някакъв човек скочи на един кон и препусна. Койла метна един от ножовете си след него, не го достигна и ножът издрънча на паважа. Двама бойци се втурнаха да догонят беглеца.

— Оставете го! — извика Страк и им махна да се върнат.

— Стори ми се, че е ранен — рече Джъп.

— Правел се е на умрял и е чакал шанса си — изръмжа Хаскеер.

— Вече е все едно — каза Страк. — Направихме това, за което дойдохме. Да се махаме отгук.

Ездачът не носеше куртка. Бялата му войнишка блуза беше оцапана с кръв. Наведен над седлото и явно измъчван от болка, той препускаше с все сила.

Улиците все още бяха пусти. Но вече се разсъмваше и комендантският час скоро щеше да се вдигне.

Без да го разбере, раненият войник профуча покрай нещо нелепо. Встрани от пътя имаше малък участък пространство в пълно противоречие с реалността. Джоб от недействителност, непроницаем за светлина.

Пелли Мадаяр се беше скрила в прегръдката на аномалията. В шепата си държеше нещо като кристал. Беше с големината на яйце, а шарките по него наподобяваха абстрактно изображение на отворено око, напръскано с цветове като масло върху вода. Тя го протегна на ръка разстояние и бавно огледа през него сцената на няколко карета разстояние, където Върколаците се оттегляха в изсветляващата нощ, понесли сандъците си с плячка.

— Виждаш ли? — промълви сякаш на себе си.

— Виждам — тихо отекна отговорът. Гласът прозвуча от кристала, който не беше съвсем кристал, странно изкривен от преминаването си през неизброими светове. Изкривен, и все пак осезаемо гласът на Карелл Реверс. — И това отново потвърждава, че орките се намесват опасно в делата на това измерение — продължи той. — Но ние знаехме това, Пелли. Трябва да действаш.

— Знам какво трябва да се направи. Опасението ми е, че в опита си да предотвратим всяка щета, която може да нанесе бойният отряд, ще утежним положението още повече. Нещата тук са сложни. Трябва много внимателно да изберем момента за намеса.

— Изправена си пред основния парадокс, с който трябва да се справя Корпусът: за да предотвратим намеса, трябва да се намесим.

— Тогава как да се справя с него?

— Разчитай на собствената си преценка. Ако не вярвах, че си способна да се справиш с настоящата нередност, нямаше да бъдеш назначена да поведеш тази мисия. Но съм длъжен да те предупредя, Пелли. Колкото повече се въздържаш от намеса, толкова повече събития ще набъбват; и когато нанесеш удара си, той трябва да е решителен.

— Разбирам.

— Помни едно. Върколаците трябва да бъдат спрени с цената на всичко.

— Не мога да се отърва от чувството, че съдбата скоро ще ги накаже прекалено сурово. Все повече започват да приличат на жалки пионки в тази драма.

— Напълно възможно е. Но те са воинска раса и да вървят редом със смъртта за тях е ежедневиe. Повтарям: трябва да оставиш настрана всякакви чувства на загриженост, които може да имаш към тези същества. Недей да ми се размекваш, Пелли. Защото са се задвижили много по-големи сили, зли сили, и са тръгнали на сблъсък.

Когато слънцето се издигна, около крепостта на Тарес вече кипеше оживена дейност.

Орки черноработници се трудеха в празния ров, разчистваха трупалите се с години отломки и го подготвяха да бъде отново напълнен с вода. Екипи укрепваха другите отбранителни съоръжения. На прозорците по долните етажи поставяха нови дебели метални решетки. Подсилваха портата с метален обков.

Капъл Хачър стоеше на подстъпа за крепостта и наблюдаваше хода на работата. Адютантът му стоеше до него и отмяташе точки в един свитък.

— Въпиещ срам е — подхвана Хачър, — че предишният режим е допуснал това укрепление да изпадне в толкова жалко състояние.

— Те не са воинска раса, сър. Допускам, че не са разбирали необходимостта от защита.

— Но все пак са намерили за нужно да изградят крепостта, колкото и отдавна да е било. — Губернаторът се замисли. — А това ми навява мисълта, че...

— Сър?

— Нищо. Как смяташ, дали работата ще се свърши по график?

— Би трябвало, ако ги принудим да работят денонощно.

— Вкарай още работна сила, ако се наложи. Искам да се свърши колкото може по-скоро.

— Наистина ли смятате, че крепостта може да бъде подложена на атака, сър?

— Както вървят нещата, всичко е възможно. А и не искам да се окажем изложени на недоволството на...

— Но дали това ще е достатъчно, за да удовлетвори лейди Дженеста?

— Само по себе си — едва ли. Не бих го очаквал. Просто е една от мерките. Ударът, който замислям, би трябвало да я умилюва до известна степен. Поне временно.

— Да, сър. Да се надяваме.

— В това отношение... — Хачър се огледа сякаш да се увери, че няма кой да го подслуша, и продължи по-тихо: — В това отношение може да се каже, че имаме сериозен пробив.

— Генерале?

— Само една дума да си изтървал, и ще ти отрежа езика. Ясно ли е?

Фринт го изгледа обидено.

— Заклел съм се да пазя тайна, сър.

— Имам си информатор. И не някой от твоите доносници на ниско ниво при това. Този е от самата съпротива. Близо до ръководството им всъщност.

— Наистина ли, сър? Може ли да попитам кой?

Дори Хачър да беше готов да отговори на този въпрос, нямаше да е точно сега.

Откъм военния отряд, надзираващ работниците, се надигнаха викове.

Пристигаше ездач. Ризата му бе цялата в кръв и той крещеше нещо.

Стражите се втурнаха да го посрещнат и той рухна в ръцете им.

25.

— Ще спреш ли най-после?! — изрева Хаскеер.

Уийм се присви плахо и престана да дрънка на лютнята.

— Аз само...

— Само ме побъркваш. Разкарай я тая проклетия и идвай с мен.

— Къде?

— Страк те вика. Мамка му, ако знам защо. Хайде, размърдай си задника.

Хаскеер го поведе към задната част на убежището. Бяха се събрали почти всички Върколаци, имаше много от членовете на съпротивата и няколко Лисици.

— Ето ти го — тросна се Хаскеер на Страк. — Макар че за какво ще ти трябва точно той, умът ми...

— Добре, стотник. Настанявай се някъде.

Хаскеер изсумтя, облегна се на стената и скръсти ръце.

Уийм вдигна очи към Страк и преглътна.

— Какво съм направил пак, капитане?

— Подготвяме мисия. Ще ни трябва всички, с които разполагаме. Това включва и теб.

— Мен?! Но...

— Дружината ни не мъкне безполезно бремене. Време е да се докажеш.

— Аз... Не искам да ви проваля.

— Тогава гледай да не ни провалиш. Хайде, млъквай и седни някъде.

Уийм зърна Даллог, провря се плахо през множеството и седна на пода до него.

Носеше се глухо мърморене. Онова, което щеше да става, още не беше започнало.

Брелан се изправи и всички утихнаха.

— Всички ли сме тук? Добре. Както знаете, Грилан-Зеат скоро ще се покаже. Само след още няколко дни ще бъде най-видима. Когато

това се случи, майка ми ще се обърне към гражданството и въстанието започва. Така поне се надяваме. Преди това трябва да деморализираме врага. Да разтърсим човеците толкова силно, че да отвърнат на удара и да разгневят населението. Искаме котелът да е кипнал, когато се появи Водителката. Ето един от възможните начини да го направим. — На стената зад него бе окачена грубо начертана карта и той посочи очертан с червен кръг район на нея.

— Какво е това? — попита Койла.

— Военен лагер. Малко укрепление.

— Къде?

— Малко извън границите на града, на запад. Най-вероятно целите ни тук в Тарес са по-добре защитени, откакто започна кампанията ни, затова търсим по-отдалечен обект.

— Каква е тази крива линия до него?

— Река. С бързо течение. А тук... — той потупа реката с пръст — има водопад.

— Може и да не е толкова добре защитено като местата в града — рече Джъп, — но все пак е укрепление. Няма ли да се окаже костелив орех?

— Точно затова трябва да съберем колкото може по-голяма сила.

— Тъй че Лисиците ще вземат участие — обясни Койла. — И вие също, Джъп и Спуррал, стига да желаете.

Джуджетата кимнаха.

— Но ако ни видят? — попита Джъп.

— Както го замисляме да стане, ще е без значение. Освен това ще ви крием, докато излезем от града.

В дъното на помещението Пепърдайн вдигна ръка.

— Какво можем да... — Кимна към Стендивън, който се беше свил до него. — Какво можем да направим ние?

— Да ни помогнете в боя — отвърна Страк. — Но номера с униформата не можем да го изиграем повече.

— Да — съгласи се Брелан. — Вече едва ли ще мине. Макар че замисълът ни бездруго не го налага. Но има още нещо, което искам да знаете за набега. Ще е утре.

— Тъй ли? — отбеляза Койла. — И защо това бързана?

— По две причини. Първо, сигурността. Колкото повече отлагаме, толкова по-вероятно е да изтече информация.

— Имате предатели в редиците си?

— Не! — отвърна раздражено Брелан. — Но няма орк, който да не се прекърши в някоя от стаите за изтезания на Пекзан.

— А втората причина? — попита Страк.

— Научихме, че ще има смяна на гарнизона в укреплението. Новият контингент е от подкрепленията, които посрещнахме със стадото, и те ще подменят днес ротата, която го напуска. Утре е първият им пълен ден в новия лагер. Познаваме разположението по-добре от тях. Моментът е добър да ударим.

— Звучи разумно. Но все още не си казал как ще влезем там.

Чилдер се усмихна.

— Имаме начин.

— Мислиш ли, че ще стане? — попита Койла.

Страк сви рамене.

— *Ти* какво мислиш? Ти си нашата майсторка в стратегията.

— Планът е хитър, но е сложен. Колкото повече части има в една схема, толкова повече възможности има да се провали.

— Ти какво би променила?

— Бих искала да имаме по-добър път за отстъпление, нали разбираш. Може би повече от един.

— Някакви идеи по въпроса?

— Да. Но ще ни струва няколко бойци извън битката и означава доста работа за нас през нощта.

— Уточни подробностите колкото може по-скоро. Ще поговоря с Брелан за това.

Седяха на една порутена каменна стена в малък вътрешен двор — едно от малкото места, където можеха да намерят някакво усамотение.

— Сигурен ли си за Уийм? — попита Койла. — За участието му в набега имам предвид.

— Не съм. Но се налага да направим впечатление с повече брой. Брелан смята, че в укреплението ще са към двеста човеци. Ще имаме късмет, ако успеем да съберем толкова бойци на наша страна. Освен това Уийм никога няма да влезе във форма, ако не го изкараме на бойното поле.

— Без надзор?

— Ще поставя някой до него, да го държи под око.

— И ще вържеш един годен за бой.

— Тогава ще го поставя на някоя поддържаща роля.

— Заслужава ли си риска?

— Виж, ако Уийм се остави да го убият... съжалявам, толкова по-зле.

— Сериозно ли говориш? Въпреки онова, което ти каза баща му?

— Мамка му, Койла, няма да треперя от заплахите нито на Куол, нито на никого. Мислех, че сме се измъкнали от всичко това още когато напуснахме Марас-Дантия. Ако Куол се разбеснее, можем да решим въпроса с оръжие. Никой няма да ме спре да се върна при Тирзарр и малките.

— Знам. Но си прекалено суров с Уийм. Не е негова вината, че е на този хал.

— Може би. — Страк въздъхна. — Май съм станал малко сприхав.

— Някаква причина?

— Не мислех, че нещата ще се заплетат толкова. Ще ми се да зарежа всичко това и да се докопам до Дженеста.

— Не си единственият, Страк. Всички го искаме. Но междуременно можем да помогнем на няколко събрата орки. Не е лошо, нали?

— Права си, не е.

— Каж ми нещо. Беше притеснен за Пепърдайн, но сега си го включил в това нападение. Защо?

— Бих могъл да кажа, че предпочитам да ми е пред очите. Истината е, че не съм сигурен в него. Но се нуждаем от уменията му, тъй че...

— Мисля, че можеш да му вярваш.

— Казваш го непрекъснато. Смятам, че си малко пристрастна.

— Защото ми спаси живота два пъти ли? Определено.

— Не забравяй, че е човек, Койла. Кръвта ще проговори.

— Може би не бива да съдим за другите така, както съдят за нас.

— А може би за някои трябва. Или би предпочела да се опиташ да се разбереш с армията на Пекзан?

Тя се усмихна.

— Да държиш под око новобранци и хора, на които не вярваш. Много ще си зает утре.

Няколко часа по-късно, докато повечето членове на съпротивата бяха навън и се подготвяха за утрешния ден, а сенките се издължаваха, един човек се приближи крадешком до тайното убежище. Въпреки топлото време беше загърнат с наметало и носеше широкопола шапка, придърпана напред, за да скрие лицето му. Човекът се огледа наляво и надясно, бутна вратата и се шмугна вътре.

До входа имаше стаичка с открената врата. Щом натрапникът стъпи в коридора, Пепърдайн изскочи от нея и го блъсна в отсрещната стена. Последва кратко боричкане и шапката на влезлия се смъкна от главата му.

— Ти!? — възкликна Пепърдайн.

— Пусни ме! — настоя Стендивън.

— Влизай вътре! — изръмжа Пепърдайн, издърпа господаря си в празната стая и го бутна в един от столовете, без да обръща внимание на протестите му. — Имаш късмет, че се случи аз да съм на пост. Къде си бил, по дяволите?

— Вече съм длъжен да ти давам отчет къде ходя, така ли?

— Да, след като изчезваш за часове, без да кажеш нищо. Какво става?

Стендивън изтупа прахта от дрехите си с пресилен жест.

— Трябваше да изляза.

— Какво, на разходка ли?

— Ти поне видя нещо от този град. Мен само ме местеха от едно смрадливо скривалище в друго.

— Не бих казал, че излизанията ми бяха точно разходки за удоволствие.

— Това си е твой избор. Имах нужда от въздух и да видя други лица. Исках да се махна от тези същества, които ти толкова харесваш.

— И излезе да се поразходиш в град, който е пълен с тях.

— Да! И как би могло да застраши това жалката ви дребна авантюра?

— Глупак. А ако те бяха заловили властите?

— Те се интересуват само от метежници орки. Хората имат привилегии тук, това поне го видях.

— Те знаят, че с орките работи човек!

— Значи ти можеш да си обикаляш свободно навън, а аз — не? Не си ми тъмничар.

— Май наистина ще ти трябва тъмничар.

— Ако изобщо се върнем някога у дома, ще те...

— Още не си го проумял, нали? Нещата тук са различни. Отношенията между теб и мен. Различни са.

— Но това няма да трае вечно.

— Сигурен ли си?

— И в случай, че нещата се върнат, както бяха по-рано, съдбата ти ще зависи от това как се държиш сега. Няма да е зле да го имаш предвид.

— Правя всичко, което е по силите ми, да ни опазя живи. Това не е ли достатъчно?

Тонът на Стендивън стана помирителен.

— Оценявам го, Джоуд. Наистина.

— Показваш го по много странен начин. Как да съм сигурен, че не си скроил нещо навън?

— Няма ли да е глупаво от моя страна да правя нещо, което би могло да ни застраши? Благополучието ми е свързано с тази парцалива банда, също като твоето. — Разпери ръце и добави примирено: — Няма къде другаде да ходя.

— Знаеш ли какъв е проблемът с теб, Стендивън? Никога не мога да съм напълно сигурен дали си негодник, или идиот.

— В този случай — може би второто. Глупаво беше. Съжалявам.

Пепърдайн премисли думите на господаря си и рече:

— Ако още веднъж направиш нещо такова...

— Няма. Давам ти дума. Сега забрави за глупостта ми и си спести гнева за утре.

Пепърдайн въздъхна и се поотпусна.

— Утре, да. Ще е интересен ден.

— Убеден съм — съгласи се Стендивън.

26.

Укреплението беше старо. Беше построено в отдавна забравени времена като част от граничната отбрана на Акуриал. Миролюбивите орки от сегашната епоха бяха допуснали да изпадне в забвение, а с възстановяването му се бяха заели нашествениците човеци.

Издигаше се на ръба на скална стръмнина на височина трийсет-четирийсет стъпки и доминираше над открита земя, простираща се чак до далечното море. Под укреплението имаше дървени постройки. Бяха много по-отскорошни, вдигнати от орките от сегашната ера, за да складират в тях зърното от околните стопанства и за зимуване на добитъка. С идването на хората тези постройки бяха запуснати и оставени да гният.

Другата страна на укреплението, където бе разположен главният вход, беше с изглед към тревиста равнина, простираща се до град Тарес. Градът обаче не можеше да се види. Не беше толкова далеко, но полукръг ниски хълмове скриваше гледката и спрямо тях укреплението оставаше в падина. В резултат на това пътят, който стигаше до портите му, вървеше под лек наклон. На югозапад течеше реката, също скрита от поглед.

Орките, около деветдесет на брой, бяха подхождали тайно и в момента се криеха зад хълмовете. Бяха се погрижили да прикрият приближаването си, като бяха премахнали наблюдателните постове и бяха избили патрулите от засада. Бяха докарали и три каруци — съществена част от плана им.

Силата се командваше от Брелан. Хаскеер, Даллог и Пепърдайн бяха част от нея, с тях — и Уийм. В състава на групата влизаха и около половината Върколаци, останалото се допълваше от членове на съпротивата.

Брелан огледа укреплението за стотен път. Беше от камък. Имаше две кули и по бойниците обикаляха стражи. Но нямаше нито ров, нито портикул. Пътят продължаваше право до дървените порти,

не много по-различни от вратите на плевник, макар и по-високи и по-здрави.

Време беше. Брелан нареди да докарат каруците почти до билото на хълма, но така, че да останат скрити от погледите на крепостната стража. Разпрегнаха конете и тихо ги отведоха назад, след това свалиха оковите на каруците. Всяка от тях караше дебел дънер с обкован с желязо преден край. Издърпаха ги напред така, че върховете им да стърчат, и ги вързаха здраво.

Каруците имаха монтиран до капрата лост, който се свързваше с вериги, прикрепени към предната ос.

Пепърдайн огледа съоръжението.

— Умно. Но колко контрол предлага този лост?

— Не много — призна Брелан. — Само колкото да се завие малко наляво или надясно, макар че е нужна доста сила дори за това. Затова сме поставили по двама за всяка кола.

— А спирачки?

— Само спирачките на каруците. Но не сме сигурни дали ще действат при тази тежест. Разчитаме да спрат сами, след като портите и равният терен ги забавят.

— Малко несигурно, а?

— По-добре не можахме да го направим.

Пепърдайн се обърна и видя застаналия наблизо Уийм. Устните му се движеха безмълвно и се беше напрегнал.

— Всичко наред ли е, Уийм?

Младокът кимна и заговори високо:

— Сто и четири, сто и пет, сто и шест...

— Справяш се чудесно — увери го Пепърдайн. — Продължавай.

— Сто и седем, сто и осем, сто и девет...

— Добре — каза Страк. — Постарай се да поддържаш същия ритъм.

Спуррал му вдигна палец и продължи да отброява тихо. Бяха четиридесетина и се придвижваха крадешком покрай основата на скалната стръмнина под укреплението.

Водеше ги Страк. Спуррал, Джъп, Койла и Чилдер действаха като помощник-командири. Останалите от групата бяха другата половина Върколаци, всички Лисици и част от съпротивата.

Вървяха колкото може по-плътно покрай скалите, прикрити под тясната козирка, за да не ги видят отгоре. Пътят им ги отведе до първата порутена постройка.

— Трябва ни третата — напомни им шепнешком Чилдер.

Страк кимна.

Не искаше да рискува да се открият и да подхоят на бегом до постройката, която им трябваше, така че даде знак на двама Върколаци и те се захванаха внимателно да откъртват загнилите дъски на първата постройка. Щом се отвори достатъчно голяма пролука, Страк започна да вкарва групата през нея.

Вътре миришеше на мухъл и подът беше осеян с отломки. През цепнатините между дъските се процеждаше светлина едва колкото да могат да виждат. Повториха процедурата с къртенето с дъските на отсрещната стена.

Сградите бяха почти долепени една до друга, което означаваше, че няма опасност да излязат на открито и да ги видят. Дъските пък бяха толкова изгнили, че не представляваха проблем.

Втората сграда беше съвсем като първата. Само дето нападали греди преграждаха пътя до отсрещната стена и трябваше да ги разчистят.

— Как сме с времето, Спуррал? — попита Страк.

— Четиристотин седемдесет и девет, четиристотин и осемдесет...

— Добре. *Побързай* — подкани той другите. — Времето ни изтича.

Отместиха гредите и атакуваха следващата стена. Беше в същото състояние като другите и се справиха бързо.

Третата сграда бе най-голяма, с размери като за плевник и с висок таван.

— Насам — прошепна Чилдер и ги поведе навътре.

Страк нареди да запалят лампи и видяха купове отломки и дървения, струпани до задната стена.

— Тук — посочи Чилдер.

Бързо разчистиха боклуците и пред тях се оголи скалата. Един голям полукръгъл участък беше с различен цвят.

— Това е хоросан — обясни Чилдер. — Трябва да го пробием.

Трима-четирима орки излязоха напред с чукове, увити с парцали, за да заглушат звука. Заудряха хоросана и той запада на големи парчета. Прах се завихри в задушния въздух и предизвика хор от кашляне и храчене. След минути пред тях зейна тъмно отверстие.

Страк нареди да запалят още фенери и факли.

— Вътре е истински лабиринт — предупреди Чилдер. — Аз ще ви водя.

Тръгнаха по дълъг тунел, толкова нисък, че само на джуджетата не им се наложи да се изгърбват. Водеше стръмно нагоре и подът бе хлъзгав.

Най-сетне излязоха на равно. Тук тунелът се раздвояваше. Чилдер ги поведе по десния проход. Беше по-висок от първия, но много по-тесен и това затрудняваше преминаването. Стигнаха до кръгла зала. В другия ѝ край имаше стълбище, изсечено в скалата. Започнаха да се изкачват.

Стъпалата, стотина на брой, ги изведоха до проход. По дължината му имаше входиове към още над десет тунела. Без колебание Чилдер закрачи към един и влезе.

Озоваха се във висока, но тясна галерия. От двете ѝ страни имаше каменни издатини, стигащи до тавана. Бяха пълни с черепи. Имаше и кости. Бедрени кости, кости на ръце, ребра, всичко подредено грижливо и оформящо плътни жълто-бели стени. На всеки няколко крачки имаше цели скелети, изправени мирно, като стражи, пазещи дома на смъртта.

Ако стрелец пуснеше стрела от мястото, където стояха, едва ли щеше да стигне до другия край на галерията. Черепите и всевъзможните кости, всички несъмнено на орки, бяха хиляди. Дори по-вероятно стотици хиляди.

— Добре дошли в една от катакомбите на Акуриал — каза Чилдер с благоговеен трепет в гласа.

— От колко време е тук това? — попита Койла.

— Древно е — обясни Чилдер. — По-древно, отколкото можем да предполагаме. Някога, много отдавна, всички орки били поставяни в галерии като тази, когато дойдел краят им. Нашите предци спят тук от незапомнени времена.

— Човеците не знаят ли за това? — попита Джъп.

— Дори повечето орки не знаят. Поредната част от изгубеното ни наследство. Съпротивата го откри случайно, докато търсехме достъп към крепостта.

— Трябва да продължим — каза Страк.

Стъпките им заотекваха зловещо. Празните очни кухни на древните мъртви сякаш следяха стъпките им.

В края на галерията имаше друг проход и още тунели. Чилдер влезе в първия, до който стигнаха, и започна да брои, докато крачеше. Беше толкова нисък, че без усилие докосваха тавана. Внезапно тя спря и погледна нагоре.

— Тук е.

Светлината на факлите им показва бял кръст, отбелязан на тавана.

— Докъде сме, Спуррал? — попита Страк.

— Седемстотин и единайсет, седемстотин и дванайсет, седемстотин и...

— Да приключваме.

Даде знак на няколко бойци с кирки и лопати.

— Чакайте! — възкликна Джъп.

Обърнаха се и видяха, че е вдигнал високо ръце и е опрял длани в стената.

— Какво има? — попита намръщено Чилдер.

— Не тук — каза Джъп. — Нещо не е наред.

— За какво говориш?

Страк отиде до него.

— Какво усещаш, Джъп?

— Какво усеща ли? — попита Чилдер учудено.

— Това място не е добро — каза Джъп. — Има концентрация на... Не съм сигурен. Но не е добре да излизаме над тази точка. Горест има дейност. Злонамерена.

— Ще ми обясни ли някой какво става? — настоя Чилдер.

— Джъп има... — Страк замълча. — Чувствителен е към определени неща. Сигурен ли си, Джъп?

— Далновидството тук действа добре. По-чисто е, отколкото го познавах в... — хвърли поглед към Чилдер — на север. Повярвай ми, не бива да сме тук. Може ли да се преместим малко? Да намерим друго място?

— Да не си полудял? — кипна Чилдер.

Страк я изгледа твърдо.

— Щом Джъп казва, че е опасно да пробием оттук, по-добре да го послушаме. Той никога не греша в тези неща. Повярвай ми.

— Щом смяташ, че трябва да променим плана в последната минута заради твърдението на един...

— Осемстотин седемдесет и едно, осемстотин седемдесет и две... — зареди монотонно Спуррал и ги изгледа намръщено.

— Повярвай ни, Чилдер — каза Страк. — Или се отдръпни. Само че решавай веднага. Няма време.

— Богове, всички сте полудели — възкликна Чилдер. — Разработихме го толкова грижливо... — Вирна пръст към тавана. — Ако излезем оттук, ще сме зад една от пристройките, където шансът да ни видят е по-малък.

— Не може да излезем оттук. Заведи ни на друго място.

Тя се поколеба за частица от секундата, видя изписаната на лицето му решимост и въздъхна.

— Сигурно и аз съм се побъркала. — Погледна навътре в тунела. — Да видим...

— Побързай — подкани я Койла.

— Чакай да помисля!

Чилдер закрачи по тунела, загледана нагоре, сякаш се мъчеше да си спомни или да си представи какво има над тях. Другите заситниха зад нея. Тя спря, понечи да каже нещо, след това тръгна отново.

Тунелът беше задънен и почти бяха стигнали до края, когато Чилдер спря пак.

— Тук. Поне така мисля.

— Джъп? — попита Страк.

Джуджето опря длани в тавана и затвори очи. Времето затече бавно като ледник. Най-после Джъп отвори очи и кимна.

— Действайте! — заповяда Страк.

Няколко орки се втурнаха напред и нападаха тавана с кирки.

— Деветстотин тридесет и четири — зареди Спуррал, — деветстотин тридесет и пет...

— ... деветстотин тридесет и шест — отброи Уийм, — деветстотин тридесет и седем...

— Добре. — Брелан се обърна към Хаскеер и Даллог. — Пригответе каруците. — После попита Пепърдайн: — Наясно ли сме с разчета на времето?

Пепърдайн кимна.

— А стрелците?

— Чакаат заповедта ти.

— Добре. Заемете позиция.

Пепърдайн тръгна.

— Уийм? — каза Брелан.

— Деветстотин четиридесет и девет, деветстотин и петдесет...

Няколко десетки орки избутаха първата каруца на билото на хълма. Втората и третата чакаха реда си. От двете страни на пътя отряди стрелци от съпротивата гледаха към Брелан.

Петнайсетина тежковъоръжени орки се качиха на първата каруца.

Брелан отново погледна към Уийм.

— Деветстотин седемдесет и две, деветстотин седемдесет и...

По-надолу на склона Хаскеер събра петдесетината воители, чиято работа бе да осигурят двигателната сила и след това да се влеят в пешата атака. Методът му като че ли включваше най-вече бой по гърбовете им с плоското на меча и купища ругатни.

— Уийм — повтори Брелан.

— Деветстотин осемдесет и девет, деветстотин и деветдесет...

— По-високо! Да те чуват всички!

— Деветстотин деветдесет и едно, деветстотин деветдесет и две...

Брелан извади меча си и го вдигна високо. Усещаше погледите на всички върху себе си.

— ... деветстотин деветдесет и четири, деветстотин деветдесет и пет...

Всички бутаци приклекнаха за по-добра опора. Стрелците в ниското опънаха лъковете.

— Деветстотин деветдесет и седем, деветстотин деветдесет и осем... — гласът на Уийм стана напрегнат, — деветстотин деветдесет и девет... *хиляда!*

Мечът на Брелан решително посече надолу.

Стрелците пуснаха тетивите. Стрелите полетяха към бойниците на крепостта. Западаха стражи.

Бутащите изтласкаха първата каруца до билото и през него. Тя затрополи по наклона и я пуснаха. Брелан се хвана за ритлата и скочи вътре. Каруцата набра скорост и заподскача по разровения път. Брелан и един от членовете на съпротивата се вкопчиха в кормилния лост.

Орките стрелци продължаваха да засипват бойниците с дъжд от стрели. Но гарнизонът започна да отвърща на огъня и покрай връхлитащата с тропот каруца зазвънтяха стрели.

Уийм изтича до втората каруца и попита развълнувано Пепърдайн:

— Мислиш ли, че ще успеят?

— Ако първата не успее, имаме още две. Хайде, бягай си на мястото.

Уийм се качи при Даллог на третата каруца.

Каруцата на Брелан напредваше с бързината на препускащ кон и продължаваше да набира скорост. Вече беше на половината път до целта и се засилваше все повече. Брелан се съмняваше, че ще могат да я насочат точно, ако се отклони.

Избутаха втората каруца на върха на хълма, екипажът се качи и Пепърдайн и Бохсе хванаха кормилния лост. Бутащите се струпаха отзад, готови да ги тласнат надолу.

— Стой! — задържа ги Пепърдайн. — Изчакай!

Когато екипът на Брелан започна спускането, крепостта приличаше на детска играчка. Сега изпълваше целия им свят. Можеха да различат грубата повърхност на каменния зид, лицата на защитниците по бойниците. Стрелите се засипаха като дъжд върху вдигнатите щитове на орките.

Пътят се изравни и колата се разтърси жестоко, но инерцията не намаля. Без да променя посоката си, каруцата профуча с трясък в сянката на стената. Защитниците започнаха да хвърлят копия и камъни.

Право пред тях се извисиха крилата на портата.

— Дръж се! — изрева Брелан.

Страк не видя нищо освен синьо небе.

Надигна се предпазливо и подаде глава през отвора. Огледа се бързо и се спусна долу.

— Трябва да действаме бързо. След мен.

И се изкатери навън.

Изходът беше близо до задната стена на укреплението, портите бяха оттатък плаца. На един хвърлей имаше няколко каменни сгради. Страк видя хора по бойниците, но доколкото можеше да прецени, никой не го беше забелязал.

Другите заизлизаха от дупката и Страк ги насочи към укритието на една от пристройките.

Когато излезе Чилдер, я дръпна настрани и попита:

— Къде щяхме да сме, ако се придържахме към плана?

Тя си пое дъх, огледа се и посочи една голяма сграда на стотина крачки от тях. Беше груба и с малко прозорци, най-вероятно войнишка спалня.

— От другата страна на онова там.

Страк я отпрати при другите, изчака да излезе и последният от групата, без да откъсва очи от спалното, и забърза след него.

— Та какво избегнахме все пак? — попита Чилдер недоверчиво, когато всички се събраха.

— Каквото и да е, зад спалното е — отвърна Страк.

Прекъсна ги шум и двамата погледнаха към плаца. Към портите тичаха десетки войници.

— Видели са Брелан — каза Страк.

Койла извади меча си.

— Да нападаме.

— Не ми харесва онова да е зад гърба ни. — Страк кимна към спалното.

— Какво да правим тогава?

— Разделяме се — бързо реши той. — Ти взимаш Лисиците, ние с Джъп другите.

Койла извади монета.

— Избирай. — Метна я във въздуха.

— Ези.

Тя улови монетата и я плесна в дланта си.

— Ези. Какво искаш?

— Вие поемате портата.

Койла даде знак на Чилдер, Спуррал и другите женски и те забързаха след нея.

Страк, Джъп и останалите затичаха към казармената постройка.

За Страк беше чудо, че никой на стената все още не ги беше забелязал. Но изглежда, всички се бяха съсредоточили върху онова, което ставаше извън укреплението.

Той нареди на двама от стрелците да останат и пазят, даде знак на другите да изчакат, а двамата с Джъп се промъкнаха до ъгъла и надникнаха. На двайсет-трийсет крачки от тях, в широкото пространство между казармата и крепостната стена, имаше голяма група войници. Стояха мълчаливо в широк кръг, с извадени оръжия и забили погледи в земята.

— Посрещачите ни — прошепна Страк.

— Но как са разбрали? — попита Джъп.

— Уместен въпрос.

Отдръпнаха се тихо и се върнаха при другите.

С жестове и шепот Страк обясни какво става. След това раздели силите си на две. Половината, водени от Джъп, отпрати към единия край на казармата. Другата половина взе със себе си към другия край. Един орк се задържа в средата, готов да подаде сигнал, щом се озоват на позиция.

След секунди се изсипаха иззад ъглите на сградата и нападнаха от двете страни оставените в засада войници.

Лисиците бяха пробягали половината път до портата, когато ги забелязаха.

Срещу тях връхлетяха войници. От бойниците полетяха стрели.

Койла, Спуррал и Чилдер бяха в авангарда. Тридесет женски с крясъци връхлетяха върху войниците, сечаха с острата стомана като рояк жадни за кръв харпии. Плацът закипя от десетки двубои на живот и смърт. Още войници се втурнаха да се влеят във вихъра.

Последва оглушителен трясък. Крилата на портата се отметнаха навътре и премазаха защитниците от двете страни, щом връхлитащата каруца на Брелан нахлу в укреплението. Заора през бягащите в паника войници, трошеше кости и подскачаше върху нападалите тела.

Изтрополи през плаца, човеците бягаха от пътя ѝ. Помете ъгъла на някакъв склад, но продължи напред, макар и да забави скорост. Най-

сетне се натресе в една сграда и спря.

Орките наскачаха с бойни викове, за да се влеят в боя.

И тогава започна истинската касапница.

27.

— Сега! — изрева Пепърдайн.

Двамата с Бохсе се вкопчиха в кормилния лост. Зад тях атакуващата група орки се хванаха здраво кой за каквото намери. Бутачите изтикаха каруцата през ръба и я засилиха надолу по пътя.

Пепърдайн виждаше ясно разбитата порта на крепостта и че по стената има повече защитници отпреди. Стрелците орки отпратиха нов залп, човечите с лъкове от стената им отвърнаха.

— Елементът на изненада го изчерпахме — извика Пепърдайн. Косата му плющеше на вятъра. — Нашето ще е по-грубо от возенето на Брелан.

Бохсе кимна навъсено.

Пепърдайн присви очи към крепостта и добави:

— Какво ли става вътре, по дяволите?

Страк и отрядът му бяха превърнали пространството зад казармения блок в капан. Сега той стана кървава баня.

Хората превъзхождаха орките две към едно. Групата на Страк имаше предимството, че напада от засада оставените в засада, плюс оркската воинска ярост. Но след като нямаше накъде да избягат, хората се биеха с не по-малка стръв.

Джъп имаше чувството, че потокът глави за чупене и ребра за трошене е несекващ. Примири се и продължи да върти ловко кривака, въпреки че стилът му донякъде бе затруднен от това, че трябва да се бие толкова на тясно. Все пак се справяше, а и ниският му ръст му помагаше. Той удряше ниско, в долните крайници, и гледаше да събори противниците си. След това вече ставаха много по-удобни за смъртоносни удари или за бързи забивания с тънката кама, вързана за китката му.

В близък бой Страк предпочиташе съчетанието меч и нож. Когато един едър войник се извиси над него, той замахна с ножа и го

порази в гърдите. След това го използва, както касапин използва кука, и дръпна човека напред към острието на меча. Мъжът едва беше паднал, когато друг зае мястото му. Страк свали и него с удар във врата.

Останалите орки се трудеха също толкова усърдно — изливаха омразата си към потисниците, жънеха по пътя си раздрана плът и отсечени крайници. Броят на убитите и ранените бързо растеше. Оцелелите войници отстъпиха и се скупчиха за последен отпор, опрели гърбове в стената. Войните на Страк настъпиха.

На плаца боят се вихреше на много по-широко пространство. Орките на Брелан се съединиха с Лисиците. Половината от тях бяха с лъкове и започнаха да обстрелват войниците по стените. Останалите се вляха в общия бой.

Койла се сражаваше с млад офицер, чиито умения на фехтовач надвишаваха тези на всеки друг човек, с когото ѝ се бе случило да се срази в Акуриал. Бавенето беше последното, което ѝ трябваше, и тя вложи цялата си сила и воинските си умения, за да приключи бързо с него. Но беше затруднена от нюха му да предугажда и отбива всеки удар, който се опиташе да му нанесе.

Похаби ценни секунди в забиване, финтиране, въртене и отбягване, преди нетърпението ѝ да прерасне в гняв. Забравила за всякаква предпазливост, тя заложи на бруталната мощ. Преодоля защитата на човека с дивашки удари и преди той да успее да върне гарда си, плоското на меча ѝ се стовари с все сила върху десницата му. Наградата ѝ беше силен пукот — костта се счупи. Офицерът изрева, изпусна оръжието си и Койла мигновено скочи и го посече под ребрата. Вътрешните му органи се изсипаха и той рухна в кръв на земята.

Койла се озова рамо до рамо с Брелан.

— Къде е Страк? — извика той.

— Бяха ни подготвили засада. Оправя се с нея.

Той я изгледа стъписано.

— Но как...

— По-късно, Брелан, по-късно!

Връхлетяха срещу нови противници.

След няколко мига Койла забеляза, че Брелан се е доближил до Чилдер. Близнаците се биеха в свършен синхрон.

Спуррал беше изоставила обичайния си кривак и бе избрала да се въоръжи с два дълги ножа. Другото и оръжие беше объркването на хората, щом видеха пред себе си джудже. Нещо повече — женско джудже. Неверието означава мигновено колебание, от което тя се възползваше с радост, и не един озадачен противник плати с живота си.

Озовала се срещу двама войници, не толкова впечатлени от различието ѝ, тя заби едновременно двете остриета в коремите им, бързо се завъртя, за да избегне един връхлитащ копиеносец, препъна го и двата ножа се врязаха в гърба му. Воинът, озовал се на мястото му, залитна назад, стиснал се за разпраното гърло.

Койла се появи до нея.

— Забравяме портите!

— Какво правим?

— След мен!

Двете заобиколиха полесражението, като събраха по пътя си колкото може от Лисиците. С шест или седем по петите затичаха към портите. Това привлече вниманието на човеците по бойниците и те почнаха да стрелят по тичащите женски.

Бяха преодолели едва десет крачки, когато една от Лисиците бе поразена в окоето. Издъхна още преди да падне.

— Проклятие! — изрева Койла.

— Вижте! — възкликна Спуррал и посочи с единия си нож.

От войнишките спални се изсипа тълпа войници и затича да ги пресрещне.

Лисиците спряха. С кипящата битка зад гърба им, войниците при портите отпред и новата заплаха нямаха голям избор.

Току-що излезлите войници атакуваха и една от Лисиците нададе пронизителен писък — в гърдите ѝ се беше забило копие. Тя залитна, смъкна се на колене и рухна на земята.

След миг падна и друга, поразена от жесток удар в главата. Трета понесе рана, която почти отсече ръката ѝ с меч.

— Става лошо! — изрева Спуррал. — Трябва ни подкрепление!

Откъм портата се разнесе грохот. Войници западаха като посечени стръкове, щом каруцата на Пепърдайн заора през тях. Попъргавите заотскачаха настрани. Някъде по средата на плаца Пепърдайн удари спирачката, каруцата се хлъзна, едва не се прекатури

и закова на място. Но екипажът ѝ не беше невредим — един беше загинал от стрелите на защитниците, други двама бяха ранени. Останалите наскачаха долу и се включиха в боя.

— Май го получихме — каза Койла.

От върха на хълма потегляше третата каруца.

Даллог и един навъсен член на съпротивата държаха кормилния лост. Уийм беше отзад с останалите.

Даллог се обърна и подвикна:

— Пригответе се, ще друсам много. Дръжте се здраво. — Каза го по-скоро за Уийм, отколкото за седящите с него корави бойци.

Младежът кимна вяло, беше пребледнял.

Хаскеер и останалите тласнаха каруцата надолу и затичаха след нея.

Групата на Страк, която трябваше да се справи с оставените в засада зад казармата, беше в неведение за по-голямата картина. Но след като бързо и брутално се разправиха с човеците, задачата им тук беше свършена.

— Достатъчно време пропиляхме тук — каза Страк и издърпа меч си от безжизнената гръд на един войник.

— Ами хайде при другите тогава! — отвърна с почти ликуващ тон Джъп.

Затичаха към плаца.

Сцената, която ги посрещна, не беше много далече от пълната анархия. Нямахше очертани бойни линии, само кипяща гмеж от сражаващи се орки и човеци.

— Накъде, Страк? — попита припряно Джъп, докато оглеждаше суматохата.

— На Койла май няма да ѝ е излишна малко помощ. — Страк посочи към разбитите порти.

— Бива.

Страк бързо строи отряда си в клин и го поведе през полесражението. Прекосиха плаца по най-простия начин, като

избиваха всички хора, които им се изпрече на пътя. Щом стигнаха до групата на Койла, клинът се разпадна и разцепи на единични схватки.

— Крайно време беше! — подхвърли Койла.

— Бяхме малко заети — отвърна й Страк, докато отбиваше меча на един войник.

— Ей, вижте! — изрева Джъп.

През зева на мястото на доскорошната порта видяха връхлитащата към крепостта трета каруца.

Беше подложена на тежко изпитание. Стрелите я засипваха непрекъснато. Оркските стрелци, част от сухопътната сила, бягаща след фургона, бяха вдигнали щитовете си над главите, за да се предпазят от несекващия им дъжд, и никой не отвърщаше на огъня.

Даллог и помощникът му нямаха щитове, а само шлемове и плетени ризници. Това се оказа фатално. Една стрела се заби във врата на помощника, той падна тежко върху кормилния лост, преобърна се и рухна долу. Каруцата зави рязко надясно и излезе от пътя, въпреки че Даллог се бореше с всички сили да я удържи.

Един-двама от орките отзад успяха да скочат. Останалите се държаха здраво. Каруцата набираше скорост. Даллог се опита да натисне спирачката, но лостът се счупи в ръцете му.

Каруцата продължи още надясно, подскачаше по неравната земя. Профуча на хвърлей копие от стената на укреплението, все по-бързо. Стрелите продължаваха да се сипят върху тях.

Даллог извика нещо, но думите му не можеше да се чуят. Уийм изпищя.

А след това каруцата полетя надолу от стръмнината.

Рота войници се беше промъкнала скришом до редицата порутени сгради в подножието на стръмнината. Тъкмо разбиваха вратите и със запалени фенери в ръце нахлуваха вътре, за да започнат претърсването.

Каруцата с ревящите орки в нея излетя от ръба над тях и като огромна птица, метната от прашка на великан, се натресе през покрива на една от постройките. Тя рухна с оглушителен грохот.

Съседните паянтови постройки се разклатиха и като редица от карти за игра, пометена от ръката на палаво дете, западаха една в

друга. Стените се огъваха и рухваха. Покривите хлътваха. Пушек и огън изригнаха от развалините — фенерите и факлите на войниците палеха десетки пожари.

Трусът се чу чак горе, надмогнал шумотевицата на битката.

— Шибаните стрелци! — изрева Койла.

Страк кимна.

— Това е следващата ни цел.

Групата на Хаскеер нахлу през портите. Стрелците й моментално се заеха с мъжете с лъкове по бойниците. Другите се вляха в боя по плаца, поведени от Хаскеер.

Страк мярна Пепърдайн, остави Койла да събере Лисиците и тръгна към него.

— Какво ще кажеш за една задачка, човеко?

— Каква?

— Да прочистим бойниците.

Пепърдайн погледна към стената. Горе имаше поне трийсет стрелци.

— Става.

— Не можем да заделим много бойци обаче.

— Казах: става.

— Добре. — Страк плесна с ръце. — Хаскеер! Хаскеер!!! — Привлече вниманието на стотника и му махна да се приближи.

Хаскеер посече пътьом един войник, колкото да не губи форма.

— Какво?

— Качваме се на стената.

— Добре. Кучи синове.

— Не можем да отделим повече от шест души. Вземи трима. От старите Върколаци.

Хаскеер сбърчи чело.

— Така ставаме пет.

— И той идва. — Страк кимна към Пепърдайн.

Хаскеер се намръщи, но не отвърна нищо.

— Стрелците да ни прикриват. *Хайде!*

Стотникът отново се вряза в мелето.

— Откъде ще се качим? — попита Пепърдайн.

Страк посочи едно каменно стълбище, долепено до външната стена на крепостта. Водеше право до бойниците.

— Оттам.

— Открити ще сме малко, а?

— Да виждаш друг път?

Пепърдайн поклати глава.

Хаскеер се върна с Проок, Зода и Финдже. Всички бяха оплискани с кръв.

— Готови ли сме? — попита Страк.

— Стрелците почват, щом стигнем до стълбището — увери го Хаскеер.

— Добре. Да тръгваме.

В подножието на стълбището имаше двама стрелци. Щом видяха завтеклия се към тях човек с петима орки, се поколебаха, но само за миг, и стреляха. Бойците на Страк залегнаха в прахта и стрелите изсвистяха над тях.

Хаскеер скочи пръв, затича към двамата с лъковете и метна брадвата си. Тя удари единия и го повали. Другият вече беше изпънал лъка си и се целеше право в стотника. Стрела със запален връх профуча покрай Хаскеер и се заби в гърдите на човека. Той падна с вик и елекът му пламна.

— Браво на стрелеца — подхвърли Пепърдайн.

Затичаха отново. Когато доближиха стъпалата, оркските стрелци пуснаха прикриващия залп — стрелите бяха насмолени и запалени. Един от човеците се изгърколи надолу по стъпалата с две горящи стрели, забити в гърба.

Бързо се закатериха. Повечето стрелци се бяха съсредоточили върху битката долу, но неколцина от най-близките се обърнаха да се защитят. Нямаше време да вдигат лъковете, затова посегнаха за мечовете си. Отрядът на Страк се нахвърли върху тях и след кратка яростна схватка съпротивата им бе пресечена.

Страк знаеше, че мъжете с лъкове по-натам по стената са най-опасните, колкото и да ги ангажираха оркските стрелци отдолу. За разлика от избитите току-що, те бяха на достатъчно разстояние, за да поразят групата му със стрели.

— Трябва да се доближим до тях. Финдже, Зода, Проок: вземете лъковете на човеците и ни прикривайте.

Тримата взеха лъковете и стрелите на убитите човеци, а Страк, Хаскеер и Пепърдайн продължиха напред.

Първият сблъсък бе с двама от стражите по стената, които видяха настъпващите и се втурнаха да ги спрат. Страк и Пепърдайн ги пресрещнаха, а Хаскеер продължи напред и връхлетя върху един стрелец, който тъкмо опъваше лъка си. Събори го и заблъска главата му в стената, докато не му пръсна мозъка. Страк и Пепърдайн бързо довършиха двамата стражи и го догониха. Продължиха напред на бегом.

Четирима-петима стрелци се обърнаха към тях, но късно — Пепърдайн, Страк и Хаскеер вече връхлитаха. Кървавата разправа с мечове, юмруци и ботуши остави четиримата проснати на пътеката, а един полетя надолу към плаца.

Проок изрева предупредително зад гърба им и те залегнаха. Три стрели изсвистяха над тях и повалиха трима бързо приближаващи се човеци. Страк, Хаскеер и Пепърдайн скочиха и пак затичаха напред.

Със следващите двама не им се отвори работа — и те паднаха от огнените стрели на орките долу.

Десет крачки по-нататък шестима защитници задръстиха пътя им. Хаскеер разпра гръкляна на първия, дръзнал да се доближи до меча му. Пепърдайн прониза гърдите на втория. Страк прегази третия след дивашко забиване, след което продължи и изкорми четвъртия. Пепърдайн изкорми петия, докато Хаскеер посичаше врата на шестия.

Нямаше пауза, преди да налетят на следващата група. И така продължи, с несекваща като че ли кавалкада от човешка плът, която трябваше да се прониже, посече и разчисти.

Накрая стояха останали без дъх и обкръжени от купчини трупове.

Хаскеер беше наградил последния останал защитник с намерението да го запокити от бойниците, но изведнъж спря, загубил сякаш интерес към нещастника, и небрежно го пусна на плочите.

— Какво става там долу?

Страк отиде при него и погледна.

Видя рухналите съборетини, пламъците, заиграли над тях, и валмата дим. Но онова, което наистина привлече вниманието му, бяха десетките войници, трупащи се около развалините. Какво правеха там?

— Влизат в тунела! — възкликна той.

— Вижете! — извика Пепърдайн. Стоеше от другата страна на парапета, зяпнал към боя в двора на крепостта.

Страк и Хаскеер притичаха при него. От лабиринта пристройки извираха множество войници и се втурваха към плаца.

— Изработили са ни — изръмжа Хаскеер.

— Поне сто са — прецени Пепърдайн. — Страк, не можем...

— Виждам. Хайде!

Изтичаха при другите трима и всички бързо се спуснаха по стъпалата.

Боят продължаваше да се вихри. Страк потърси с поглед Койла и тръгна към нея. Изрева:

— Има...

— Виждаме ги!

Първите от подкреплението вече се исипваха на плаца и принуждаваха орките да отстъпят. Брелан дотича задъхан.

— Вижте кой е с тях! — И посочи.

— Кой е този? — попита Страк.

— Капъл Хачър. Самият главнокомандващ.

— Това не е случайно — заяви Хаскеер. — Наистина са ни изработили.

— Не можем да издържим срещу толкова много — каза Койла.

— Не можем — съгласи се с горчивина Страк. — Хаскеер, дай сигнал за оттегляне.

Стотникът извади извития рог от колана си и го наду.

Щом острият звук прокънтя във въздуха, Страк изрева:

— Оттегляй се! Отстъпвай!

28.

Пронизителният настойчив тон на рога запали искрата на отстъплението.

Орките започнаха да се оттеглят към портата. Повечето поне. Неколцина не успяха да се измъкнат от многократно превъзхождащия ги враг и неизбежната смърт. Други лежаха ранени или застрашени от плен и предпочетоха да обърнат оръжията срещу себе си, вместо да паднат в ръцете на врага. Успелите да се откопчат от схватките бяха притиснати жестоко и по плаца се завързаха ариергардни боеве.

Отстъпващите Върколаци, членове на съпротивата и Лисици се струпяха при портата, подканяха бавещите се и стреляха по настъпващите човеци.

— Онзи там не е ли от кераганците? — възкликна Койла и посочи.

Страк кимна.

— Да. Игнар.

— Той е в беда, Страк.

Младият боец почти се беше измъкнал от боя, но група войници го догонваше.

— Влизам — заяви Страк.

— С теб съм — отвърна Койла.

— И аз — заяви Пепърдайн.

Със Страк в челото, тримата се завтекоха към тълпата.

Игнар се биеше с двама. Отстъпваше и беше ранен. Кръв бликаше от няколкото му рани и най-вече от широкия прорез през гърдите. Единственото, което успяваше, бе да се предпази от нападателите си. Когато Страк се приближи, младежът падна на колене. Един от войниците вдигна меча си, за да нанесе убийствения удар.

Мощният удар на Страк почти отсече дясната ръка на човека. Той изкрещя и залитна назад. Страк бързо се извъртя, за да посрещне връхлитащия му другар, и заби меча си в корема му.

Игнар беше паднал. Страк пристъпи до него и видя, че е на ръба на съзнанието.

— Много е зле — заяви Койла. — Много кръв е загубил.

— Ще го измъкнем — каза Страк.

Двамата с Пепърдайн повлякоха Игнар към портата, Койла им пазеше гърба. Оркските стрелци откриха прикриващ огън.

Сложиха Игнар да легне, някой подложи под главата му сгънат елек. Момчето изглеждаше в безсъзнание.

Страк леко го плесна по бледите страни.

— Игнар. Игнар!

Очите на младия орк трепнаха и се отвориха.

— Дръж. — Койла подаде на Страк манерка с вода.

— С такава рана не бива да пие — подхвърли Пепърдайн.

— Вече е все едно — отвърна му Страк и навлажни устните на Игнар с няколко капки вода.

Игнар понечи да заговори. Страк го остави да отпие глътка. Момчето се закашля и промълви нещо. Страк се наведе над него.

— Аз... съжалявам — прошепна Игнар.

— Няма за какво — отвърна Страк. — Сражава се добре и умираш като Върколак.

По устните на Игнар пробяга лека усмивка. Очите му се затвориха за сетен път.

— Проклятие — изсъска Койла.

— Не можем да се бавим повече тук — каза Пепърдайн.

— Да тръгваме — заповяда Страк и се изправи.

— Имаме наши другари вътре — възрази Брелан. — Не можем да ги оставим.

— Понасяме загуби — отвърна Страк и погледна към мъртвия Игнар. — Това е част от цената. Задържим ли се още тук, ще изгубим повече.

— Или всички — поправи го Койла и посочи плътната маса войници от другата страна на плаца. Надвишаваха орките многократно и се престорояваха за атака. — Трябва да тръгваме. Веднага.

Брелан кимна с неохота.

Страк се обърна към Койла и Джъп.

— Всички знаят къде е сборното място. Всички ранени и бавещи се по пътя се оставят. Всеки орк се спасява поединично.

Те тръгнаха да предадат заповедта.

Страк погледна Пепърдайн.

— Готови ли сме за оттегляне, човеко?

— Само дай сигнал.

Страк махна на Хаскеер и стотникът отново наду рога. Орките стрелци пуснаха последния залп.

Отстъплението започна.

Изсипаха се през портите. Смъкваха излишното снаряжение и дори оръжие и тичаха с всички сили.

Опашката на колоната едва се беше измъкнала от района на укреплението, когато първите войници хукнаха след тях. Оркските стрели забавиха настъплението им.

— Прецакани сме, ако имат конница — подхвърли Койла, която тичаше до Джъп.

— Права си — отвърна джуджето задъхано. — Значи просто тичай по-бързо.

Ездаци не се появиха. Но от крепостта извираха още войници и се впускаха в гонитбата.

Орките прехвърлиха едно възвишение и се спуснаха на бегом към равнината. Тичаха към малка горичка на един хвърлей напред.

Пепърдайн, до Страк в челото на колоната, погледна през рамо и каза:

— Май не е целият гарнизон. Много по-малко са.

— Добре — отвърна Страк. — Тичай сега.

— Но защо не излизат повече да ни гонят?

Страк сви рамене и затича по-бързо.

Стигнаха до дърветата и продължиха през тях. Излязоха на първата от няколко ливади, после се запровираха през някакви храсти. Следваше нова ивица открито пасище и няколко горички отсреща.

Хората продължаваха да ги преследват.

— Мислиш ли, че ще успеем да ги надбягаме? — попита Джъп.

— Няма ли да си пестиш дъха? — отвърна Койла.

— Не остана много за пестене. Колко далече е още?

— Мисля, че вече сме близо. Скоро трябва да видим дървета. Зад тях е.

— Внимавай! — предупреди Страк, щом приближиха дърветата. — Мястото е добро за засада. Вече имахме достатъчно засади за един ден.

Пепърдайн пак погледна назад и каза:

— Вече изобщо не ги виждам. Може би са се отказали от преследването.

— Или заобикалят, за да ни причакат отпред. Хайде. И си отваряйте очите.

Дружината започна да се промъква през леса, толкова нащрек и толкова тихо, колкото бе възможно за над сто припряно отстъпващи воители. Когато навлязоха още по-навътре, пъстрата слънчева светлина отстъпи на хладен сумрак под гъстия покров на листата. Обгърна ги тишина, нарушавана само от приглушените им стъпки.

След десетина минути чува още нещо — шума на реката. Бяха стигнали до целта си.

Реката беше широка и бърза. Течеше с грохот и хвърляше пръски бяла пяна, завихрена около полупотопените камъни. На отсрещния ѝ бряг гората продължаваше, а зад нея едва се виждаха върховете на зелени хълмове.

Брелан събра длани пред устата си и подаде уречения сигнал — подражание на тънък птичи зов. По-надолу по брега пет-шест от съмишлениците му се показаха от укритията си.

— Не питайте — каза им Брелан, щом се приближиха, предвидил въпросите им как е минал набегът. Но пък изражението му издаваше всичко, което искаха да разберат.

— Нямаме време за губене — каза Страк.

Бойците от съпротивата ги заведоха до десет скрити в храстите сала. Бяха груби, но здрави, от дебели стволлове, стегнати един за друг и запечатани със смола. Имаха груби кормилни весла и от трите други страни — парапети от опънати въжета.

Докато ги влачеха към водата, Койла отиде при Страк.

— Жалко, че ги няма Даллог и Уийм да видят това.

— И Игнар, и всички други, които изгубихме заради тази измама днес — отвърна той.

— Смяташ, че *наистина* е предателство?

— Не ни чакаха случайно.

— Това означава, че някой от съпротивата...

— При такава голяма акция няма начин да не изтече нещо.
— Но малцина знаеха всичко. За катакомбите например.
— Там долу имаше хора.
— Какво?
— От стената видях войници под скалите. Според мен влизаха в тунела. Каруцата на Уийм и Даллог ги спря.
Койла се усмихна.
— Значи все пак са свършили нещо. — Отново стана сериозна.
— Но щом хората са знаели за катакомбите...
— Има шпионин високо в средите на съпротивата? Може би.
— Ако е така, сме я загазили, Страк.
— Точно сега нищо не можем да направим по въпроса. Трябва да...
Прекъснаха ги викове. Покрай брега към тях се приближаваха още орки.
Бяха петнайсетина, изподраскани и насинени, но живи. Водеха ги Даллог и Уийм.
— Как успяхте... — почна Пепърдайн.
Даллог се ухили.
— Просто късмет.
Койла стисна Уийм за ръката.
— Мислехме, че сме ви изгубили.
— И ние — отвърна плахо младокът.
Страк си проби път с лакти.
— Не мислех, че ще ви видя повече, десетник. Бяхме ви отписали.
— Имахме късмет — отвърна Даллог. — Съборетините смекчиха удара. Не изгубихме нито един.
— Имаше войници — извика Уийм с тънкия си гласец. — Разбрахте ли, че имаше войници долу...
— Да — рече Страк. — Разбрахме.
— Беше малко стъписващо за тях — докладва не без задоволство Даллог.
— И щастливо за нас. Щяха да ни спипат в засада, ако бяхме тръгнали през катакомбите. Или да излязат зад гърба ни в крепостта.
— Но щом знаят за тунела, какво пречи да знаят и за този маршрут за оттегляне?

— Още една причина да се махаме оттук, и то бързо.

Даллог огледа струпалите се около тях орки.

— Не виждам Игнар.

— Той не успя.

Лицето на десетника помръкна.

Уийм гледаше стъписано.

— Умря като истински орк — добави Страк.

— Това поне е утеха — отвърна Даллог. — Но обещах, че ще държа младите под око.

— Аз също.

Даллог кимна. Помълча за секунда, след което добави:

— Но набегът беше успех, нали?

Всички замълчаха. Пепърдайн отрони:

— Виж, това е спорно.

— Да тръгваме — отсече Страк.

Върколаци, Лисици и членове на съпротивата се качиха кой където намери. Страк, Джъп и Спуррал се озоваха на един и същи сал. Хаскеер и Койла бяха заедно на друг; Чилдер и Брелан на трети; Пепърдайн, Даллог и Уийм — на четвърти.

Силното течение ги награби веднага, заподхвърля ги като коркови тапи и ги повлече към средата на реката.

Сушата бързо се понесе назад. Листати дървета и тучни пасища. Блеснало за миг пред очите им заливче, обкръжено от нефритенозелени хълмове. Поля със стада овце и стъписани пастири. Далечни синкави скали, искрящи на светлината на слънцето.

Реката зави и стана по-широка и по-бърза.

— Ей! — извика внезапно Спуррал.

— Какво? — ревна Страк.

— Вижте! — Тя посочи назад.

Страк примижа заради пръските пяна и успя да различи някакви бели петна. Вгледа се и разбра, че са платна. Платна на цяла армада лодки, които излизаха от завоя зад тях.

Забелязаха ги и от другите салове.

Койла се обърна към Хаскеер и рече:

— Вече е ясно накъде изчезнаха.

— Кучите синове знаят всеки наш ход.

— Сигурно имат шпионин...

— Само да ми падне в ръцете... — изръмжа Хаскеер.

— Имаме по-спешни проблеми. Дръж се!

Даллог, Уийм и Пепърдайн брояха преследващите ги лодки.

— Двайсет и една — каза Даллог.

— Двайсет и две — поправи го Уийм. — Пропуснал си една.

— Бройката не е важна — прекъсна ги изнервено Пепърдайн. —

Важното е да им избягаме.

— Приближават ни! — извика Уийм.

Салът на Брелан и Чилдер беше последен. Преследващите ги лодки вече бяха достатъчно близо, за да видят кой стои на носа на най-предната.

— Той е, да — потвърди Брелан, заслони очите си с длан. — Капъл Хачър.

— Не е случайност, че е тук — прецени Чилдер. — Всичко това мирише, братле.

Реката продължи с криволичене миля-две, извивките и завоите забавяха скоростта им и орките загребах с веслата. Лодките след тях бяха с платна и започнаха да съкращават разстоянието. Дори когато реката отново се изпъна и потече по-бързо, те продължиха да се приближават и скоро първите се озоваха на хвърлей стрела зад орките.

Стрели забръмчаха над главите на орките и оркските стрелци също опънаха лъковете. Стрелбата от клатещите се салове, а и от лодките също, беше неточна, но имаше и поражения. Случайно или с майсторство, но двама орки бяха улучени. Единият падна през борда и го изгубиха. Вторият рухна ранен в ръцете на другарите си. Един човек също плати с живота си, поразен от стрела в гърдите. Друг беше ранен и го издърпаха някъде назад.

Лодките се приближаваха все повече, но саловите имаха малко предимство — нямаха платна, които да зависят от вятъра, и това им даваше малко повече свобода за маневри. Кое то пък задържаше повечето лодки на разстояние, макар че някои се доближиха достатъчно за влизане в бой. Полетяха копия. Стрели, метателни ножове и камъни от прашки задрънчаха по вдигнатите щитове от двете страни.

Скоростта на течението затрудняваше опитите на лодките да се врежат в таран. Вместо това те се опитваха да минат покрай саловите и

да ги нападнат отстрани. Други пък полагаха всички усилия да задминат саловете и да преградят пътя им.

Така двете малки флоти си играеха на котка и мишка по реката. Нападаха и се отдръпваха, подскачаха и извиваха, обстрелваха се и мятаха оръжия.

А после в реката настъпи рязка промяна. Тя потече още по-бързо, а някъде напред сякаш изчезваше сред облак пара. До ушите им стигна далечно дълбоко ръмжене.

— Какво е това, по дяволите? — извика Джъп.

— Трябва да са водопадите — обясни Страк.

— И какво ще правим? — попита Спуррал малко притеснено.

— Брелан трябва да го е измислил. Надявам се де. Просто бъдете готови и се дръжете здраво.

Всички кормчии на саловете бяха членове на съпротивата, обяснено им беше какво да правят и кога и те завиха малко по-близо до левия бряг и зачакаха сигнал.

Ревът на водата се засили, мъгливият облак се извиси. Няколко лодки се бяха изравнили с оркските салове.

На брега, опасно близо до ръба на оглушителния водопад, се издигаха няколко стари дървета. Бяха по-високи от околните. От върха на най-високото проблесна лъч светлина. Блясъкът се повтори няколко пъти — явно някой техен съмишленик даваше сигнал с огледало.

Всички салове рязко завиха към брега. Орките се стегнаха. В същия миг скритите на брега стрелци, някои — качени по дърветата, засипаха лодките на хората със стрели.

Добре подбраното място беше плитко и повечето салове просто заораха в тинята и спряха. Орките наскачаха от тях и загазиха към брега. Няколко сала обаче се оказаха затруднени да стигнат до плиткото, така че хвърлиха железни котви и задърпаха въжета с всички сили.

Внезапността на този ход обърка хората, макар че те трябваше да са се досетили, че орките не се канят да се хвърлят през водопада. Много от лодките се опитаха да повторят маневрата и да спрат в плитчините, но понеже газеха по-дълбоко, заораха в дъното много по-далече от брега и бойците им трябваше да се справят с неприятната задача да надделеят бързото течение.

Други лодки се опитаха да закотвят в самото течение, но без полза — силата му повлече котвите и лодките се заплъзгаха към водопада. Някои се опитаха да обърнат. През цялото време стрелите се сипеха като дъжд.

Една загубила всякакъв контрол лодка бавно се завъртя в кипналия бързей. Човеците наскачаха от борда ѝ, но реката ги задържа в обятията си толкова здраво, колкото и нея. Лодка и хора, като черни точки в бялата пяна, се понесоха към водопада. За секунда лодката се люшна, после сякаш подскочи, преди да полети надолу и да изчезне от поглед.

Последните орки се изсипаха на брега и хукнаха през дърветата. Човеците, успели да се доберат до плиткото, бяха посрещнати с порой стрели, който ги спря.

Съпротивата бе докарала коне и две каруци за снаряжението и ранените. Всички бързо се качиха и след няколко минути вече навлизаха в гъстия лес в дълга колона.

Пътят ги отведе на възвишение над реката, тъй че можеха да погледнат отгоре бъркотията от съдове до брега и струпаните около тях човеци. Една фигура изпъкваше ясно — Капъл Хачър, встрани от хората си, стиснал юмруци. Гледаше нагоре и забеляза бягащите орки. Дори отдалече успяха да усетят безсилния му гняв. Орките пришпориха конете и продължиха напред.

Малко по-късно, вече на безопасно разстояние от реката, си позволиха да забавят ход.

Яздецят до Страк и Брелан в челото на колоната Пепърдайн имаше въпрос.

— Сега това за бягство ли се брои, или за успех?

— По малко и от двете — отвърна Страк.

— Малко си прекалено щедър в оценката според мен.

— Нанесохме щети. И след като хората можеха да щракнат капана си много по-добре, извадихме късмет.

— Чудя се дали си струваше животът на над четирийсет от нашите — каза Брелан.

— А сега трябва да се оправяме и с предател — добави Пепърдайн.

— За това не може да сме сигурни — отвърна раздражено Брелан. — Може да е било случайно.

— О, я стига...

— Може Хачър да е правил внезапна инспекция и...

— И в същото време най-случайно да открият входа към катакомбите минути след като ние влязохме? Чуваш ли се какво говориш?

— Приеми го, Брелан. Най-вероятно някой ги е уведомил за нас.

— В съпротивата всички са верни — възмути се Брелан. — В нашите редици няма да намерите изменник.

— Не съм казвал, че е от вашите.

— Тогава какво казваш? Защото ако има шпионин и ако той не е орк от Акуриал, не остава голям избор, нали?

— Сигурен съм за Върколаците, колкото ти за своите.

— Можеш ли да гарантираш за всички тях? — Брелан хвърли поглед към Пепърдайн. — Дори за тези, които не са от расата ни?

— Гарантирам за всички тях — отвърна Страк, без да се обръща.

— Дано само не ти се наложи да съжаляваш за тези думи — изсумтя Брелан. — Имам да свърша някои неща. — Обърна коня си и подкара назад покрай колоната.

Пепърдайн погледна Страк и каза:

— Благодаря.

— Вярвам, че си го заслужил. Ако греша... е, ще го разбереш.

Преди човекът да успее да отвърне, Койла ги догони в галоп и попита:

— Какво му става на Брелан? Профуча покрай мен с лице като на мъртвец.

— Ядосан е от това как мина всичко — рече Страк. — Съвсем естествено.

— И много го дразни идеята за предател в групата му — добави Пепърдайн. — Но предполагам, че и това е естествено.

— Какво има, Койла? — попита Страк.

— Прегледах ранените, както ме помоли. Двама май ще изгубят крайници. Всичко друго е дребна работа. Не е зле, общо взето.

— Не е. Трябва да поговоря с теб, Койла. Насаме. — И погледна многозначително Пепърдайн.

— Няма проблем — отвърна човекът, задържа коня и изостана назад.

— У теб ли е? — попита Страк.

Койла го погледна объркано.

— Какво?

— *Звездата*, какво. — Изглеждаше ядосан, че не е схванала веднага какво има предвид.

— О! Разбира се, че е у мен.

Тя бръкна под елека си, извади инструментума и му го показа.

— Добре. Пази я добре. Повече от всичко.

— Знаеш, че ще я пазя. — Койла прибра звездата. — Наистина, Страк, много си се вманиачил с това. Отпусни се и разчитай на мен.

29.

Съпротивата изчака една седмица, преди да поднови набезите си срещу окупаторите. На свой ред властите наложиха още по-жесток терор.

При възможността сред тях да има шпионин въстаниците бяха много предпазливи, съзнаваха, че може да бъдат издадени всеки момент. Страк не беше единственият, който мислеше, че на хората и на джуджетата в групата му се гледа с подозрение. Чувство, подсилено може би и след като силата на Джъп в далновидството беше разкрита пред Чилдер, колкото и да се опитваха Върколаците да го омаловажат като чисто „предчувствие“.

Дружината се оказа изцяло въввлечена да помага в натиска срещу властта на хората. Лисиците също играеха своята роля в подклаждането на огъня. Като награда за усилията им сред населението започнаха да се проявяват първите признаци на неподчинение. Революцията започваше да изглежда нещо повече от далечна възможност.

В добавка към нарастващото напрежение и доколкото пророчеството беше вярно, появата на кометата Грилан-Зеат се очакваше почти ежечасно.

Но за Страк и четата му една мисия си оставаше главна.

Заговорът за убийството на Дженеста бе известен само на малцина дори и сред Върколаците. Страк държеше екипа си малък — беше избрал само Койла и Хаскеер, плюс Елдо и Носкаа като прикритие. Броят беше напълно достатъчен, тъй като планът залагаше на коварството, а не на силата на оръжието. Снабдени с груба карта, осигурена им от слуги симпатизанти в крепостта, Страк и останалите тръгнаха още в първата облачна нощ.

Като всички стари замъци, крепостта на Тарес беше голяма и с объркан план, достроявана и преустройвана през столетията. Толкова много площ означаваше много стени за пазене и много врати — държани залостени. При една определена пристройка, издаваща се от

източната страна на укреплението и незащитена от по-стария ров, ежедневните нужди на гарнизона изпъкваха по-явно, отколкото другаде. Там бяха кухненските помещения и хранителните складове, редом с купищата покрит с рояци мухи боклук, чакащ да го откарат. Тук бе владение на слугите и групата бе съвсем на мястото си.

Имаше стражи, както навсякъде около крепостта, но бяха малко, а и на Страк му бяха обяснили маршрута им. Скритите оръжия набързо се справиха с тях и трупове им бяха заровени в купищата смет.

Страк намери вградената в ниша врата и почука тихо. Отговорът се забави толкова дълго, че той тъкмо се канеше да почука повторно, когато се чу щракането на резета. Вратата се откряна със скърцане и две неспокойни очи ги огледаха. След това се отвори широко.

Оркът, който ги посрещна, беше стар и гърбав. Носеше бяла някога престилка, захабена от работа и оцапана с кръв.

— Знаеш ли какво трябва да правиш? — попита Страк.

— Съвсем малко — отвърна слугата. — Пускам ви вътре. По-нататък се оправяте сами.

— А ти?

— Ще изчезна веднага щом влезете и няма да съм единственият тази нощ. — Взря се в групата с насълзени очи. — Не знам кои сте, но ако сте тук, за да платите на онази... адска котка, моля се боговете да са с вас.

— Имаш предвид Дженеста.

— Коя друга?

— Щеше да е по-добре, ако не знаеше защо сме тук. Заради собствената ти безопасност.

Старецът кимна.

— Надявам се да е тя. Кучката. Не можете да повярвате какви мерзости стават тук, откакто дойде.

— Мисля, че можем — каза Койла.

— Времето тече — напомни им Страк. — Много скоро ще намерят онези пазачи и...

— Последвайте ме — прикани ги слугата и се пресегна за светещия фенер на рафта до вратата.

Поведе ги по коридори и лъкатушещи проходи, нагоре по тесни стъпала и надолу по стръмни стълбища. Най-сетне стигнаха до тежка

врата, която той отключи с месингов ключ. Зад нея имаше още стъпала, водещи надолу към сумрачен проход.

— Това е един от тунелите, през които обслужваме господарите си — прошепна той с омерзение. — Без да им се налага да търпят оскърблението да ни гледат.

— Май ни се събира доста време из тунели напоследък — подхвърли Хаскеер.

Тунелът се оказа точно толкова зле осветен, колкото очакваха. Стените бяха целите във влага — напомняне, че минават под крепостния ров.

Стигнаха до друга врата.

— Зад тази вече сте в същинския замък — обясни старият слуга. — Оттам вече картата ви влиза в работа. Вземи това. — Тикна лампата в ръцете на Хаскеер. — Моите очи са свикнали с тъмното тук долу. Хайде, вървете. Вратата е отключена, погрижихме се за това. И късмет. — Обърна се и заситни назад в сенките.

Предпазливо отвориха вратата. От другата страна имаше коридор. Беше неосветен, но покрай стените имаше шкафове и тежки мебели, издаващи, че преминават от света на слугите към света на обслужваните.

Хаскеер вдигна високо лампата, а Страк извади картата и я изпъна върху красиво резбована маса с форма на полумесец. Беше се постарал да запомни повечето ориентири и това, което виждаше сега, потвърди спомените му.

— Трябва да сме тук — рече той и потупа пергамента с пръст. — Целта ни е високо горе. Пет етажа. Тъй че трябва да продължим... натам. — Посочи надясно.

Коридорът беше дълъг и на няколко места се разклоняваше. Те продължиха право напред и стигнаха до каменно стълбище.

— Това също е само за слугите — каза Страк — и ако са ни казали вярно, тази нощ няма да го използват.

— А стражи? — попита Койла. — Все трябва да има някакви.

— Картата показва къде са постоянните постове. Там са, където може да се очаква — пред личните покои на губернатора, на такива места. За патрули не знаем.

— А те най-вероятно обикалят безредно.

— Тъй че си отваряме очите.

Започнаха да се изкачват.

Първата площадка беше празна, следващата също — затворени врати и никаква охрана. На третата нямаше врата — излизаше се право в коридор, постлан с дебел килим и с великолепни картини по стените. Четвъртият етаж също беше без врата, като долния. На петия врата имаше — богато украсена, дори прекалено, въпреки че украсата бе стара и захабена.

— Да не забравите — напомни им Страк. — Надясно има рязък завой и след това вляво след два прохода. — Погледна Носкаа. — Ти пази вратата. Ако не се върнем скоро, изчезвай. Бързо.

Боецът кимна.

— Сега да видим дали е отключена — каза Страк и посегна към дръжката.

— А ако има магия? — попита Койла.

— Разчитаме мечовете да я надвият. — И завъртя дръжката.

Вратата се отвори към коридор, който говореше красноречиво за положението на тези, които вървяха по него. Беше ярко осветен и постлан с дебел килим. По стените имаше картини и украшения, а под тях красиви мебели.

— Няма да ти трябва фенерът — прошепна Страк на Хаскеер.

Стотникът изсумтя доволно и остави фенера на един тапициран стол.

Завиха надясно и скоро стигнаха до коридора вляво.

— Ти стоиш тук, Елдо — нареди Страк. — Каквото казах на Носкаа: ако не се върнем или ако сметнеш, че сме изгубени, се махаш оттук. Ако някой се приближи, си знаеш работата.

— Ясно, капитане.

Страк, Койла и Хаскеер тръгнаха по коридора. Беше богато украсен като другия, но нямаше никакви врати. След двайсетина крачки рязко завиваше надясно.

Щом стигнаха до ъгъла, Страк прошепна:

— Вероятно са двама. Трябва да сме бързи и точни.

Койла кимна и измъкна нож от канията на ръката си. Подаде му го и извади друг за себе си.

— Готови? — попита Страк.

Тя кимна.

— *Давай!*

Бързо изскочиха иззад ъгъла. Озоваха се в къс коридор, който водеше до висока двукрила врата. Пред нея стояха двама пазачи.

Койла, по-добра в мятането, повали единия пазач чисто. Страк също улучи, но не фатално — поразил пазача в рамото. Койла бързо измъкна втори нож, метна го и довърши работата.

Затичаха към вратата, но на половината път от един проход вдясно изскочи патрул.

— По дяволите! — изруга Койла. — Тоя проход го няма на картата!

Зазвънтя стомана.

— Ние ще се справим! — извика Койла. — Тръгвай, Страк! Тръгвай!!!

Страк прилекна да избегне замахналото към него острие и затича към двукрилата врата. Блъсна я с всичка сила и крилата отлетяха навътре. Той скочи през прага и едва не падна, а крилата, задействани от някаква невидима сила, се затръшнаха зад него. Страк се завъртя, стисна дръжките и дръпна, но крилата не искаха да помръднат.

Отреденото за Дженеста жилище беше просторно и богато обзаведено. И също така — празно. Имаше внушително ложе, покрито с изящни коприни и с разхвърляни по него възглавнички със златни пискюли. Но нямаше и следа някой да го е използвал.

Една от другите две врати в стаята се отвори и влезе Капъл Хачър.

— Не мисля, че се познаваме — каза сдържано губернаторът.

— Аз поне знам кой си — отвърна Страк.

— Тогава може би също така знаеш, че никой не влиза в тази цитадела без покана. Не и ако иска да живее.

— Работата ми не е с теб и няма да ме спреш.

— Ще видим.

— Сам, така ли? Без взвод войници за подкрепление?

— Не си достоен за това. Освен това нямам нужда от помощ, за да се справя с твоята раса.

— Фанатик.

— *Освободител*, ако не възразяваш. Нахлухме в тази земя, за да ви спрем да използвате оръжия за магическо унищожение срещу нас.

— Глупости. Орките не познават магията. Къде са тези „оръжия“?

— Всъщност все още не сме открили нито едно, но...

— Лъжи! Повод да нахлуете. И кого, по дяволите, освобождавате?

— Всички орки, които искат да избегнат последствията от опита на господарите им да използват скритата си магия срещу нас. Би могло да се каже, че бяхме поканени, макар и негласно.

— Не е вярно! Орките са кротки. Никога не са ви заплашвали.

— Не всички от расата ви са кротки, изглежда. Не си оттук, нали?

— Прав си. Не всички орки са кротки, не и в сърцата си. Те са агресивни, корави. Воини, много по-силни от хората.

Хачър се изсмя пренебрежително.

— Едва ли, според доказателствата, които видях. И няколко побъркани екземпляра като теб едва ли ще го променят.

— Защо тогава да хабим думи?

— Защо, наистина. — Хачър извади меча си.

Страк също издърпа своя и двамата се вкопчиха в схватка.

За Хачър, достатъчно стар и с достатъчно висок ранг, за да е обучен в класическия стил, боят беше *фехтовка*. За него драскотината бе приключил дуел. Колкото до Страк — драскотината си беше драскотина.

Всичко се сведе до несъмнено умение и стил срещу калена в битки бруталност и решителност.

Хачър се дуелираше, Страк сечеше. Хачър отбиваше удари с изящество и добавяше сложни атаки. Страк нападаше и мислеше как да прониза противника си в дробовете.

Накрая оркият гняв и сила надделяха и мечът на Страк прониза Хачър между гръдната кост и рамото. Не беше дълбока рана, но достатъчна да го извади от строя и той падна и изтърва меча си.

Страк пристъпи напред да го довърши. И спря.

Нещо беше влязло в стаята. Някакво присъствие, някой, който притегляше вниманието към себе си, без да е нужно да говори. Той се извърна от Хачър и зяпна.

Дженеста бе облечена в черно — в лъскава черна кожа. Високата ѝ стегната яка бе настръхнала от многобройни блестящи шипове, по-

малки имаше на китките ѝ.

Имаше нещо неизразимо с думи и почти осезаемо в излъчването ѝ. Нещо, което внушаваше съблазън и също толкова отвращение. Тя излъчваше сила, но твърде малко светлина имаше в тази сила.

Страк не можа да потисне напълно трепета, който го обзе. Някъде дълбоко в себе си долови чувство, напълно чуждо за орките. Страх.

— Отдавна беше — заговори тя с изненадващо кротък тон.

— Да — отвърна той глупаво и се почувства като кутре.

— Знаеш ли, всъщност би трябвало да ми се поклониш. В края на краищата формално все още си на служба при мен. Никога не съм те освобождавала от нея.

— Не се кланяме и не бием чело в пода, откакто извоювахме свободата си.

— Всичко това не беше твоя работа, нали?

Страк едва се сдържа да не посегне към кесийката, в която носеше звездите. Не отвърна нищо.

— Но най-сетне ще го поправим — каза му тя. — Сега ще...

Хачър простена.

Тя ядосано извърна глава към него.

— О, я ставай, безполезен нещастнико. Върви да те оправят. Макар че защо ли не те оставя да ти изтече кръвта?

— Ще бъдете ли в безопасност с него? — попита Хачър.

— Ти явно не беше! Тук няма нищо, което да ме застраши. Хайде, махай се!

Генералът се надигна с усилие и закуца към вратата, притиснал с ръка кървящата си рана.

Щом Хачър излезе, Дженеста отново погледна Страк.

— Та докъде стигнахме? О, да, инструментумите. — Лицето ѝ се изкриви от гняв. — Те бяха мои *по право*. Търсех ги години, а ти добави още години към това. Такова нещо няма да търпя.

— Няма да ги вземеш — увери я Страк.

— О, ще ги взема. Ще ги взема, а за теб — мъчителна смърт заради наглостта ти.

— Тогава не би имала нещо против да изпълниш сетното желание на един осъден орк, нали? Как се спаси? След като те...

— След като скъпият ми баща ме захвърли във въртопа, искаш да кажеш. С надеждата, че ще бъда разкъсана? Не, няма. Не изпълнявам желания. Можеш да умреш в неведение.

— И си се изкачила високо в света на хората. Бих искал да узная как.

— Хората са измет. Нищо освен презрение не изпитвам към тях. Те са само средство. Как се издигнах сред тях е още нещо, с което няма да те занимавам. Но беше нелепо лесно, това ще ти кажа.

— Вечната конспираторка.

— Вечната реалистка. — Неочаквано тонът ѝ стана спокоен, почти приветлив. — Знаеш ли, жалко, че нещата се развиха така. Ти беше добър роб. Можеше да ти дам висок пост на служба при мен. Всъщност като се замисля, между нас има нещо общо, нали?

— И какво може да е то, по дяволите?

— Не родният дом. Не общият свят във всеки случай — добави тя с горчивина. — Никой от двамата ни няма корени, място, с което да се чувства свързан с дълг. Но ти поне имаш своята раса. Такива като мен не са много.

— Вярвам го. Какво искаш да кажеш, Дженеста? — Усети лек трепет, че не я нарече „ваше величество“. — Че искаш да се върна на служба при теб?

— В името на всички светове, не. Само размахвах под носа ти нещо, което никога повече не би могъл да имаш. Никакво опрощение.

Страк се хвърли към нея, вдигнал високо меч. Тя бързо раздвижи ръце по някакъв невъобразим начин.

Той замръзна. Колкото и да се опитваше, дори цялата му сила не можеше да го накара да помръдне. Стоеше като статуя, с изпънат меч и с напрегнато за удар тяло.

Тя се изсмя в очите му. След това извика на някаква странна гърлена реч и влязоха двете ѝ тромави зомбита.

— Знаете какво да направите — каза им тя, без да си прави труда да ги поглежда.

Те се дотъртриха до Страк и заопипваха дрехите му. Тънките им костеливи пръсти забъркаха в джобовете му. Жълтите мършави длани затърсиха кесии по колана му. От толкова близо вонята им беше убийствена. Но Страк беше безсилен да помръдне, колкото и да се мъчеше.

Накрая единият тъпак стигна до кесията със звездите, обърна я и те се изтърколиха по килима. Лицето на Дженеста грейна с ужасен плам. Тя притича и перна с все сила зомбито като наказание за небрежността му. Коленичи и събра звездите с благоговение. И да беше разочарована, че намира само четири, не го издаде. С една частица на изтерзания си от безсилие ум Страк помисли, че това е някак странно.

— Ще ми дадат власт, каквато не можеш да си представиш — похвали се тя и размаха звездите пред лицето на Страк. — Ще имам не само едно селение. Ще имам *селения*. Господство не над един, а над много светове. И това ще започне с оркиска армия, също толкова покорна като тези двамата. — Дженеста кимна към двамата немрящи. — Жалко, че няма да го видиш. — Тя вдигна ръка.

Двукрилата врата се разтвори с трясък и Хаскеер нахлу вътре с дървена пейка в ръце — беше избил вратата с нея. Хвърли я небрежно на пода. Койла бе точно зад него, с меч и кама в ръце.

Нахлуването им вбеси Дженеста и за миг тя се разсея и прекъсна онова, с което държеше Страк в плен. Освободен, той продължи напред със започнатия удар, но Дженеста вече не беше пред него и той едва не падна. Тръсна глава и се приготви да замахне отново.

Койла го изпревари — метна ножа и той удари Дженеста с дръжката в слепоочието. Магьосницата изкрещя — отчасти от болка, но повече от гняв. Нещо като кръв се появи на челото ѝ, стига да беше с цвета на кръв. Съвзела се от удара, Дженеста извика на тайния език.

Двете зомбита моментално се оживиха. Задвижиха се изненадващо бързо и нападаха, подчинили се на заповедта на господарката си. Хаскеер се втурна да ги посрещне и прониза единия в гърдите. Върхът изригна от гърба на немрящия, но сред облак от прах, без да бликне и капка кръв. Хаскеер издърпа меча. Зомбито залитна, но не падна, а продължи напред, все едно не се е случило нищо. Хаскеер опита отново и този път мечът му потъна дълбоко в корема. Зомбито дори не се олюля.

— Не можем да ги убием! — изрева Хаскеер.

— Зависи как го правиш! — извика Койла, хвърли се към другия немрящ, замахна и му отсече ръката. Тя тупна на пода, а зомбито продължи напред.

— Сечем ги на парчета ли? — попита Хаскеер.

Не получи отговор. Откъм вратата се разнесе тропот. Отекнаха мъжки викове и стъпки.

Дженеста като че ли се беше съвзела, ако разкривеното ѝ лице и жестовете, които правеше, означаваха нещо.

Койла бързо видя изхода. Беше рисковано и можеше да означава смърт, също както ако останеха тук. Но беше шанс. Тя сграбчи Хаскеер и Страк за ръцете, задърпа ги и изрева:

— Прозорецът!

— Тъ? — изпъхтя Хаскеер.

— *Прозорецът!* — повтори тя и посочи високата от пода до тавана стъклена врата в единия край на стаята.

Хаскеер схвана.

— Давай!

Затичаха. Викащите стражи вече нахлуваха в стаята. Страк, все още замаян, успя да извика:

— Тя взе звез...

Трясъкът на счупените стъкла заглуши вика му.

След това се възцари тишина. Падаха. Видяха блясъка на звезди през облака в нощното небе. След тях — върховете на други сгради и тъмната земя долу.

Паднаха в пълния с вода ров. Беше болезнено, но общо взето останаха невредими, макар водата да беше толкова студена и мръсна, че моментално ги отрезви. Заплуваха към другия бряг и изпълзяха навън. Елдо и Носкаа ги чакаха напрегнати. Петимата се стопиха в нощта.

Оставиха Дженеста да си играе с играчките си.

— Не мога да повярвам, че си я оставила тук! — измърмори Страк, докато влизаха в убежището.

— А аз не мога да повярвам, че си взел другите с теб! — сопна се Койла. — И ще ми говори за лъвската бърлога!

— Мислех, че носенето на звездите е най-добрият начин да ги опазя. Сгреших. Но това не те извинява, че си изложила своята на риск.

— Страк, ако бях занесла и моята, тя можеше да вземе всичките. Реших, че е най-безопасно да я скрия.

— И не ми каза.

— Ти само щеше да... Точно като сега. Изобщо не трябваше да знаеш.

Чуха шумотевица навътре в къщата и забързаха. В една от страничните стаи се беше събрала тълпа.

— О, не! — простена Койла.

— Какво? — попита Страк с нарастваща тревога.

— Да видим. — Тя тръгна натам.

В средата на стаята стояха Брелан, Чилдер и Джъп. Гледаха едно малко отворено ковчеже на пода.

— Как мина? — попита с очакване Джъп.

— Никак — призна Койла.

Сред тълпата се разнесоха стонове и съчувствено мърморене.

— Какво става тук? — попита Страк със свито сърце.

— О, да. Нещо странно и смущаващо — отвърна Джъп.

— Какво се е случило?

— Изглежда, някой е нахълтал с взлом и е разбил това ковчеже.

— Нахълтал? Тук? При толкова много орки и цялата охрана?

— Има следи. Разбит прозорец отзад. Резето на тази врата е счупено. Тъкмо се чудехме чие е това ковчеже.

— Мое — каза Койла.

— О, не... — прошепна Страк.

— Твое ли? — попита Чилдер.

— Бях го скрила зад една тухла ей там. — Койла посочи дупка в стената.

— Е, крадецът го е намерил — каза Брелан. — Но като че ли не е взето нищо друго. Имаше ли нещо ценно вътре?

Тя помълча за миг, после отвърна:

— Не. Дрънкулки най-вече, но си ги обичах.

— Защо някой ще краде дрънкулки? — попита Чилдер, впила поглед в Койла.

— По-важното е как — каза Брелан. — Щом някой може толкова лесно да проникне тук, охраната ни трябва да се стегне. Много.

— Ако *наистина* е бил някой отвън — подхвърли Страк.

— Какво?

— Има и друга възможност.

Брелан го разбра и се намръщи.

— Не почвай пак, Страк. Казах ти, че верността в групата ни е...

— Само казвам, че е възможност. Тъй че ще навреди ли, ако проверим всички тук?

— Да ги *претърсим*? Дори да не беше толкова унижително, не може да стане. През деня имаше непрекъснато движение, а според мен един крадец не би се задържал тук. Но да ги *претърсваме* за нещо, което Койла казва, че било дрънкулки? Стегни се, Страк. Най-важното е да подсилим сигурността. Тъй че ако не възразяваш, бих искал да чуя за тазнощния провал и...

— Възможно е отново да е имало предателство — каза Страк.

Брелан го изгледа твърдо.

— Защо първо не се изсушите?

Обърна се и излезе.

Орките се бяха смълчали и ги зяпаха и Страк се чувстваше като в клетка в зоопарк. Подбра Джъп и с Койла и Хаскеер излязоха да си намерят по-тихо място. Щом го намериха — около маса в една шумна стая, с огън, на който да изсушат мокрите си дрехи, — Страк съобщи новините на Джъп.

— По дяволите — изруга дребосъкът. — Това му се вика издънка.

— Сигурно ме мразиш и в червата, Страк — каза Койла.

Той поклати глава.

— Не. Поверих ти отговорността и ти постъпи по най-добрия възможен начин. Аз съм по-големият глупак, че й поднесох звездите на тепсия.

— Мислиш ли, че е получила и петата? Моята?

— Бих се учудил, ако не е.

— Дженеста с всичките пет инструментума — измърмори Джъп.
— Не смей да си го помисля дори.

— А ние — натикани тук — подхвърли Хаскеер.

— Много забавно ще е, като го кажем на дружината — отбеляза Койла.

— О, не! — простена Хаскеер. — Означава ли това, че не можем да се отървем от двамата човеци?

Стендивън седеше сам в другия край на стаята и пиеше нещо, докато около него кипеше далеч по-полезна дейност.

— Звездите ще ги върна — закле се Страк. — Звездите ще се върнат в ръцете ни, та ако ще това да ме убие.

— Дженеста поне ще те убие с удоволствие — отбеляза Джъп.

— Значи сме прецакани — изпъшка Хаскеер.

— О, не знам — отвърна Джъп. — Погледни го обективно. Земята тук е хубава, нищо общо с Марас-Дантия. За Кераган не знам, но да не би да е по-добре?

— Поне не е окупиран от хора — уведоми го Койла.

— Това няма да трае дълго. Тук назрява революция, а ние помогнахме да се разпали. Тъй че има възможности за бой и шанс да видим как тукашните орки се възраждат. Можеше да е и по-лошо.

Койла се усмихна, но някак криво.

— Добър опит. Макар че се чудя как ще се чувствате двамата със Спуррал в един свят на орки.

— За мен ще е чест.

Тя вдигна чашата си за наздравица.

— Може би си прав и ще трябва да извлечем от това най-доброто, което можем.

— Ще си върнем звездите — закани се Страк. — Бях съвсем сериозен, като казах, че...

— Шшт! — Койла вдигна пръст пред устните си и кимна към вратата. Чилдер бързаше към тях.

— Дойде! — възкликна тя. — Грилан-Зеат. *Кометата!* Появи се! Елате да я видите!

Всички станаха и я последваха.

Пред къщата се беше събрала смълчана тълпа. Всички бяха зяпнали небето. Страк и другите проследиха погледите им.

И видяха в небесата светлина. Беше малка, колкото съвсем мъничка монета, и изглеждаше някак размътена, водниста. Но излъчваше светлина, несравнима с нищо друго в небето, и някак си като че ли имаше цел.

— Чудесно е, нали? — промълви Чилдер. — Сега майка може да ни призове на оръжие. И ще видим от какво са направени орките на Акуриал.

Страк изпита опасение, че може да се окаже точно така.

— Щом това излезе вярно — заяви Хаскеер, — може пък и за героите да е вярно. — Каза го някак обнадеждено.

Страк зърна сред тълпата Уийм — гледаше с възхита нагоре. Даллог беше до него, и други новобранци от Кераган. Зяпнали. Замаяни от чудото Страк си помисли, че орките из цял Тарес виждат същото, и се зачуди какво ли си мислят.

— Ще порасте! — каза Чилдер. — Колкото по-близо идва, толкова по-голяма ще става.

Койла отиде до един нисък зид и седна. Изпитваше угризения заради небрежността си, но странно, не това бе главното в мислите ѝ. Докато се взираше в кометата и слушаше тихия шепот на тълпата, осъзна колко различна е тази земя. Не в големите неща, а в дребни различия, които може да те изкарат от равновесие. Почувства се изцедена и страшно уморена.

Джъп я забеляза, че седи сама, остави Спуррал, дойде, седна до нея, залюля късите си крака и каза:

— Не е краят на света, знаеш ли.

— Не е — отвърна Койла. — Но почти можеш да го видиш оттук.

ВОЙНСТВО НА СЕНКИТЕ

1.

Само петима бяха останали живи.

Бяха четирима редници и един офицер, жена. Някои бяха ранени. Всички бяха на ръба на паниката.

Отбраната беше жестока и кървава. Но редиците на отряда накрая бяха прекършени под натиска и шепата оцелели бяха принудени да отстъпят и побягнаха да търсят убежище. Зад тях дивите същества се изляха на вълна от ужас и разруха.

Петимата бягаха към един казармен блок, постройка от дърво и камък без прозорци и с една врата. Влязоха и бързо барикадираха вратата с легла и шкафове. Отвън суматохата продължаваше.

— Няма измъкване отгук — оплака се един пехотинец. Беше на ръба като другите, плувнал в пот и задъхан.

— Не разбирам — каза друг. — Тези животни уж трябваше да са кротки.

— Кротки ли? — подхвърли третият. — Как не!

— Какво ще правим? — попита четвъртият.

— Стегнете се — каза капитанът колкото можеше по-спокойно. — Ще дойде помощ. Просто трябва да устоим.

— Помощ ли? — попита първият. — Доста време ще мине, преди някой да се весне насам.

— Точно затова трябва да удържим. Погрижете се за раните си. И стойте нащрек!

Накъсаха чаршафи и превързаха раните си. После капитанът ги накара да проверят оръжията си и да претърсят помещенията за още. След това им нареди да подсилят барикадата на входа. Правеше всичко, за да ги държи заети.

— Ей — подвикна един от бойците и всички го погледнаха. — Много тихо стана навън.

Вслушаха се в тишината.

— Може да са си отишли — шепнешком промълви един от другарите му.

— Може да са дошли подкрепления — обнадеждено подхвърли друг.

— Защо не можем да ги чуем тогава?

— Може да са ги видели отдалече и да са избягали.

— Да бе!

— Спрете! — срязва ги капитанът. — Да, възможно е нападателите да са се оттеглили. Трябва само да...

Тежък удар разтърси вратата. Те се втурнаха към нея и подпряха барикадата с телата си. Блъскането се повтори, струпаните мебели се разклатиха. Облачета прах се посипаха от таванските греди.

Нещо удари вратата още по-силно, с оглушителен трясък, и барикадата започна да се срутва. Последва втори тежък удар. Един шкаф рухна на пода. Нещо глинено се разби.

Ударите продължиха равномерно, с почти ритмична последователност, всеки — по-разтърсващ от предишния. Останките от импровизираната барикада започнаха да поддават под неумолимия натиск.

— Не можем... да удържим... това! — изпъшка един от бойците, напрегнал сетни сили.

Таранът — дънер с обкован с желязо връх — с грохот разби вратата и помете останките от барикадата.

Бойците бързо се отдръпнаха. Освен един, който се забави за миг. През зейналата врата профуча стрела и го прониза. След нея изсвистяха още две. Войникът падна.

Другарите му заотстъпваха с извадени оръжия по тесния проход между походните легла от двете страни. През избитата врата нахлуха тъмни фигури. Грозни, уродливи зверове. Чудовища.

Войниците заобръщаха леглата, започнаха да ги хвърлят на пътя на нападателите с надеждата да ги спрат. Двама от бойците имаха щитове и ги вдигнаха, за да се предпазят от нови стрели. Стрели не последваха, но отвратителните същества настъпваха неумоливо, прескачаха препятствията или просто ги изритваха встрани.

Скоро войниците се озоваха в дъното на спалното — голо пространство без мебели — и нямаха никакъв избор, освен да спрат и да се бранят. Струпаха се плътно, с гръб към стената, и се стегнаха да отбият предстоящия щурм.

Атаката на съществата беше безмилостна. Хвърляха се напред без страх от вдигнатите срещу тях стоманени остриета.

Закънтяха мечове и затрещяха щитове, викове и крясъци усилиха врявата. Един боец рухна с разцепен от брадва череп. На втория му отсякоха ръката и след миг падна пронизан.

Битката ставаше все по-яростна. Обзети от отчаяние, двамата останали защитници се биеха с още по-голямо настървение. Сред вихъра на свистящата стомана последният войник сгрещи в отбиването на пороя от удари и откри гарда си. Меч се вряза в корема му; следващият удар отсече главата му и тя се търколи по пода. Обезглавеният труп остана прав за миг, преди да рухне.

Остана само капитанът. Задъхана, тя стисна меча по-здраво и се стегна за последния си миг.

Чудовищата можеха да нападнат вкупом и да я довършат тутакси. Но спряха. След това напред пристъпи само едно.

На капитана и трябваше миг да осъзнае, че съществото я чака да влязат в двубой. Вдигна високо меча си. Съществото срещу нея повтори движението ѝ — и се вкопчиха в схватка.

Във възцарилата се тишина се чуваше само кънтежът на мечовете.

Звярът срещу капитана не ѝ отстъпваше по майсторство, макар стилът му да залагаше повече на сила и дързост, която беше почти безразсъдна. Въртяха се из тясното помещение, но никое от другите същества не заставаше на пътя на капитана, нито се опитваше да се намеси. Само наблюдаваха.

Финалът дойде, когато капитанът бе посечена в дясната ръка и след бърз нов замах — под ребрата. Олюля се, загуби равновесие и рухна.

Съществото застана над нея. Тя го погледна в очите. Това, което видя, бе нещо повече от дива ярост. Зверското го имаше, но смекчено от нещо, което можеше да оцени единствено като някакъв вид съчувствие. И отънък на благородство, може би.

Невероятна мисъл. И последната ѝ.

Койла изтръгна оръжието си от гърдите на трупа и каза:
— Би се добре.

— Всички се биха добре — съгласи се Страк.

— Като за *човеци* — изсумтя презрително Хаскеер.

Още десетина орки се бяха струпали около тях. Всички бяха Върколаци с изключение на Брелан, водача на съпротивата на Акуриал, който хвърли бегъл поглед на трупа на човешката женска и каза:

— Да се махаме оттук.

Излязоха бързо. В казармения двор имаше над сто орки — членове на съпротивата, Върколаци и Лисици. Събираха оръжия и палеха. Малкото все още останали живи човеци бяха ранени тежко и орките не им обръщаха никакво внимание.

Щом чуха заповедта на Брелан, орките започнаха да напускат казармата на малки групи или поединично. Взимаха ранените, но не и мъртвите си другари.

Страк, Хаскеер и Койла изчакаха, докато излязат всички. Даллог, най-стариат от Върколагите, дойде при тях и подхвърли:

— Хубаво им натрихме носа.

Страк кимна.

— Така е, десетник.

Хаскеер изгледа Даллог намръщено, но си замълча.

— Новаците влизат във форма — подхвърли за компенсация Койла.

— Май да — отвърна Даллог. — Сега тръгвам с някои от тях.

— И гледайте да не се налага да ви пазим — промърмори Хаскеер.

Даллог го изгледа втренчено за миг, обърна се и ги остави.

— Ще се видим в щаба! — подвижна след него Койла.

— Не бъди толкова суров с него, Хаскеер — каза Страк. — Знам, че не е Алфрей, но...

— Да, не е Алфрей. И толкова по-жалко.

Страк щеше да го скастри, но в този момент Брелан се върна.

— Повечето тръгнаха. И ние трябва да се махаме. Скрийте си оръжията и не забравяйте, че комендантският час скоро започва, така че не се бавете. — И изтича навън.

Бяха избрали обекта за нападение добре. Сравнително малкият пост бе по-лесен за превземане от другите, поддържани с повече войскава сила. А и местоположението му в покрайнините на Тарес беше удобно изолирано. Не можеха обаче да си позволят

непредпазливост. В района вероятно щеше да има патрули, а и бързо можеше да се повикат подкрепления.

Излязоха през разбитите порти на укреплението. Последните нападатели вече се разпръскваха. Бяха предрешени във всевъзможни облекла и тръгваха с коли, на коне и най-вече — пешком. Повечето щяха да се запътят по различни маршрути към Тарес и да се влеят в лабиринта задни улички на столицата.

Хаскеер измърмори сърдито, че искал да се прибере сам. Страк дори се зарадва, но го предупреди:

— Не забравяй обаче какво каза Брелан за комендантския час. И не се забърквай в неприятности!

Хаскеер изсумтя, обърна им гръб и закрачи тежко.

— Е, а ние с тебе накъде, Страк? — попита Койла.

— Хаскеер тръгна натам, тъй че...

Тя кимна в противоположната посока.

— Правилно.

Избраният маршрут ги преведе през две ливади, а след тях навлязоха в горист район. Тичаха, за да се отдалечат колкото се може повече. Зад тях укреплението гореше, бълваше стълбове черен лютив дим. Отпред вече се открояваха кулите на Тарес, виненочервени на бледата светлина на лятната привечер.

Не за първи път Койла бе поразена от това колко различен е пасторалният пейзаж на Акуриал от Марас-Дантия, опустошената им родна земя. И колко прилича на приемния им свят Кераган.

— Съжалявам — промълви тя.

Страк се озадачи.

— За какво?

— Че изгубих звездата, която ми повери. Чувствам се такава *глупачка*.

— Не се упреквай. Аз пък изгубих другите четири, нали? Кой е по-големият глупак?

— Може би всички сме глупаци. Бяхме предадени, Страк. Сигурно я е видял някой от съпротивата.

— Възможно е. Макар че...

— Не искаш да кажеш, че може да е някой от дружината ни, нали?

— Не знам. Може да я е взел някой външен.

— Наистина ли го вярваш?

— Казах, не знам. Но отсега нататък пазим нещата си.

Тя въздъхна.

— И какъв смисъл? Заклещени сме тук.

— Не и ако мога да го поправя.

— Какво имаш предвид?

— Смятам да си взема звездите.

— От Дженеста ли? От цялата проклета Пекзанска империя?

— Ще намеря начин. Междуременно ни чака работа — да дразним хората.

— Е, днес нанесохме добър удар.

— Да. И орките на този свят се пробуждат. Някои от тях поне.

— Де да можех и аз да имам толкова вяра в тях. Съпротивата спечели няколко нови члена, вярно. Но достатъчно ли е за въстание?

— Колкото повече се затягат нещата, толкова повече бунтовници ще се включват. Трябва само да продължим да ръчкаме хората.

Мръкваше се и сенките се удължаваха. Комендантският час приближаваше и двамата продължиха още по-бързо. В града заблещукаха светлини. Опасността да се натъкнат на патрули ставаше все по-реална и трябваше да се промъкват крадешком. Прецапаха един поток и навлязоха в поле с високо до кръста жито, което се полюшваше на лекия ветрец.

— Да речем... да речем, че не успеем да си върнем звездите — каза Койла. — Ако се окажем заклещени на този свят, все едно дали ще я има революцията, или не... мм, какво има тук за нас? Какво място ще си намерим?

Тази мисъл глождеше и Страк, макар той да внимаваше да не я казва пред подчинените си. Умът му се насочи към онова, което щеше да изгуби, ако наистина се окажеха заклещени на Акуриал. Представи си милата си Тирзарр и малките, останали без него заради непреодолимата пропаст между световете.

— Ще го изтърпим. Все някак.

Погледнаха нагоре.

Светлина имаше в небесната твърд, по-голяма от която и да било звезда. Беше някак безплътна, като огнено кълбо, видяно през дълбока вода.

Страк и Койла знаеха, че това е знамение. Не знаеха обаче за кого
вещае зло.

2.

От другата страна на града теренът не ставаше за оран и жито. Тук беше хълмиста пустош, прошарена с широки ивици блата, в която растяха само тръни и пирен.

Мястото имаше лоша слава. Отчасти тя се дължеше на неплодородието му, сравнено със злачните земи наоколо. Макар че *бедност* не беше съвсем подходящата дума за описанието му. *Извратено* щеше да е по-подходящо определение. Имаше нещо не съвсем здравословно в растенията, които вирееха тук, и животните в околността бяха предимно лешоядни. На това място магията, протичаща през света, беше покварена.

Районът си беше спечелил лошо име и заради някои реликви, които бе приютил. Бяха разпръснати сред хълмовете в привидно безредие, макар да имаше и такива, които смятаха, че виждат някаква система. Руините ги наричаха паметници, храмове, олтари и светилища, но никой всъщност не знаеше истинското им предназначение. И със сигурност никой не можеше да предположи предназначението на някои от по-чудатите и смущаващи въображението постройки.

Реликвите бяха съградени от камък, донесен по някакъв начин от далечна кариера, и бяха невъобразимо древни. Никой не знаеше кой ги е строил.

Едно каменно съоръжение, несъмнено най-необичайното от всички, се издигаше в мрачния и неприветлив център на хълмистия район. Представляваше композиция от стълбове и трегери, изправени камъни и подпори, които образуваха нещо цялостно и в същото време като че ли бяха някак си в противоречие с всякаква представа за геометрия. Не толкова с вида си, колкото с чувството, което внушаваше постройката. По замисъл или заради разрухата, определени секции от нея бяха открити за стихии — кръг от каменни стълбове с цвета на прогнили зъби. В кръга гореше светлина.

В самия му център се издигаше лъскав каменен блок, висок до гърдите и тежък няколко тона. Беше изгладен от времето, но изтърканите загадъчни символи на него бяха всечени достатъчно дълбоко, та все още да се виждат. А в този момент обилната кръв, изливаща се от два изкормени трупа, правеше знаците още по-ясно откроими. Свещените жертви, мъж и жена, бяха хора, своевременно набавени от издадена по съкратената процедура присъда за углавно престъпление.

Край олтара стоеше самотна фигура. Благоразположените към нощта и съществата, които бродят в нея, биха я нарекли красива. Имаше дълга до кръста лъскава черна коса, обрамчила лице, на което властваха тъмни безжалостни очи. Лицето бе малко прекалено широко, особено при слепоочията, а брадичката беше изострена почти до точка. Добре оформената ѝ уста се загрозяваше единствено от това, че беше по-широка от обичайното. Но най-удивителната ѝ особеност беше навярно кожата ѝ. Имаше смътен сребристо-зеленикав оттенък, напомнящ за малки рибешки люспи. Накратко, красотата ѝ бе смущаваща и в същото време — неоспорима.

Докато сумракът преливаше в нощен мрак, тя се зае с нечестив ритуал.

На олтара пред нея, редом до изкормените тела, лежаха петте инструментума, откраднати от Върколаците — дружината ги наричаше звезди. Представляваха малки сфери, всяка с различен цвят: пясъчен, зелен, тъмносин, сив и червен. От всички стърчаха шипове с различен брой и дължина. За пясъчната сфера те бяха седем; тъмносинята имаше четири, зелената пет, сивата два, а червената — девет. Инструментумите бяха направени от неизвестен материал — сиреч неизвестен за всички освен за магьосническия елит — и Върколаците ги смятаха за несъкрушими.

До инструментумите имаше малко, лишено от всякаква украса сребърно ковчеже с отворен капак. Съдържаше материя, която — колкото и невъзможно да звучи — бе едновременно органична и инертна. Веществото наподобяваше отчасти восък, отчасти — стара щавена кожа, отчасти — лишей. Беше неприятно на допир, но притежаваше сладостно ухание. В говора на чародеите то бе известно като Отзивчивата материя. Магове, които я използваша за благонравни цели, понякога я наричаха „дружелюбна“. Но никога „безопасна“.

Магьосницата мълвеше заклинания с оплитаща езика сложност и извършваше ритуали, едновременно сложни и страховити. По челото ѝ бяха избили капчици пот. За миг тя се зачуди дали това заклинание няма да се окаже прекалено изтощително дори за нея.

След това, в самата кулминация на ритуала, си помисли, че чува как инструментумите *пеят*.

За миг се беше сляла с тях. Възникнала бе някаква симбиотична връзка, взаимно проникване и докосната от енергията им, тя зърна късче от силата им. Онова, което усети и видя, бе ужасяващо. Или щеше да е такова за всекиго, освен за онези, които живеят с ужаса. На нея ѝ се стори главозамайващо.

Отзивчивата материя прие прехвърлянето. Раздвои се и започна да се прелива в исканите форми. Скоро след това, изтощена, магьосницата се взря в плодовете на своето усилие и реши, че е удовлетворена.

Не би било съвсем вярно да се твърди, че беше сама в каменния кръг. Присъстваха и неколцина други, застанали на почтително разстояние. Но тъй като на практика бяха мъртви, въпросът за присъствието им в нормалния смисъл беше спорен. Бяха от антуража ѝ лична охрана и слуги, избраните малцина да бъдат най-близо до нея. Верността им бе абсолютна, тъй като нямаха никакъв друг избор.

Извън кръга, достатъчно далече, за да ѝ гарантират усамотение, стояха по-обикновени пазачи — отряд имперска гвардия. Още по-назад имаше път, или по-точно груб каменист коловоз, на който бяха спрели впрягове. В една от каретите двама мъже разговаряха шепнешком.

Сред покорените орки в Акуриал Капъл Хачър бе известен с прозвището Желязната ръка. Беше най-висшият представител на Пекзан в провинцията. Поне доскоро, преди империята да изпрати тази жена. Но въпреки всички нейни намеци и заплахи той си оставаше — поне формално — губернатор и командващ окупационната армия с ранг генерал.

Навлизаше в годините си на късна зрялост. По лицето и ръцете имаше бръчки, но беше все още здрав и стегнат като младеж. Бе преживял немалко бойни действия, докато се изкачи до сегашния си пост. Косата му, късо подстригана, бе посребряла. Хачър вървеше донякъде против традицията с това, че беше гладко избръснат. Беше

педантичен индивид, с военна стойка и винаги облечен в безупречно чиста униформа. Съперниците му — всяка високопоставена особа си имаше критици в блатото на имперската политика — го смятаха за прекалено робуващ на бюрокрацията.

Докато Хачър представляваше гражданската и военна власт в провинцията, то неговият спътник въплъщаваше духовната. Брат Грентор бе някъде на половината на годините на генерала. Белег за способностите му бе това, че се беше издигнал за толкова кратък срок до високия си пост в Ордена на Хеликса. За разлика от генерала, той имаше брада, макар и късо подстригана, и буйна руса коса. Изражението му беше вечно надуто; и както налагаше титлата му на старейшина, беше неизменно облечен в простия кафяв халат на ордена си. Грентор също си имаше неприятели и те твърдяха, че прекалено ревностно пазел тайните и привилегиите на ордена.

Войникът и духовникът олицетворяваха двата стълба, на които се опираше Пекзанската империя. Между армията и жреците неизбежно съществуваха напрежения и непрекъсната борба за власт и влияние, което понякога затормозяваше отношенията на Грентор и Хачър.

Грентор беше извадил дантелена носна кърпа и я притискаше до носа и устата си. Каза нещо, но думите прозвучаха приглушено.

— В името на всички богове, говори ясно, човече — каза Хачър.

Старейшината плахо смъкна плата и изкриви лице.

— Казах, как можеш да търпиш тази ужасна воня на гнили зеленчуци?

— Има и по-лоши миризми.

— Нямаше да е толкова зле, ако не бяхме принудени да я търпим толкова дълго. — Погледна към каменния кръг. — Къде *все пак* е тя?

— По-важното е: какво прави?

Грентор сви рамене.

— Мислех, че поне ти трябва да знаеш. Тя е главата на ордена ви в края на краищата.

Грентор се изсмя, къс и тъжен смях.

— Милейди не ме включва в доверения си кръг. Аз съм само старейшина на ордена. В края на краищата.

— Никога не съм те чувал да говориш толкова непочтително — каза Хачър уж на шега.

— Отдавам почит там, където подобава. Но в този случай...

— Все пак се постарях да те предупредя за нея.

— Никакви предупреждения не могат да подготвят човек за реалността на Дженеста.

— Ще се съглася с това. Но сериозно, какви ги върши тя тук според теб? Ще си остане между нас, разбира се.

— Не знам. Освен че е нещо важно за нея и очевидно включва Занаята.

— Трябва да е жизненоважно за нея, за да хаби толкова време тук, когато неприятностите по улиците стават все повече.

— А, значи вече не твърдиш, че става въпрос само за няколко луди глави?

— Все още мисля, че броят на бунтовниците е сравнително малък. Но и малцина биха могли да ни причинят голямо главоболие.

— Знам. Моят орден понася най-голямата тежест.

— Заедно с военните, брате — отвърна Хачър малко раздражено. — Всички заедно трябва да се справим с това.

Грентор отново погледна към каменния кръг.

— Възможно е това, което прави, да е свързано със ситуацията.

— Някакво магическо решение ли имаш предвид? Оръжие?

— Кой знае?

— Според мен е по-вероятно лейди Дженеста да преследва някаква своя цел. Тя като че ли твърде често се поставя над интересите на империята.

Грентор не захапа стръвта. Все пак имаше граница доколко човек с неговото положение може да си позволи да критикува Дженеста.

— Несъмнено си чувал за онова, което тукашните същества си въобразяват, че става в небето — рече той, за да насочи темата в донякъде по-безопасни води.

— Знам, че имат име за него. Грилан-Зеат.

— Да. И орденът предприе известно проучване по въпроса.

Хачър кимна. Знаеше, че на жаргона на сектата така нареченото „проучване“ често включва изтезания.

— И какво открихте?

— Появявала се е и преди, явно. Неведнъж. И изглежда, в това съществува системност.

— Смя да заявя, че това може би представлява интерес за учените, но какво общо може да имат идванията и изчезванията на небесни тела с нас?

— Населението гледа на това като на знамение. Или някои поне.

— Кометите са просто едно от странните природни явления — отвърна с пренебрежение Хачър.

— Небесните знаци не бива никога да се пренебрегват, генерале.

— Тези въпроси са във вашата област. Не засягат военните.

— Важното е как реагира населението. Ако те *вярват*, че е знамение...

— Несъмнено подстрекателите ще експлоатират суеверието на масите. Това не означава, че не можем да се справим със смутовете.

— Които ще стават все по лоши, при начина, по който Дженеста потиска всеки намек за несъгласие. Тя всъщност подклажда нещата.

Хачър се стегна. Не държеше да бъде въвличан в бурните води на политиката повече от Грентор.

— Моля те, не ме замесвай във вътрешните интриги на ордена.

— Не се и опитвам. Само казвам, че действията й се отразяват на всички нас. Не се преструвай, че според теб тя не влошава нещата. Не вярвам в търпимостта повече от теб, но тук държим в подчинение цял народ, а сме малко на брой. Какъв смисъл има да ги провокираме?

— Все едно да провокираш стадо овце.

— Знаеше ли, че с появата на Грилан-Зеат е свързано пророчество?

— Не, точно тази дивотия не бях чувал.

— Според него кометата се придружава от чета герои. Освободители.

Хачър изсумтя презрително.

— Герои? Орките са прекалено безгръбначни.

— Явно не всички.

— Говорим за една малка група... особняци. Обикновено тези същества са кротки. Иначе защо според теб можахме да завладеем тази земя толкова лесно?

— Нашето проучване показва, че не винаги е било така. Хрониките съвсем не са пълни, но в тях се съдържа намек, че орките са имали бойна история.

— И смяташ, че бойният им дух би могъл някак да се съживи?

— Възможно е. Пак ще кажа, свежда се до това, в което вярват.

— Знамения, пророчества, изгубен воински дух... Твърде много виждаш във всичко това, Грентор.

— Сигурно. Но не е ли по-добре да сме подготвени?

— Планирането на действия при непредвидени обстоятелства е добра военна практика, съгласен съм. Но се обръщаш към неподходящата личност. В момента всички карти държи лейди Дженеста.

Грентор дръпна генерала за ръкава и кимна към прозорчето на каретата.

— Като стана дума за...

— Най-последно — въздъхна Хачър.

Дженеста се връщаше. Не беше сама. С нея бяха трима от личната ѝ охрана: бяха противници на властта ѝ и Дженеста със своята магия ги бе оставила немръщи и ги беше превърнала в свои най-предани роби. Очите им бяха безжизнени и оцъклени и в тях нямаше и капчица добронамереност. Кожата им беше стегната и изпъната, с противен цвят като вехт пергамент. Бяха с бойно облекло от черна щавена кожа и ботуши със стоманени носове и бяха въоръжени с ятагани. Единият носеше обковано със сребро ковчеже.

Хачър и Грентор слязоха от каретата, за да посрещнат малката процесия. Отблизо зомбитата воняха нетърпимо и старейшината отново прибягна до носната си кърпа.

— Успешни ли бяха начинанията ви, мадам? — попита генералът.

Дженеста му хвърли поглед, изпълнен с подозрение.

— Да. Тук енергията е особено силна, и с... вкус, който намирам за задоволителен.

Обърна им гръб, за да надзирава как слагат сандъчето в каретата ѝ. По начина, по който загълча слугите, личеше, че то съдържа нещо особено важно. Не че Хачър или Грентор щяха да дръзнат да попитат какво.

От своя страна, Хачър се радваше, че каквото и да е правила в кръга, като че ли е свършило добре. Надяваше се, че това ще оправи настроението ѝ — надежда, която бързо бе съкрушена.

Доволна, че драгоценният ѝ товар е натоварен, Дженеста отново се обърна към двамата и заяви:

— Не съм доволна.

— О? — отвърна Хачър. — Мислех, че...

— Недей да мислиш. Не ти е присъщо. По улиците отново има безредици. Защо?

— Неколцина пакостници подклаждат сганта, мадам. Нищо повече.

— Защо не го смачкате тогава?

— При цялото ми уважение, не можем да сме навсякъде. Територията, която имперските сили трябва да покриват...

— Нищо общо няма с броя, генерале, както сам казахте. Важното е какво правите с войниците, с които разполагате. Тези парвенюта трябва да бъдат ударени здраво. Познавам орките и вродената им диващина и винаги съм смятала, че жестокостта е най-добрият курс в ситуация като тази.

— Ако ми позволите тази дързост, милейди — заговори Грентор колебливо, — не е ли възможно по-суровите действия да раздразнят бунтовниците още повече?

— Не и ако са мъртви — хладно отвърна тя. — Изглеждате особено несведущ на тази тема, старейшина. И двамата, впрочем. Уравнението е просто: бунтовниците вдигат глави; ние ги режем. Какво толкова трудно има за разбиране?

Грентор нервно заопипва мънистата на броеницата си и засъбира кураж да каже още нещо.

— *Чакайте!* — каза Дженеста и ги спря с вдигната ръка. Загледа се нагоре много съсредоточено, сякаш чуваше нещо, което те не можеха.

Останаха в пълно мълчание сякаш цяла вечност. Грентор и Хачър започнаха да се чудят дали това не е поредната ѝ ексцентричност. Или — все пак я познаваха — начало на разпра.

Нещо прелетя от тъмното. Помислиха го за птица. Ястреб навярно, или гарван. Но когато кацна на протегнатата ѝ ръка, видяха, че прилича на птица само външно. По някакъв дискретен, но осезаем начин не беше като никоя птица, летяла някога на света.

Съществуването застъпва по ръката на Дженеста и зацвърча гърлено в ухото ѝ. Тя го заслуша напрегнато. Когато цвърченето свърши, направи жест, все едно че изтупва прах от ръкава си. Магията бе премахната с беззвучен взрив, превърнал мигновено лъжептицата в

хиляди златни мигащи искри. Сияйните точки угаснаха, отнесени от вечерния ветрец. Задържа се само лютивият мирис на сира.

— Имам вести — каза Дженеста, лицето ѝ бе кораво като кремък. — Изглежда, вашите неколцина пакостници са помели един от гарнизоните ни. Ако имате по-ярък пример, илюстриращ мисълта ми, просто ми го кажете.

Никой от двамата не проговори.

— Налага се да пренастроите малко поведението си — продължи тя ледено. — Нещата в тази земя ще се променят, дори да се наложи да заповядам всеки орк да падне под меча. Уверявам ви, нещата ще се променят. — Обърна им гръб и закрачи към каретата си.

Хачър и Грентор гледаха мълчаливо след нея. След това, като всяка друга нощ през последните няколко седмици, извърнаха очи нагоре.

В небесната твърд имаше нова звезда, по-голяма и по-ярка от всички.

3.

— Отваряй си очите! — ревна Страк.

— Добре де, добре! — изрева в отговор Хаскеер и пак изплющя с юздите.

Зад тях Койла, Даллог, Брелан и новакът Уийм стискаха здраво канатите на подскачащата каруца.

Хаскеер взе поредния завой, без изобщо да забавя. Секунди покъсно зад тях изскочиха петима-шестима ездачи. Последваха още. Някои бяха със заплющели на вятъра разкопчани ризи — не бяха успели да се облекат в бързината. Зад тях трополяха няколко пълни с бойци каруци и дори двуколка с двама офицери. Още по-назад пешаци тичаха презглава да не изостанат.

Върколаците излязоха на една от главните улици на Тарес. Беше пълна с обичайните сутрешни тълпи. Стъписаните орки се разбягваха от пътя на набиращата скорост каруца и преследващите я човеци.

Каруцата лъкатушеше през море от търговски колички, ездачи и впрягове, посрещана и изпращана с много ругатни и размахани юмруци. Закачи една ръчна количка на уличен продавач и я обърна. Репи и ябълки заподскачаха в краката на коне и минувачи. Западаха ездачи и пешеходци.

Всички се дръпнаха на дървените тротоари, но и там не бяха защитени от погрома. Някои преследвачи цепеха направо през сергиите. За всеобщо удоволствие няколко ездачи се блъснаха в ниските навеси и стърчащи пръти и паднаха от конете.

Въпреки цялата бъркотия преследвачите настигаха орките и почнаха да ги обстрелват.

Първата стрела изсвистя покрай главата на Койла и бръмна над рамото на Хаскеер. Той изруга и плесна запенените коне още по-силно. Друга стрела се заби в дъските до краката на Уийм и той се опули в нея, замръзнал. Даллог го дръпна да легне на пода. Стрелите продължиха — свистяха над тях или се забиваха в задния капак.

— А, майната му! — изрѣмжа Койла, вдигна лѣка си и започна да отврѣща на стрелбата. Брелан, единственият друг с лѣк, последва примера ѝ. Каруцата подскачаше и се тресеше толкова силно, че първите им стрели не улучиха. Койла се прицели по-внимателно и пусна стрела в гърдите на един от първите преследвачи. Силата на удара го изхвърли от седлото и той падна на пътя на другите ездаци, но това не ги забави много.

А и прекъсна пороя стрели само за малко. Единственото утешение за орките бе, че стрелбата от седло влошаваше прицела на човеците. Койла и Брелан се надигаха на колене, стреляха и се снишаваха отново. И техните изстрели не бяха много по-точни от човешките, но поне задържаха преследвачите. Страк и Хаскеер се бяха присвили на капрата, за да се превърнат в колкото се може по-малка мишена.

— Проклятие! — изруга Брелан. — Свърших стрелите!

Койла пусна последната си стрела, не улучи и отвърна:

— И аз.

Бързо залегнаха, щом към тях полетя нов дъжд от стрели.

— Опитайте с това — рече Даллог и им подаде намотано въже.

Койла се засили и го хвърли към преследвачите като рибар, замятащ тежка мрежа. Въжетото се завъртя като диск и почна да се размотава. Падна на пътя на един от ездачите, конят му заплете крака в препятствието и го хвърли от гърба си. Животните отзад го стъпкаха. Под ударите на копитата намотката се разви, заплете още няколко коня и усили бъркотията още повече.

Брелан надигна едно празно буре и го метна над капака. То се пръсна, разхвърчаха се дъги и взеха още жертви. Междувременно Даллог и Уийм трескаво къртеха дъските на пейките, подаваха ги на Брелан и Койла, а те ги мятаха по враговете. Един човек се опита да хване полетялата към него дъска, но силата на сблъсъка го изхвърли от седлото и той падна на земята, все пак стиснал съмнителната си плячка.

— Колко още, Брелан? — извика Страк.

— Съвсем близо сме!... Завивай вляво! Завивай!

Хаскеер дръпна юздите с все сила, каруцата рязко зави, мина през тротоара и повлече една сергия. Разхвърчаха се грънци.

Улицата, в която завиха, беше не по-малко оживена. Дори повече, защото излизаше на едно от главните кръстовища на Тарес. Пешеходците хукнаха да се спасяват кой където свари. Щом орките подминаха, тълпата отново се събра, но само след миг ордата човеци се изсипа иззад ъгъла. Конниците вече сечаха със сабите си, за да си пробият път.

Новата суматоха увеличи разстоянието между орките и човеците, но Хаскеер не забави. Зад тях преследвачите им вече се измъкваха от мелето и отново набираха скорост. Но улицата вече бе по-чиста, тълпите напред бяха видели какво става и се бяха разбягали.

Уийм се развика и засочи. Догонваше ги впряг с четири коня, Хаскеер зашиба отчаяно конете, но впрягът бързо ги настигаше и след секунди се изравни с тях. Човеците в него размахваха мечове, двама бяха с дълги копия.

Впрягът удари отстрани колата на орките с кършещ костите трясък. Мечовете се сплетоха и песента на закалената стомана заехтя. Нямаше никакъв финес — само груби удари, пришпорвани от яростта.

Брелан първи проля кръв, по-скоро случайно, отколкото преднамерено — улучи един човек по ръката и почти я отсече. Човекът изкрещя, падна назад и оплиска другарите си с кръв.

Събрал кураж, Уийм се надигна и също размахва меча си. Усилията му бяха въодушевени, но непохватни, замахванията — слаби и напосоки. А и докато се навеждаше над страницата, за да стигне до целта си, един от човеците докопа жакета му и дръпна с все сила, за да смъкне новака на земята. В борбата си да се отскубне Уийм изтърва меча си и той издрънча на пътя и се изгуби зад тях. Още един човек сграбчи Уийм за рамото и той зарева с цяло гърло. Койла и Брелан го наградиха през кръста и се опитаха да го издърпат. Беше като дърпане на въже — само че Уийм беше въжетото. И освен това пищеше.

Даллог се включи и засече с меча си. Един от войниците го перна под лакътя и го принуди да се отдръпне.

— Добре ли си? — викна Койла.

— Нищо ми няма! — ревно той и измъкна парче плат да се превърже. — Погрижете се за Уийм!

Уийм продължаваше да врещи.

Страк се биеше с човека на другата капра. Каруците се разделяха, подскачаха и отново се блъскаха с трясък и двубоят вървеше

някак странно накъсан. Щом процепът между двете коли се разширише, Страк и врагът му можеха само да се мръщят един на друг. Щом се стеснесе, подхващаха битката с подновена стръв.

Отзад най-сетне измъкнаха Уийм. Койла го тръшна на пода и изръмжа:

— Кротувай там!

— Внимавай! — ревна Брелан.

Пред тях един орк бе зарязал колата си със сено напреки на улицата и бягаше в паника.

Хаскеер дръпна юздите с всичка сила и каруцата рязко зави. Избегнаха колата със сено на косъм, но преминаването им толкова близо стресна изнервените вече товарни коне, те дръпнаха още няколко крачки напред и затвориха почти цялото платно.

Кочияшът на човешкия впряг опита същата маневра като Хаскеер и задърпа отчаяно юздите в усилие да заобиколи колата със сено. Завоят обаче се оказа прекалено остър, впрягът се килна под безумен ъгъл, след това се наклони още, преобърна се и изсипа човеците на земята. Окът се прекърши, впрягът се освободи и четирите коня препуснаха напред.

— Отървахме се — подхвърли Хаскеер.

— Не е свършило още — отвърна Страк, загледан назад през рамо.

Останалите им преследвачи бяха стигнали до преобърнатата каруца и я отместваха. Конниците просто я заобиколиха.

— Завий! — извика Брелан и посочи вляво.

Хаскеер зави и се озоваха в по-тясна и почти безлюдна улица. Човеците все още бяха по петите им.

Дотук Страк и останалите не бяха издали с нищо, че виждат смътните фигури, спотайващи се по входове, по горните прозорци и на покривите. Сега забавиха ход, та изтощената човешка глутница да ги догони, но криволичеха насам-натам, за да не могат да ги обкръжат.

Щом хората се изсипаха в улицата, скупчиха се и забавиха, капанът щракна.

От укрытията си бойците от съпротивата стреляха по скупчилите се нагъсто цели. Още в първия миг бяха поразени над двайсетина човеци. Още толкова бяха ранени. Някои подириха убежище зад спрелите каруци, други вдигнаха щитове над главите си, за да отклонят

стрелите. Тези, които се опитаха да отстъпят, откриха, че пътят им за бягство е преграден — съмишленици на съпротивата бяха дотъркаляли колички и ги бяха струпали на улицата. Зад внезапно появилата се барикада се появиха стрелци.

Обкръжените от всички страни човеци загубиха охота да гонят плячката си.

— Да се махаме — рече Страк.

Хаскеер шибна конете и подкараха спокойно напред.

След няколко завоя, чиято цел бе да объркат възможните преследвачи, влязоха в една задънена улица и спряха пред привидно здрава дървена стена, която дори след внимателен оглед щеше да мине за задната страна на сграда, чиято фасада уж трябваше да е на съседната улица. Всичко това бе илюзия — в стената имаше умело прикрита широка порта, която веднага се отвори.

Чакаха ги поне двайсетина членове на съпротивата. Веднага разпрегнаха потните коне. Някой донесе на Даллог шише бренди и мехлем за раната му. Брелан веднага тръгна да докладва.

Койла разкърши гръб и въздъхна:

— Добре мина.

— Освен ако не броим тоя — изръмжа недоволно Хаскеер и погледна навъсено Уийм.

Новакът потрепери и взе да мрънка извинения.

— О, я млъкни — сопна му се Хаскеер.

— Само се опитвам да обясня...

— Ломотиш глупости. Както винаги.

— Остави момчето — рече Даллог. — Новак е.

— А ти не си ли?

— Казвам, че е младо. Ние трябва да...

— Ние? — кипна Хаскеер. — Толкова отскоро си с нас, че задника не си си бърсал още, и ще ми разправяш на мен кое какво, така ли?

— Не — отвърна спокойно Даллог. — Казвам само, че трябва да свикне.

— Можеше да прецака всичко!

— Но не го прецака.

— До гуша ми дойде от вас двамата — изръмжа Хаскеер и пристъпи заплашително към Даллог и Уийм.

Страк застана на пътя му.

— Кой командва тая дружина все пак?

Хаскеер млъкна и го изгледа вбесено.

— На мене ми дойде до гуша от глупостите ти — продължи Страк. — Тъй че вземи спри. — Кимна към членовете на съпротивата в другия край на помещението. — Ако някой от местните чуе откъде сме всъщност...

— И какво толкова? — измърмори Хаскеер.

— *Сериозно* говоря, Хаскеер. Никакви издънки. Ясно?

— И защо го правим това?

— Кое?

— Защо се мотаем с тия тъпащи тука, след като трябва да си върнем звездите?

Беше доста дълга реч за устата на Хаскеер и в първия миг Страк се обърка. Колебанието му отчасти се дължеше на това, че се чувстваше виновен за загубата на инструментумите.

— Помагаме на съпротивата, защото така трябва — въздъхна той. — Колкото до звездите... Ще ги намеря.

— Ами хайде де! Какво се бавиш?

Този път никой от двамата не смяташе да отстъпи.

— Я по-бодро — каза Койла. — Все ще се оправим някак.

— Нима? — изсумтя Хаскеер.

Обърна им гръб и се отдалечи.

4.

Из цял Акуриал имаше вълнения — и особено в най-гъсто населения сектор, столицата Тарес. Окупаторите отвръщаха на гражданските безредици с твърда ръка и усилваха терора още повече. Известни или подозирани убежища на несъгласни бяха подпалвани. Всякакви публични събирания се разпръсваха брутално. Непокорните мнения се заглушаваха. Арестите бяха безброй, изтезанията — обичайна практика, екзекуциите — повсеместни.

Точно това искаше съпротивата. Нападенията им срещу нашествениците бяха замислени така, че да предизвикат отмъщение, с надеждата, че това ще изкара гражданите от тяхната пасивност и ще пробуди дремещия им боен дух. Подхранвани от преднамерено пускани слухове, тайни събирания и изписвани по стените призови, размириците се разрастваха. А сега и кометата Грилан-Зеат бе надвиснала в небето пред очите на всички и обещавахе надежда за вярващите.

Събитията бяха на ръба, с възможна, но не и непременно неизбежна революция. За да я ускорят, бунтовниците бяха решени да продължават да хвърлят масло върху тлеещите въглини. А Върколаците се бяха врекли да ги подкрепят.

Всяка сутрин заварваше бойната дружина събрана в някоя от ставащите все повече безопасни явки на съпротивата. Макар че при създадите се обстоятелства думата „безопасни“ бе доста спорна.

Стендивън и Пепърдайн също бяха с тях, както и Брелан и неговата сестра близначка, Чилдер. Заради вторите двама — а според някои, заради първите — дружината бе предпазлива. Все пак, щом близначите си тръгнаха, езиците се развързаха.

— Притеснен съм какво си мисли — рече Джъп.

— Кой?

— Чилдер. Отношението ѝ към мен се промени, откакто видя, че използвам далновидството. Не го ли забелязахте?

— Не.

— Е, ти не стоиш затворен в тия убежища с бунтовниците като мен и Спуррал. — В тона на джуджето имаше искрено негодувание.

— Казахме й, че просто имаш нюх.

— Но дали е повярвала?

— Предупреждението ти ни спря да влезем в капан. Смятам, че Чилдер е достатъчно благодарна, за да си задава въпроси как си го разбрал.

— Не съм толкова сигурен. Както казвам, оттогава тя е по-хладна към мен.

— Има да мисли за много неща.

— Мамка му, Страк — кипна Джъп. — Не стига, че двамата със Спуррал толкова много се открояваме, само това ми липсва, да ме смятат за... особен.

— Ти *си* особен — измърмори Хаскеер. — Виж се само.

— Няма защо да си правиш майтапи и ти — рече Спуррал и го изгледа с поглед като кремък.

— Боговете да не дават да ядосам някой, който се казва цукало — подигра се Хаскеер.

— Престани — предупреди Джъп. — Не съм в настроение.

— Ебал съм те.

— Пробвай.

Усетил, че нещата се нажежават, Страк се намеси.

— *Ти* — рече той и посочи Хаскеер, — затвори го това чене, да не ти го счупя. — После се обърна към Джъп. — А *ти* престани да му се връзваш. Още малко глупости и ще троша черепи. *Ясен ли съм?*

Те кимнаха навъсено.

— Всички сме притеснени — продължи Страк, вече с посмекчен тон. — Но предстои въстание и трябва да сме задружни. — Всички го слушаха внимателно. Той погледна Джъп. — Както вървят нещата, много скоро ще влезеш в разгара им.

— Непрекъснато ми казваш това.

— Ще стане. Онова в небето, пророчеството, призивът за въстание, който ще направи Силандия. Всичко това ще вдигне орките на крак. Дължни сме да бъдем зад тях. Това е главното за нас.

— Нима? — подхвърли предпазливо Койла.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да го кажа, Страк. Връщането на звездите не е ли на първо място?

Той въздъхна.

— Признавам, че с това се издъних, но...

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Не ти се подигравам. Аз съм също толкова виновна за онази, която ми повери. Разбира се, че сме се врекли да помогнем на въстаниците. Но да знаем, че можем да се върнем у дома, е по-важно, нали?

— Заклевам се, ще си върнем звездите.

Възцари се мълчание. Наруши го по-младият от двамата човеци, Пепърдайн.

— А ние... — Кимна към спътника си. — Какво можем ние да направим, за да помогнем?

Отговорът на Страк беше предпазлив и съдържан.

— Ами...

— Ние също сме затворени тук, знаете го — обади се Стендивън.

— Трябва да пазим плановете си внимателно — обясни Страк. — За по-голяма сигурност.

— Искаш да кажеш, че не ни вярвате — рече Пепърдайн.

— Никой не го е казал — увери го Койла.

Той огледа събралите се орки и недоверчивите им погледи.

— Какво казва някой и какво си мисли, не винаги е едно и също.

— Не и с мен — увери го Хаскеер. — Нищо против нямам да кажа, че според мен твърде много външни знаят за работите на тая дружина.

Койла го изгледа ядосано и изсъска през зъби:

— Хаскеер!

— А когато твърде много знаят — продължи той упорито, — ето ти го предателството.

— Не съм длъжен да търпя тези... *инсинуации* — заяви Стендивън и изпъчи месестите си гърди.

— Това пък какво значи? — рече Хаскеер.

— Оспорвате моята чест.

— Срамота. Като не ти харесва, върви на майната си.

— Стига — предупреди Страк.

— Разбирам, когато не съм желан! — отвърна Стендивън, събрал последните трохи от онова, което трябваше да минава за достойнство, и махна на Пепърдайн, все едно даваше знак на послушно кутре. — Ние напускаме!

Пепърдайн се поколеба, уловил за миг погледа на Койла, след което последва господаря си.

— Джоуд! — викна тя след него.

Двамата затръшнаха вратата.

Койла се обърна към Хаскеер.

— Шибан... *идиот такъв!* Глупак! Задължени сме на Джоуд. Дължа му *живота си*.

— На него, да — отвърна Хаскеер. — А на другия?

— Мм... не знам за Стендивън.

— Не можем да вярваме и на двамата. Те са човеци. А ти ставаш твърде близка с по-младия.

Преди Койла да отвърне на удара, Страк се намеси.

— Май забравяме нещо. — Намръщи се. — Това уж трябва да е дисциплиниран отряд — заговори високо. — Само че някои от вас се държите все едно, че не е. Има само един начин да се справим с положението и той е дисциплината. Това означава да се следва командният ред и заповедите да се изпълняват без-пре-ко-слов-но. А *това означава край на това дърлене!* — кресна вбесено.

Уийм и още двама от новациите трепнаха.

— Искам повече дисциплина в тази чета — продължи Страк — и по-малко ежби. Не моля. Заявявам го. А ако някой тук смята, че може да свърши по-добра работа от мен, сега е моментът да го каже. — Никой не наруши последвалата тишина и малцина се осмелиха да срещнат погледа му. — Добре. Тъй че без повече глупости. Ясно?

Всички измърмориха в съгласие.

— Какво *все пак* можем да направим за звездите, Страк? — попита Даллог.

— Чакай малко. Носкаа! — Ветеранът скочи на крака. — Провери дали не ни подслушват.

Носкаа отиде до вратата, погледна навън и вдигна палци. Остана там да пази.

— Все едно дали на някой от вас му харесва, или не — продължи Страк, като хвърли поглед на Койла, — възможно е да има предател, в

съпротивата или в дружината. Тъй че най-добре е засега всеки план, свързан с Дженеста, да остане между нас.

— Може да изглежда глупаво, но... — почна Даллог.

Хаскеер се покашля — звук, който намекваше за подигравка, но си остана на ръба на неподчинението.

Даллог го погледна сърдито и продължи:

— Може въпросът ми да е глупав, шефе, но откъде знаем, че Дженеста има всички звезди? Включително онази, дето е била у Койла, имам предвид.

— Не знаем. Но е по-добре да предположим, че са у нея.

— Спомена за план — намеси се Джъп. — Ако той включва влизане в крепостта... ами, последния път не се получи идеално, нали?

— Възможно е да има друг начин.

— Например? — обади се Койла; личеше й, че все още е ядосана заради Пепърдайн.

— Нещо, което дочух от съпротивата, може да се окаже от полза — каза Страк. — Изглежда, Дженеста редовно ходи до някакво свещено място извън града. Каменен кръг.

— И какво прави там?

Той сви рамене.

— Кой знае? Нещо гадно сигурно.

— И какво?

— Ходи там с карета, с конвой. Момент, в който може да се окаже уязвима.

— Защо не я ударим в този кръг?

— Твърде добре се пази там, а и теренът е твърде открит.

— И защо мислиш, че ще носи звездите? — попита Хаскеер.

— А ти не би ли го помислил? — отвърна Страк. — След целия труд, който си направи, за да ги вземе?

— Дори по пътя ще има тежка охрана — прецени Койла. — *Особено* на пътя.

— То е ясно. Но ескортът й се пръсва по казармите малко преди крепостта. Това може да се окаже нашият шанс.

— Изглежда рисковано.

— Не съм казал, че ще е лесно.

— Брелан и Чилдер няма да приемат нов опит за покушение — реши Джъп.

— Не казвам, че трябва да се опитаме да я убием. Макар че ако ни се отвори възможност...

— Дали ще се опитаме да я убием, или не, Страк, съпротивата няма да искат да се включат — каза Койла.

— Още една причина да го пазим между нас си. Правим го, без те да знаят.

— Как?

— Ще ни трябва прикриваща версия. И ако го направим добре, ще ни трябва само половината дружина.

— Предишния път бяхме малък екип и виж как свърши.

— Това е друго. Това е засада. Много засади съм правил.

— Никога срещу същество като Дженеста обаче.

— Ако имаш по-добра идея, Койла...

— Нямам. Но все си мисля, че би трябвало да включим и Пепърдайн. — Хаскеер изпъшка шумно. Койла не му обърна внимание. — Той е опитен. Може да ни е от помощ.

— И ще го опази ли в тайна от Стендивън? — попита Страк.

— Не мисля, че ще му е трудно.

— Не им вярвам — заяви Хаскеер.

— Вече го каза — отвърна му злобно Койла.

Страк поклати глава.

— Не. Нямаме нужда от Пепърдайн. Не и по начина, както съм го намислил.

— Ами ако Стендивън надуши нещо? — обади се Спуррал. — Би могъл, както се вре навсякъде.

— Тогава ги убиваме.

Койла се намръщи, но си замълча.

— Значи решено — каза Страк. — Ще разработим план. Междувременно се бием със съпротивата. Пепърдайн може да ни помогне с *това*. На тях им трябва всеки меч, особено с идващото въстание.

— Ако дойде — измърмори Хаскеер.

— Имай вяра.

— Това го оставям на храмовите жреци. — Той извади меча си и лъскавото острие блесна като огнено. — Вярата си залагам в това. — Взря се в меча почти с благоговение.

Страк се усмихна.

— Разбира се. Нали си орк.

— Не можем да сме сигурни, че въстанието ще сполучи — напомни им Койла. — Това е съвсем различен свят. Повечето орки тук са като овце, а хората имат *магия*. Да не говорим за съотношението на силите, което...

— Просто е — прекъсна я Страк. — Ние се бием, те умират.

Старите вълци се разсмяха.

— Дано да си прав — рече тя. — Но неприятностите имат навика да извират, особено тук.

Той само сви рамене.

— Смятам, че всичко ще е добре, стига да се налага да се справяме само с човеци.

Не много далече от тях, извън очертанята на града, в един от по-рядко заселените, по-малко плодородни райони, се издигаше изоставена порутена воденица. Колелото се беше счупило, вадата бе затлачена с бурени. Дори проникателен наблюдател би решил, че мястото е запустяло и прокълнато.

Освен онези, които притежаваха уменията на чародейството или пък дадената от боговете сила на далновидството. Тези редки индивиди сигурно щяха да доловят медно-киселия вкус и смътно сернистия мирис на магията, обгърнала това място. А ако бяха особено надарени, може би щяха да усетят и определена настръхналост в атмосферата, наелектризирана така, че да настръхнеш, и издаваща заклинание, предназначено да заблуди.

Воденицата *наистина* беше развалина, но не беше необитавана. Зад магически сътворената фасада я беше заела част за специални операции на многорасовия Портален корпус.

Водачът на групата също беше поредната заблуда — в известен смисъл. Пелли Мадаяр, младо женско същество от народа на елфите, имаше дребничка фигура и толкова деликатна външност, че можеше погрешно да бъде сметната за уязвима и крехка. Това впечатление обаче беше измамно. Енергията и силата ѝ бяха изумителни, а решителността ѝ — несъкрусима.

В момента Пелли се съветваше с един свой лейтенант, нисък набит индивид с кисела физиономия, обичайна за расата на гномите.

Останалите от частта се бяха улинали във всевъзможните си задачи. Имаше дяволчета, кентаври, таласъми и сатир и две двойки караконджовци и харпии. Малка група феички и няколко тролчета се трудеха редом със същества, които щяха да се смятат за екзотични дори сред толкова разнородна компания, включително една химера и едно вендиго — същества, които обикновено предпочитат самотата. Знаменателно беше за мисията на Корпуса, че представители на толкова разнообразни раси бяха предпочели да пренебрегнат естествените си наклонности и различията си, за да се включат в обща кауза.

По средата на изречението Пелли Мадаяр замълча, затвори очи и вдигна ръка към челото си. След това се извини и бързо се отдалечи. Подчиненият ѝ я разбра — беше я виждал да го прави безброй пъти.

Пелли се качи по разнебитеното каменно стълбище на горния етаж. В единия ъгъл имаше каца, по-голяма, отколкото можеше да обгърне с две ръце, с почервенели от ръжда железни обръчи. Беше пълна с дъждовна вода от дупка в покрива и по мазната повърхност светлината се пречупваше на дъга. Водата беше мръсна и миришеше лошо, но това не притесняваше Пелли — нали вършеше работа. А и тъй или иначе нямаше избор, след като водачът ѝ бе решил да стигне до нея така.

Опря ръце на ръба на кацата и се взря надолу. Водата моментално се развълнува и започна леко да бълбука, все едно кипваше. След това промени естеството си и се превърна в калейдоскопична вихрушка от кипяща материя, изпълнена със светлина. Един образ придоби фокус.

Пелли се вираше в Карелл Реверс, върховния командир на Порталния корпус. Беше в края на зрялата си възраст, късо подстриганата му брада започваше да посребрява. Но все още беше изумително енергичен, а очите му грееха пронизателно. Бе изключителен магьосник сред човешките същества.

— Пелли — проговори той. — Има развитие. — В гласа му се долавяше нещо отекващо и безплътно.

Макар да ги разделяше невъобразима пустош, тя ясно виждаше, че е притеснен.

— Какво развитие?

— Казах ти, че е възможно да съществува и друг играч в малката драма, която разкриваш там, и че има податки, че някой друг, а не орките държи инструментумите. Сега засякохме друга аномалия, която отваря нова възможност.

— Да?

— Възможно е да съществува друг комплект.

— Друг ли? Тук?! Колко вероятно е това?

— Вероятностите са... неизчислими. Но трябва да те предупредя. Тъй като това е безпрецедентно, възможно е да тълкуваме знаците погрешно. Макар че е трудно да стигнем до друго заключение.

— Тъй че вече имаме два комплекта, които трябва да проследим.

— Да. Е... може би.

— Моля те, Карелл, помогни ми. Не мога да действам правилно, ако не знам какво...

— Съжалявам. Работата е, че не е ясно. Получаваме различни магически подписи от *може би* два източника. Характеристиките им се различават по начин, който не сме виждали никога.

— И какво ще правим?

— Ще работим още по-упорито. Но разбираш, че това прави мисията ви още по-съдбоносна, нали?

— Да, но какви са указанията ми сега?

— По същество — остават си същите. Ако можете да приберете инструментумите, за които знаем, че съществуват, тези, които са в ръцете на орките, можем да ги елиминираме от търсенето си. Важното е да действате бързо.

— Това мога да го разбера.

— И трябва да ти кажа, Пелли, обезпокоен съм, че още не сте се задействали.

— Времето, отделено за разузнаване, никога не е изгубено, знаеш го. Също така трябваше да сме сигурни, че няма да бъдат замесени невинни. Тук назряват вълнения. Отношенията между местното население и потисниците, изглежда, се изострят и...

— Не се замесваме в местните проблеми. Това е едно от основните правила на Корпуса, както знаеш много добре. Просто се надявам, че не изпитваш към орките някакъв елемент на симпатия, който да сдържа ръката ти.

— Вярно е, че според мен са се набутали в нещо, което не разбират, и че в този смисъл може би не трябва да ги виним.

Точно затова се надявам да върна инструментумите с убеждаване, преди да предприема крайната стъпка.

— Казах ти и преди, че съчувствието ти е разбираемо и че те характеризира добре. — Тонът му през безкрайността като че ли беше мъничко сприхав. — Но все пак говорим за *орки*. Някои раси остават извън границите на приличието, дори за Корпуса. Съчувствието ти като нищо може да се окаже неуместно. Изходът на мисията ви е по-важен от обикновените индивиди. Трябва да използваш *всички* средства, за да постигнеш нашата цел. Това ясно ли е?

— Да, ясно. — Прехвърли за секунда нещата в ума си и добави: — Има нещо, което се канех да те попитам. Не ми даде никакви заповеди какво трябва да стане с бойната дружина, след като вземем инструментумите.

— Стига да оцелеят от срещата си с вас и с вашето превъзходящо оръжие.

— При това условие, да. Да ги върна ли в родния им свят?

Ако не познаваше Реверс достатъчно добре, Пелли щеше да помисли, че погледът, с който ѝ отвърна, е прекалено твърд.

— Нямах такава заповед — каза той.

И без повече приказки прекъсна връзката.

5.

Като говно, плуващо в помийна яма, голямата крепост на Тарес непрестанно привличаше окото.

Застрашителните ѝ стени и надменни кули властваха над града тъй сигурно, както нашествениците, които я бяха завладели. Бе построена в стари времена от орките, докато все още били войнствени, но по-скорошните събития я бяха превърнали от отбранително съоръжение в офанзивно. От място за убежище в място, вдъхващо ужас. Издигаше се, за да напомня постоянно, че местното население е изгубило независимостта и достойнството си.

В просторния централен двор кипеше трескава дейност. Отряд униформени мъже и няколко жени сред тях набиваха крак по плаца. Други се бяха разделили на две в учебен бой. Раздаваха се оръжия, впрягаха се коне, товареха се каруци.

От балкона на покоеите си високо горе Капъл Хачър надзираваше това оживление. Адютантът му, и може би най-близкият му професионален довереник, младият Фринт, стоеше до него.

— Вече обучаваме чиновници и лечители да патрулират по улиците — въздъхна Хачър.

— Разбрах, че от Пекзан скоро ще изпратят нови подкрепления, сър.

— Не съм сигурен, че изобщо някога ще се окажат достатъчно за Дженеста.

— Сър?

— Тарес трябва напълно да бъде прочистен от подривни елементи, ако цитирам думите на нашата господарка. Колко войници ще са нужни за това според теб?

— С цялото ми уважение, генерале, вие често пъти сте твърдели, че пакостниците са малцинство.

— И все още мисля, че е така. Но е въпрос на дефиниция. Кои *все пак* са несъгласните?

— Не е ли наша работа да ги изкореним, сър?

— Добър въпрос. Но не е въпросът, който толкова тревожи милейди Дженеста. Нейната гледна точка е, че всички орки, които бъдат подозрение, трябва да бъдат задържани. И премахвани, ако се съпротивляват. В крайна сметка за нея всички са революционери. Оттам и това непрекъснато затягане на режима.

— Не може да отречете, че инцидентите напоследък се увеличили, сър.

— Да, така е. Какво очакваш, когато разбуташ с пръчка гнездо на стършели? Убеден съм, че съпротивата, същинското й ядро, е твърде малка, но никога не съм казвал, че не са опасни, и съм твърдо за това, че трябва да бъдат ударени здраво. Но не мога да се отърва от чувството, че политиката на Дженеста само влошава нещата.

— Може би всъщност ги раздвижва тази комета, по която са толкова възбудени?

— А кой им набива в главите идеята да я свързват със знамения и предсказания? Не, тук трябва да използваме рапира, а не брадва.

— За жалост, сър, лейди Дженеста едва ли ще склони.

— Ти ли ми го казваш? — Хачър се замисли. — Макар че разполагаме с едно оръжие, с чиято помощ бихме могли да премахнем истинските подбудители.

— Вашият... източник — каза разбиращо Фринт.

Генералът кимна.

— Макар да не е съвсем сигурно, че ще мога да опазя този канал отворен, той би могъл да се окаже безценен.

— Но, сър, всички тези приказки за въстание изглеждат някак си теоретични, предвид нрава на орките, които управляваме. Мнозинството са пасивни.

— Дженеста не мисли така. Тя твърди, че цялата раса е способна на нещо като дивашка свирепост. Въпреки че е под въпрос какъв опит би могла да има, за да стигне до подобно заключение.

— А вие, сър? Смятате ли, че притежават някаква дълбоко погребана склонност към битки?

Хачър огледа замислено града и отвърна:

— Може би скоро ще го разберем.

В едно от тайните убежища на съпротивата, скрити в лабиринта задни улички на неспокойната столица, Джоуд Пепърдайн и Мика Стендивън си бяха намерили усамотена стая.

— Колко често трябва да ти го повтарям? — възрази сърдито Стендивън.

— Пробвай още веднъж — рече Пепърдайн.

— Нищо общо нямам с изчезването на звездата на Койла!

— Защо ми е толкова трудно да го повярвам?

— Защо изобщо питаш мен? Знаеш ли, там, откъдето дойдохме, на това твое дразнене щеше да се погледне като на углавно неподчинение.

Пепърдайн се изсмя в лицето му.

— Но не сме там, нали?

— Толкова по-жалко.

— И на мен не ми харесва, че сме натикани в този свят. Стига изобщо да ти пука.

— Какво пък означава *това*?

— Ако звездите не бяха изчезнали, нямаше да сме тук.

— И това няма нищо общо с мен — натърти Стендивън.

— Така казваш ти. Но при положение, че сме затворени тук, защо продължаваш да дразниш дружината? Те са единствените съюзници, които имаме, и са недоверчиви към нас.

— Никога не са ни вярвали.

— Говори за себе си.

— Те са *орки*. Хората не са точно любимата им раса, в случай че не си забелязал какво правят с тях тук.

— Мисля, че разбират, когато някой се държи с тях честно. Повечето от тях поне.

— Ти си глупак, Пепърдайн. Единствената причина все още да сме с тях, все още да сме *живи*, е, че това ги устройва. Престани да се доверяваш не на когото трябва.

— Какво, на *теб* ли да се доверя?

— Не би било зле.

— Само ако съм се побъркал.

Злобата на Стендивън се надигна отново.

— Не би било зле — заговори той злъчно — да помислиш за положението си, ако се върнем някога у дома.

— Тук заплахите ти не вървят. Или още не ти е светнало?

— Само ти напомням какви бяха отношенията ни и какви може да станат отново. Как се държиш тук може да се отрази на начина, по който аз мога да реша да се държа с теб в бъдеще.

— Не го схващаш, нали? Както вървят нещата, може *изобщо да нямаме бъдеще*. И ако ще си напомняме за минали събития, не забравяй, че нямаше да си тук... по дяволите, нямаше изобщо да си, ако не бях аз.

— Едно от задълженията ти е да се грижиш за безопасността на господаря ти. Това е твой дълг!

Пепърдайн кипна и го сграбчи за гушата.

— Ако смяташ, че не ми дължиш живота си, може да го взема обратно.

— Махни мръсните си ръце от мен, ти...

Вратата се отвори.

Пепърдайн го пусна.

Влезе Койла.

— Джоуд? О... Вие...

Стендивън извърна почервенялото си от гняв лице към нея и изръмжа:

— Мен ме остави!

Избута я от пътя си и излезе.

— Да, наистина го остави — каза Пепърдайн.

— Не смятах да го спирам — отвърна Койла. — Спорехте за нещо, нали?

— Много проникателно.

— Ако искаш да се махна...

— Извинявай. — Тонът му беше помирителен. — Просто ми лази по нервите.

— Не само на теб.

Той кимна.

— Та какво има, Койла?

— Ами, първо, помислих си, че малко от това няма да ти дойде зле. — Подаде му шише бренди.

Той го взе, отпи и й го върна.

— А второ?

— Излязохте толкова набързо... Просто исках да разбереш, че не всички в дружината мислят лошо за вас.

— Какво, за двама ли ни? Аз и... той? — Кимна към вратата.

— Е... за теб.

— Благодаря. — Той се усмихна. — Но смятам, че си малцинство от един.

— О, не знам. Смятам, че Страк изпитва известно уважение към теб. Може би още един-двама.

— По много странен начин го показват.

— Знаеш как е между орките и хората. И не само на този свят. Имаме... история.

— Може би това бих могъл да го разбере.

— Нима?

— Мислиш ли, че орките бяха единствената стъпкана раса на нашия свят?

— Ти си човек. Вашият вид е тъпчещият.

— Има хора и хора.

— Не е ли време да изясниш нещата за себе си?

— Нищо няма за изясняване — отвърна той сковано.

— Не ми се затваряй.

— Знанието за миналото ми би ли променило нещо? Искам да кажа, не се ли доказах вече?

— Пред мен, да. Но повечето от другите...

— Давам ти думата си, че нямам нищо общо с кражбата на звездата.

— А какво би казал партньорът ти, ако го попитам за това?

— Стендивън не ми е партньор — рязко отвърна той. — А и той също би ти дал думата си.

— Каква стойност мога да вложа в нея?

— Каквато влагам и аз.

— И колко е тя?

— Ако Стендивън твърди, че не е...

— Защо си му толкова верен, Джоуд?

Той въздъхна.

— Навик, предполагам. Освен това не искам да вярвам определени неща, дори за него.

— Каква *все пак* е връзката между двама ви?

— Сложна.

— Това се вижда от пръв поглед. Кажете ми повече.

Той се усмихна.

— Настоятелна си, Койла, това ти го признавам.

— И защо не? Бих искала да знам поне малко за човека, на когото дължа живота си.

— Я дай пак шишето.

Тя го извади. Джоуд отново отпи. Койла също удари глътка и го подкани:

— Е?

— Аз съм тругатиец.

— Ти си *какво*?

— Тругатиец. От Тругат, мястото, откъдето идваме.

— Никога не съм чувала за него. — Тя седна на един стол.

Пепърдайн последва примера ѝ и се настани на едно буре с пирони.

— Светът ни е много по-голям от частта, която наричате Марас-Дантия.

— А вашата раса я нарече Центразия — отвърна тя горчиво.

— Някои хора. Моята порода не сме от тези, които дават имена на места.

— А какви сте?

— Малко като вас, орките.

— Така ли? — Тя не можа да скрие скептицизма си.

— Е, казах *малко като*. Но има някои прилики. Едната е, че моята раса също има воинска традиция.

— Това обяснява дарбата ти с оръжие. Значи расата ви се бие за препитание, като нас?

— Не. При нас не е вродено; научено е. Макар и от толкова много време, че на практика вече е вродено. Но не сме бойци по наклонност, нито дори по свой избор. Просто е... практично. Повечето от моята раса биха предпочели спокоен живот.

— Щом не сте избирали да се биете, трябва да сте имали нещо, което да защитавате.

— Живота си. И земята си.

— Първото го разбирам. Но да умираш за земя, това ми се струва странно. Може би защото орките никога не са имали земя.

— Тук са имали.

— И вашата раса им я е отнела. — Тя вдигна ръце. — Извинявай. Кажете ми за вашата земя.

— Тругат е един остров край... е, всъщност не е важно къде е. Достатъчно голям е за нас и почвата е добра. Ние сме островитяни, разбираме се с морето. Най-важното, това е отечеството ни. Но има един недостатък.

— Местоположението.

— Умна си.

— Като за орк, искаш да кажеш?

— Не, просто си умна.

— Логично е да имате врагове само ако притежавате нещо, което те искат, или ако сте на неподходящото място.

— Вече разбирам защо си майсторката на стратегията в дружината. Но си права — много неподходящо място. Поне в такова се превърна. Тругат е разположен в точка, където би могъл да застрашава свободното преминаване за различните си съседи, ако сме искали да правим това, а ние не сме го правели. Тъй че сме седели наред колело, с всяка спица наострена и сочеща към нас. Всички съседни държави гледали с алчно око на толкова благоприятно разположен остров. Който го завземел, можел да се наложи над другите. Затова моят народ изучил воинския занаят — за да отбиваме враговете.

— Как, след като тези държави са били толкова силни?

— Моят народ обитавал Тругат много преди да се издигнат силите, които в един момент се изправили срещу нас. А ние сме били... и бяхме многобройни и добре организирани. Познавахме терена. И се сражахме добре, като народ, който защитава всичко, което има. Винаги бяхме нащрек и често пъти — под истинска обсада. Справяхме се без достатъчно оръжие, справяхме се без сол. Дори без вода понякога.

— Колко дълго е продължило това?

— Поколения. Най-сетне те разбраха, че не могат да ни завладеят, затова започнаха да ни ласкаят. Тъй че в добавка към бойните умения научихме и черното изкуство на политиката. Играта се превърна в надиграване на едни срещу други. Това, както и инцидентните войни, ни опазиха независими още известно време.

— Но накрая късметът ви се е изчерпал. Иначе сега щеше да си там.

Той кимна.

— Водачите ни взеха страната на неподходящия тиран. Не защото го харесвах, а по необходимост. Това предизвика разцепление сред народа ми. Не точно гражданска война, макар че почти се беше стигнало до нея, но достатъчно разсейване, за да оголим гарда си. И същият главатар, с когото водачите ни се сдружиха, бе този, който се възползва от това.

— То пък голямата изненада.

— Беше измяна. Подло предателство. Бяха мрачни дни и всички вършехме неща, с които не се гордеехме особено, в името на патриотизма. Не правя изключение. Но няма да те отегчавам с подробности. Резултатът беше, че народът ни беше стъпкан и онези, които оцеляха, се разпръснаха. Станахме скитници, селяци по чужди земи, безимотни странстващи търговци, дори наемници. Някои бяха поробени. — Последното прозвуча с особен сарказъм.

Койла помълча, след това промълви:

— Каза, че вашата раса била подобна на моята не само в едно отношение.

— И ние, както и вие, бяхме оклеветени. Когато враговете ти те оклеветят, могат да оправдаят всяко престъпление и унижение, което трупат върху теб. Името ни беше очернено и това си стои. Дори лъжепозорът продължава, като камък, хвърлен надолу по склон.

Койла можеше да си обясни това.

— Разказвачите на истории, учените с техните книги. Те най-често са на печелившата страна. Няма да повярваш какъв боклук са избълвали за орките. Твърдят, че обичаме човешка плът и че дори се изяждаме помежду си. Измислят, че сме произлезли от *елфи*, в името на всички богове! Все лъжи!

— За нас твърдяха, че сме призовавали демони и сме се съешавали с кози.

Койла избухна в смях. Пепърдайн я изгледа сърдито за миг, после и той се разсмя.

— Тъй — рече тя, след като спряха да се смеят. — А Стендивън как се вмести във всичко това?

Веселието му угасна като духната свещ.

— Той... също ли е тругатиец? — попита тя.

— Не. Той е... мръсник.

— Но има някаква власт над теб.

— Да кажем, че отработвам дълг към него.

— Дори докато сте в този свят? Това не променя ли нещо?

— Само тук. Но у дома...

— Може изобщо да не видим домовете си повече, Джоуд! — Тя бързо се овладя. — По дяволите. Това не е хубаво за бойния дух, нали? Страк ще се вбеси, ако чуе, че го казвам.

— Не е тайна, Койла. Според мен всички смятат, че оставането ни тук завинаги е най-вероятно.

— Е, няма да е по-различно от случвалото се в миналото.

— Какво имаш предвид?

— Нещо, което ни беше казано, преди да напуснем Марас-Дантия първия път. Знаеш ли защо древните раси са се озовали там?

— *Защо ли?* Те... вие... просто сте... винаги сте били там. Нали?

— Не. Не твърдя, че го разбирам, но там навън... — Махна вяло с ръка като към нещо много далечно. — Там някъде съществуват цели светове на елфи и кентаври, на таласъми и джуджета и така нататък. И на орки — добави припряно. — Най-различни раси... не знам... *пропаднали са* на Марас-Дантия. Измъкнати като риба в мрежа от могъща магьосница.

— И хората ли?

— Казаха ни, че вие сте били истинската раса на нашия свят.

— Каква ирония!

— Ние не мислехме така. — В очите ѝ се появи стоманен блясък.

— Значи всички орки би трябвало първоначално да са дошли от Акуриал. Оттук?

Тя се намръщи.

— Не знам. В света, в който живеехме, Кераган, също има само орки. Но много... по-борбени от тези тук.

— Значи и хората може да не са започнали на Марас-Дантия. Кой би могъл да каже къде са възникнали орките, хората или която и да било друга раса? Или докъде са се разпръснали. Това не ти ли е любопитно?

— Не, само главата ме заболява. Виждам нещата по-просто. Например, може би трябва да гледаме на това все едно, че просто се

местим от един бивак на друг. Вашият народ сте скитници; би трябвало да го разбереш.

— Но е страхотно преселение, Койла. Сигурна ли си, че просто не искаш да се възползваш по най-добрия начин от него?

— Ами нали правя точно това. Това е в стила на орките. Никога не казваме край.

— Би могло да е мото и за Тругат. — Лицето му помръкна. — Но напоследък се чувствам почти като...

И замълча, защото чуха приближаващи се стъпки. Бяха шумни и забързани и можеше да предвещават неприятност. Пепърдайн и Койла станаха, с ръце на дръжките на мечовете.

Чилдер нахлу в стаята и каза задъхано:

— Трябват ни всички мечове, които можем да съберем!

6.

На един от най-големите площади в Тарес се беше събрала тълпа. Множеството надвишаваше няколкостотин души и нервите бяха изопнати. Започналото като низ от протести — против данъци, ограничен достъп до свети места, събаряне на почитани сгради, хранителни порции, комендантски час, репресии и всякакви други поводи за недоволства — беше изригнало в общ изблик на горчивина от окупацията. Ситуацията беше на ръба на избухване...

Но не зараждащ се бунт привлече съпротивата. Целта беше тълпата да се използва за прикритие.

Много от бунтовниците бяха тук, както и повечето Върколаци, и Лисиците, женската част, съставена от Койла. Бяха се пръснали из площада, с добре скрити под дрехите оръжия.

— Не толкова отдавна всички тези орки нямаше да са толкова непокорни — прошепна Страк на Брелан.

— Нямаше дори да са излезли на улиците.

Стояха един до друг в края на трупащата се тълпа. Наблизо имаше група въоръжени окупатори — на напрегнатите им лица бе изписана тревога.

Страк се огледа. Хаскеер беше наблизо, а малко по-натам — Даллог с неколцина Върколаци. По-нататък сред множеството се открояваше Чилдер, с няколко Лисици. Но все още не се виждаха онези, които очакваха.

— Сигурни ли сме, че всеки знае какво да прави? — попита тихо Брелан.

— Моите знаят — отвърна Страк натъртено. — Надявам се *твоите* факти да са верни.

— Никакво съмнение. Онова, което искаме, е там. — И посочи само с очи една сграда — тромава едноетажна постройка с бяла фасада и прозорци с решетки. Изглеждаше новопостроена. Пред тежките ѝ врати стояха на стража изнервени войници с извадени оръжия.

Страк се постара да не се заглежда натам.

— Та какво стана?

— Седем от другарите ни бяха в района, да наблюдават един обект. Извадиха лош късмет. Войниците ги прибраха, без да се пролее кръв.

Страк повдигна вежди.

— Не знаем как точно са ги заловили, освен че са ги превъзхождали по брой.

— Защо са в този участък?

— Не са могли да ги отведат в подходящ затвор от страх от тълпата. Смятаме, че ще ги държат там, докато това вълнение свърши. Или докато не пристигне подкрепление.

— И без подкрепление са прекалено много.

— Скоро ще им се наложи да мислят за други неща. — Брелан отново хвърли бърз поглед към участъка. — Ако не ги измъкнем, ще попаднат в ръцете на мъчителите на Желязната ръка. Добри патриоти са, и са верни, но ще проговорят. А това може да се окаже сериозен удар за нас.

Страк кимна и леко го сръга в ребрата. През тълпата се движеха братя с халатите на Ордена на Хеликса.

— Май ще трябва да се оправяме не само с военни.

— Къде е онзи твой човек? — попита раздражено Брелан.

— Не е *мой*. И е... Стой. Ето го.

Пепърдайн се появи. Носеше крадената офицерска униформа, която им бе послужила добре при предишните мисии. С него бяха Койла и две от Лисиците — крачеха на две крачки след него, все едно че ги води.

— Женските трябваше да са оковани — изсумтя Брелан. — Щеше да изглежда по-убедително.

— Дори вашите питомни орки трудно биха преглътнали оковите. Освен ако не искаш да го разкъсат.

— Прав си. Макар че не бих си помислил, че някой ден може да не го поискам за човек. Време е да задвижваме нещата, Страк.

Страк кимна, след което вдигна свитата си длан към устата, уж да потисне кашлица. Другите Върколаци наблизиха, които го наблюдаваха, започнаха да препредават сигнала. Брелан даде същия знак на членовете на съпротивата. Безмълвната заповед литна през тълпата.

Пепърдайн и „задържаните“ напредваха към участъка. Не срещаха открита съпротива, но имаше много враждебни погледи и сърдити подвиквания. Това, че женските го следваха без видима принуда, изглежда, обърка тълпата. А и вродената пасивност на тукашните орки и набитото в главите им чувство за покорство пред властта накара повечето просто да им отворят път.

Пепърдайн не откъсваше очи от целта си и крачеше бавно и отмерено. Женските след него не обръщаха внимание на насочените към тях подвиквания.

Разположените из площада бунтовници знаеха, че трябва да се сдържат, докато групата на Пепърдайн не стигне до участъка. Щяха да се задействат чак след това.

Койла избърза крачка напред и прошепна на Пепърдайн:

— Не забравяй, ти си офицер! Дръж се надменно.

— Изобщо не съм се сетил — изсъска той саркастично. — Млъквай и върви зад мен.

Тя го изгледа сърдито, но изостана.

Войниците, които задържаха тълпата, взеха Пепърдайн за чиста монета — отдадоха му чест и го пропуснаха с женските. Часовоите при караулното обаче като че ли не бяха толкова сигурни. Явно се изненадаха, че виждат непознат офицер, и видимо се напрегнаха.

Щом Пепърдайн и женските орки се приближиха, един от стражите на пост извика:

— Стой!

После пристъпи напред и след секунда колебание отдаде формално чест. Беше нисък и жилиав, с тънки мустаци и лице, което напомни на Пепърдайн за гризач. Нашивките му издаваха, че е сержант.

Пепърдайн отвърна на поздрава с небрежен жест — надяваше се, че подобава за уж офицерския му ранг, и отвори уста да заговори, но го изпревари сержантът:

— Мога ли с нещо да ви помогна... сър? — В поведението му се долавяше леко недоверие.

Пепърдайн придаде властност на тона си.

— Водя още три задържани към онези, които държите тук.

— Нямаме заповед да приемаме още задържани.

— Заповядвам го сега.

— На какво основание?

— На основание на ранга ми. И няма да е зле да се обръщаш към офицер по подходящия начин.

— Тъй вярно, сър — отвърна сержантът, но почти дръзко. — Само че заповедта ми е изрична. Да не взимам повече затворници тук без официално нареждане. Което означава пряка заповед от непосредствен началник или писмено нареждане от...

Пепърдайн кимна към тълпата.

— Имаме ситуация, сержант. Ако случайно не си забелязал. Спазването на заповедите е похвално, но нещата по улиците се развиват бързо. Тези пленнички са свързани с бунтовниците и трябва да бъдат заключени.

— Защо тогава не са вързани, сър?

— Да не би да намекваш, че не мога да се справя с няколко женски, сержант?

— Няма как да го зная, сър.

— Не ставай нахален! Ще се подчиниш ли на заповедта ми?

— Ако получа нареждане.

— Аз ти нареждам!

— Вашето име и част. Сър.

Пепърдайн зяпна намръщения педант.

— Какво?

— Длъжен съм да проверя пълномощията ви. Ще пратя човек до щаба и...

— Действам под преките заповеди лично на генерал Хачър. Не ти завиждам, когато той чуе за това.

— Може и така да е, сър. Но ни съобщиха за фалшиви офицери. Длъжен съм да проверявам пълномощията на всеки... *офицер*, който дойде в този участък. — Беше влудяващо хладнокръвен.

— Съмняваш се в моя патриотизъм?

— Това не е моя работа, сър.

— Не те ли притеснява, че освен че проявяваш неподчинение, преклонението ти пред устава ми пречи да изпълня задълженията си? Това е сериозна стъпка за човек в твоето положение, сержант.

— Моите началници ще решат това, сър.

— Един от тях съм и аз!

— Може би ще е добре да го повторя, сър. След като ми кажете името и...

Пепърдайн се помъчи да запази невъзмутима физиономия. Видя, че другите войници го гледат с нещо близо до враждебност. Усещаше как Койла нервно пристъпва зад гърба му.

Страк и Брелан, които го гледаха, също ставаха неспокойни.

— Какво става, по дяволите? — измърмори Брелан. — Трябваше вече да ги е накарал да отворят вратите.

— Май попрекалихме с този номер.

— И какво да правим сега?

— Придържаме се към плана. Бъди готов да подадеш сигнала.

Пепърдайн се правеше, че слуша изрежданите от сержанта правила, но умът му трескаво търсеше изход. А ръката му незабелязано се плъзгаше към ножницата.

— Тъй че ако благоволите да ми дадете тези подробности, сър — заключи сержантът, — можем да решим този проблем.

— А?

— Вашите данни, сър. Вече ви обясних...

— Виж какво, ако ще настояваш за...

— О, майната му! — Койла изскочи иззад Пепърдайн и заби камата си в корема на сержанта.

Той се опули, олюля се и падна.

— Мамка му, Койла! — кресна Пепърдайн.

— Просто ускорих нещата. — Тя бързо извади скрития си меч. Двете Лисици я последваха, след тях — и Пепърдайн.

Другите стражи, стъписани и вцепенени за миг, вдигнаха оръжията си и скочиха срещу тях.

— Почна се! — възкликна Брелан.

— Давай сигнала! — изрева Страк.

Забравили за всякакво прикриване, двамата замахаха трескаво на съратниците си и след като заповедта светкавично се разпространи, хукнаха към участъка.

Пепърдайн и трите Лисици бяха рамо до рамо, оръжията им стърчаха като зъби на хищник. Залагаха рисковано на това, че гърбовете им ще са защитени. И наистина най-близките в тълпата, които бяха видели какво става, започваха да реагират. Същото правеха

обаче и войниците, които трябваше да ги задържат, но бяха раздвоени между необходимостта да се намесят и да удържат кордона.

Другарите на убития сержант нападаха, разпенени от ярост. Пепърдайн, Койла и Лисиците бяха готови да ги посрещнат.

Сред тълпата се надигна оглушителен рев.

Сред кипналото множество се завихри бой. Нападнатият от добре разположените бунтовници и Върколаци човешки кордон беше затруднен. Вече се намесваха обикновени орки, от гражданите. Появиха се импровизирани оръжия. Някои се нахвърляха върху човеците с голи ръце. Точките, където започваше бой, бяха като плясък на дъждовни капки по езерна повърхност — раздвижваха я и вълните се усилваха.

Пепърдайн се хвърли към човека срещу себе си. Остриетата закънтяха. Веднага пролича, че Джоуд е по-добрият с меча. Защитата на другия рухна под напора му и Пепърдайн го прободде в слабините и веднага след това в гърдите. Друг пазач застана на мястото на падналия и боят продължи, без да секне и за миг.

Койла също вече беше свалила първия си противник и сечеше по други двама едновременно. Бързината и силата ѝ ги объркаха. Тя промуши единия, след като го изкара от равновесие с рязък скок с рамото напред, след това свали и приятеля му. Следващият, който ѝ влезе, беше по-опитен — или поне по-хитър — и тя скоро се усети, че се дуелира, вместо да сече.

Двете Лисици — сражаваха се рамо до рамо — въпреки сравнителната си неопитност се представяха добре. Биеха със стръв и с някаква безскрупулност, която караше противниците им да внимават да не влизат в близка схватка. Пепърдайн погледна за миг през рамо към тях и се възхити на бойната им ярост. Но пред тях имаше поне десет стражи и кой знае колко вътре в участъка, така че яростта можеше и да не се окаже достатъчна.

Тълпата вече кипеше, навсякъде по площада се вихреха схватки. Върколаците и бунтовниците бяха в разгара на всяка, а Лисиците се биеха с изключителна решимост. В краката им падаха мъртви и ранени войници. И орки падаха също — и от съпротивата, и обикновени граждани. Но вместо да отрезви подивялата тълпа, това само подсилваше яростта ѝ.

Хаскеер беше в гъмжилото — проправяше път на Върколаците зад себе си. Размахваше брадвата си с несдържана страст, трошеше глави и сечеше ръце и крака. Встрани Чилдер и глутница Лисици разбиваха мозъците на други войници от кордона. Недалече от тях Даллог бе повел новобранците от Кераган. Уйим не беше между тях. Бяха решили, че ще е по-добре да го задържат извън полесражението — да гледа и да се учи.

Страк и Брелан и още неколцина лично избрани бунтовници и Върколаци бяха вече съвсем близо до участъка. Войниците, които държаха кордона срещу тях, не бяха проблем. Нямаше никакъв кордон. Целият район се бе превърнал в кипнала маса от биещи се орки и хора.

Включиха се тъкмо навреме. Пепърдайн и трите женски се държаха, макар че и няколко стражи от разкъсания кордон се бяха включили в отбраната на участъка. Пепърдайн тъкмо издърпваше меч си от корема на паднал човек. Умората вече си казваше своето — движенията му започваха да натежават, дясната му ръка се схващаше. Една от Лисиците бе ранена, но продължаваше да се бие. Койла беше плувнала във вражеска кръв. И се усмихваше.

Страк, Брелан и групата им налетяха като стоманена вълна. Везната бързо се наклони и след кратка кървава вихрушка от удари всички стражи бяха повалени.

— Забавихте се — подхвърли Койла.

— Ходихме да берем цветенца — отвърна Страк равнодушно.

— Хайде! — подкани ги Брелан. — Няма време!

Претърсиха джобовете на мъртвия сержант и намериха връзка ключове. Докато повечето от групата пазеха, Брелан отиде до вратата и започна да ги пробва. На третия опит ключалката се превъртя.

Брелан бутна вратата с рамо, стрелна с поглед Пепърдайн и подхвърли:

— Не мислех, че ще вляза точно така, но...

— Пази се! — изрева Койла и го блъсна встрани.

Стрела профуча през отворената врата, едва не улучи Брелан, бръмна към тълпата и удари нечия вдигната ръка.

Страк се втурна през входа. Койла, Брелан и Пепърдайн бяха плътно зад него. Стрелецът посягаше към колчана си за нова стрела. Страк го прониза с меч си в гърдите.

— Отляво! — извика Пепърдайн.

Страк се обърна тъкмо навреме, за да отбие коварен удар от засада — някакъв крил се досега човек замахваше към него със стръв, подсилена от отчаянието. Паниката му устройваше Страк — обзетият от паника противник не преценява разумно, и това се доказва бързо: след още два отбити удара мъжът направи грешка в защитата си. Страк се възползва от това и го прониза в сърцето.

В сградата нямаше повече хора. В другия ѝ край имаше две килии, клетки по-скоро. Седмината от съпротивата бяха натикани в едната. Нито един от ключовете на сержанта не пасваше на ключалката, а и вратата не поддаде на блъскането. Но намериха друга връзка ключове и я отвориха.

Затворниците явно бяха изтезавани. Очите им бяха плувнали в черни кръгове, имаха синини и отоци, но не и тежки рани. Раздадоха им оръжия — кои донесени, кои — прибрани от мъртвите стражи.

Безредиците навън кипяха с още по-голяма сила.

— Успяхме — възкликна доволно Брелан, докато оглеждаше освободените си приятели.

— Още не сме се измъкнали — напомни му Страк. И погледна Пепърдайн. — Готов ли си?

— Точно тая част не ми харесва — отвърна човекът.

— Не можеш просто да излезеш с нас — рече Койла. — Тълпата ще подивее и...

— Ще те убият — довърши Страк. — Но ако помислят, че си наш пленник...

— Добре, добре. Схващам. — Не изглеждаше обаче много щастлив.

Подкараха го като пленник и излязоха. Разбунтувалата се тълпа ги посрещна с въодушевени викове.

Едва се бяха показали навън, когато сред кипящото множество изригнаха ярки блясъци — взривове от червени, зелени и виолетови лъчи, които изгаряха окото.

— Хеликсът! — възкликна Брелан.

— Още една причина да не се бавим — рече Страк. — Не спирай.

Блесна нова ослепителна мълния и един орк рухна с димяща дупка в гърдите. Разнесе се миризма на овъглена плът и всички

наоколо заотстъпваха в ужас. Мъжете в халати изстрелваха магическите си лъчове по всеки, който се окажеше на пътя им.

Хаскеер се беше вкопчил в бой с един войник. Мъжът бе въоръжен с меч и щит и се беше оказал упорит в усилията си да попречи на орка да го убие. Хаскеер обаче като че ли се наслаждаваше на предизвикателството — разсипваше боеца със съкрушителни удари и го принуждаваше да държи чисто отбранителен стил. Един особено мощен лъч магическа енергия профуча покрай тях и замаяни от блясъка, Хаскеер и боецът спряха и замигаха.

Хаскеер пръв се съвзе и поднови атаката. Войникът, все още зашеметен, оказа вяла защита и два тежки удара на брадвата на орка се оказаха достатъчни да го извадят от строя. Трети в главата го накара да падне на колене и след това да рухне по очи.

Последва нова мълния, ярка като предишната, и нова жертва падна под огнения лъч. Хаскеер тръсна глава, огледа се и видя магьосника от Ордена на Хеликса — беше само на двайсетина крачки. И той беше видял Хаскеер и отново вдигаше магическия жезъл. Хаскеер залегна. Огненият лъч изсвистя над него толкова близо, че почти опари гърба му. Стотникът бързо запълзя към падналия войник, докато посветеният в Хеликса се целеше отново, и издърпа щита от мъртвата му хватка. След това се надигна на колене и го метна с все сила. Щитът полетя като диск, удари мъжа с халата право във врата и почти го обезглави.

Орките наоколо схванаха посланието — колкото и страшни да бяха магическите тризъбци, братята на Хеликса не бяха неуязвими. След секунди всички мъже с халати се оказаха обкръжени от разбеснялата се тълпа.

Страк и групата бунтовници, заедно с освободените, гледаха да стоят настрана от сблъсъците. Вървяха колкото се може по-бързо към близкия ъгъл, за да излязат от площада. Но когато почти бяха стигнали до пресечката, спряха.

— О, страхотно! — изсумтя Койла. — Още боклук.

Две каруци с войници идваха тъкмо по улицата, към която се бяха запътили, излязоха на площада и им блокираха пътя.

— Време е за тези — каза Брелан, бръкна в торбата, която висеше на рамото му, и извади няколко глинени бутилки.

Койла с радост грабна една и викна:

— Уха!

— Какво е това? — попита Пепърдайн.

— Акуриалски огън — отвърна му Брелан. — Бум!

Пепърдайн го погледна озадачено и Брелан се направи, че хвърля една бутилка.

— А, ясно — сети се Пепърдайн.

Драснаха искри и запалиха просмуканите с масло ивици плат, натъпкани в гърлата на бутилките, и почнаха да ги хвърлят по каруците и слизащите от тях войници. Глинените бутилки се пръскаха, изригваха оранжеви пламъци. Горящото масло бе смесено с някакви съставки, които го правеха гъсто, и то полепваше по всичко — подпали каруците, дървения тротоар и всеки нещастен войник, оказал се в обсега му. Превърнали се в огнени кълба, войниците ревяха и се мъчеха да загасят пламъците по дрехите си с ръце.

— Това би трябвало да им поотвори работа — подхвърли доволно Койла.

— Побързайте — подкани ги Страк.

По целия площад другите Върколаци, бунтовници и Лисици се измъкваха. Поединично или на малки групи щяха да се доберат до тайните убежища или да се скрият из града под лъжлива самоличност.

На една от близките почти опустели заради избухналия бунт улици ги чакаше каруца.

— Номерът с униформата май вече не действа — подхвърли Койла, щом се качиха.

Пепърдайн кимна.

— Трябваше да загреят, рано или късно. Вие Лисиците обаче се бихте като дяволици. Не мислех, че сте чак толкова свирепи.

— Значи не си поглеждал луната.

— Луната ли? Че защо?

— Не си много наясно с нещата при женските, а, Джоуд?

— О! Имаш предвид...

— По време на лунния цикъл ставаме малко... сприхави.

— От това, което видях току-що, бих използвал по-силна дума. Свирепи например. Но как вие *всички*...

— Ти май наистина не знаеш много за женските, а? Когато няколко от нас прекарват по-дълго време заедно, не е необичайно циклите ни да започнат да съвпадат. Точно това се случи днес.

Пепърдайн се ухили.

— Цял взвод побъркани от луната женски орки?! Боговете да са на помощ на човеците.

— Боговете да ги *прокълнат* дано — намеси се Брелан. — Но гражданите също действаха добре. Гордея се с тях.

— Наистина като че ли започват да си връщат орския нрав. Но дали са готови за истинско въстание?

— Повратната точка е близо. Много скоро Водителката ще излезе от нелегалност и ще призове на бунт. След това случилото се днес ще заприлича на детска игра.

— Да се надяваме — каза със съмнение Койла.

Каруцата влезе в двора на изоставената вила, временно заета от съпротивата. Като че ли никой от другите бунтовници все още не беше дошъл.

Докато слизаха, Уийм каза:

— Днес беше огромен успех, нали, Брелан?

— Да, успех. Не съм сигурен обаче за огромен.

— Но е нещо, за което орките ще пеят поколения наред. Повратна точка, ти го каза.

— Да, ако помогне да се вдигне революция, би могло да се запомни като ключов ден — отстъпи Брелан.

— И ковачите на думи ще разказват истории за този ден, а певците ще пеят песни за него.

— Май се сещам накъде бие — изстена Койла.

— Между другото — Уийм се изпъчи, — вече започнах една епична балада за този велик ден. — Посочи челото си. — Тук. В ума си.

— Изненадана съм, че имаш ум — отбеляза Койла.

— Не си нося лютнята, естествено, нали бяхме в битка, и затова...

— Ох... — изпъшка Пепърдайн.

— ... ще мина и без нея.

— Да, но... — почна Страк.

— Но имайте предвид, че стиховете не са доизгладени...

— Те май всичките ти са така — измърмори Койла.

— Нарекох я „Битката на площада“ — заяви Уийм надутото, покашля се и почна:

Ударихме врага във онзи ден съдбовен! За техен ужас

*със меч и брадва ги сразихме здраво
по целия площад и на земя корава
и чухме всички, дето бяха там, да казват:
да, в този ден накарахме човеците да бягат...*

— Това трябва малко да се преработи. Продължава така...

*О, нека да ридаят хората, о, нека да скърбят,
о, нека да кървят сърцата им, о, нека...*

— О, нека спреш! — сопна се Койла.

— Не искате ли да чуете как...

— Много внимавай! — изръмжа тя заканително.

Уийм потрепери и млъкна оклюман.

На вратата ги посрещнаха двама от членовете на съпротивата, плътно зад тях бяха Джъп и Спуррал. Всички гледаха стреснато.

— Какво е станало? — попита Страк.

— Ами... — колебливо почна Джъп.

— Казвай? — викна Брелан.

Двете джуджета се спогледаха.

— По-добре да ви покажем — каза Спуррал.

Поведоха ги през къщата и надолу по стълбите към мазетата.

Щом минаха под един свод и влязоха в някакво малко помещение, Джъп посочи и каза:

— Вижте.

На каменните плочи в локва кръв лежеше трупът на непознат орк. В другия край на стаята двама бунтовници държаха здраво Стендивън.

— Какво си направил, по дяволите? — въздъхна Пепърдайн.

7.

— Какво е станало тук? — викна Брелан.

— Така го заварихме — каза един от бунтовниците, които държаха Стендивън. — Стоеше над трупа. И държеше това. — Вдигна окървавен нож.

— Кой е този? — попита Страк и кимна към мъртвия.

Всички поклатиха глави.

— И аз не го познавам — каза Брелан и се обърна към Стендивън. — Ти ли го уби?

— Да. — Стендивън беше преbledнял и трепереше. По бледото му чело бяха избили капчици пот.

— *Полудял ли си?* — възкликна Пепърдайн.

— Остави го да говори — каза Страк.

— Беше самозащита — заяви Стендивън. — Нямах избор. — Ставаше все по-възбуден. — Не съм аз злодеят тук! Би трябвало да ми благодарите...

— Успокой се — каза му твърдо Страк. — Стегни се и ни разкажи какво стана. От самото начало.

Човекът преглътна.

— Казаха ми, че тук ще е склад, и внасях сандъци с храна.

— След като си разбрал, че не ставаш за нищо друго — промърмори Койла.

— Млъкни — изръмжа Страк. — Внасял си храна. После?

Стендивън кимна.

— Когато влязох, той беше тук. — Посочи трупа, но избегна да погледне към него.

— Виждал ли си го преди?

— Не.

— И какво стана?

— Той ме нападна.

— Просто така? Без да каже нищо?

— Нито дума.

— Но ти си имал нож.
— Тъ... не. Беше негов.
— Взел си му го? — В гласа на Страк имаше недоверие.
— Тъ... да.
— Ти не си боец — обади се Пепърдайн с насмешка.
— Очаквах да ме подкрепиш! — кипна Стендивън. — Знаеш, че не съм от тия, дето...
— Знам, че по-скоро ще избягаш, вместо да се биеш.
— Не можех! Той ме *нападна*!
— И ти, без да си боец, го разоръжи и го уби. Очакваш да повярваме на това?
— Човек намира... резерви, когато е заложен животът му. Той извади ножа и се сборихме. Беше повече късмет, отколкото нещо друго... но свърши с ножа, забит в него.
— А после какво? — попита Страк.
— В какъв смисъл?
— Какво направи, след като го промуши?
— Извиках за помощ.
— Чак тогава? Не докато сте се били?
— Всичко стана толкова бързо, че...
— Добре. Какво правеше той, когато ти влезе?
— Какво е правил? Нищо, доколкото можах да видя.
— Какво *смяташ*, че може да е правил?
— Откъде да знам, по дяволите? Беше натрапник. Шпионин може да е бил, откъде да знам? Мислех си, че ще ме поздравите, че съм го спрял.
— Има ли нещо, по което можем да установим самоличността му? — попита Брелан.
— Не, огледахме — отвърна един от бунтовниците.
— Как е влязъл? — учуди се Койла.
— Едва ли е било много трудно — призна Брелан.
— Какво? — възкликна тя.
— Бием се с *човеци*, не с орки сънародници. Идват всякакви. Граждани, които може да не са действителни членове на съпротивата, но тайно ни подкрепят. Предлагаат сведения, даряват продукти, носят съобщения...
— Възможно ли е да е бил вестonosец?

— Обикновено ги познаваме.

— Значи, с две думи — обобща Страк, — пускате тук всички наред, стига да не са човеци. Което е чудесно, стига да смятате, че всички орки подкрепят вашата кауза и могат да си държат устата затворени.

— Не сме чак толкова небрежни — възрази Брелан. — Взимаме мерки. И да, наистина вярвам, че орките на Акуриал ни подкрепят, в сърцата си.

— Дано да си прав. Но трябва да заздравите сигурността.

— Отклоняваме се от проблема. Знаем само, че един човек е убил орк — тук, в наше убежище. И ако нямаше съмнение по въпроса защо... — изпъна пръст към Стендивън, — *той* щеше вече да е мъртъв.

— Защо не проверите дали някой тук не е познавал натрапника? — предложи Страк.

— Ще проверя, можеш да си сигурен. С него обаче какво да правим? — Изглежда отново с гняв Стендивън.

— Искам да поговоря с него. Насаме.

Очите на Брелан се присвиха подозрително.

— Защо?

— Той е прикрепен към дружината ми. Мой подопечен е. Точно както ти стягаш групата си. Имаш думата ми, че ако излезе нещо повече около това, ще го научиш.

— А ако се окаже убийство, просто и елементарно?

— Защо да го правя? — възрази Стендивън разпалено. — Какво бих могъл да спечеля с...

— Млъкни! — срязва го Страк. — Ако е станало това, Брелан, ще си плати. Скъпо.

— Дано. — Брелан махна с ръка на бунтовниците, които държаха Стендивън, да го пуснат. — Ще изнесем тялото, когато приключите тук. — След това изведе другарите си от помещението. Вратата след тях се затръшна.

Страк се обърна към Даллог и Уийм.

— Вие двамата също. Вън.

— Ама... — почна Уийм разочаровано.

Погледът на Страк го усмири.

— Но стой наблизко, Даллог. Може да ми потрябваш.

Те излязоха и Страк, Койла и Пепърдайн останаха сами със Стендивън.

— Така — рече Страк и го изгледа твърдо. — Какво всъщност стана тук?

— Казах ви. Но...

Страк го сграбчи за яката и го дръпна рязко към себе си.

— Казваш ми, че това е цялата история?

— Опитвам се да обясня! Има... нещо, което не споменах.

— Знаех си! — изръмжа Пепърдайн.

— Не, чакайте, чакайте! — замоли ги Стендивън. — Не можех да го кажа пред другите.

— Какво?

— Пусни ме, Страк, и ще ви го покажа.

Страк го задържа за миг, приковал очи в неговите. После отпусна хватката си и го бутна назад.

— Гледай само да е добро.

— Мисля, че ще ви хареса.

— Говори де!

— След като... — махна вяло с ръка към мъртвия орк — не извиках веднага за помощ. Претърсих го.

— Защо?

— Искях да разбера кой е. Просто от любопитство.

— Ценности си търсил по-скоро — подхвърли Пепърдайн.

— О, намерих нещо ценно, и още как. — Стендивън бръкна в джоба си... И извади зелено кълбо с пет стърчащи от него шипа с различна дължина, изработено от неизвестен материал.

— Звездата! — ахна Койла.

Страк я сграбчи и започна да я оглежда. После погледна Стендивън.

— И си я намерил в убития?

Човекът кимна. Беше зачервен и плувнал в пот.

— *Твърдиш*, че си я намерил у него — обади се Пепърдайн.

— Но как да се уверим, че не лъжеш?

— Откъде другаде мога да я взема? А ако имам да крия нещо, защо да ви я давам?

— За да си спасиш кожата — намеси се Койла. — Логично е, че ще сме по-благосклонни към теб, след като получим такава плячка.

— Доколкото знаем, може да е била у теб, откакто изчезна — добави Пепърдайн.

— Но защо да я крада? — попита Стендивън. — Знам, всички си мислите, че аз съм я откраднал. Но ако го бях направил, защо да я държа? Щях да я продам или...

— Или да я дадеш на Дженеста — каза Койла.

Страк въздъхна. Отчасти от раздразнение, отчасти — от объркване.

— Да уточним. Значи напада те орк, който не си виждал никога. Ти го убиваш. — Вдигна инструментума в ръката си. — И намираш това у него.

— Да.

Койла го каза от името на всички:

— Това е тъпо.

Страк прибра звездата в кесията на колана си.

— Тъпо или не, поне си я върнахме.

— Но това не обяснява нищо, Страк. Кой е бил този? — Посочи трупа. — Какво е правил тук? Защо е носел...

— Да, знам. Но ако двамата нямате някои по-умни идеи, не мога да го обясня.

— Стига това, което ни се каза, да е вярно — рече Пепърдайн, без да откъсва поглед от Стендивън.

— Това, което казах на Брелан, беше съвсем сериозно. Ако тук става нещо по-дълбоко, ще се плаща цена. Иначе...

— Приемаме версията му — довърши Койла и изгледа накриво Стендивън.

— Може да се окаже, че не зависи от нас.

— В смисъл?

— Тук сме чужденци. Ако се окаже, че убитият е бил свързан със съпротивата, или решат да не повярват, че се е случило така, те решават.

— Какво означава това за мен? — попита Стендивън.

— Че не си член на дружината ми.

— Слава на боговете — измърмори Койла.

— Не си в дружината — повтори Страк, — но ние те доведохме тук и се държим заедно. Тъй че каквото и да изпитвам към теб, а то не

е добро, все пак нося отговорност за теб. Въпрос на чест, ако ме разбираш какво ти казвам.

— Разбирам — промълви Стендивън. — И наистина...

— Не съм довършил. Но ако се окаже, че ни лъжеш, си сам. И ще те убия лично. Разбираш ли *това*?

Стендивън кимна.

— Дръж се настрана. Избягвай компанията на бунтовниците, ако можеш, и стой близо до членове на дружината. Може пък всичко да отшуми.

— Мислиш ли? — учуди се Пепърдайн.

Страк сви рамене. После отиде до вратата, повика Даллог и му нареди:

— Заведи Стендивън до квартирата ни. Дружината да го държи под око поне два дни.

— Какво да им кажа за всичко това?

— Имат право да знаят. Но внимавай. Хайде, разкарай го.

Даллог хвана Стендивън под мишницата и го поведе навън.

Страк погледна Пепърдайн и Койла.

— Какво мислите?

— Нещо намирисва тук — подхвърли Койла. — Само че не мога да разбера откъде идва миризмата.

— Пепърдайн? Ти го познаваш най-добре.

— Той е един лъжлив, двуличен кучи син. Но никога не съм го виждал като убиец. Не защото не е безскрупулен, забележи, а защото е страхлив.

— Много убийци са страхливци.

— Не, искам да кажа, че... Не знам какво да мисля, Страк. Той е достатъчно извратен, за да убие, ако това го устройва, или поне не се притеснява, ако някой загуби живота си заради него. Но не му стиска. Майната му. *Винаги* прецаква нещата.

— При нас няма да мине.

— Сега ще трябва и като бебе да го гледаме — ядоса се Койла. — Не за това се върнах в дружината.

— И аз — съгласи се Страк. — Но повече ме притеснява връзката ни със съпротивата. Потрудохме се здраво, за да спечелим доверието им. Това сега може да го провали.

— Да си имал някога чувството, че нещата не са в наша власт? Не само за това, а за всичко, което става тук, в Акуриал?

— Точно това най-много ме притеснява — че нямаме власт над собствената си съдба.

— Е, в Марас-Дантия се борихме достатъчно упорито за това. А щом една раса вкуси свободата, държи на нея.

— Точно така — заяви Пепърдайн.

Страк го погледна озадачено, след което се обърна към Койла.

— Той е тругатиец — каза тя.

— *Какъв?*

— Дълга история. Може би ще ти я каже някога.

Пепърдайн не предложи обяснение.

— Но за властта над съдбата си прав — продължи тя. — Няма да се измъкнем лесно. Не и докато в ръцете ни е само едната звезда.

— Ще си върнем и другите.

— Кога?

— Трябва да съставим план, да разузнаем пътя на Дженеста, да измислим прикриваща версия за пред Брелан и Чилдер...

— *Кога, Страк?*

— Утре.

8.

Страк запази екипа малък. Заложил на Койла, Хаскеер и Даллог плюс осем бойци, без нито един новак между тях.

Нощните сенки падаха. Групата бе установила, че Дженеста е в каменния кръг в покрайнините на Тарес. Маршрутът, по който се връщаше в крепостта, беше потвърден. Сега изчакваха в едно укритие край пътя, водещ към редута.

— Изненадана съм, че съпротивата ни остави без надзор — обади се Койла. — Какво им каза?

— Брелан и Чилдер ни смятат за наемници — отвърна Страк. — Просто им помагаме да си вдигнат революцията. Мисля, че се радват да се махнем от тях, особено след онова, което стана със Стендивън.

— Какво е станало? Не забравяй, че цял ден съм тук.

— Дружината го пази. Пепърдайн е по-близо до него от сянката му. Бунтовниците са хладни с него като задника на умряла вещица. Но се оказва, че убитият орк им е непознат, което може да облекчи нещата.

— Все пак не виждам как ще скрием тази мисия от тях. Няма начин да не чуят за нея.

— Хората няма да се хвалят с поражение.

— А ако все пак го огласят?

— Нищо няма да кажат за звездите.

— Не това имах предвид. Притеснява ме какво ще направят Брелан и Чилдер, като разберат, че пак сме ударили Дженеста зад гърба им.

— И какво могат да направят?

— Да ни изгонят?

— Едва ли. Все пак помагаме за разпалването на въстанието.

— По-трудно ще ни е, ако превърнем съпротивата в свои врагове.

— Ние от врагове живеем, Койла. Но си права: няма нужда да си окачим на врата и бунтовниците.

— Как да го избегнем тогава?

— Както казах, Дженеста няма да се хвали с поражение, тъй че съпротивата няма да чуе нищо за това.

— Искаш да кажеш, че не можем да се издъним.

— Точно.

— Искам да знам убиваме ли я, ако се отвори възможност? — намеси се Хаскеер.

— Не и ако това ни попречи да приберем звездите — заяви Страк. — Иначе...

— И тогава вече бунтовниците ще научат — изтъкна Койла.

— Но едва ли ще получат колики, ако успеем. Убийството на емисар на Пекзан е голям удар.

Замълчаха и отново се заеха с наблюдението.

Скривалището беше на едно разклонение. Единият път водеше към главната казарма, извън полезрението им, където бе разквартирувана по-голямата част от гарнизона. Този, който наблюдаваха, отиваше към самата крепост.

Макар да беше близо до центъра на града, районът изглеждаше почти пасторален заради акрите земя, принадлежащи на крепостта. Земя, използвана някога за отдих и лов от древни владетели, а сега като полигон от гарнизона на цитаделата. Местността беше обрасла с повече дървета, отколкото другаде в Тарес, и бе тиха в сравнение с останалата част на метрополията, с малко движение и почти никакви орки. Репутацията на района беше такава, че гражданите предпочитаха да го избягват. Но имаше войскови патрули, за които трябваше да си отварят очите.

— Колко още трябва да чакаме? — изръмжа недоволно Хаскеер.

— Обикновено по това време вече се връща — отвърна Страк.

— Чакането най го мразя.

— Част от работата е. Спокойно.

— Брой пръстите на краката си — предложи му Койла.

Хаскеер я погледна навъсено.

Почти се стъмваше. Минаваше само по някой самотен ездач или каруца, забързани да се махнат час по-скоро оттук. Хаскеер ставаше все по-изнервен, а Страк започна да мисли, че мисията ще трябва да се отмени.

— Ето ги — прошепна изведнъж Койла и посочи.

Към кръстовището се приближаваше конвой. Водеше го конен отряд, зад който трополяха две карети с по един войник, седнал на капрата до коларя. Друга конна част държеше ариергарда. Процесията се движеше бързо, но не и с главоломна бързина.

— Дано и другите да ги виждат — добави Койла.

— Ако са будни — измърмори Хаскеер.

Страк го изгледа намръщено.

— Ами нали Даллог е с тях — обясни стотникът и се ухили.

— Даллог е опитен — каза Страк. — И бойците с него също.

Стига си го ял.

Хаскеер изсумтя пренебрежително.

Конвойт стигна до разклона. Конниците в челото разсипаха строя и поеха към казармата, отрядът отзад ги последва. Двата останали без охрана впряга подкараха по-бързо.

Койла се вторачи към дърветата от другата страна на пътя. Не видя нищо — не че очакваше да види.

— Добре секат.

— Разчетът трябва да е точен — напомни й Страк. — Отпусни се.

Тя се усмихна при мисълта за „отпускане“ и посегна за лъка си.

Конвойт почти се изравни с тях. Койла и Хаскеер опънаха лъковете.

— Гледайте да сте точни — каза Страк. — Може да нямаме втори шанс.

— Знам де, знам — изръмжа раздражено Хаскеер.

Изведнъж се разнесе силен пукот и едно старо дърво рухна сред вихрушка от клони и листа и прегради пътя. Впряговете рязко спряха. Друго грамадно дърво падна зад втория впряг.

— Сега! — изрева Страк.

Стрелата на Койла удари войника до кочияша на първия впряг и го изхвърли от капрата. Хаскеер не улучи и Страк и Койла го изгледаха кръвнишки.

Той изруга и посегна към колчана за нова стрела. Койла бе по-бърза, прицели се и свали боеца на втория впряг. Вторият изстрел на Хаскеер бе точен и уби водача на първия. Междувременно коларят на втория бе успял да скочи от другата страна и се скри сред дърветата.

— Не забравяйте — предупреди Страк, — магията на Дженеста може да е смъртоносна. Тя трябва да е в първата карета, тъй че я оставете на мен. *Напред!*

Изскочиха от скривалището. Още преди да стигнат до средата, останалите от групата с Даллог начело се изсипаха от храстите. Някои размахваха брадвите, с които бяха отсекли дърветата. Двама бойци застанаха на пост от двете страни на спрелия конвой. Останалите продължиха към впряговете.

От отвореното прозорче на втората карета изсвистя стрела и за малко да улучи Койла. Тя бързо залегна в прахта. Страк и Хаскеер я последваха. Койла издърпа стрела от колчана си и стреля. Стрелата се отплесна от вратата на каретата. Отвътре изсвистя нова стрела, но мина високо над главите им. Хаскеер стреля право в прозореца. Някой вътре изпищя.

От другата страна на каретата заехтяха удари — отрядът на Даллог нападнаше. Страк, Койла и Хаскеер скочиха и затичаха напред. Щом се приближиха, вратата на втория впряг се отвори и навън се изсипаха четирима войници.

— Продължавай! — извика Койла на Страк.

Той се втурна с все сила към първата карета.

Войниците се обърнаха срещу Койла и Хаскеер, които връхлитаха върху тях. Звън на стомана закънтя във вечерния здрач. Почти моментално Даллог и другите се изсипаха от двете страни на впряговете и се вляха в битката. Стражите на Дженеста се биеха с дух, но без надежда, че ще могат да надделеят.

Страк стигна до първата карета, поколеба се за част от секундата пред вратата и рязко я отвори.

Огромна, загърната в сянка фигура изпълни рамката. Наполовина залитна, наполовина скочи върху Страк, затисна го на земята и изби въздуха от дробовете му. Мечът изхвърча от ръката му.

Страк моментално разбра, че противникът му е от зомбитата — стигаше му и гадната му миризма. Докато се бореше да се измъкне изпод тежкото туловище, усети кожата на съществото — изсъхнала и набръчкана като древен пергамент. Видя черната бездна в мъртвешките му очи.

Зомбито го стисна в огромните си зловонни ръце. Страк заблъска с юмруци туловището на някогашния човек, заудря го по главата с все

сила. Но не можеше да се освободи от желязната му хватка. Свръхестествената сила на немрящото същество започваше да изтръгва живота му. Страк се загърчи, зарита, но без никаква полза.

Изведнъж мятаната му се безпомощно ръка докопа нещо метално и той сграбчи дръжката на падналия си меч. Замахна и удари зомбито в хълбока. Острието се вряза дълбоко, но изкара само облак сива прах от онова, което трябваше да е рана. Страк — вече едва дишаше — опита с нова тактика: засече трескаво ръката на създанието. След три удара тя падна. Посипа се още воняща прах. Наполовина отскубнал се от хватката, Страк се напрегна и претърколи трясещото се по земята зомби достатъчно далече от себе си, за да може да се измъкне. Скочи бързо на крака.

Зомбито също се надигна, огледа се с немигащите си очи и видя отрязаната си ръка. Пресегна се с другата, сграбчи я, надигна я като боен кривак и замахна към Страк. Той скочи и заби острието на меча в гърдите на съществото. Не срещна почти никаква преграда. Върхът му изригна от гърба на немрящото създание в нов облак прах. Страк изтръгна меча и отстъпи крачка назад. Зомбито невъзмутимо се заклатушка към него. Страк понечи да нападне отново.

Хаскеер скочи между тях и изръмжа:

— Мой е! — И се обърна срещу съществото. — Върви! — Наведе се рязко, за да избегне замаха на месестия „кривак“, и започна да сече и кълца немрящата твар.

Страк се втурна към зейналата врата на каретата и скочи вътре.

Дженеста седеше сама. С ведро, усмихнато лице.

Без да се поколебае, той заби меча право в сърцето ѝ.

Острието все едно удари в наковалня. Ударът разтърси ръката му и тя изтръпна. Имаше чувството, че ако десет пепелянки го бяха ухапали наведнъж, щеше да е същото. През тялото му потече енергия, злокобна сила, която събуди непоносима болка във всяка фибра.

Той отхвърча назад и рухна на пода, с гръб към отсрещната седалка. Болката започна да заглъхва.

Дженеста беше обгърната в полупрозрачно сияние, като мараня в горещ летен ден. Приличаше на ярка виолетова патина, която тръпнеше, стапяше се и се променяше. Страк осъзна, че простият меч е безсилен пред такава магия.

— Нима си мислеше, че ще ме намериш беззащитна?

— Струваше си да опитам — процеди той през зъби. Бореше се да надвие вроденото си благоговение към нея и страха пред силата ѝ.

Тя се изсмя.

— Вашата раса може да сте несравними бойци, но не блестите особено, стане ли дума за мислене.

— Ако бляскавият ум означава да съм като теб, предпочитам да съм тъп — отвърна той дръзко.

— Нагло пале! — Тя направи някакъв жест, все едно че хвърля невидима топка.

Ударът, който го разтърси, беше силен като този, от който току-що се беше съвзел. Страк прехапа устна, за да не изреве от болка.

— И дойде, за да ме убиеш? — Тонът ѝ беше небрежен, почти благонамерен.

Той не отвърна.

— Или може би се надяваше на друг трофей? — продължи Дженеста. За част от секундата и сякаш неволно очите ѝ пробягаха към копринената торбичка на седалката до нея.

Страк не я беше забелязал досега, но се направи, че не я вижда.

— Твоята смърт е най-големият трофей, за който мога да се сетя.

— Значи наистина ти липсва въображение, тъпако. — Ръката ѝ повтори жеста.

Магическата сила го порази отново. Болката изпълни всяка клетка на тялото му. Усети я в костите си, в зъбите си. И разбра, че няма да може да понесе повече — стига Дженеста просто да не го убиеше на място.

— Вашият възглед за вселената е толкова потискащо ограничен — каза тя. — Схващате не повече от трошица от истината. Да можехте само да имате нужния интелект, за да проумеете колко *повече* е реалността.

Думите ѝ му се сториха странни. Но пък повечето неща, които говореше тя, винаги го бяха поразявали със своята чудатост.

— Защо ли изобщо си правя този труд? — попита Дженеста. — Ти и твоят вид имате прозорливостта на червеи. И само като си помисля, че някога вярвах, че ти, капитан Страк, имаш нужния ум да се издигнеш над животинското си състояние.

— Никога не си го показвала.

— Никога не си спечелвал доверието ми.

Беше ред на Страк да се изсмее, въпреки риска да понесе нов удар.

— Говориш все едно, че доверието ти е драгоценна гема, а не измама от лепило и стъкло.

— Колко поетичен израз. Като за животно. Можеше да станеш велик, Страк.

— Поласкан съм.

— Жалък сарказъм. Всъщност какво друго да очаквам? Твърде си тъп, за да разбереш, че с предателството си вие заменихте покровителството ми срещу живот в борба и трудности.

— Наричаме го свобода.

— Надценявате я — подсмихна се тя презрително.

Вратата на каретата все още бе отворена. Отвън шумотевицата от боя продължаваше, но беше някак странно приглушена, все едно се чуваше отдалече.

Страк каза първото, което мина през ума му, само за да задържи вниманието ѝ.

— Сега може и да си отгоре, но...

— О, стига! Колкото и да е глупаво, очаквах от теб повече от празни закани и жалко дърдорене. Хайде да минем по същество. *Инструментумите*, тъпако. — Очите ѝ отново пробягаха към копринената кесия. Страк го прие като потвърждение за предчувствието си и се напрегна.

— Какво инструментумите?

Тя завъртя очи.

— „Какво инструментумите“, пита. Значи се радваш, че вече не ги притежавате, така ли? Не отговаряш? Може би е време за малко окуражаване?

Страк се хвърли напред, сграбчи кесията, скочи от каретата и се втурна към Хаскеер. Очакваше всеки момент отново да бъде поразен.

Стотникът беше отсякъл главата на зомбито и го беше зяпнал. Макар и обезглавено, то продължаваше да проявява признаци на живот, гърчеше се и се тресеше в пръстта.

— Бягай! — ревна му Страк.

Хаскеер хукна след него.

Страк погледна назад. Очакваше да види Дженеста да излиза от каретата, но от нея нямаше и следа. Напред Койла, Даллог и другите

оглеждаха труповете на войниците.

Страк бързо развърза връзките на кесията и огледа съдържанието ѝ. Инструментумите бяха вътре. Пъхна победоносно кесията под коженото си яке.

— Взе ли ги? — попита го Койла.

Той вдигна палци в отговор.

— Войници! — извика Даллог и посочи с меча си.

Откъм казармите към тях в галоп препускаше конен отряд.

Страк заповяда отстъпление. Затичаха през дърветата и яхнаха скритите коне.

В каретата Дженеста се усмихна.

Разделиха се на две групи, за да не привличат внимание. Страк, Койла и Хаскеер останаха заедно. Като предпазна мярка след инцидента със Стендивън убежището бе променено. Препуснаха бързо, за да изпреварят вечерния час, но забавиха, щом навлязоха в тесните криволичещи улици на вътрешния град — мнозина други също бързаха да се приберат у дома, преди съвсем да се е стъмнило. Накрая трябваше да слязат и да поведат конете.

— След като вече си върнахме звездите, можем да се махнем, когато си поискаме — каза Хаскеер.

— Не и преди нещата тук да се подредят — отвърна Страк твърдо.

— Не казах, че трябва. Просто е хубаво, че имаме възможността.

— Ще пия за това.

— Ето това е приказка. — Хаскеер се изхрачи почти в краката на един изнервен минавач. — Гърлото ми е прашно като скута на трол.

— Само на мен ли ми се струва така, или всичко стана някак прекалено лесно? — зачуди се Койла.

— Нямахте да го кажеш, ако се беше изправила срещу Дженеста — отвърна Страк.

— Но още си жив, нали? Добре де, срещнахме някаква съпротива. Но нищо, с което да не можем да се справим.

— Извадихме късмет.

— Не мислиш ли, че Дженеста би трябвало да вземе по-сериозни предпазни мерки? Не просто за себе си, а за звездите?

— Знаеш как е с властниците. Стават самоуверени. Прекалено безочливи. Изобщо не мислят, че някой може да им се опълчи. Важното е, че си върнахме звездите. — Потупа се по якето.

— Щом казваш. — Не изглеждаше съвсем убедена.

— Почти стигнахме — смени темата Страк. — Бунтовниците ще питат какви сме ги вършили днес, така че се придържайте към версията ни. Просто сме ужилили военните.

Койла и Хаскеер кимнаха.

Но убежището бръмчеше като разтревожен кошер. Никой сякаш не се интересуваше къде са били.

— Какво става? — попита Страк.

— Съветът на съпротивата реши Водителката да се появи открито — отвърна Чилдер. — Не е ли страхотно? Майка ни ще отправи своя призив!

— Кога?

— Сутринта.

— Толкова скоро?

— Моментът е подходящ. Погрижи се дружината ви да е готова. Утре вдигаме революцията!

9.

Хачър беше започнал да свиква с нощните навици на Дженеста. Или поне да ги търпи. От време на време се чудеше дали тя изобщо спи. А ако не спеше, то от тези, които ѝ служеха, се очакваше да са будни и подръка, независимо от часа.

Сега той беше в покоите ѝ малко преди разсъмване, след като бе стоял буден и на нейно разположение през по-голямата част от нощта. Самата Дженеста бе отвън на балкона, загледана в Грилан-Зеат. Кометата, кълбо от кипяща светлина, съперничеше на самото слънце, което щеше да изгрее скоро.

Хачър беше сам. Адютантът му, Фринт, бе пратен по някаква задача от Дженеста, брат Грентор също го бяха измъкнали от леглото, за да изпълнява прищевките ѝ. Немрящите ѝ лични телохранители не се виждаха никакви. Хачър подозираше, че дремят в някакво състояние на кома, нужно, за да възобнови силата им, но предпочете да не се задълбава в тази мисъл.

Освен изтощен беше и отегчен. Но пък притеснението, което Дженеста винаги успяваше да предизвика у всекиго, придаваше нервност на умората му. Беше по-скоро подобно на чувството, което помнеше, че бе изпитвал като по-млад, докато се подготвяше да влезе в битка. Но трепетът тази нощ бе достигнал нови висини след вечерната засада, на която се бе натъкнала Дженеста. Не че беше направила нещо повече, освен да я спомене мимоходом, още по-малко да я обсъжда с него. Хачър обаче не беше толкова наивен да мисли, че ще свърши с това, и притеснението му беше как ли Дженеста ще реши да изрази недоволството си.

Тя влезе в стаята и Хачър инстинктивно се стегна почти до мирно, както правеше винаги, щом тя беше наблизо, и двойно повече, когато имаше вероятност да е разгневена.

Изнервен от чакането, той предприе рискованата стратегия да я изпревари, като пръв повдигне темата, и я посрещна с:

— Дълга ви извинение, милейди. Нападението от снощи е неизвинимо.

— И въпреки това ми поднасяш извиненията си.

— Не, мадам. Просто държа да изразя съжалението на военните, че не са се погрижили достатъчно за безопасността ви. — Погледна свитъка, който вече бе научил наизуст. — От доклада виждам, че сте загубили лично имущество, взето от престъпниците.

— Това не е ваш проблем, генерале. А и бездруго беше нещо маловажно. Дреболия.

— Радвам се да го чуя, мадам.

— Въпросът с личната ми сигурност обаче не е маловажен. С това, че допуснаха да бъде нападната, вашите подчинени доказват некадърността си и страхливостта си.

— Много мъже дадоха живота си за вас, мадам.

— Но не всички, мисля.

— Мадам?

— Кой е оцелял от набега?

Хачър погледна доклада.

— Един колар и един от войниците, които са ви придружавали. Войникът е ранен тежко.

— Екзекутирайте ги.

— С цялото ми уважение, мадам, мисля, че...

— О, няма? Нима мислиш, искам да кажа. Единственият начин да се справиш с този назряващ бунт е да си напълно безмилостен с подчинените си. На свой ред те ще прехвърлят тази безмилостност върху уличната измет.

— Имам пълно доверие в нашите въоръжени сили — възрази възмутено Хачър. — Техният професионализъм и храброст са несравними.

— Всички владетели лъжат поданиците си. Знаете ли коя е една от най-големите лъжи? Това, че имат най-добрата армия на света. Докато всъщност армиите са сган, помийна яма за престъпници и главорези. Единствено абсолютното подчинение, наложено с въже и бич, ги прави годни.

— Нашите сили са добре дисциплинирани, мадам. И в резултат на това са безподобни като бойци.

— Изобщо не знаете значението на тази дума. И няма да го научите, докато аз не създам сила, която ще е *наистина* безподобна. Безмилостна и напълно покорна. Екзекуциите да се изпълнят. Колкото до вашето поведение, като лице с върховна отговорност, дадох ви достатъчно предупреждения за поведението ви. Гледайте това да е последното.

— Мадам. — Въпреки желязната си репутация Хачър наведе глава.

— По-бодро, генерале — засмя се Дженеста. — Силите ви много скоро ще получат възможност да докажат правотата ви. — Вдигна очи към кървавочервеното изгряващо слънце. — Нещо ми подсказва, че този ден ще е интересен.

В покрайнините на града, на място, предавано от уста на уста по пазари и пивници, се събираше тълпа. Районът беше запуснат, без нищо, което да изкуси посетители, а едва-що се съмваше, но вече се беше събрало голямо множество. И още орки прииждаха с всяка минута — пеш, на коне или натъпкани във фургони и коли.

Високо горе кометата се виждаше ясно, макар и замъглена от издигащото се слънце.

Кварталът беше с бедняшки жилища, конюшни и складове, повечето порутени.

Средоточие за тълпата беше една определена висока сграда, служила някога за зърнен склад. От втория ѝ етаж се издаваше галерия със струпани на нея чували. Беше идеално място за обръщение към събиращото се множество.

Атмосферата в сградата беше напрегната. Бяха се събрали много бунтовници, Върколаците също бяха там. Двамата от расата на хората, Пепърдайн и Стендивън, ги нямаше, нямаше ги и Джъп и Спуррал. Бяха решили, че ще е по-добре да ги държат далече от тълпата.

Водителката Силандия беше в центъра на вниманието. Седеше на един набързо намерен опърпан стол като на трон, облечена в пурпурен халат — знак за сана ѝ, от който никога не се беше отказвала. Около нея припряно се суетяха десетки бунтовници. Но най-близо стояха децата ѝ, близнаците Брелан и Чилдер. Привилегия, с която временно бяха удостоени и Страк и Койла, макар Страк да

подозираше, че е защото Силандия намира Върколаците за интригуващи, дори може би малко екзотични.

— Подготвила ли си словото си, майко? — попита Чилдер.

— Не. Моментът не е за лекции. Ще говоря от сърце и думите ще дойдат сами.

Брелан се усмихна.

— Мъдро решение и типично за теб.

— Винаги си знаел как да поласкаеш старата си майка — каза Силандия. — Но без никакви комплименти днес, моля ви. Трябва ми откровеното мнение и на двамата ви за това, което правим.

— Съмнения ли имаш? — намръщено попита Чилдер.

— *Разбира се*, че имам съмнения. Надявах се, че съм ви възпитала достатъчно добре, за да знаете, че ще имам. Това, което предстои да кажа на тази тълпа, ще има цена. Цена, платена с кръв. Ще пострадат граждани.

— Те вече страдат предостатъчно. И както стоят нещата, страданието никога няма да свърши. По-добре да платим тази цена и да се отървем от окупаторите, нали?

— Това казва умът ми. Чувствата ми не са толкова категорични. — Тя се обърна към Страк. — Какво мислят нашите приятели от... Севера?

На Страк не му убягна леката пауза и той не за първи път заподозря, че Силандия е по-скептична към версията на дружината му от децата си.

— Орките тук нямат избор. Могат да са добитък за клане или снежни леопарди, жадуващи за плячка. Ако искат да отхвърлят игото, ще трябва да си спомнят какво са. Твоят призив и кометата в небето могат да го постигнат.

— Снежни леопарди? Не бях чувала за такива зверове. Сигурно се въдят само във вашите северни пустини. — Хвърли поглед към наниза леопардови зъби, който Страк носеше като трофей на шията си, и го изгледа озадачено, но и с насмешка.

Страк се изруга наум, че е споменал нещо непознато на този свят.

— Но ти, разбира се, си прав — продължи Силандия. — Повечето орки на тази земя живяха твърде дълго като в сън. Надеждата ми е, че мога да ги пробудя. Дали Грилан-Зеат и бедните ми думи

могат да го постигнат, това е спорно. — Усмихна се. — О, и пророчеството за отряд герои. Да не забравяме и него.

— Колко залагаш на това? — попита Койла.

— На пророчества и на комети ли? Би могло всичко това да се окаже празно бръщолевене. Въпреки че не бих казала това на вашия стотник Хаскеер. Струва ми се, че той приема тези неща доста романтично.

— Понеже така и няма да му дойде акълът на тоя дърт хапльо — изсумтя Койла.

— Представа нямам дали легендите и знаменията имат някакъв реален смисъл — продължи Силандия. — А и честно казано — не ме интересува. Ще използвам всичко, което е нужно, за да си върнем свободата. Длъжна съм.

— Нямаш угризения, че ще излъжеш гражданите, така ли?

— Не съм казала, че е лъжа. Но дори и да е, понякога една лъжа в служба на истината е допустима.

— Така си е — отбеляза Страк.

Брелан пристъпи напред.

— Време е, майко. Готова ли си?

— По-готова едва ли ще бъда. — Тя стисна ръката му и се пресегна за ръката на сестра му. — Предстои ни да влезем в бездна с надеждата, че ще намерим светлина в другия край. Двамата трябва да ми обещаете, че каквото и да се случи, ще останете верни на нашата кауза.

— Ти ще си тук, за да го гарантираш — увери я Чилдер.

— Съдбата на един народ не зависи от един индивид. Нещата се променят. *Обещайте!*

— Обещавам.

— И аз също — отекна Брелан. — Но мисля, че...

Силандия допря пръст до устните му, за да го накара да замълчи.

— Каза, че е време.

Близнаците кимнаха. Тя се изправи и двамата застанаха от двете ѝ страни, хванали я за ръцете.

Оформи се малка процесия — Водителката и децата ѝ в челото, зад тях членове на съвета на съпротивата, Страк и Койла най-отзад. Качиха се бавно по стълбището на горния етаж и излязоха на

галерията балкон. Там вече имаше много бунтовници, а с тях — и шепа Върколаци начело с Хаскеер.

Тълпата се беше разраснала. Прииждаха още орки. Щом познаха Силандия, ревът им стана оглушителен.

— Как ще я чуят в тази врява? — извика Койла в ухото на Страк. Той сви рамене.

Брелан вдигна ръце и тълпата мигновено затихна. Нададе ликуващ рев, щом той възвести появата на Водителката и пак млъкна в напрегнато очакване.

Силандия леко пусна ръцете на подкрепящите я син и дъщеря и пристъпи напред. С изправен гръб, олицетворение на решимостта, тя изведнъж се превърна сякаш в пълната противоположност на крехката старица отпреди миг. А когато заговори, гласът ѝ беше впечатляващо силен и звънък.

— Граждани на Акуриал!

При тези думи тълпата зарева отново — и още по-мощно, щом тя добави:

— Граждани на *свободен* Акуриал!

Когато виковете заглъхнаха, Силандия продължи:

— Много страдания понесохме! Свободата ни беше отнета, земята ни беше заграбена! Твърде дълго стояхме потиснати и търпяхме трупаните над нас унижения и потъпкването на гордостта ни!

По терасата бдяха стрелци и оглеждаха тълпата. Сред множеството долу се бяха разпръснали Върколаци и Лисици и оглеждаха нащрек за всякаква проява на враждебност.

— Отдавна е назряло времето да счупим оковите, които чужденците изковаха за нас! И вече имаме знак!

Страк не можа да определи какво привлече погледа му към една фигура далече в другия край на множеството. Вярно, беше загърната с наметало и с качулка, която скриваше лицето ѝ, но мнозина сред тълпата бяха облечени така — от страх да не бъдат разпознати. А и бе твърде далече, за да представлява някаква заплаха за Водителката; твърде далече дори за изстрел с лък с достатъчна сила и точност. И все пак Страк се взря в нея.

— Имаме благословията на нашите свещени деди! Имаме обещанието, възвестено от едно пророчество! Там! Там, в небето! — И Силандия посочи нагоре. Тълпата подивя.

Страк видя как фигурата извади нещо от гънките на наметалото си. Не можа да различи какво е.

— Твърде дълго ни държа Пекзан в окови! Ето, че Грилан-Зеат дойде, чукът, който да строши веригите, в които са ни стегнали!

Фигурата хвърли нещото във въздуха — или го пусна? Каквото и да беше, то се зарея нагоре сякаш по своя воля, след това се понесе плавно над тълпата.

— Имаме наследство! Наследство за храброст и битка, за победа над нашите врагове! Наследство, което си позволихме да забравим! Вече е време да се пробудим! Да пуснем на воля зверовете на войната!

Нещото се приближаваше и Страк видя, че има крила. В този момент престана да мисли за него като за предмет и започна да го вижда като птица. Бяла птица, не особено голяма — и летеше право към тях. Зачуди се за миг що за злина може да причини една птица.

— Койла — прошепна и я сръга в ребрата. — Виждаш ли ей онова там?

Тя примижа.

— Птицата ли? Прилича на гълъб.

— Да, май е гълъб. — Забеляза, че фигурата, която го беше пуснала, вече я няма.

— И какво? — попита Койла малко сърдито, подразнена, че я отвлича от речта на Силандия.

— Нещо... не е наред.

— Ще вдигнем оръжие срещу нашите потисници в името на най-справедливата кауза! Каузата на свободата!

— Какво да не е наред? — изсъска Койла. — Най-обикновен шибан гълъб.

— Не — отвърна Страк. — Не знам какво е, но...

Гълъбът беше вече на хвърлей камък и летеше право към тях.

— Няма повече да живеем окаяно в мрака! Да извадим мечовете и да изсечем пътя си към светлината! Все едно колко човешка плът ще се изпречи на пътя ни!

— Брелан! Чилдер! — изрева Страк. — Опасност!

Водителката се поколеба и се обърна към него. Всички останали също го зяпнаха, някои — с гневни лица.

— Нещо иде! — извика Страк. — Там! — И изпъна ръка да посочи приближаващата се заплаха.

В същия миг гълъбът се преобрази. Стана някак смътен и започна да променя формата си. Но продължаваше да лети към тях. Сред тълпата го забелязаха и се развикаха.

Страк грабна лък от ръцете на един от бунтовниците, опъна го и се прицели.

Гълъбът се преобрази в кипящ черен облак, в ядрото му пулсираха златни и сребърни жилки.

На терасата се възцари бъркотия. Страк пусна стрелата.

От облака изригна нажежена до бяло ослепителна мълния и порази Силандия. Тя рухна с димяща рана в гърдите.

Облакът — доскоро птица, която не беше птица — се разсипа.

Настъпи хаос. Брелан и Чилдер, с пепеляви от потрес лица, вдигнаха отпуснатото тяло на ранената си майка и го внесоха вътре. Страк, Койла и много от бунтовниците ги последваха.

Тълпата долу кипеше.

Положиха Силандия върху чувалите. Брелан смъкна кожения си елек и го сгъна под главата ѝ. Двамата с Чилдер изглеждаха на ръба на паниката. Един лечител от въстаниците си проби с лакти път към тях. Само един поглед и зейналата овъглена рана му каза всичко. Той се обърна към близнаците и бавно поклати глава.

Силандия все още беше в съзнание. Устните ѝ се задвижиха немощно. Брелан и Чилдер се наведоха над нея.

— Помнете... — зашепна им тя. — Помнете... обещанието си...

— Винаги — врече се Брелан и стисна ръката ѝ.

Очите на Силандия се затвориха и сетният дъх излезе от нея.

Близнаците наведоха глави в покруса.

Койла отиде до Чилдер и сложи ръце на раменете ѝ.

— Кураж.

— Тя знаеше — отвърна Чилдер, сякаш откъсната от света, някак от много далече. — Знаеше го.

Тълпата беше побесняла. Страк излезе навън.

Хаскеер все още бе на терасата, оглеждаше сцената долу.

— Мамка му! Пред очите ни.

— Нямаше начин да го предвидим — опита се да го успокои Страк, макар да не беше съвсем сигурен в думите си. — Ще ти кажа едно. Съмнявам се, че беше магия на Хеликса.

— Дженеста ли?

— Кой друг? Да прати някой слуга да убие единствения орк, който може да вдигне населението, е точно в нейния стил.

— За да ги сплаши? — Хаскеер кимна към подивялата тълпа. — Не ми изглеждат много сплашени. Тъкмо обратното.

— Да — съгласи се Страк. — Това може да се окаже най-голямата грешка на Дженеста.

10.

Страк се оказа прав, и то много скоро.

Вместо да сплаши населението на Акуриал, убийството на Силандия го разяри. Нападенията срещу окупаторите моментално нараснаха десетократно. Не само в столицата, но из цялата страна. Много от атаките бяха спонтанни, от отделни индивиди или събрани набързо групи. Една от задачите на съпротивата бе да координира тези действия и да организира нарастващия брой противници на режима в сплотена бойна сила. До няколко дни се появиха наченките на въстаническа армия.

Въпреки скръбта си Брелан и Чилдер работеха с демонична енергия в името на майка си. Върколаците бяха почти изцяло погълнати от обучението на новите въстаници. Но дружината им извличаше най-голямо удоволствие от онова, което умееха да правят най-добре: бой по окупаторите из улиците на Тарес.

В това начинание подобаващи роли получиха Джъп, Спуррал и човекът — Пепърдайн. За джуджетата това бе особено приятен отдушник, след като ги бяха държали толкова дълго затворени. Все пак никой от тримата не дръзваше да излезе навън, без да е придружен от приятел от дружината или боец въстаник, за да не ги вземат за врагове. Колкото до Стендивън, с него не се промени почти нищо. Беше негоден за каквато и да било дейност и приносът му се свеждаше до черна работа в различните убежища, която той приемаше с неохота. Но общо взето ограничаваше недоволството си само за пред Върколаците. Инцидентът с убития натрапник бе поизместен от треската на назряващия бунт, но не и забравен.

От своя страна, Страк държеше инструментумите у себе си непрекъснато, дори по време на бой. Нямахше да повтори повече грешката да ги довери на друг, та дори да е най-верният от приятелите му.

Едно откритие обаче поразя Върколаците: някои орки се съюзяваха с окупаторите. Бяха малобройни и не смееха да го правят

открито, предпочитаха да действат като пета колона и като издайници, но ефектът върху бойния дух бе още нещо, с което трябваше да се съобразят. Чилдер и Брелан бяха особено отчаяни от този развой, след като бяха смятали всички свои съграждани за патриоти, и наказваха сурово предателите. Този елемент още повече усложняваше бездруго обърканата ситуация.

Нарастващият брой на съпротивата означаваше и промяна в стила на сблъсъците с окупаторите. Все още имаше много партизански набези, но вече започваха да ги изместват мащабни и по-открити стълкновения. За тях опитът на Върколаците се оказваше безценен.

И тъй, седмица след кончината на Силандия, която мнозина вече наричаха нейното мъченичество, цялата дружина стоеше сбрана на една от главните улици на Тарес. Зад гърбовете им имаше сила от седемстотин метежници, дрипави и зле въоръжени, но зажаднели за кръв. Отпред, на един хвърлей копие, се беше събрала също толкова на брой войска. Окупаторите бяха по-добре подредени и по-добре снабдени, но непривикнали да им се противопоставят същества, съвсем отскоро открили у себе си бойна страст.

Събитията все още бяха на тарикатския етап, както го наричаха Върколаците — двете страни си разменяха дюдюкания, ругатни и заплашителни жестове. Стандартна практика преди битка.

— Как ще се държат според вас? — подметна Койла и кимна към редиците зад тях.

— Каквото им липсва като опит, ще го компенсират с гняв — отвърна Страк.

— Все пак ще ги избият повечето — измърмори Хаскеер. — Шибани новобранци.

— Дори легендарен отряд герои не може да спретне революция без армия — подметна Страк.

Джъп се изкикоти.

— Какъв е пък *твоят* проблем, цукало? — сопна се Хаскеер.

— Че стоя до теб.

— Стой, докато не умра от смях.

— Не му обръщай внимание, Джъп — рече Койла. — Още е надут заради човека, когото уби вчера.

— Защо? Какво му е толкова специалното?

— Не беше войник.

— А какъв? — попита Пепърдайн.

— Бирник.

Пепърдайн помисли малко и каза:

— Е, прав е.

Всички закимаха.

— Няма ли да почне най-после това? — Попита Даллог, докато оглеждаше вражеския фронт.

— Да! — изписука Уийм. — Кога ще започнем да се *бием*? — и размаха меча си.

— Внимавай с това нещо! — скастри го Хаскеер. — Ще вземеш да извадиш окото на някой!

— Ще започне съвсем скоро — каза Страк. — Не забравяй поверените ти новобранци, Даллог. — Новите членове на дружината бяха напрегнати и пребледнели. — Особено него — добави и кимна към Уийм.

Уийм се смути.

— Ще се справят — увери го Даллог, макар да не изглеждаше много сигурен.

— Хайде... *хайде*! — замърмори Спуррал и затропа нетърпеливо с тоягата си по каменните плочи.

— Женската ти нещо не я свърта, дребосък — подхвърли Хаскеер. В тона му нямаше и следа от възхищение.

— Да, и ще вземе да си го изкара на теб, ако битката не почне скоро — отвърна му Джъп.

— Почва се вече — прекъсна ги Койла. — Тръгват.

Подчинените на строгата дисциплина войници се придвижваха напред в идеален строй.

— Атака! — изрева Страк и вдигна меча си.

Тълпата орки беше безредна, но пък обзета от бойна страст. Всички заудряха по щитовете си и зареваха бойни викове.

Когато усилиха крачка и добавиха и своите бойни викове към врявата, хората разбраха, че орките на бойното поле си имат скрити съюзници. От покриви и високи прозорци десетки граждани започнаха да хвърлят по главите им какво ли не. На улицата се изсипа убийствен порой от керемиди, тухли, гърнета и стрели.

Двете враждебни сили се доближиха достатъчно, та всяка да се види страха, омразата, жаждата за кръв и яростта по лицата на другата.

Двете живи вълни се люшнаха една към друга и се сблъскаха в жестоко безумие.

Битката, поредната от дългия низ, който почти се бе превърнал в ежедневиe, се разигра почти в центъра на града. Всъщност толкова близо до крепостта, че макар да не можеше да се види добре, определено можеше да се чуе.

За Дженеста и Хачър това бе само един почти постоянен фон. Не че го слушаха съзнателно. Събитията, разиграващи се в покоите на магьосницата, бяха по-важни от безредния шум на смъртта.

— Е, чакам — повтори тя, скръстила ръце в непоколебима решимост.

— Не проумявам какво очаквате от мен — отвърна генералът.

— Да, и това е проблемът, нали? Като начало, сигурно би могъл да ми кажеш какво възнамеряваш да предприемеш във връзка с анархията навън. — И махна към прозореца.

— Сегашната ситуация, при цялото ми дължимо уважение, мадам, бе предизвикана от убийството на женската, която орките наричат своя Водителка. Почти съм готов да повярвам, че това бе акт, предназначен да разбърка нещата още повече и...

— Оспорваш методите ми?

— Всъщност да, мадам. Дори преди смъртта на Водителката направихме няколко хода, които само влошиха положението в тази провинция. Действия, които наложихте вие, дължен съм да заявя.

— *Ето*, че вече намери кураж! Жалко, че нямаше нужната решимост, която сега показваш пред мен, когато трябваше да защитиш интересите на Пекзан.

— Винаги съм се трудил с цялото си усърдие в служба на империята — отвърна Хачър с негодувание.

— Само така си мислиш. Тъкмо твоите действия съсипаха всичко, което трябваше да е направено тук. И което *щеше* да бъде направено от един компетентен командир.

Хачър си позволи да се разгорещи, забравил за всякаква предпазливост.

— Преди вашето пристигане, *милейди*, положението тук беше под контрол. Вашите... *инициативи* превърнаха простото налагане на

закона в наистина тежък проблем.

— Нека да ти кажа кой е *истинският* проблем, Хачър. — Тя започна да изброява на отрупаните си с накити пръсти: — Не успя да предвидиш потенциала за бунт, който таят тези животни, нито да проумееш възможността да освирепеят, въпреки че ти го казах. Командваше силите си хаотично. Отслаби ефективността на имперското присъствие заради политически разпри с Хеликса. И най-главното: упорито отказваше да приемеш, че единственото, което туземците на тази забравена от боговете земя разбират, е силата. Накратко, генерале, *ти си* проблемът.

— Вижте докъде ни доведе прекомерната употреба на сила, мадам. Погледнете улиците. Вижте какво си спечелихме с излишната жестокост.

— Твърде *малко* жестокост, и твърде *закъсняла*! Знаеш ли, ти наистина ме изумяваш. Репутацията ти беше на губернатор, който не си позволява милостта да замъгли преценката му. Наричат те *Желязната ръка*, богове! Но се боиш да извадиш тази ръка от копринената ръкавица.

— Не бъркайте възраженията ми с мекушавост, милейди. Задръжките ми не са от морално естество. Бих екзекутирал цялото население на Акуриал, ако това ще улесни постигането на целите ни. И щях лично да заповядам убийството на Водителката, ако смятах, че това би донесло добро. Оспорвам стратегията, която приехме. Вашите мерки, не на последно място премахването на Силандия, влошиха положението.

— Така и няма да успея да те убедя, нали?

— Предпочитам да кажа, че имаме сериозни разногласия по отношение на политиката, мадам.

— Не търпя разногласия. Казвам на подчинените си къде са сбъркали и те се подчиняват на волята ми. — Отметна раздражено глава. — О, защо ли си хабя думите с теб? И не само с теб. Цялата система тук е проядена от твърде много свободомислие и ти не си единственият виновник. Но това ще се промени. Коренно.

— Мадам?

Откъм вратата се разнесе звук. Не толкова чукане, колкото няколко тъпи удара и грубо дращене. След секунди вратата се отвори и двама от немрящите телохранители на Дженеста се дотъртриха,

понесли нещо, увито в черен воал. Смъкнаха товара си в нозете на Дженеста и я погледнаха като верни псета, донесли на господарката си кокал.

— Аха. Първият плод на реформите ми — рече тя.

И вместо да повери задачата на тромавите си слуги, коленичи и започна сама да развива плата. Това, което разкри, щом го отвори, разтърси Хачър до дъното на душата му.

— Брат... Грентор? — промълви той, макар да не бе напълно сигурен, че го е разпознал.

Колебанието му бе предизвикано от състоянието на трупа. Беше обезобразен ужасно, като някои части на тялото явно бяха дъвкани. Кощунство, позволено на зомбитата, помисли Хачър отвратено.

— Изглеждаш изумен, Хачър.

— Ра... разбира се, че съм потресен. Как... как е загинал? Жертва на метежниците ли е станал? — Добави го с отчаяната надежда, че е вярното обяснение. Вместо единствената алтернатива.

— Не, стана моя жертва — уведоми го тя невъзмутимо. — Водачеството на Ордена е изпаднало в също толкова ужасно състояние, колкото и командването на армията. Време е за промяна.

— Но все пак... това е твърде жесток начин.

— Това е *единственият* начин. — Говореше със стиснати зъби. — Непрекъснато ти го казвам: демонстрацията на безскрупулност е най-доброто средство да държиш подчинените под контрол. Защо да стоя настрана, да гледам как в Хеликса се дърлят и спорят безкрайно и да чакам да пратят някой на мястото на този малодушен слабак? По-добре да реша проблема бързо, при това с добър урок за тях.

На вратата се почука отново. Но този път беше истинско чукане, кратко и отривисто.

— Влез! — извика тя.

Адютантът на Хачър откряна вратата, влезе и удостои Дженеста със сдържан поклон.

Генералът се обърка.

— Фринт? Мислех, че днес ще си зает в западния район. — Отговор не последва. Погледът на Хачър пробяга към останките на Грентор. — Боя се, че добрия брат го е сполетяла много нещастна кон...

— Не си прави труда — прекъсна го Дженеста. — Той знае.

— Но... не разбирам, милейди.

— Запознай се с новия губернатор и главнокомандващ армията на провинция Акуриал.

— Да разбирам ли, че...

— От този момент насетне си освободен от всички свои задължения и титли, Хачър. Фринт стъпва в тежките ти ботуши.

Хачър се извърна към доскорошния си адютант.

— Фринт? Вярно ли е?

— Съжалявам, сър. — Не изглеждаше обзет от съжаление. — Но един слуга на империята има патриотичния дълг да поеме поста, щом бъде призован.

— Или да угоди на егоистичните си интереси. Смятах, че си верен, Фринт.

— Верен съм, сър. На импе... — Дженеста улови погледа му. — На нашата господарка Дженеста и на империята. Тук няма нищо лично.

— А как би могъл да оправдаеш това? — Хачър посочи трупа на Грентор. — Що за извратен ум би могъл да приеме това за положителен акт?

— Лейди Дженеста ме убеди в нуждата от промяна и че тази промяна трябва да бъде наложена с известна... твърдост.

— По-добро мнение имах за тебе, Фринт. Разочароваш ме.

— Значи разбираш какво изпитвам аз към теб — каза Дженеста. — Няма смисъл да спорим. Хайде да не си хабим думите повече.

— О, най-определено ще споря с вас, милейди. Ще се постарая това наистина ужасно деяние да стигне до ушите на най-високопоставените в Пекзан. Щом ме върнете у дома в немилост...

— О, не, генерале. Не се връщате у дома. Имам много полезна роля за вас.

Робите й зомбита стояха неподвижни до стената, докато живите говореха. Сега, по неин сигнал, те се задвижиха с изненадваща бързина и сграбчиха разжалвания генерал. Той започна да вика възмутено, да се бори, да ръси проклетия, но двамата го държаха здраво.

Дженеста пристъпи към отчаяно мятация се Хачър. Беше вдигнала ръце, готова да хвърли злата си магия.

— Както казах, да си спестим думите.

Фринт гледаше стъписан. Не знаеше, че ще стане така. Още по-малко, че ще е свидетел на съдбата на генерала.

Едва сега разбра какво означава да служи на новата си господарка.

Когато Хачър запищя, Фринт затвори очи.

11.

Към края на третата седмица от същинското въстание редиците на съпротивата нарастваха все повече и балансът на силите започна коренно да се променя. Силите на Пекзан понасяха ежедневни поражения от въоръжени метежници и гражданското неподчинение ставаше повсеместно. Нашествениците, съвсем доскоро пълни господари в една завладяна страна, започнаха да отстъпват.

Макар това да беше промяна, за която въстаниците се бяха трудили, за която се бяха надявали и за която бяха умирали, дори и най-оптимистично настроените от тях бяха изумени от бързината, с която се стигна до нея. Все по-големи части от населението отхвърляха предишната си кротост и разкриваха вродения си боен дух, стоял толкова дълго погребан. Насъбраното у орките недоволство подсилваше жаждата за свобода и вдъхновени от лъчистото сияние на Грилан-Зеат, те отприщваха на воля ярост, пред каквато хората не се бяха изправяли никога.

Някъде по това време, докато боевете бяха в разгара си, Уйим направи своята първа малка стъпка към изкуплението си.

Беше се представил добре в сблъсъците, в които му бяха позволили да участва. Или поне не беше причинил голяма беда на дружината, нито се беше оставил да го убият. Въпреки че не бе успял да убие, да рани или затрудни особено някой от враговете. Все пак стана почти ежедневие да го включват в мисии под бдителния надзор на Даллог и други по-опитни членове на дружината.

На Върколаците бе поверена роля в един набег над къща, в която бяха разквартирувани армейски офицери. Нещата не се разиграха по плана. Поради прозорливост от страна на властите или навярно заради някой информатор, се оказа, че наблизо е скрита рота войници. Замисленото като чисто нападение тип „удряш и бягаш“ се превърна в ожесточен бой на един от малкото улични пазари, все още действащи в столицата. В хода на сражението дружината се разпръсна и Койла, Хаскеер и Уйим се озоваха скрити в една вмирисана задна уличка.

Хаскеер изобщо не беше доволен, че новакът се е лепнал за тях.

— Клякай и кротувай! — изръмжа той на Уийм. — Какво искаш, да те прободат някоя стрела ли? Не че ми пука.

— Съжалявам — промълви колебливо младокът.

— Не му се карай — рече Койла. — Още прохожда, не забравяй.

— Проклетия врат да си беше счупил с това прохождане. И *това* какво е? — Плесна по лютнята на гърба на Уийм. — Защо мъкнеш това нещо на бой?

— Само така мога да съм сигурен, че няма да я загубя — обясни Уийм. — Както сменяме непрекъснато явките и...

— Да, да. Трябваше да се сетя, че ще измислиш някое тъпо оправдание. Обаче я дръж далече от очите ми, ясно?

— Разчиства ли се навън? — попита Койла.

Хаскеер надникна иззад тъгля.

— Поне така изглежда.

— Пробиваме ли?

— Аха. Нашите трябва да са някъде там, вдясно. — Обърна се към Уийм. — *Натам, разбра ли ме?* — Посочи надясно. — В случай, че ти е много трудно да схванеш.

— Щом излезем оттук, Уийм, просто бягаш — каза Койла. — Бързо.

Той кимна.

— Готови? — каза Хаскеер. — Добре. Три... две... *давай!*

Изхвърчаха от уличката, свърнаха надясно и затичаха през пазара. Прескачаха съборени сергии и нападали орки и хора, стъпкани плодове и зеленчуци, натрошени грънци и разпилени дрехи.

Койла хвърли поглед през рамо.

— Имаме компания!

Десетина войници ги гонеха.

Един от тях беше изпреварил другарите си и настигаше Уийм. Младокът изоставаше, губеше сили и беше едва на ръка разстояние пред него. Войникът успя да докопа ремъка на лютнята и го дръпна. Уийм продължи да тича. Инструментът издрънча на земята. Две от струните се откъснаха и звъннаха. Без да спира, човекът изрита лютнята от пътя си, тя излетя през улицата, падна с трясък и се разби на парчета.

Уийм спря. Обърна се и зяпна.

Койла и Хаскеер се развикаха:

— Бягай! Остави я! Размърдай си задника!

Другите войници вече приближаваха.

— Лютнята ми... — прошепна Уийм, погледна войника и изрева:
— Мръсник!

Лицето му се разкриви от бяс и Уийм извади меча си. Стреснат, войникът спря.

Уийм връхлетя върху него като подивяло животно, вършееше и сечеше като вихрушка. Атаката му беше толкова яростна, че войникът отстъпи. Беше вдигнал меча си, но можеше само да отбива.

Койла и Хаскеер се бяха спрели и ги гледаха. Видяха как Уийм сипе удари по войника, видяха и приближаващите се с тропот останали човеци.

— Трябва да го приберем тоя малък шибаняк — каза Койла.

Хаскеер изръмжа гърлено и кимна.

Извадиха оръжията си и затичаха назад.

Бесните удари на Уийм принуждаваха войника да отстъпва. Не можеше да се надява, че ще надделее вихъра, можеше само да се опита да го отбие, докато дойдат приятелите му.

Оказа се напразно. Уийм го посече в ръката, в следващия миг заби острието в корема му и войникът се свлече на земята. Уийм ревеше нещо нечленоразделно, макар че думата *лютня* сякаш все пак се чуваше — засече врага си безмилостно, късаше плът и трошеше кости.

Когато Койла и Хаскеер се добраха до него, се обърна и ги изгледа с гняв, с пламнали очи и вдигнат меч.

— Ей, чакай бе! — подвикна Койла. — Ние сме!

Уийм примига и погледът му се избистри. Кръвожадната ярост се поизцеди от него. Той погледна меча в ръката си, после — жертвата в краката си.

— Така те искам — похвали го Хаскеер.

— Не мога да повярвам! — възкликна Койла. — Да кажеш добра дума за Уийм?!

— Не се коси — процеди Хаскеер през зъби. — Не му давам шибан медал все пак.

— Ъъ... войници — прекъсна ги Уийм и посочи с меча си.

Почти бяха стигнали до тях.

— Няма време за бягане вече — реши Койла.

— Значи се бием — съгласи се Хаскеер.

Тримата застанаха рамо до рамо. Войниците — вече бяха толкова близо, че лицата им се виждаха ясно, — зареваха и заразмахваха мечовете си.

Изад ъгъла зави каруца и рязко спря между двете групи. Последваха я още две, пълни с въстаници, които наскачаха припряно да посрещнат войниците.

Страк беше в първата каруца, до Брелан. Даде знак на Хаскеер, Койла и Уийм да скачат вътре. Те бързо се качиха и каруцата отпраши.

— Точно навреме — одобри Койла.

— За малко да закъснеем — отвърна Страк. — Как мина?

— Избихме си нашия дял — осведоми го Хаскеер.

— Уийм печели медал — каза Койла. — Взе си първата жертва.

Страк изгледа впечатлено младока.

— Браво. Вече ще ти тръгне естествено, ще видиш.

Уийм изломоти нещо, включващо думите „лютня“ и „мръсник“.

— Какво?

— Счупи ми лютнята! — изръмжа Уийм. — Свиня!

Страк погледна озадачено Койла.

— Един човек му строши дрънкалката — обясни тя. — И това го вбеси.

— Ще ти намерим друга — обеща Страк.

— Не, мамка му! — възкликна уплашено Хаскеер, но видя лицето на Страк и млъкна.

— Къде отиваме? — попита Койла.

Брелан най-сетне проговори:

— Не е далече. Място, реквизирано от съпротивата, близо до центъра. Има нещо, което вие, Върколаците, трябва да знаете.

Не можаха да изтръгнат повече от устата му и останалата част от пътуването мина в мълчание. Улиците бяха много по-пуста, отколкото преди да избухне въстанието.

Спряха пред внушителна обществена сграда с високи колони и желязна ограда. Беше стара постройка, от далечното бляско минало на орките. В последно време беше завзета от окупаторите. Това, че бунтовниците си я бяха върнали, бе доказателство за успешния ход на въстанието.

Брелан предложи на Койла, Уийм и Хаскеер да се почистят и нахранят, докато той поговори със Страк. Те се съгласиха, макар и с неохота.

Преведоха Страк през оживени коридори с избеляла украса до празна стая, където ги чакаше само Чилдер.

— Имаме новина — заяви Брелан без предисловия.

— Давай.

— Надявахме се, че сме влошили положението на хората. Вече го знаем със сигурност. Чухме, че Дженеста се готви да бяга от града.

— Откъде знаете?

— О, вестта е съвсем достоверна. Имаме цяла армия осведомители. Някои — на много високи места. Казват, че е събрала военни, които са ѝ верни, и се канят да потеглят към южния бряг. Вероятно ги чака кораб. Може вече да е тръгнала.

— Не може да ѝ позволите да се измъкне.

— Можем, за жалост.

— Но...

Брелан вдигна ръка да го прекъсне.

— Не можем да пилеем силите си. А и за нас е все едно дали е избягала, или мъртва. И в двата случая ни се маха от пътя.

— Брелан, не можете да...

— Но ти и дружината ти сте независими. И знаем, че изпитвате някаква лична неприязън към Дженеста, тъй че...

— Неприязън?

— Не сме глупави. Знаеш, че майка ни така и не повярва напълно на разказа ви. А и ние хранехме съмнения откъде сте и какво правите тук.

— Не е нужно да обясняваш нищо, Страк — увери го Чилдер. — Достатъчно сме благодарни и на теб, и на дружината ти, тъй че всичко, което е било преди, е без значение.

— Ще го направите ли? — попита Брелан. — Приготвили сме ви отпочинали коне и продоволствие. Не можем обаче да ви дадем бойци.

— Няма да ни трябват. Макар че някой водач ще ни е от помощ.

— Имаме карти.

— Идеално. Но трябва да го обсъдя с четата ми.

— Събрани са долу. Но не се бави. Дженеста може вече да е тръгнала.

Отведоха го в голяма зала, която, изглежда, беше служила за празненства в по-стари времена. Всички Върколаци бяха там, Пепърдайн и Стендивън също.

— Трябва да действаме бързо — почна Страк отривисто още от вратата. — Съобщиха ли ви какво става? — Повечето поклатиха глави. — Дженеста се кани да побегне към брега. Може вече да е тръгнала.

— Какво ще предприемат въстаниците по въпроса? — попита Койла.

— Оставят го на нас. Ако сме съгласни.

— Че как няма да сме съгласни! — избоботи Хаскеер. — Да тръгваме подир тая кучка.

Върколаците замърмориха одобрително.

— Някакви съображения против? — попита Страк.

Нямаше.

— Какъв е планът? — обади се Пепърдайн.

— Чакай малко — възрази Хаскеер. — Кой е казал, че идвате и вие?

— Няма да губя време в спор за тия двамата — заяви Страк и махна с ръка към Пепърдайн и Стендивън. — Изборът е оставяме ли ги тук, или ги взимаме с нас. Аз смятам, че е по-добре да ги вземем.

— Защо?

— Те също имат повод за недоволство от Дженеста — напомни му Койла. — Така ли е, Джоуд?

— Мм... да. — Пепърдайн разбираше, че не е моментът да се отклонява от версията, която бяха съчинили със Стендивън.

— И знаем, че може да се разчита на Джоуд в свада — добави Койла.

— Може би — отстъпи Хаскеер. — Но защо ни е другият? Безполезен е в бой.

— Защо говорите за мен все едно, че ме няма? — възмути се Стендивън.

— Ами то все едно те няма — увери го Страк. — Но предпочитам да си ми пред очите. Особено покрай онази история с убийството.

— Колко пъти още трябва да обяснявам, че...

— Няма да се връщаме повече на това. Вие двамата идвате. И както казах, не го обсъждаме. Всички: пригответе се бързо. Тръгваме

веднага щом се видя с Брелан и Чилдер.

— Ще дойда с тебе — реши Койла.

Оставиха дружината да стяга снаряжението.

Първото, което каза Чилдер, беше:

— Тръгвате ли?

Страк кимна.

— Имам чувството, че няма да се видим повече.

— Кой знае? — Странно, но той също изпитваше нещо подобно.

— Надявам се Чилдер да греши — въздъхна Брелан.

— Както вървят нещата, вие двамата сигурно ще сте твърде заети с оправянето на тази страна — прецени Койла.

— Благодарение на вас, отчасти. Благодарни сме ви.

— Добре де — каза Страк. — Да не се размекваме. Може пък да изтървем Дженеста и утре да се върнем.

— Може би.

— Искам да се видя за последно с Лисиците — помоли Койла.

— Отвън са — каза Брелан. — Повечето.

— Нещо против, Страк? Няма да се бавя.

— Отивай.

Койла им пожела успех и излезе.

Чилдер се усмихна.

— Каквато и да е истинската ви цел, Страк, надявам се да я постигнете. — И докато той излизаше, добави: — Онази част от пророчеството, за легендарния отряд...

— Какво имаш предвид?

— Май излезе вярна.

12.

Само един хубав път водеше към южния бряг. Или по-точно, само един изглеждаше удобен за малката армия, придружаваща Дженеста. Така че Върколаците тръгнаха по него.

Преди да тръгнат, научиха още нещо от шпионите на съпротивата. Генерал Хачър, изглежда, бе изчезнал мистериозно. Дженеста бе назначила бившия му адютант да запълни дупката и безцеремонно го беше оставила на съдбата му. По-важното за дружината обаче беше, че е настояла да я превозят с карета и да се вземат и каруци с продоволствие. Върколаците, от своя страна, тръгнаха без товар.

След четвърт ден здрава езда зърнаха морето отдалече. Излязоха на високия бряг и пред очите им се открии залив с малък пристан.

— Няма кораб — каза Койла.

— Няма я и Дженеста — отвърна Страк.

— Възможно ли е да е заминала?

— Съмнявам се. Не е имала време. Платно поне трябваше да има на хоризонта. Смятам, че корабът, който е повикала, още не е дошъл.

— Тогава къде е тя?

— Представа нямам. Пратете съгледвачи. — Хрумна му нещо. — Джъп! Ела тук!

Джуджето пришпори коня си и спря до него.

— Да, шефе?

— Няма и следа от Дженеста.

— Това го виждам.

— Далновидството ти може ли да помогне? Може да е по-бързо от търсенето.

— Ще опитам.

Джъп се смъкна от коня — не много лесно, като се имаше предвид ръстът му — под насмешливия поглед на Хаскеер, отдалечи се малко, коленичи и зарови пръсти в песъчливата пръст. Новаците и

двамата човеци, които не знаеха за дарбата му, го гледаха с любопитство.

— Ами ако *все пак* е заминала, Страк? — попита Койла. — Ако е отплувала? Тогава какво?

Той въздъхна.

— Може бунтовниците да ни помогнат да разберем къде е или да успеем да...

— Да я проследим до Пекзан? Това е шибана *империя*, Страк. Държиш ли да се биеш с империя?

— Или пък можем да се върнем и да продължим със съпротивата.

— Направихме толкова, колкото можем за тях, и го знаеш. А какво ще правим, като революцията свърши? Ще се приберем, без да сме изпълнили задачата си?

— Ако наистина си е отишла, може би.

— Мамка му.

Джъп извика и им махна.

— Някакъв късмет? — попита Койла, щом отидоха при него.

Джъп кимна. Ръката му все още бе заровена в пръстта.

— Къде? — настоя Страк.

— Малко навътре в сушата. На запад.

— Сигурен ли си, че са те?

— Виж сега, далновидството не е като да виждаш картина или страница от книга. То е... трудно е да се обясни. Да речем, че това, което улавям, е като пръснати по черен плат скъпоценни камъни. И са много. В смисъл — много живи същества. Не и животни обаче — те блестят различно. И точно в средата на всичко това има един голям кървавочервен диамант, който пулсира като... хм, не искам да си помисля като какво.

— И това е Дженеста?

— Годишната си заплата бих заложил на това. Ако ни се плащаше де. Те трябва да са, Страк. Но... — Изглеждаше притеснен.

— Какво?

— Има още нещо. Откъдето дойдохме и още по-нататък, но още по-силно, въпреки разстоянието.

Няколко глави се обърнаха в указаната посока.

— Какво искаш да кажеш? Друга сила ли?

— Може би. Никога не съм виждал такова нещо.

— Би ли могло *онова* да е Дженеста? — попита Койла. — А групата на запад да е някой друг?

— Не. Те имат съвсем различен... *вкус*. Диамантът на Дженеста е тъмен. Онова другото е... цял низ са, само че блестят бели. Ако го гледах с очи, щях да ослепея.

— Може ли да е нещо естествено?

— Възможно е. Понякога можеш да получиш особено силно впечатление от нещо, голяма пълноводна река например или от някой богат руден залеж. А и ние всъщност не познаваме добре Акуриал. Много неща биха могли да повлияят на далновидството. Все пак е адски странно... — Издърпа ръката си от пръстта. — Искате ли второ мнение, от Спуррал? Нейната дарба е силна поне колкото моята.

Страк помисли, после попита:

— Това няма да ни каже повече, отколкото вече знаем, нали?

— Няма.

— Значи няма и смисъл. Интересува ни Дженеста. Значи тръгваме на запад.

Тъй като според Джъп не беше далече, Страк нареди да вървят пеша и да водят конете, за да могат да се приближат незабелязано.

Свечери се и сенките започнаха да се удължават, а те все още вървяха. Най-сетне един от пратените напред съгледвачи се върна и съобщи, че лагерът е пред тях.

Беше се проснал в тревиста падина в подножието на варовикова стръмнина. Имаше постове, но с тях се справиха лесно. Дружината огледа лагера от ръба на стръмнината. Долу имаше към двеста души, повечето униформени, три каруци и карета, вероятно на Дженеста.

— Как ще се оправим с толкова много, Страк? — попита Койла.

— Справяли сме се и с повече.

— Хм. Може би ще е по-добре да измислим нещо хитро.

— Ти си майсторката по стратегията. Измисли.

Тя се усмихна.

— Ще пробвам.

Легналата близо до тях Спуррал зарови пръсти в една туфа трева, затвори очи и бързо дръпна ръката си, все едно се беше опарила.

— Проклятие!

— Какво стана? — прошепна Джъп.

— Използвах далновидството. Мисля, че засякох същото, каквото и ти, само че изглежда адски по-силно и по-близо. Наистина е силно, Джъп.

— Къде? — попита Страк.

Тя се обърна и посочи потъващото в мрак плато зад тях.

Страк огледа дружината си и попита:

— Някой да вижда нещо там?

Отвърна му мълчание.

— Ако са още поддръжници на Дженеста, може да ни нападнат във фланг — обади се Койла.

— Ясно. Всички: отдръпвай се назад на равното.

Щом се оттеглиха от ръба, Хаскеер изглежда ядосано Джъп и изръмжа:

— Сигурен ли си, че женската ти е права? Нищо не виждам.

— Женската му може да говори от свое име — увери го Спуррал. — И да, сигурна съм.

Хаскеер изсумтя, но не се обади повече. Всички оглеждаха равния терен. Не само Страк вече започваше да си мисли, че има някаква грешка.

Изведнъж Пепърдайн посочи и каза:

— Какво е това там?

Страк се взря.

— Нищо не виждам...

Койла се намеси:

— Видях го! Ей там вдясно, точно до горичката.

Нещо идваше към тях в сумрака. Щом се приближи, видяха, че е ездач на бял кон. Тънка фигура, стройна и с изправен гръб.

Вече бе достатъчно близо, за да видят що за същество е.

— Мамка му! — възкликна Хаскеер, пръв дал воля на обзелото всички изумление.

Конникът несъмнено беше от раса, несъществуваща на Акуриал.

Спря пред дружината и вдигна ръка за поздрав.

— Идвам с мир. Не ви мисля злото.

Страк най-сетне намери дар слово.

— Коя си ти?

— Пелли Мадаяр.

— Ти си елф!

— Много проникателно от твоя страна, капитан Страк.
— Откъде знаеш името ми? И какво, по дяволите...
— Има някои неща, които ще трябва да приемете на доверие.
— Например елф да ни цъфне изневиделица тук? — попита Койла. — Повече от доверие ще ни трябва, за да го приемем току-така. Откъде си?

— Това не е важно.

— Има ли племе на елфите, което да живее на Акуриал и да не знаем за него? — настоя Страк.

— Както казах, това не е важно.

— Ако не си от тази земя, значи си дошла от... другаде.

— Като вас.

Страк за момент се стъписа.

— Явно знаеш адски много за нас.

— Може би. Но повтарям: нямам намерение да ви навредя.

— Не си дошла от Марас-Дантия, нали? — попита Джъп.

— Не. Моят народ не е ограничен само до един свят. Също като вас, както вече сте разбрали.

— С Дженеста ли си? — поиска да разбере Страк.

— Не. На други съм съюзница, но това не ви засяга.

— Разговорчива е, а? — измърмори Хаскеер.

— Има някои неща, които е по-добре да не знаете.

— Тъй ли? А какво ще кажеш да ти ги измъкнем от устата насила?

— Не бих ви посъветвала. Не искаме да ви навредим.

Хаскеер се изсмя презрително.

— Да ни навредите? Ти и още кой?

Още не беше довършил, когато Върколаците завикаха и започнаха да сочат към равнината. От сенките излизаше група конници, на брой някъде колкото Върколаците. Мнозина в дружината посегнаха за мечовете си.

Конниците се приближаваха бавно. Сред тях имаше таласъми, троли и харпии, редом с кентаври, духчета и гноми, сатири, коболди, върколаци, превъплъщенци и индивиди от много други раси, включително от такива, каквито орките не бяха виждали никога.

— Все по-зловещо става — отбеляза Джъп и стисна кривака си.

— Кой по дяволите сте вие, Мадаяр? И какво искате? — попита намръщено Страк.

— Дойдохме да преговаряме.

— За какво?

— Вие имате едни неща, които не ви принадлежат по право. Нашият дълг е да ги вземем.

— Какви неща?

— Има предвид звездите, Страк — обади се Койла.

— Да — потвърди елфът. — Реликвите, известни по-точно като инструментуми. Не може да останат ваше притежание.

— Наши са по право! — изрева Страк. — Бихме се и ляхме кръв за тях.

— Да — добави Хаскеер. — Като ги искате, от трупове ни ще ги вземете.

— Вие нямате представа за тяхната мощ.

— Имаме, и то доста добра — отвърна Страк.

— Не, нямате. Не и за *истинската* им мощ и какво всъщност представляват. Това, което сте видели досега, е само малка част от истинския им потенциал.

— И затова трябва да ги връчим на първата пасмина непознати, дошли да ни ги вземат, така ли?

— Не искаме да ви ги вземем. Молим ви да ни ги дадете.

— Отговорът е „не“ — заяви Хаскеер. — И „майната ви“!

Тя се направи, че не го е чула.

— Инструментумите представляват ужасна заплаха. Нашата задача е да се погрижим да не попаднат в погрешни ръце.

— А вашите ръце са правилните, така ли? — отвърна Страк. — Не на мене тия.

— В името на разума, помислете над това, което ви казвам. Ако знаехте в какво сте се замесили...

— Ами кажи ни.

Пелли се поколеба.

— Както казах, някои неща трябва да се приемат на доверие.

— Не става. Щом искате нещо от орките, трябва да си го вземете. Ако можете.

— Бойната ярост на орките и тяхната храброст са добре известни въпреки всички злословия по ваш адрес — каза тя кротко. — Познавам

силата и мъжеството ви. Но не можете да се надявате, че ще ни надвиете.

Страк погледна останалите от групата ѝ — стояха неподвижно на хвърлей стрела от тях.

— Случвало ни се е да убиваме същества от почти всички раси, които виждам в редиците ви. Нищо от това, което виждам, не ме кара да мисля, че сте по-различни.

— Недейте да съдите за нас по миналия си опит, Страк. Вашият инстинкт е да се биете, разбирам това. То е рожденото ви право. Но точно сега не бива да се поддавате на този импулс. Вместо да вдигате оръжията си срещу нас, се опитайте да помислите.

— Казваш, че не можем да мислим ли? — изръмжа Хаскеер.

— Казвам, че в крайна сметка нямате друг избор, освен да предадете инструментумите.

— Предаване е дума, която не признаваме — отвърна ледено Страк.

— Не го приемайте като предаване. По-скоро като победа на здравия разум.

— А ако не го приемем така?

— Тогава ще трябва да настоя да върнете реликвите. Веднага.

— Настоявания също не приемаме.

— Това вече започва да ме дразни — кипна Хаскеер. — *Дразниш ме, елф!*

— Това ли е последната ви дума? — попита Пелли.

Страк кимна и каза:

— Всякакви други преговори ще са с оръжие.

— Съжалявам, че не стигнахме до споразумение.

— И какво сега?

— Ще помисля и ще се посъветвам с приятелите си. — Тя обърна коня и си тръгна.

— Ще мисли тя! — извика след нея Хаскеер. — Майната ти!

Мнозина Върколаци бяха опънали лъковете си при появата на странната група. Сега един от новаците, по-непредпазлив и изнервен, неволно изпусна изпънатата тетива и стрелата бръмна покрай главата на оттеглящия се елф.

Пелли Мадаяр рязко обърна коня си.

Страк отвори уста да извика. Искаше да я увери, че е неволно. Че дружината е готова да се бие до последна капка кръв и безмилостно, но няма да забие стрела в гърба на някой, дошъл да преговаря. Така и не получи възможност.

Елфът вдигна ръка към тях. Вълна енергия, прошарена с червени жилки, полетя към дружината, бързо като мисъл. Порази ги със силата на ураган. До един. Целият отряд изпопада все едно, че сърп ги покоси през краката. Болката, която ги разтърси, бе неопишуема.

— Богове — простена Койла, докато се мъчеше да се изправи.

— Всички назад към дърветата! — изсъска Страк. — Стойте ниско!

Забързаха към дърветата приведени и с прибежки. Някъде по средата над главите им блеснаха ярки многоцветни лъчи. Мълнии запращяха около тях. Те продължиха да тичат на зигзаг и най-после се добраха до леса.

— Има ли ударени? — попита задъхано Страк.

Като по чудо всички се оказаха невредими.

— Кой *все пак* са тия, мамка му? — изпъшка Хаскеер.

— Все едно. Важното е да се измъкнем от магията им.

— С фронтална атака не става значи? — подхвърли Койла.

— Ти как мислиш? При толкова силна магия ще имаме късмет, ако направим и десет крачки.

— Идват! — предупреди Даллог.

Странната група се приближаваше уверено, разгърнатата в редица.

— Изтегляме се на безопасен терен и измисляме как да се бием — реши Страк.

Джъп, който с двама съгледвачи беше навлязъл по-навътре в леса, се върна тичешком. Дишаше тежко.

— Не натам. Оттам иде войската на Дженеста.

— Проклятие — изруга Койла. — Сигурно са видели мълниите.

— Страхотно — изръмжа Хаскеер. — Дженеста с двеста човеци пред нас, шантавият цирк зад нас, а ние — по средата.

— Какво ще правим, Страк? — попита изнервено Пепърдайн.

— Зависи как искате да умрем.

Койла поклати глава.

— Не, Страк. Има друг изход.

Нямаше нужда да му казва какъв е. Все пак той се поколеба.

Вече чуваха войниците на Дженеста — напредваха през гората, без да се опитват да пазят тишина. Ездачите също бяха много по-близо.

— Побързай, Страк! — замоли се Койла.

Той бръкна в кесията да извади звездите.

Стендивън зяпна.

— Нали няма да...

— Млъкни! — срязва го Страк и започна да вади реликвите. Другата му ръка посегна за амулета на врата му.

— Няма време! — извика Койла.

Групата от Порталния корпус бе стигнала до дърветата. В другата посока най-предните бойци на Дженеста вече се виждаха.

Страк пусна амулета и бързо започна да сглобява звездите една в друга без никакъв ред.

Цялата дружина инстинктивно се струпва около него.

Стендивън започна да крещи панически и почти заглуши виковете на Уийм.

Страк вдигна за последно очи към кометата. Блестеше като нощно слънце.

Последният инструментум щракна на мястото си.

13.

Дъното на вселената пропадна.

Бяха се превърнали в живи искри, засмукани през безкраен лъкатушен тунел от светлина. По меките му стени проблясваха образи от други реалности, движеха се толкова бързо, че бяха като в мъгла. А отвъд, извън тази ужасяваща шахта — още по-секваща дъха действителност: безграничен свод от неизброими милиарди звезди.

Единственото усещане на дружината бе за безпомощно пропадане. Безкрайно и невъзвратимо гмуркане в черната паст на неведомото.

После, след цяла вечност, започнаха да се спускат в бездна, въртоп от бледожълта разпенена светлина.

Тя ги погълна.

Паднаха тежко. Сблъсъкът с онова, което трябваше да е здрава твърд, разтърси костите им. Но нямаха време да се съвземат от удара. Онова, на което бяха пренесени, беше враждебно. Убийствено.

Мястото беше в хватката на яростна пясъчна буря. Трилиони зрънца пясък биеха в тях като късчета стъкло или малки диаманти и ги къпеха в болка. Пясъкът ги пердашеше и почти ги заслепяваше. Нищо не можеха да видят. Трудно беше да стоят на крака, още по-малко да вървят. Горещината беше ужасна и несекващо виещият вятър изобщо не я намаляваше. Дори за закалени като Върколаците воини положението беше нетърпимо.

Койла едва усещаше бойците около себе си. Беше стояла до Страк, когато той сглоби инструментумите. Иначе сигурно нямаше да успее да го намери сега. Но с малко късмет, когато протегна ръка, напипа рамото му. Стисна го здраво.

Долепи уста до ухото му и изрева:

— Махай ни отгук!

Нямаше как да разбере, че той се опитва да направи точно това. Комплектът звезди все още беше в ръцете му и макар и затруднен от

това, че не може да вижда какво прави, той се мъчеше да ги преподреди.

След сякаш убийствено дълго време, задавен от пясъка, напълнил устата и носа му, Страк най-сетне успя да ги намести безразборно една в друга.

Празнотата ги засмука отново. Пак бяха в завихрения безкраен тунел, преобръщаха се и пропадаха към нова неведома цел.

Тунелът ги изхвърли сред виелица, заменила непоносимия зной с неописуем студ. Всичко беше бяло. Снегът ги жилеше като безброй игли. Температурата бе толкова ниска, че им беше трудно да дишат. Пръстите на Страк замръзнаха мигновено, но той стисна зъби и пак почна да размества звездите...

Капакът на космическата шахта се отвори отново.

Стояха под пороен дъжд, сред пейзаж, който сякаш бе съставен само от кал, а и самата тя почти се бе превърнала в течност. Въздухът беше нетърпимо влажен. След секунди разбраха, че дъждът е разяждащ. Хапеше плътта и разяждаше дрехите им като киселина. Страк завъртя звездите.

Обгърна ги джунгла. Отначало им се стори поносимо. След това се появиха рояци гигантски летящи насекоми, упорити и гладни. Обкръжиха дружината, влакнестите им крила плющяха, жилата затърсиха оголена кожа. Страк размести звездите.

Озоваха се напред огромна безлика равнина със синкавочерни планински хребети в далечината. От висините грееха три слънца, едното — кървавочервено. Но по-същественото бе, че се озоваха между две армии. Едната се състоеше от същества, наподобяващи гигантски гущери, с пурпурни кожи и плющящи езици. Другата бе съставена от зверове, приличащи на кръстоска между мечки и маймуни, само че с по четири ръце. Всяка орда наброяваше стотици хиляди и двете се движеха бързо една към друга, а дружината бе точно по средата на пътя им, като орех в трошачка. Страк бързо завъртя инструментумите.

Солени леденостудени пръски ги плиснаха в лицата. Бяха на малка скала сред бурен океан, шибан от ветрове, вдигащи огромни вълни под разгневено небе. Скалата бе хлъзгава и всички се вкопчиха един в друг от страх, че ще паднат и вълните ще ги отнесат. Страк се задейства.

И продължи да преподрежда звездите, докато се прехвърляха от свят на свят в търсене на нещо поносимо.

В главомайваща последователност прелитаха в и от земи с изумителни различия, сред тях и такива, които се оказваха колкото враждебни, толкова и непонятни. На една ги нападнаха хищни птици; друга се оказа среда с отровен газ за атмосфера и извадиха късмет, че успяха да избягат навреме. Видяха огромни риби да излизат от някакво езеро — риби с крака и челюсти с остри щръкнали зъби; видяха змии колкото слонове, които се поглъщаха една друга; озоваха се на земя на непрекъснати трусове, където огромни цепнатини се отваряха и затваряха с ужасяваща бързина; свят, задушен от сяр и прорязан от сини потоци лава; могъща река, обитавана от зверове с многобройни пипала и с лица на гризачи; гигантски мухи, които се хранеха с гърчещи се паяци в лепкави паяжини, обхванали цели долини; място, където огромни стада котки воюваха помежду си; вилнеещи червеи, дебели колкото стари дъбове; земи, превърнали се в царство на плъхове — и още, и още.

Най-сетне се озоваха някъде, където сякаш не ги очакваше непосредствена заплаха. Беше мъртъв свят. Не можеха да преценят дали опустошението е заради война или природно бедствие, но изглеждаше пълно. Недалече от тях се издигаха руини и килнати колони, едва разпознаваеми като развалини на някогашен град. Нямаше никакви признаци на живот, никаква растителност — почвата бездруго изглеждаше негодна за нищо. Всичко наоколо беше сиво и грохнало.

Постояха смълчани няколко минути в очакване да се случи нещо враждебно. След като не последва нищо, не толкова насядаха, колкото рухнаха изтощени на земята. Бяха в окаяно състояние — мокри, пребити и ранени, плувнали в кръв. Новаците почти се бяха побъркали, Стендивън беше развалина. Някои от дружината повръщаха. Други превързваха рани или седяха свити, отпуснали глави в ръцете си.

— Това... му се... викаше... шибано... пътуване — изпъшка Койла, след като успя да си поеме дъх.

— Не можах... да сглобя... звездите... правилно — отвърна задъхано Страк. — Нямах... шанс.

— Знам... Но кой... да си помисли, че... толкова много... светове са... толкова скапани?

— Тук поне изглежда безопасно.

— Може би. — Койла огледа подозрително голия пейзаж.

— Ще си починем малко. Ще се погрижим за раните. След това ще наместя звездите за Кераган.

Веднага щом стана възможно, Страк нареди на първите съвзели се бойци да осигурят охраната. Накара Даллог да прегледа раните — нито една нямаше нужда от сериозно лечение, за щастие, — и заповяда да прибегнат до неприкосновения запас.

Следващия час и нещо прекараха във възстановяване. Джъп дойде при Страк с въпрос, който очевидно го тревожеше.

— Какво ще правим с хората?

— Какво да правим?

— Каниш се да ги вземеш на Кераган, нали? Между другото, какво ще стане с мен и Спуррал?

— Виж, няха много време — призна Страк. — Този проблем не съм го обмислял.

— Не мога да те виня за това. Но все пак какво ще правиш с нас, дето не сме орки?

— Вие със Спуррал сте добре дошли в Кераган. Ще сте единствените джуджета, но няма да сте без приятели.

— Щедро предложение, Страк, и ти благодаря за него. Но допускам, че няма да ти е приятно да го предложиш и на Пепърдайн и Стендивън.

— Не. Там няма място за *тях*. Но да речем, че ги върнем на Марас-Дантия?

— Виж, за *това* пък аз не си бях помислял. Струва ми се правилно, след като всъщност си ги взел оттам.

— Можем и за вас да направим същото. Връщаме ви при народа ви.

Джъп въздъхна.

— Не знам, Страк. Имахме основателни причини да напуснем. Не съм сигурен, че някой от нас ще се радва да се върне, при все че сме родени там. Марас-Дантия може само да ти разбие сърцето напоследък.

— Е, предложението ми за Кераган си остава. Кой знае? Може пък да измислим как с помощта на звездите да ви намерим някой джуджешки свят.

Джъп се ухили.

— Още не сме отишли там, а вече се опитваш да се отървеш от нас. Но всъщност нямаме избор. Макар да се съмнявам, че някога ще намерим джуджешка игла в тази купа сено от светове, която току-що видяхме.

— Може би. Все едно, вече го решихме. Марас-Дантия за хората, а вие двамата — с нас.

— Ще трябва да го обсъдя със Спуррал все пак. Но мисля, че ще се съгласи.

— Не се бави обаче. Трябва да се махаме оттук.

Джъп тръгна.

След малко дойде Койла.

— Имаш ли идея кои бяха онези?

— Кои?

— За кои може да питам според теб? За онази смесена банда от раси, която се опита да ни изпържи, разбира се.

— Не. През последните няколко часа видяхме толкова неща, които не можем да обясним, че онези изобщо ми изхвърчаха от главата.

— Но какво смяташ? Разбойници ли бяха? Наемници?

— С този състав? И с магия? Наистина *мощна* магия? Не съм виждал такива разбойници.

— И искаха само звездите. Защо?

Той сви рамене.

— Проклет да съм, ако знам.

— Знаеш ли какво не мога да разбера? Защо онази, елфката... тя как се казваше?

Той помисли малко.

— Мадаяр. Пелли Мадаяр.

— Точно така. Защо не ни уби? Смятам, че можеше, с толкова силна магия.

Страк само сви рамене.

— И въпреки това само ни зашлеви. А онези магически лъчове или каквото бяха там — странно как нито един от тях не улучи някой от нас, нали?

— Наистина изглежда... странно — отстъпи той. — Може би излъга, защото е с Дженеста. Или може би *наистина* са наемници, разбрали цената на звездите.

— Как обаче са научили, че са у нас? Или дори че съществуват?

— Не знам. Но важно ли е всъщност? Колко вероятно е да се натъкнем отново на тях?

— Има нещо, което забравяш. Мадаяр повече или по-малко ни каза, че идват от някъде другаде, *като нас*. Това може да означава само едно, Страк. Те също могат да скачат от свят на свят.

— Но ще им трябват звезди, за да го правят.

— Освен ако няма друг начин, за който не знаем. Между другото, кой казва, че имаме единствения комплект, който съществува?

— Ако те си имат свои звезди, защо искаха нашите?

— Отде да знам? Може би ги събират тия проклети неща. Друго искам да кажа: че ако имат звезди, е възможно да не сме ги видели за последен път.

Страк се замисли.

Малко по-късно събра дружината.

— Имахме интересен ден. — Думите му събудиха кисел смях. — Но сега, след като имаме възможност да си починем, мога да използвам звездите, за да ни отнесат където искаме да идем.

— И къде е това? — попита Стендивън.

— Ние и джуджетата на нашия свят, Кераган. Вие двамата — там, откъдето ви взехме.

— Центра... Марас-Дантия?

— Освен ако не искате да останете тук.

— Но...

— Но какво? Толкова ти харесва компанията ни, че не можеш да ни оставиш, така ли? Или би предпочел да ви върнем на Акуриал? Сигурен съм, че орките много ще се зарадват да те видят.

— Нямаме ли думата за това?

— Каква дума искаш? Оставете тук или се връщате на Марас-Дантия. Това е изборът ви.

— Ти не си ми началник — възропта Стендивън. — Би трябвало поне да...

— Откажи се — спря го Пепърдайн. Знаеше, че някогашният му господар все още таи мисли да се докопа до инструментумите, и тази

идея вече му допадеше все по-малко.

— Когато поискам *твое* мнение...

— *Откажи се* — повтори хладно Пепърдайн, като натърти на думите с надеждата, че Стендивън ще схване от какво точно трябва да се откаже. — Имаме късмет, че Страк не ни оставя тук. Или на още по-лошо място.

— Адски си прав — намеси се Хаскеер. — Макар че според мен точно това трябва да направи.

— Правя това, което аз реша — напомни му Страк. — Марас-Дантия. — Извади инструментумите и ги постави на камъка пред себе си. После бръкна под ризата си за амулета. — Пригответе се.

Ставаше все по-ловък в сглобяването на звездите, а сега го направи много грижливо, като внимаваше да следва точно реда, който трябваше да ги върне на стария им роден свят.

Малко преди да намести и петата, огледа дружината. Някои, особено Стендивън и Уийм, бяха прежълтели, все едно всеки момент ще повърнат. Изобщо не можеше да ги вини. Самият той не очакваше с особена охота това, което щеше да дойде.

Щракна звездата на мястото ѝ.

Реалността мигновено се разпадна и вече познатото ужасно усещане, че пропадат, ги завладя отново. Понесоха се през ужасяващ калейдоскоп безпомощни като пометени от вихрушка листа. Единствената им трошица утеха бе, че този път знаеха къде ще свърши пътят им.

Сякаш цяла вечност след това се озоваха в друга реалност.

Стояха на голяма кръгла скала, издигната като подиум, плоска и гладка. Скалата се намираше в центъра на гигантска пещера. Обкръжаваха я стотици стъписани джуджета, явно в разгара на някакъв свой ритуал. Страк започна да върти звездите. Джуджетата обаче се оказаха по-бързи. Десетки наскачаха върху скалата подиум и след секунди острите върхове на многобройни копия се притискаха в гърлата на Върколаците.

— Не мисля, че това е Марас-Дантия — каза Койла.

14.

Две неща спасиха живота на Върколаците: привидно чудодейната им поява и присъствието на Джъп и Спуррал.

Всички джуджета, обкръжили дружината, бяха мъжки. Носеха поли, изтъкани от някакъв груб материал, и сандали, но бяха голи от кръста нагоре. Много имаха наниз от животински зъби и бяха накичили косите си с цветни пера. Бяха въоръжени с ками и с дебелите копия с костени остриета, които в момента застрашаваха дружината.

Беше очевидно, че джуджетата никога не са виждали орки — гледаха ги с открито изумление. Към хората поглеждаха с презрение, ако не и с искрена омраза. Но най-много бяха объркани от Джъп и Спуррал и беше ясно, че тъкмо те задържат ръцете им с копията. Бяха ги зяпнали с нещо подобно на благоговение, други бяха навели очи и не смееха да ги погледнат.

— Изглеждат особено очаровани от вас двамата, Джъп — подхвърли Страк, извъртял очи към опряното в гърлото му копие. — Поговорете им.

Джъп не изглеждаше убеден, но реши да опита.

— Тъ... Идваме с мир.

— Много оригинално — измърмори Койла.

— Но май не подейства — рече Страк.

Джуджетата ги гледаха тъпо, лицата им бяха безизразни.

Джъп пробва отново, този път бавно и артикулирано:

— Ние сме приятели. Няма нужда да се биете с нас.

— Да ни убивате, имаш предвид — подхвърли Койла.

Джуджетата продължаваха да ги гледат объркано.

— Пробвай на Общата — предложи Страк.

Джъп вдигна скептично вежда.

— Сериозно?

— Да имаш по-добра идея?

— Не ви мислим злото и сме тук като ваши приятели — рече Джъп на Общата реч — езика, използван между повечето раси на

Марас-Дантия.

Лицата на джуджетата бавно просветнаха.

Едно от тях, стар индивид с особено впечатляваща украса на косата и изглежда нещо като техен старейшина, отвърна също на Общата реч:

— Вие сте от небето?

— Е, и сега какво? — прошепна хрипливо Хаскеер.

Джъп погледна Страк за съвет. Страк успя да му отвърне със съвсем леко кимване.

— Да — заяви Джъп, чувстваше се глупаво. — Да, идем от небето. — И вдигна театрално очи нагоре.

От джуджетата изригна хор от ахкания и удивени възклицания.

— Тези слуги ли са ти? — попита старият и посочи дружината.

— О, да — увери го Джъп. — Обслужват всички мои нужди.

— А тези? — Той посочи с копието си Пепърдайн и Стендивън.

— Твои пленници ли са?

— Мм. Ами...

— Искаш ли да ги убием веднага?

— Да ги... Не. Не! Те са... Решил съм да ми бъдат роби.

— Никога не е разумно да се оставят тези същества живи.

— Виж, тук съм съгласен с теб — измърмори Хаскеер.

Двамата човеци не знаеха Общата реч и бяха в пълно неведение за какво си говорят.

— Какво става? — попита тихо Пепърдайн.

— Не се притеснявай — прошепна му Страк.

Джъп се поколеба, тъй че Спуррал реши да се намеси.

— Ще ги оставим живи — заяви тя властно на старейшината. — Засега. Сега ни освободете. *Незабавно!*

Старият потрепери и я зяпна уплашено. После ревна нещо на другите на тяхната си гърлена реч.

Джуджетата отпуснаха копията и се отдръпнаха от Върколаците. Малко по-неохотно оставиха двамата човеци и продължиха да им хвърлят подозрителни погледи. Страк бързо напъха инструментумите в кесийката си — надяваше се, че никой не ги е забелязал.

— Сигурно сте прегладнели след пътуването си — заумилква се старото джудже. — Моля, позволете ни да ви поднесем смирените си дарове.

— Е, добре, води — отвърна Джъп важно.

Старият ги поведе през залата. За изумление на дружината, джуджетата се кланяха, докато минаваха между тях, някои дори се просваха на пода по очи. На Пепърдайн и Стендивън не гледаха с толкова почитание — гледаха ги всъщност с яд.

— Мислят, че сме богове — прошепна Койла.

— Отряд герои — наду се Хаскеер. — Това сме ние!

— Не се превъзнасяй — каза Джъп и потупа Спуррал по рамото. — *Ние* сме боговете. Ти си само слуга.

Хаскеер ядосано стисна зъби и юмруци, но си замълча.

Пещерата представляваше огромен конус с кръгъл отвор високо горе. През него прозираше чисто небе.

Поведоха ги към един многобройните тунели. Беше широк и се изкачваше нагоре. Пътят бе осветен от закрепени на стените факли. Скоро стигнаха до пресечка, завиха надясно и продължиха да се изкачват. След още няколко завоя излязоха на дневна светлина.

Озоваха се на високо място, което предлагаше великолепна гледка. Бяха на тропически остров: доста голям, но не толкова, че да не могат да видят границите му. Около две трети от него бяха обрасли с гъста джунгла. По-натам се виждаха бели пясъчни ивици, обкръжени от кротко лазурно море.

Над целия този пейзаж властваха два вулканични върха, извисени над джунглата. Единият бе значително по-висок и и от двата се издигаха тънки струи дим. Орките се огледаха и разбраха, че току-що са излезли от трети вулкан, по-голям от другите два. Единствената разлика беше, че бе угаснал.

Ранната утрин бе топла и денят обещаваще още повече да се сгорещи — по небето нямаше нито облаче. Щом Върколаците тръгнаха надолу след стария си водач, започнаха да привличат след себе си кортеж от джуджета. Появиха се тумби деца и за първи път — женски. Като мъжете си, и те бяха с голи гърди. За Джъп това се оказа особено интересно, но Спуррал го сръга силно с лакът и охлади плама му.

Койла също сръга Страк, но по-леко, колкото да привлече вниманието му към нещо. Той проследи погледа ѝ. Високо горе на върха на вулкана, от който току-що бяха излезли, на източната страна имаше широка скална издатина и на нея — пет-шест големи катапулта.

Минаха покрай ниска дървена постройка. Вратите ѝ бяха затворени и на стража отвън стояха половин дузина джуджета със сурови лица.

Тълпата ги зяпаше, всички се хилеха, смееха се и викаха след тях.

След малко излязоха на широка поляна, осеяна с десетки колиби. Отведоха ги при най-голямата — едноетажна наколна постройка с веранда. Старият отвори вратата и ги покани вътре.

Домът се оказа достатъчно просторен, за да не го препълнят дори Върколаците и придружителите им.

— Моето обиталище — обясни старейшината. — Надявам се да не е твърде скромно за вас.

— Ще стане — отвърна снизходително Джъп.

Вътре се беше струпала шумна тумба женски — от рода на стария навярно, негови близки или слугини. Гледаха зяпнали странните гости. Старият им изджафка нещо и те побягнаха с кикот навън.

— Ще наредя да ви донесат храна и напитки — каза старейшината. — Още нещо да ви трябва?

— Не — отвърна с царствен тон Спуррал. — Сега можете да ни оставите.

Старото джудже се поклони тромаво и заситни навън заднешком.

— Леле! — възкликна Хаскеер, щом старейшината излезе.

— Имаш дарба, Спуррал — каза Страк. — Трябвало е да станеш трубадур.

— Изглежда, смятат, че сме някакви важни особи. Просто реших да го използвам.

Хаскеер се огледа.

— Не е лошо тука. По-добро е от някои лайнарници, дето видяхме напоследък.

— Всичко е страхотно, да — рече Койла. — Но какво, *мамка му*, правим тук? Страк, защо не сме на Кераган?

— Не знам.

— Да не би да сбърка нещо с наместването на звездите?

— Заклевам се, не съм.

— Има един начин да се уверим — предложи Даллог. — Пробвай пак.

— Не — реши Страк. — Щом го объркаха този път, може да го объркат пак.

— И може да не се озовем на толкова сладко местенце — довърши Джъп вместо него. — Наистина има и по-лоши места.

— Може и да не е толкова сладко, колкото мислиш — възрази Койла. — Забелязахте ли катапултите горе? Трябва да има причина да са там.

— И държат в онази колиба нещо, което не искат да видим — добави Пепърдайн.

— Съгласен съм с Джъп — заяви Страк. — Задържахме се тук.

— За колко дълго? — поинтересува се Койла.

— За толкова, колкото ще ми трябва да обмисля защо звездите се объркаха. Всички сме изтощени. Няма да ни навреди да си вземем малко почивка.

Вратата се отвори и влязоха женски джуджета с подноси с храна. Подредиха я и се оттеглиха с мълчаливи поклони. Голямата дъсчена трапеза в единия край на стаята беше затрупана с хлябове, риба и плодове, много от които — съвсем непознати за орките. Имаше и шишета с нещо, което приличаше на оризова ракия. Пепърдайн, роден островитянин, ги увери, че е повече от сигурен, че е варена от водорасли. Това събуди съмнения у някои, но пиетието се оказа добро на вкус.

Насядаха на трапезата и си позволиха да се поотпуснат. Страк все пак взе предпазни мерки и постави постове до вратата и няколкото прозореца. Стражите си взеха отрупани чинии с храна и се тъпчеха до насита, докато пазеха.

— Какво мислите за този свят на джуджета? — обърна се Даллог към Джъп и Спуррал.

— Е, не изглеждат толкова напреднали като нашите племена в Марас-Дантия — отвърна Джъп. — Но е доста приятно.

— Особено ако се окаже, че си шибан бог — измърмори Хаскеер.

— Още една наглост и ще заповядам да те набият с камшик, слуга — подразни го джуджето.

— Няма да сме вечно тук — закани се мрачно Хаскеер. — Почакай само.

Джъп се изсмя в лицето му.

— Онзи език, на който си говорехте — рече Пепърдайн. — Какъв беше?

— В Марас-Дантия, или поне в някогашната наша част от нея — обясни му Страк, — почти всички говореха Общата реч. Как иначе щяха да се разбират помежду си толкова много раси?

— А сега я открихме и тук — отбеляза Койла. — Как е възможно?

— Изглежда, между световите има повече движение, отколкото мислехме.

— Откога се използва в Марас-Дантия? — попита Пепърдайн.

— Открай време — каза Койла. — Никой не знае кой я е измислил.

— Тъй че може би не се е появила там. Ако световите са се преливали един в друг повече, отколкото знаем, възможно е да е възникнала къде ли не.

— Да, възможно е. — Койла знаеше, че Марас-Дантия не е родният свят на древните раси — беше по рождено право свят на хората. Изглеждаше й съвсем логично, след като различните раси са били принудени да се заселят там, да донесат със себе си нещо като Общата реч. Но не спомена за тези неща. Вместо това добави: — Според това, което чуваме, хората, изглежда, не ги обичат много по тези места, Джоуд.

— Това го схванах.

— Мисля даже, че е малко повече от неприязън. Внимавай.

— Ах, колко мило! — заяде се Хаскеер. — Загрижена е за малкия си любимец.

— Гледай да не се загрижиш за оня между краката ти, ако не млъкнеш — закани му се тя.

Всички се засмяха. Изведнъж Уийм попита:

— Как смятате, че вървят нещата на Акуриал?

— Съвсем добре според мен — отвърна Страк.

— Не можете да престанете да мислите какви ни изкараха, нали? — обади се Даллог.

— Може би ще ни споменават в историческите си книги — подхвърли Койла, полу на сериозно.

— Ами да! — разпали се Хаскеер. — Като отряд легендарни герои, които...

Смехът на дружината заглуши думите му.

— Мисля, че сте прави, че там съпротивата ще победи — каза Пепърдайн, след като смехът утихна. — Повече съм озадачен кои бяха онези, дето поискаха звездите ви, Страк.

— Проклет да съм, ако знам — призна Страк. — Но ако наистина бяха дошли от друг свят, както каза елфката, може да се появят и тук. Налага се да сме нащрек.

— Няма да е кой знае каква почивка значи — сухо каза Койла.

— Ако тези джуджета не се опитат да ни попречат, първо ще си намерим добро укрепление. Не е зле да се подготвим, ако дойдат пак.

— Срещу магията им? — Тя помълча за миг да събере смелост за другото, което искаше да каже. — Страк, звездите...

— Какво звездите?

— След като са скъпоценни, а сега и тази нова група, която се опитва да ни ги вземе... защо не си ги разделим между петима от нас и да...

— Не.

— Не го отхвърляй току-така, Страк. Може да се окаже добър начин да ги опазим.

— Ако изгубим дори само една, другите стават безполезни.

— Но те са единственото ни средство да се върнем у дома.

— Не, Койла. Не и след онова, което се случи последния път.

— Мен обвиняваш за това, така ли?

— Знаеш, че не. Как бих могъл, след като самият аз изгубих четири?

— Тогава няма ли да го премислиш?

— Не. Решил съм.

— Такава упорита свиня си! — кипна тя. — Кога ще си набиеш в тъпата глава, че...

Отвън настъпи суматоха. Разнесоха се викове и крясъци.

Орките се втурнаха към вратата и видяха десетки джуджета да тичат в паника във всички посоки.

Дружината бързо се изсипа от голямата къща. Към брега се приближаваше флотилия малки лодки. В далечината се виждаше закотвен кораб.

Върколаците бързо слязоха на брега. Там имаше още джуджета, бързаха в паника да се отдалечат от настъпващите лодки. Орките

спряха неколцина да ги попитат какво става, но не разбраха нищо смислено.

— Вижте! — извика Койла и посочи най-близките лодки.

Бяха пълни с хора.

— И допускам, че не е приятелско посещение — отбеляза Страк.

— Ясно защо джуджетата не бяха очаровани от Джоуд и Стендивън.

Много джуджета вече тичаха към брега, въоръжени с копията си.

— Какво ще правим? — попита Даллог.

— Заставаме с тях в отбрана — отвърна Страк. — Какво друго?

— Жалко, че няма кой да стреля с катапултите горе.

— Няма време. Изненадаха ги.

— Да — съгласи се Койла. — Може би защото бяха твърде записани с нас.

— Идват! — изрева Хаскеер.

Първите хора вече газеха към брега.

— Да тръгваме и ние — заповяда Страк и извади меча си. — *Напред!* — И ги поведе във водата. Само Стендивън изостана и се ската на брега.

Като се озоваха срещу непозната раса, при това толкова войнствена, хората се стъписаха, а още повече се изумиха, като видяха сред нападащите Пепърдайн. Това даде първоначално предимство на дружината. Водата скоро почервения.

Но твърде скоро Страк осъзна, че е допуснал грешка. Това не беше главната, нито единствената сила на нападателите. Встрани по крайбрежната ивица дебаркираха още лодки и там човеците вече се биеха с джуджета на брега. Джуджетата отстъпваха.

Страк заповяда на част от дружината да остане на място и да довърши малцината нападатели, които все още се съпротивляваха, а останалите поведе по брега, за да дадат отпор на много по-мащабното нахлуване.

Пъргавата Спуррал беше видяла какво става и се понесе натам още преди да е изрекъл заповедта. Беше далече напред и опасно близо до група хора, които газеха към брега.

Друга група човеци, вече явно проникнали във вътрешността на острова, се връщаше към брега и пътят ѝ пресичаше този на

Върколаците. Хората, към двайсет на брой, влачеха и носеха към вълните джуджета, които пицяха отчаяно.

Четата на Страк и похитителите почти се сблъскаха. Изненадани от внезапната поява на същества, на каквито едва ли се бяха натъквали досега, хората пуснаха пленниците си, за да се защитят. Освободените джуджета, повечето млади, побягнаха към джунглата.

Върколаците нападнаха свирепо. Пепърдайн с широк замах на меча отсече нечия глава. Хаскеер с брадва и нож налетя едновременно срещу двама, намушка единия и разби черепа на другия. Даллог наниза противника си на копието си с такава сила, че го вдигна от земята. Дори Уийм се отчиташе добре — като за Уийм.

Върколаците действаха колкото се може по-бързо, за да стигнат до по-голямото множество хора, които хвърляха в подскачащите на вълните лодки други мъчещи се да се отскубнат джуджета.

Когато свалиха и посякоха и последния човек на пътя си, неколцина от бойците се развикаха и засочиха в паника.

В дълбоката вода Спуррал се бореше с трима мъже. Пред погледите на дружината я удариха по главата и изпаднала в несвяст, я хвърлиха в една лодка.

— Мамка му! — изрева Джъп и хукна натам.

Дружината се втурна след него.

Един едър мъж се опита да прегради пътя на Джъп и той му разби черепа с кривака си, без изобщо да спре. Продължи напред, нагази във водата и извика отчаяно:

— Спуррал!

Лодката, в която беше Спуррал, започна да се отдалечава, четиримата човеци в нея гребяха с всички сили.

Джъп газеше навътре, към все по-дълбокото. Вълните го блъскаха и залиташе.

Докато го настигнат, водата вече бе над гърдите му и той се бореше безпомощно.

Лодката на Спуррал се отдалечаваше бързо с още десетина други, пълни с отвлечени джуджета.

Можеха само да гледат безпомощно как се приближават към чакащия на хоризонта кораб.

15.

Джъп беше побеснял. Кипеше от хладен гняв, но знаеше, че може да се надява да намери Спуррал само ако си опази ума.

Страк взе логичното решение и заповяда да намерят лодка. Претърсиха брега и се върнаха само с няколко малки еднодръвки, съвсем непригодни за дълбоки води.

Не можеха да настигнат човеците, така че оставаше да разберат къде откарват пленниците. Далновидството на Джъп се оказа безполезно — според джуджето едно толкова огромно водно тяло като океана отдавало своя енергия, която заглушавала точиците, излъчвани от живите същества по него. Тъй че им трябваше помощта на местните джуджета. А това се оказа по-трудно, отколкото си мислеха в началото, просто защото туземците сякаш бяха изчезнали. Някои бяха отвлечени от хората, но Върколаците можеха само да предполагат къде са се изпокрили останалите — в дебрите на джунглата или в лабиринта тунели, прорязващи мъртвия вулкан.

След като огледаха терена от най-високата точка, до която лесно успяха да се доберат и която се оказа издатината, където се издигаха катапултите, Страк нахвърля груба карта на острова и я раздели на повече или по-малко еднакви части. После раздробиха дружината на осем групи от по трима-четирима и ги прати да разузнаят всеки сектор.

Собствената му група включваше Джъп, Койла и Рефдоу, един от по-опитните съгледвачи на Върколаците. Страк се постара да постави Хаскеер начело на една от групите, които трябваше да претърсят най-отдалечения връх. Искаше засега поне да го задържи по-далече от Джъп, заради склонността им да се дразнят един друг. Спокойно можеха да минат и без това усложнение.

Екипът на Страк претърсваше участък от джунглата. Оглеждаха за всякаква следа, която можеше да издаде джуджетата.

— Тези човеци сто на сто са търговци на роби — каза Койла, докато газеха през гъсталаците. — Не виждам никаква друга причина да взимат живи пленници.

— О, страхотно — простена Джъп. — И това трябва да ме ободри, така ли?

— Да. Защото робите имат цена. Търговците на роби нямат интерес да не пазят стоката си.

— Стига *наистина* да са ги взели за роби. Кой знае какво става на този свят?

— Според мен Койла е права — рече Страк. — Подбираха младите и здравите, тъй че съвпада. На Спуррал ще ѝ се наложи да изтърпи доста неприятности, но не печелят нищо, ако ѝ навредят прекалено.

— *Прекалено* — повтори джуджето горчиво. — Това не ми повдига особено духа, Страк.

— Знам. Но все пак трябва да гледаме нещата в очите, нали?

— Да — въздъхна Джъп. — Прав си.

— Добре — намеси се Койла, за да смени темата. — Едно от нещата, които открихме, е, че този свят не е населен само с джуджета.

— Лош късмет.

— А щом тук има и хора — продължи тя, — би могло да има и други раси.

— Като на Марас-Дантия ли? — каза Страк. — Как са се озовали тук, имам предвид.

— Би могло. Доколкото знаем, Марас-Дантия е била нещо като помийна яма, засмукала е всички онези раси, включително и нашата. Може същото да се е случило и тук.

— А защо пък непременно да е било само веднъж? — учуди се Джъп, обзет от любопитство въпреки тревогата си. — Имаш предвид някъде в миналото, нали?

Тя кимна.

— Преди много време трябва да е било. Всички раси са се приспособили твърде добре. За това е нужно време. А и няма нови раси, които да се появяват отникъде. Поне не сме чували за нещо такова, нали?

— Но едва ли означава, че се е случило само веднъж, далече в миналото, и че не може да се случи сега. Защо е престанало?

— По-умни глави от нас са нужни, за да го разберат.

— Може би става непрекъснато — настоя Джъп. — Ако не на Марас-Дантия, то на други места. Като тук.

— Възможно ли е и групата, която искаше звездите, да е дошла така на Акуриал? — зачуди се Койла. — Случайно? Разбирате ме, може да са попаднали в...

— Не мисля — прекъсна я Страк. — Според това, което каза Пелли Мадаяр — едва ли. Останах с чувството, че не са от тези, които ще се оставят да бъдат подмятани като коркови тапи.

Рефдоу, като крачеше напред, спря и вдигна ръка. Всички млъкнаха и замръзнаха на място. Той ги привика и им посочи едно място сред ниските храсти.

Отначало не видяха нищо особено, но след по-внимателен оглед се откриха две неща: тревите бяха отъпкани и после изправени, а едно петно на земята изглеждаше съмнително. Едва различими ръбове подсказваха, че е нещо като капак.

Джъп и Рефдоу се наведоха и напъхаха мечовете си под почти невидимите ръбове. По сигнал надигнаха капака и с помощта на Страк и Койла го отместиха настрани.

От ямата се разнесе пронизителен писък.

В тясната дупка се беше свила местна женска. Не беше сама. Три мъника, и трите мъжки, се бяха вкопчили в нея. На оцапаните им с пръст лица се четеше ужас.

Джъп им заговори тихо на Общата реч и ги увери, че са в безопасност, а орките се отдръпнаха, за да им спестят страха. Най-сетне Джъп спечели доверието на четиримата и ги накара да приемат, че орките са добронамерени. Помогнаха им да излязат от тъмната яма и им дадоха вода. Те я изгълтаха жадно.

Страк реши, че ще е най-добре да ги отведат в къщата на старейшината. По пътя джуджетата мълчаха, явно все още уплашени.

Това обаче, че ги отведоха в селото, а след това и в голямата къща, сякаш ги поуспокои. Поне се поотпуснаха малко. Дадоха им храна и още вода.

Името на момичето се оказа Аксияа или нещо много подобно на това, и по някакъв непонятен начин беше роднински свързана с трите деца. Непонятен, защото, както обясни тя колебливо, в затворената им островна общност всички били свързани.

Момчетата се казваха Грунса, Хеег и Ретлаг, доколкото можаха да схванат Страк и другите. Имената им нямаха превод на Общата реч, а гърленият език на тукашните джуджета не ги улесни в разбирането.

Грунса беше най-големият, на десет или единайсет лета. Хеег и Ретлаг бяха може би на по седем-осем и братя. Грунса беше техен братовчед и може би чичо също така, толкова заплетени бяха връзките на острова.

Родителите на братята, изглежда, бяха пленени от хората. Тези на Грунса също можеше да са в плен, а може би се криеха някъде другаде. Остана неясно.

— Кои бяха онези разбойници, Аксиаа? — попита Страк.

Това, че я заговаря орк, и слуга на бог на всичко отгоре, малко я попритесни, но тя все пак отвърна:

— Събирачи.

— Идвали ли са и преди?

— О, да. Идват от време на време и отвеждат някои от близките ни. Никога всички. Искат тук да има още, когато се върнат.

— Защо ви отвличат?

— За търговия. Продават ни. За работа на други острови.

— Много ли други острови има?

— Да. Много.

— Джуджетата посещавали ли са ги?

— Малко. Смелите. Но повечето си стоим тук.

— Защо?

— Навън... — Тя махна към морето. — Там е смърт.

Джъп изохка.

— Аксиаа — попита Койла, — знаеш ли къде е отведена приятелката ни? Женската, която дойде с нас?

— Богинята?

— Тъ, тя, да. Къде я откараха?

— На лошо място.

— Но знаеш ли *къде*? Къде можем да я намерим?

Момичето като че ли не разбра въпроса.

— Ние знаем! — извика с тъничкото си гласче Ретлаг.

Койла се обърна към него.

— Знаете ли?

— Да — потвърди Хеег.

— Големите не знаят, че знаем — сподели Грунса. — Но го открихме.

— Как?

— Да ви покажа ли? — попита Ретлаг.

Тя кимна озадачена.

Трите хлапета скочиха и се втурнаха към нещо като диван: ложе, което се отваряше и служеше и за ракла. Смъкнаха завивките и вдигнаха капака. Вътре беше пълно с безразборно натрупани вещи и децата припряно започнаха да ги хвърлят на пода. Накрая извадиха навит пожълтял пергамент с дължина колкото оркиска ръка и стегнат с дебел гладък шнур. Изтичаха при Койла и ѝ го връчиха.

Тя бързо го занесе до масата, избута с лакти съдовете от гощавката, развърза го и го разгъна. Затиснаха ъглите му с купи от кокосов орех и дебели свещи.

Оказа се карта. Личеше си, че който я е рисувал — преди много време, ако се съдеше по състоянието ѝ, — е имал майсторска ръка. Беше изпълнена с разноцветни бои, вече доста избелели.

Картата показваше свят, на който господстваше океан. Но океан, обсипан с острови с всевъзможна форма и големина, някои на групи, други — самотни или съвсем изолирани. Бяха стотици.

— Предполагам, че сме на ето този — рече Страк и посочи един остров далече на юг, сред цяла група други. В очертанията му бе вписан червен кръст, а отдолу имаше някакви груби символи. Никой от другите острови нямаше надпис или някакъв знак, освен един. В центъра му имаше стилизиран череп и беше обкръжен с черен кръг. Падаше се на северозапад от този с кръста. Макар да не знаеха мащабите на картата, прецениха, че не е много далече.

— На този с черепа трябва да е — каза Джъп.

Трите хлапета се блъскаха да видят, но масата беше много висока за тях. Вдигнаха ги на столовете.

— Тук ли сме ние? — попита Койла и посочи острова с кръста.

Децата потвърдиха.

— А мястото, откъдето идват тези Събирачи?

— Ето това! — извикаха трите в хор и забиха мръсни пръстчета в острова с черепа.

— Това решава въпроса — заяви Страк.

— Но как ще стигнем там? — попита обезсърчено Джъп.

— С лодка — предложи Грунса.

— Лодките ви са твърде малки — напомни му Койла.

— Не — настоя Хеег. — *Големите* лодки.

— Има големи лодки? Къде?

— В къщата на лодките, разбира се — отвърна момчето с тон, сякаш то е възрастният, а тя — детето.

— Къде е тази къща на лодките?

— Извън селото. — Грунса посочи през стената приблизително към угасналия вулкан.

— Сигурно е онази постройка, която видяхме да пазят — каза Страк.

— Тогава какво чакаме? — попита Джъп.

В този момент вратата се отвори и влязоха Хаскеер и двама върколаци. Водеха старейшината.

— Намерихме го с още двама, криеха се в тунелите — обясни Хаскеер. — Изнервен е от нещо, като го гледам.

Сърдитата физиономия на стария потвърждаваше заключението му.

— Защо? — учуди се Джъп.

— Питай го ти. Той не говори с прости *слуги*.

Джъп се обърна към старейшината:

— Съжалявам за неприятностите ви със Събирачите. Как можем да ви помогнем?

— Предложението ви е твърде закъсняло. Трябваше да ги спрете.

— Опитяхме се.

— Тези, които падат от небето, трябва да са по-силни от Събирачите. Но, изглежда, вие не сте.

— Искаме да отмъстим за вас и да върнем сънародниците ви. Но ни трябва помощта ви.

— *Нашата* помощ? Какво можем да направим ние, а дошлите от небето да не могат?

— Трябват ни лодки, с които да излезем в морето, за да можем да подгоним Събирачите и да ги накажем.

Старият стисна устни.

— Знаем, че имате такива лодки — каза Страк. — И знаем къде са Събирачите.

Старият погледна осъдително децата и каза:

— Забранено е.

— Какво е забранено?

— Обичаят ни забранява да напускаме острова си и да пътуваме до други острови. Това носи нещастия. Вярваме, че Събирачите

нямаше да знаят за нас, ако някои от сънародниците ни не бяха напуснали земята ни и не бяха попадали в плен.

— Разбираме — отвърна му съчувствено Джъп. — Но ние не сме обвързани с обичаите ви. И една от нас също беше отвлечена от Събирачите. Искаме да си я върнем.

— Не са само Събирачите. Отвън има други опасности. Големи опасности.

— Можем да се справим с тях — заяви твърдо Страк. — Но с лодките какво правим? Давате ли ни ги, или да си ги вземем сами?

Каза го толкова властно, че принуди старейшината да отстъпи.

— Те са две — призна той. — Отнехме ги от едни наши, които ги бяха построили тайно, в нарушение на обичая. Искаха да заминат и да се опитат да си намерят нов дом, далече от Събирачите.

— Всъщност идеята не е лоша.

— Нима не сте огледали този свят отвисоко, от небето? Май не знаете много за него. Колкото и да страдаме от Събирачите, този остров е безопасен в сравнение с онова, което дебне навън.

— Поемаме си риска.

— Лодките са недовършени. Още не са готови за плаване.

— Много ли ще отнеме да се довършат?

— Не мисля.

На Койла ѝ хрумна да попита:

— Щом не позволявате да се строят съдове за дълбоки води, защо ги държите?

— Нямахме намерение да ги пазим. Щяха да бъдат изгорени публично, като предупреждение за всеки, който реши да опита същата глупост. Но тогава пристигнахте вие.

— Късмет, че сме дошли навреме.

— Може ли да вземем някои от островитяните ви да ни помогнат да довършим лодките? — попита Страк.

Старият поклати глава.

— Против обичаите ни е и ще доведе до брожения.

— И същото е в сила за помощта ви да плаваме с тях ли?

— Да.

— По дяволите вмирисаните ви обичаи тогава. Ще се справим и сами.

— Не точно — каза Койла. — Джоуд е роден на остров и има моряшки умения.

— Явно знаеш повече за тези човеци от нас — заяде се Хаскеер.

— И добре, че знам, нали?

— Решено тогава — заяви Страк. — Започваме работа по лодките веднага. Колкото до тебе... — Изглежда навъсено старейшината. — Няма да наказваш тези деца за това, че ни помогнаха. Или ще донесем неприятности на *твоята* глава.

— Приключихме ли с дърдоренето? — примоли се Джъп. — Защото докато стоим тук и плещим, Спуррал...

16.

Спуррал бе изпаднала в несвяст от ударите, които бе понесла на брега. Когато се съвзе в тласканата от греблата лодка, островът бе петънце в далечината, с два стълба дим, виещи се от действащите вулкани.

В лодката имаше пет човека: четирима на греблата и един на кърмата. И още три джуджета освен нея — две мъжки и едно женско, всичките млади. Ръцете им бяха вързани, като нейните. Хората не говореха нищо, само хвърляха намръщени погледи на пленниците си от време на време и се потяха над греблата. Когато Спуррал понечи да ги заговори, ѝ казаха грубо да млъкне.

Бяха корави, обрулени от вятър и слънце мъже, с лица с цвета на стара кожа от цял живот под безмилостното слънце. Повечето бяха с бради, неколцина носеха белези. Облеклото им бе пригодено за бой и мореплаване.

Спуррал вдигна предпазливо глава и погледна над перилото. Видя още много лодки, поели в една и съща посока. Предположи, че и в тях има пленени джуджета. Гребяха към голям тримачтов кораб с избелели дрипави платна.

Когато приближиха, корабът се извиси над тях като стръмна скала. Лодките под него приличаха на детски играчки. От борда му провиснаха въжени стълби. Срязаха въжетата ѝ, както и на другите пленници, и ги накараха да се качат.

На палубата ги струпяха като стадо, с лице срещу мостика — общо петдесетина джуджета. Хората наброяваха също толкова и повечето се заловиха да издърпат лодките на борда или да ги завържат на буксир. Десетина мъже обаче останаха да държат пленниците под око. Не че можеха да им създадат неприятности — бяха пребити и изтощени, а някои от женските плачеха.

На мостика се появи мъж. Беше по-млад от повечето от екипажа, изненадващо за човек, който би трябвало да е капитанът, според Спуррал. Лицето му беше гладко, главата — покрита с къдрава черна

грива. Във вида и в движенията му имаше нещо почти чувствено — напомняше за хищна котка, оглеждаща плячката си с присвити очи. Физическата му сила бе несъмнена. Лицето и стойката му излъчваха енергичност и сурова властност.

Той почука по перилото на мостика с богато украсената дръжка на меча си. Изобщо не беше нужно. Вече бе грабнал вниманието им.

— Аз съм капитан Салос Вант — заяви мъжът със силен, отекващ глас. — Нормално е господарят на един кораб да посрещне гостите с добре дошли. Но имам чувството, че ще ви е трудно да приемете думите ми с благодарност. — Екипажът се разсмя. Мъжът се усмихна на шегата си, след това отново стана сериозен. — Но приемете *това* като свято писание. Ако имате други богове, забравете ги. Аз вече съм вашето божество.

Спуррал усещаше плахите погледи на джуджетата, отправени към нея. Започна да съжалява, че дружината им бе позволила да вярват в нещо толкова претенциозно.

— За вас — продължи Вант — аз съм богът на този кораб, докато сте на него, и моите думи са единственият закон. И не се съмнявайте, че закононарушителите ще изпитат върху себе си гняв, какъвто може да им донесе само бог. — На лицето му се изписа лъжливо благодушие и той разпери ръце в жест на добронамереност. — Ние сме Събирачи. Вие сте събраните. Приемете съдбата си и ни позволете да изковем своята. И не гледайте толкова мрачно! Вашият нов живот на слуги, гребци, черноработници и всякакви други несъмнено ще ви донесе удовлетворение и дори удоволствие. — Екипажът отново се разсмя. — Удоволствие, което можете да започнете да изпитвате веднага — продължи той и лицето му отново стана сурово. — На този кораб няма пътници. Ще работите.

И без повече думи им обърна гръб и се отдалечи.

— Точно този бог нямам търпение да видя как пада — промълви Спуррал достатъчно високо, за да я чуят най-близките джуджета.

Вечерният здрач донесе хладен вятър и им напомни, че времето изтича.

Двете лодки се оказаха доста големи — достатъчно, за да поберат цялата дружина с припасите и да остане и свободно място.

Бяха по същество почти малки галери с места за по осем или десет гребци. В добавка имаха и по една къса мачта, за да се използва и силата на вятъра. Кормилните весла бяха грамадни и щяха да са нужни двама, за да боравят с тях при бурно време. По палубата нямаше покрити зони, но имаше вградени шкафове.

Най-много работа имаше по корпусите, които бяха останали недовършени. Сега двете лодки лежаха с киловете нагоре и дружината се суетеше около тях. Дялаха дъски, плетяха въжета, мажеха с катран. Удари на чукове и стържене на триони изпълваха въздуха. Събираха провизии — вода и толкова храна, колкото смятаха, че ще могат да натоварят.

Верни на думите на старейшината, джуджетата не помагаха. Но мнозина гледаха отстрани, едни с открито любопитство, други — неодобрително. Трите деца, Грунса, Хеег и Ретлаг, бяха като сенки на дружината, макар че се пазеха да не ги видят, че помагат.

Под натиска на изтичащото време, както и заради нарастващата тревога на Джъп, нервите на всички се изопваха все повече. Пепърдайн, като единствения с опит в корабостроенето и поел ръководенето на довършителните работи, се оказа фитилът.

— Не можеш ли да ги накараш да заработят по-бързо? — настоя Джъп.

— Те бездруго правят чудеса — увери го Пепърдайн. — Прояви търпение.

— Лесно ти е да го кажеш. Не е отвлечена твоята жена да търпи боговете само знаят какво.

— Повярвай ми, Джъп. Искам да върнем Спуррал точно толкова отчаяно, колкото и ти.

— Съмнявам се! — Овладя се и тонът му омекна. — Извинявай. Знам, че правиш всичко, което ти е по силите.

— И ще продължа да го правя.

— Странно. Никога не си бях помислял, че е възможно да се съюзя с човек. И то за нещо толкова важно като това. Без да се засягаш.

— Не се засягам. Животът си прави гадни майтапи понякога, нали?

— Аз пък никога не си бях помислял, че ще ме командори човек — измърмори сърдито работещият близо до тях Хаскеер.

— Джоуд не ни командори — каза Джъп. — Той ни помага.

— Оу, Джоуд ли станахме вече? Койла го нарича така. А бе някои в тая дружина май взеха прекалено да се сближават с неговата порода.

— Джоуд е името му, между другото. И смятам, че си е заслужил мястото сред нас.

— Знаеш докъде ни води доверието ти в човешките същества. Или паметта ти е къса като краката ти?

— Не съм забравил. Но когато някой докаже, че заслужава...

— Знаеш ли какво заслужават хората? Ей *това*. — И плю на земята.

— Никой не казва, че си длъжен да ме харесваш: нито мен, нито расата ми — каза Пепърдайн. — Нито че си длъжен да ме уважаваш. Всичко това няма значение. Фактът е, че трябва да работим заедно.

— Може да няма значение за теб...

— Мамка му, Хаскеер! — кипна Джъп. — Няма ли да спреш? Не става въпрос за теб. Става въпрос да намерим Спуррал.

— Да бе.

— Какво значи пък *това*?

— Цялата тази суетня заради една женска...

— Какво?!

— А бе... женски. Винаги можеш да си намериш друга.

— Мръсник! — избухна джуджето.

Нанесе му два бързи юмрука ниско долу и още докато Хаскеер залиташе, го спипа за врата. Хаскеер отвърна с жесток ритник в краката му.

Страк и Даллог моментално се озоваха при тях и сграбчиха Хаскеер. Пепърдайн дръпна Джъп.

— Вие полудяхте ли? — изрева Страк. — Нямаме време за глупостите ви!

— Той каза... — изръмжа Джъп.

— Така като ме гледаш, мислиш ли, че ме интересува? Вие сте стотници в тази дружина. *Стотници*. Но сте тръгнали по най-прекия път към разжалването в редници. *Ясно*?

— Да — измърмори Джъп и Пепърдайн го пусна.

Хаскеер не реагира.

— Хаскеер? — студено попита Страк.

Двамата с Даллог още го държаха.

— Да — отвърна намусено Хаскеер. — Да, по дяволите!

Пуснаха го. Беше ядосан и изгледа Даллог с особена злоба, но се сдържа.

— Спуррал е член дружината ни, Хаскеер. — Страк явно държеше да му покаже, че е чул думите му. — И в тази дружина се държим един за друг. Ако някой от нас е закъсал, всички го измъкваме. *Който* и да е той — добави натъртено. — Хайде почвайте работа.

След като Страк се отдалечи, Койла отиде при Пепърдайн.

— Не го приемай лично. Хаскеер може да е свиня, но се справя, когато е важно.

— За какво се пени такъв?

— Между него и Джъп е. Стари неща.

— Не е зле да внимава какво говори. Помислих, че Джъп ще го убие.

— Ами. Най-много да го осакати.

Пепърдайн се ухили.

— Сериозно — попита Койла, — кога според теб ще можем да пуснем лодките във водата?

— Може да ги довършим до полунощ. Но няма начин да ги пуснем в морето по тъмно. Тъй че най-рано призори. — Хвърли поглед към Хаскеер. — Дано само да се изтърпим едни други дотогава.

— Ще се наложи. Тези островитяни не приказват много, но според това, което долових, можем да се натъкнем на какво ли не.

Загледаха се към морската шир и гаснещата резка на залязващото слънце.

Пелли Мадаяр стоеше на върха на висок хълм, зареяла поглед в далечината. Вечерта бавно преливаше в нощ.

Помощник-командирът й Уивън-Джърст бе до нея. Бе представител на расата на таласъмите, прословути със своята пъргавина и сила същества. Фигурата му беше мършава и жилава, а мускулестата му стегната плът с цвета на нефрит наподобяваше изпъната щавена кожа. Яйцевидната му глава беше плешива. Устата му бе съвсем тънка, а сплесканият му нос имаше ноздри като цепки.

Очите му бяха непропорционално големи, с мастиленочерни ириси с болнаво жълти кръгове около тях.

Злокобната външност на таласъмните често караше другите раси да приемат, че са враждебни — впечатление, което не винаги бе лишено от основания, макар в случая с Джърст да беше несправедливо. Той бе посветил живота си на Порталния корпус и бе отговорил на най-високите стандарти за честност и неподкупност, налагани от Корпуса. Което съвсем не означаваше, че е неспособен на жестокост в преследване на каузата им.

— Пак се свързах с Карелл Реверс — каза Пелли. — Малко след като дойдохме тук.

— И какво имаше да ни каже нашият водач? — Гласът на таласъма беше шипящ, със следи от гърления съсък, съставляващ по-голямата част от звуците на родния му език.

— Приблизително каквото очаквах. Беше много разочарован от изхода на първата ни среща с орките.

— Е, трудно е да се приеме за триумф все пак.

— Знам. Но Карелл ми даде свобода на действие и знаеше, че искам да опитам с убеждение преди прилагането на сила.

— Никой не би оспорвал, че това е идеалното решение. Но все още не съм видял свят, където идеалното е нормата. — Той се умисли. — Хрумна ми, че е възможно да ги е разгневilo присъствието на таласъмните в групата ни.

— Че защо?

— По традиция таласъмните и орките не обичат да се срещат очи в очи, ако мога да се изразя така. И затова си има основателни причини.

— Не смятам, че е това. Истината е, че аз се справих зле.

— Прекалено си сурова към себе си.

— Не повече, отколкото го изисква каузата. Това е първата ми реална мисия и се надявах, че ще имам по-успешно начало.

— Твърде малко са прецедентите, които да ни насочат, Пелли. След като инструментумите са такава рядкост, подобни назначения са твърде необичайни. Някои прекарват целия си живот, без да им се налага да правят това, което Корпусът поиска от теб.

— Това не е оправдание.

— Може би. Но е някакво обяснение. До какво заключение е стигнал Карелл?

— Все още е склонен да ме остави аз да реша. Засега. Но предупреждава, че предвид нрава на расата, която владее реликвите, може би силата е единственият избор.

— Напълно е възможно да се окаже прав. Може ли някой да преговаря с орки?

— Започвам да си мисля, че не.

— Тогава какъв избор имаме?

— Има и още нещо. Карелл ме беше предупредил, че в играта се е замесила друга сила. Друг индивид или група с власт над порталите. Присъствието им бе засечено на Акуриал. А ако са били там...

— Схванах мисълта ти. Знаем ли нещо повече за тях?

— Не. И това е притеснително. Достатъчно лошо е да имаме и една група инструменти в безотговорни ръце. Да имаме две...

— Би трябвало със сигурност да е безпрецедентно.

Тя кимна.

— Този свят бездруго е достатъчно опасен, за да се хвърля още една променлива.

— Толкова по-основателно за нас да се преклоним пред мъдростта на водача ни по въпроса с орките.

— Да.

— Имам ли някаква представа къде може да са те?

— Знаем къде са. В общи черти поне. Карелл ми даде координати.

— Значи заповедта е...?

— Тръгваме призори. И когато ги намерим, ги удряме здраво.

17.

Много скоро Спуррал видя с очите си правосъдието на Салос Вант.

Пленниците веднага получиха задачи — повечето безсмислени и всичките свързани с тежък труд. Спуррал я натикаха с пет други джуджета в зле осветения влажен трюм да навиват върху големи дървени цилиндри кораво въже, дебело колкото ръката ѝ. За всяка макара трябваша двама, за да я въртят. Работата на Спуррал беше да направлява въжето, за да се навива гладко. Скоро ръцете на всички бяха в кървави пришки.

Един от моряците стоеше при тях да ги надзирава. След първоначалния изблик от ругатни и закани се намести върху купчина мръсни чували и се унесе в дрямка. Спуррал се възползва от възможността и се опита да завърже шепнешком разговор с другите. Повечето се оказаха твърде уплашени, за да откликнат, но двама ѝ отговориха и разговорът донякъде потръгна.

Единият беше мъж и малко по-стар от повечето пленници. Казваше се Калгек и изглеждаше сърцат. Женската бе донякъде неговата противоположност. Казваше се Дуига. Беше от най-младите пленници и плаха, но все пак намери кураж да отвърне и Спуррал оцени това. Чак по-късно откри, че Дуига е заговорила не от смелост, а от отчаяние.

След няколко часа тежък труд най-сетне отнякъде прокътна камбана. Пазачът се събуди, огледа набързо свършеното и им заповяда да излязат. Докато ситнеха напред, Спуррал забеляза, че на момичето му е трудно да върви. Но преди морякът да го забележи, другите джуджета, начело с Калгек, я обиколиха и я скриха от погледа му.

Вече бе нощ. Подкараха ги към големия трюм. Когато дойде ред на Дуига да слезе по стълбата, Калгек се задържа до нея, за да прикрие несигурния ѝ вървеж.

За първи път, откакто ги бяха пленили, им дадоха храна — корав клисав хляб и застояла вода. Трюмът се оказа ужасно тесен, но

Спуррал се постара да си намери място на пода до Дуига. Направи й впечатление, че Калгек легна от другата страна на момичето.

Казаха им да мълчат, но щом угасиха няколкото мижави свещи и заключиха трюма, се разнесе тих шепот, макар да преобладаваше тихият плач.

Спуррал се премести по-близо до момичето и тихо попита:

— Добре ли си?

— Кой от нас е добре?

— Питам за теб. Какво ти е на крака?

Дуига не отвърна. Калгек обаче се обади от другата страна:

— Куца е.

Спуррал усети как момичето се вцепени.

— Когато ни хванаха ли те раниха? — попита Спуррал.

— Не — отвърна Дуига. — Винаги съм си била... така.

— И не искаш Събирачите да разберат.

— Не могат да получат добра цена за повредена стока — промълви тя горчиво.

— И колко още мислиш, че ще можеш да се криеш от тях?

— Надявах се, че като стигнем, където отиваме, ще мога да се измъкна на брега и да...

— Не виждам как може да стане. Не и както са нагласили нещата.

— Мислех, че ти ще можеш да помогнеш. — В гласа на Дуига се долавяше и гняв, и отчаяние. — Нали уж трябваше да си някакво божество.

— Не е — прошепна Калгек. — Ако беше, нямаше да е тук.

— Вашият старейшина реши, че сме богове — каза Спуррал. — От плът и кръв съм, също като вас.

Дуига въздъхна.

— Значи и последната ни надежда си отиде.

— Не е нужно да си непременно бог, за да направиш нещо.

— Например? — попита Калгек.

— Ние сме толкова, колкото са и те. Ако успеем да надвием няколко от тях и да им вземем оръжията...

— Бунт? Нямаме шанс.

— А какъв избор имаме? Можем да чакаме покорно съдбата си или да се опълчим. Знам какво бих предпочела.

— Давай тогава — каза Дуига.

— Не мога да го направя сама. Трябва да се организираме.

— Не познаваш Събирачите, както ги познаваме ние. Няма да проявят никаква милост към нас.

— Няма да проявят и към Дуига, ако открият, че е куца. Това не е ли достатъчна причина да ги ударим първи?

— И да си гарантираме смъртта. Тя може и да успее да избяга; а поне останалите от нас ще са живи. Макар и роби.

— Може би наричаш това живот. Аз — не.

— Мен също не ме радва. И ако смятах, че имаме някаква надежда да надвием Събирачите, щях да съм с теб. Но не виждам другите да изгарят от желание да се разбунтуват.

— А ти, Дуига? — попита Спуррал. — Ти какво мислиш?

— Аз ще си поема риска. — Момичето ѝ обърна гръб.

Нищо повече не си казаха и уморени, потънаха в неспокоен сън.

Разбудиха ги грубо, с ритници и ругатни, разрешиха им само да пият по малко застояла вода. След това ги разпратиха по работа.

Но този път им дадоха други задачи. Вместо да навива въжета, групата на Спуррал трябваше да търка палубите. Калгек и останалите отново се постараха да скрият Дуига, но не беше толкова лесно, колкото докато работеха долу на въжетата.

А после се случи нещо, при което недъгът ѝ нямаше как да се скрие.

Един от моряците ѝ заповяда да отиде да почисти друг участък от палубата. Дуига се поколеба, което само привлече още повече внимание към нея, после се изправи и стиснала ведрото, застъпва бавно към посоченото ѝ място. Правеше всичко по силите си, за да върви нормално, но личеше, че ѝ е трудно.

Разстоянието беше късо, но за нея се оказа сериозно изпитание. Да не говорим, че всички я гледаха мълчаливо. Когато коленичи измъчено, един от екипажа отиде някъде и скоро се върна с капитана.

Салос Вант надвисна над Дуига и я изгледа намръщено.

— Стани!

Тя се подчини и се изправи с усилие.

— Върви — каза студено той. — Натам. — Посочи мястото, от което преди малко бе дошла, при Спуррал и другите.

Недъгът ѝ личеше явно и когато стигна до тях, тя почти рухна в ръцете на Спуррал.

— Няма място на този кораб за тези, които не могат да мъкнат дори тежестта си — викна Вант. — Няма място за такива, които нямат стойност за нас! Само хабят скъпоценната храна!

— Мога да работя! — замоли се Дуига.

— Но не много добре, нали? Ние Събирачите не сме благотворително дружество и пътници не взимаме. — Кимна на няколко от моряците, обърна се и понечи да си тръгне.

Мъжете пристъпиха към Дуига. Последва кратко боричкане да я откопчат от Спуррал. Останалите джуджета не направиха нищо, освен да гледат с ужас.

— Капитане! — извика Спуррал.

Салос Вант спря и се обърна, изненадан, че някой от робите му е дръзнал да се обърне към него.

— Недейте — каза Спуррал. — Ще работим и за нея. Няма да е бремене за вас.

Вант отново кимна отсечено на моряците, един от тях удари Спуррал в скулата, тя изгърва Дуига и падна. Хванаха момичето и го повлякоха.

В този момент Калгек най-сетне се намеси. Втурна се напред с викове:

— Недейте! Не!

Повалиха и него с жестоки удари.

— Няма да допусна непокорство на този кораб! — изрева Вант и изгледа с гняв пленниците.

Никой не помръдна повече, докато влачеха пиццата Дуига към парапета.

— Запомнете това добре! — каза Вант. — И бъдете сигурни, че същата съдба очаква всеки, който се опълчи на волята ми!

Моряците вдигнаха мятащата се Дуига за ръцете и краката. Залюляха я няколко пъти и я метнаха през парапета. Викът ѝ заглъхна, последван от далечен плясък.

Ужасените джуджета мълчаха.

— Кучи синове! — изрева Спуррал. — Вмирисани, страхливи кучи синове!

Вант насочи вниманието си към нея и разтреперания проснат на палубата Калгек.

— Духът е хубаво нещо — заяви капитанът. — От робите с дух обикновено стават добри работници и това вдига цената, която ще вземем за теб. След като духът бъде прекършен, разбира се.

— Върви в пъкъла! — изръмжа Спуррал.

— Вече сме там. И в случай, че се съмняваш, ще ти го докажа с удоволствие. — Махна отсечено на моряците, хвърлили Дуига през борда.

Те бързо вдигнаха Спуррал и Калгек на крака, замъкнаха ги до централната мачта, накараха ги да я обхванат с ръце и вързаха китките им. Съдраха ризите от гърбовете им.

Събраха всички останали пленници и ги накараха да гледат.

Един мускулест моряк пристъпи напред и разви кожен бич.

— Шест като за начало — нареди капитанът.

Бичът изплющя по гърба на Спуррал. Болката беше неопишуема, но тя стисна зъби и дори не изпъшка. Вторият удар беше за Калгек. Болката разтърси тялото му, но той последва примера на Спуррал и запази мълчание.

Биеха ги поред, с дълги паузи между ударите, докато и двамата не получиха по шест камшика. Никой от двамата не издаде и звук. От прехапаните им устни течеше кръв.

Лиснаха ведра морска вода върху разранените им гърбове. Солта щипеше като огън. После ги оставиха там, вързани — за назидание на другите, докато се източат покрай тях към работата си.

Калгек прошепна:

— Онзи... бунт...

— Какво... искаш да кажеш? — изпъшка Спуррал.

— Как го... започваме?

Върколаците привършиха работата по лодките през нощта и на разсъмване ги изтеглиха във водата и започнаха да товарят провизиите.

Дружината беше уморена, а и нервите на всички бяха изопнати, особено покрай Хаскеер и Джъп. Заради напрежението Страк имаше

още един проблем — да подбере грижливо кой в коя лодка отива. Реши Джъп, Даллог и той самият да представят командването в едната, с Пепърдайн като неофициален капитан. Реши, че ще е най-добре и Стендивън да остане с тях, за да може да го държи под око. На втората лодка прати Хаскеер и Койла, под нейно командване. Хаскеер не остана доволен, че са дали старшинство на десетник над стотник, но Страк не можеше да рискува да му повери командването в такова сприваво настроение. Пое риск обаче, като прати с тях и Уийм, с надеждата, че Хаскеер няма да намери това за прекалено предизвикателно. Новаците бяха разпределени почти поравно на двата съда.

Грунса, Хеег и Ретлаг също бяха станали на разсъмване, ако изобщо бяха спали. Когато и последните приготовления приключиха, те плахо се приближиха до Страк и Койла.

Грунса, като най-големия, го каза направо:

— Може ли да дойдем с вас?

— Не — отвърна Страк. — Съжалявам.

Децата замръгнаха разочаровано.

— Твърде рисковано е — обясни Страк търпеливо. — Освен това трябва да сте тук, за да помагате нещата да се оправят след набега.

— Ще видите ли родителите ни? — попита Ретлаг.

— Не знам — призна Страк. — Но ако ги видим, обещавам ви, ще им помогнем, стига да можем.

Хеег постави въпроса, който щеше да е по-добре да не се задава:

— Кога ще се върнете?

Страк и Койла знаеха, че по една или друга причина — добра или лоша — може изобщо да не се върнат.

Койла заглади положението.

— Може би скоро. Вие гледайте морето и ще ни видите. — Почувства се зле от това, че им дава задача, която можеше като нищо да се окаже безплодна, но не искаше съвсем да убие надеждите им.

— Благодарим за помощта ви — каза им Страк. — Нямахте да можем да се справим без вас.

Лицето на Грунса засия.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Той размаха свитъка с картата. — Как иначе щяхме да знаем накъде да тръгнем?

— Време е да отплуваме — заяви Койла. — А и вие тримата си имате задължения.

При намека колко са важни хлапетата издуха гърди и затичаха с викове нагоре по брега.

— Като стана дума за картата — рече Койла, загледана след тях, — откъде знаем дали тези Събирачи ще се върнат в базата си? Може да тръгнат направо към онзи, на когото искат да продадат пленниците.

— Нямаме никаква друга посока, накъдето да тръгнем. Ако не са там, ще ги чакаме да се върнат.

— Няма да е от голяма полза за Спуррал.

— Знам. Но нямаме друг избор, не разбираш ли?

Преди да тръгнат, Даллог извърши кратка церемония, като призова Тетрадата, която повечето наричаха Квадрата — четирите основни божества на орките. Призова Аик, Зеенот, Неафетар и Уистендел да ги покровителстват по пътя и да пазят мечовете им остри. Орките го правеха рядко, само в навечерието на важни начинания. Но Страк го позволи, за да се повдигне бойният дух, а и защото смяташе, че всякаква помощ ще е добре дошла.

Докато Даллог извършваше простичкия ритуал, ветераните на дружината си спомниха за Алфрей, неговия паднал предшественик — той също винаги бе поемал това задължение. Много малко, сред тях и Хаскеер, гледаха кисело — знак, че смятат това сравнение за неуместно.

Щом и това свърши, Страк заповяда всички да се качват. Изглежда, всички местни се бяха събрали, със старейшината най-отпред, да наблюдават тръгването на дружината. И всички мълчаха.

Страк застана на носа на първата лодка. Несъзнателно потупа кесията си с инструментумите.

Веслата разпениха гладката синя вода и лодките поеха.

18.

Младият офицер, който донесе вестта на Дженеста, беше от свитата ѝ, придружила я от Пекзан. Познаваше нрава ѝ и очакваше реакцията ѝ със страх.

Когато се представи в тентата ѝ в набързо вдигнатия лагер край морския бряг в Акуриал, тя беше сама. Сама, доколкото ставаше дума за живи същества. Както обикновено, присъстваха няколко от немрящите ѝ телохранители.

— Какво искаш? — попита го тя небрежно, без изобщо да си направи труда да го погледне.

Той се поклони.

— Милейди, имаме вест за Върколаците. — Тя не отвърна нищо и той продължи: — Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но те... заминаха. — Стегна се за предстоящата буря.

Но тя остана спокойна.

— Как?

— Точно това е необикновеното, милейди. Държахме ги пред очите си, в горите. После те... някак си... *изчезнаха*. Или не точно изчезнаха. Те... нямам думи да го опиша, милейди.

Дженеста не изглеждаше изненадана.

— Тогава не се опитвай. Явно е над възможностите ти.

— Има и още нещо, мадам, ако благоволите.

— Благоволявам. Какво е то?

— Нашата сила не беше единствената там. Имаше още една група. Малка, но владееха мощна магия. Те, изглежда, също бяха тръгнали подир бандата на орките, мадам. И след като орките си... отидоха, се притеснихме, че тази група може да насочи магията си срещу нас.

— Каква беше тази група?

— Това е още едно странно нещо, мадам.

— Тази нощ май е била доста тревожна, нали, майоре?

— Не можахме да ги доближим достатъчно, за да ги видим, милейди, но много от мъжете се кълнат, че не били човешки същества. Нито приличали на орки или... — За малко щеше да каже „на вас“ и благодари наум на боговете, че успя да се овладее. — Не били като орки. Много най-различни същества, различни от всичко, което сме виждали.

— Ако искаш да напреднеш в службата при мен, ще се научиш да приемаш *странните неща* мимоходом. Това ли е всичко?

Той беше изненадан, че Дженеста приема толкова равнодушно нещо, което според него трябваше да е лоша новина.

— Получихме също донесения, че банди на освободените... в смисъл, *разбунтуваните* орки вилнеят из този район. Не сме в особено безопасно положение, мадам.

— Няма да сме тук задълго.

— Какви са заповедите ви, милейди?

— Намеренията ми са да ги последвам.

— Милейди?

— Бандата на орките. *Върколаците*.

Той я изгледа объркано.

— Моля за извинение, милейди, но... как? С кораб ли?

— Не, глупако. Тук изобщо не чакахме кораб. А и никой кораб не може да ги последва там, където отидоха.

— Тогава как, милейди...?

— Имам си нужните средства. Макар че те предупреждавам: това пътуване може да ти се стори малко... весело. Какво има? Изглеждаш притеснен. — Забавляваше се: изобщо не я интересуваше състоянието му.

— Съвсем не, мадам.

— Добре. Защото ако си помисля, че ти или който и да било от подчинените ми може да се уплаши от начина, по който ще напуснем това място... Е, може би една илюстрация ще свърши работа. — Посегна към едно сребърно звънче, поставено на облегалката на дивана ѝ, и го разклати.

Платницето на входа на палатката изшумоли и се отмести. Вътре тежко пристъпи зомби — поредният от робите ѝ. Външно не се отличаваше с нищо от другите, които майорът беше виждал досега.

Очите му бяха стъклени и без намек за мисъл. Кожата му имаше болнавата бледост на отдавна мумифициран труп.

Съществото се изгътри няколко крачки навътре и спря в гротескна пародия на „мирно“. Майорът усети ужасното зловоние на гниеща плът, което лъхаше от него.

— Последният от слугите ми — обясни Дженеста. — Огледай го внимателно. Мисля, че може би го познаваш, макар и бегло.

Той се вторачи в поклащащото се на място изчадие.

— Хайде, майоре! — подкани го тя. — Достатъчно от първоначалните черти са останали, за да се сетиш кой е, нали? Беше доста високопоставен... за известно време.

Той го позна, макар и не веднага, и на лицето му се изписа ужас.

— А, виждам, че *все пак* позна госта ни. Но позволи ми *все пак* да ви запозная официално. Поздрави с добре дошъл генерал Капъл Хачър, покойния губернатор на тази провинция.

От устата на съществото — бившия Хачър — закапаха лиги.

— Огледай го внимателно — каза Дженеста, този път ледено. — Защото в него виждаш съдбата на всеки, който би поискал да ми попречи или да пренебрегне желанията ми. И внимавай, майоре. Мога да командвам сган от свободомислещи толкова лесно, колкото и армия от неговия вид. Погрижи се хората ти да не ми дават повод да го правя.

Той кимна, безсилен да намери думи за отговор.

— Пригответи хората за заминаване — нареди тя. — А, и ще разпространиш вестта за новия статут на генерала, нали? Сега ме остави.

Той се поклонил и понечи да тръгне.

— А, майоре...

— Мадам?

— И се погрижи да не ме безпокоят.

Пребледнелият офицер отново се поклонил и излезе.

Без да обръща повече внимание на Хачър и на другите си немръщи кукли от плът, Дженеста се наведе и издърпа изпод дивана си малко ковчеже. Беше обковано с желязо, с много сложна ключалка, но същинската му защита бе в магията, хвърлена над него: заклинание, което само тя можеше да премахне без фатални последици. В ковчежето имаше друго, по-малко, изработено от чисто сребро. То

също бе защитено с магия. Тя го отвори и се взря в най-голямото си съкровище.

Инструментумите бяха идентични на онези, които бе откраднала от Върколаците: пясъчен цвят, зелен, тъмносин, сив, червен. Всеки — с различен брой стърчащи шипове. Съзнавайки, че магията ѝ не е достатъчно могъща, нито толкова изкусна, че да сътвори нов комплект от нищо, Дженеста беше проучвала и се беше трудила години наред, за да усъвършенства начин да ги уподоби. Съвършените копия, които сега пръстите ѝ погалиха с обич, оправдаваха усилията ѝ. Знаеше, че могат да направят всичко, на което са способни реликвите у глупавите орки. Дори повече, след като беше много по-веща в техния потенциал.

Очакваше с наслада да се впусне в гонитба на Върколаците. Но преди това трябваше да отиде другаде.

Отвъд булото на световите двете здрави лодки на Върколаците пореха през дълбоките води.

Имаха късмет с времето: морето беше спокойно и небето — ясно, а това означаваше, че двете лодки могат да плават близко една до друга. Това облагодетелстваше Пепърдайн, който можеше с викове да дава указания на другия екипаж. Койла, която командваше втората лодка, бе благодарна за напътствията му. Хаскеер не беше толкова доволен, че някакъв си човек им рече заповеди.

Страк, Джъп и Даллог бяха най-старшите на лодката, управлявана от Пепърдайн. Стендивън също беше на борда, както обикновено седнал колкото може по-далече от другите и с прежълтjало лице, въпреки кроткото море.

Пепърдайн се ориентираше по слънцето, а преди това, призори — по бързо гаснещите звезди, като се допитваше до звездната карта, дадена му от старейшината. Все пак с нетърпение очакваше да зърне някакъв ориентир, който да потвърди позицията им. Някъде към обед най-сетне го получи.

— Ето там! — посочи Джъп.

Далече встрани и напред съвсем смътно се виждаха три-четири тъмни петънца.

— Остър поглед имаш — похвали го Пепърдайн.

— Това са острови, нали?

— Ви трябвало — рече Страк. Беше изпънал картата на една пейка и я потупа с пръст. — Ето тези според мен.

Пепърдайн се наведе да погледне.

— Мисля, че си прав.

— Значи сме по курса?

Човекът кимна.

— Общо взето.

— Но колко можем да разчитаме на картата? — зачуди се Джъп.

— Поне дотук изглежда вярна. Макар да имам чувството, че покрива само най-близкия район.

— Това проблем ли е?

— Само ако ни се наложи по някаква причина да ходим извън показаното на картата. Ако целият този свят се окаже океан, вероятно има адски много повече острови, отколкото са показани тук.

— Чух едно от децата да споменава някаква стара поговорка — обади се Даллог. — Че имало толкова острови, колкото са звездите в небето.

— Поетично. Но не ни помага много, ако се наложи да пътуваме по-далече от тази карта.

— Не мисля, че ще ни се наложи — заяви Страк. — Картата ни казва откъде тръгнахме и къде трябва да стигнем. Ако се случи нещо друго, ще се справим.

— Дано да си прав — отбеляза Джъп. — Заради Спуррал.

На втората лодка също бяха видели островите.

Уийм беше особено възбуден.

— Това е важен миг! Трябва да се почете. *И ще бъде*, в епичната балада, която ще съчини за това пътешествие.

— О, каква радост — провлече Хаскеер отегчено.

— Ех, защо ми я няма лютнята! Винаги ми е било много по-лесно да заплитам думите, когато ми е в ръцете. Такъв удар беше, че я загубих...

— М-да, истинска трагедия.

— Просто ще трябва да си го съчиниш в главата — подхвърли Койла.

— Стига да има достатъчно място там — измърмори Хаскеер.

Уийм все едно не чуваше хапливите му подмятания.

— Тази балада може да ме превърне в истински ковач на песни. Изпея ли я пред...

— Знаеш ли — прекъсна го Койла, — ти наистина показва качества тогава, в Акуриал. Когато се разгневи срещу онзи човек заради лютнята.

— Той ме ядоса. Но...

— Точно. И ядът ти събуди оркското в теб. Не смяташ ли, че е по-добре да се опиташ да си това, за което си роден, вместо...

— Вместо да кършиш китки като изнежено конте с вода вместо кръв в жилите — довърши Хаскеер вместо нея.

— Е, нямаше да го кажа точно така, но... почти — призна Койла.

— Но защо да не мога да бъда и воин, и бард? Воин бард!

— Не мисля, че има много такива в расата ни.

— Не разбирам защо аз да не...

— Чакай малко — прекъсна го тя. Беше се загледала над морето.

— Но...

— Тихо! Вижте. — Койла посочи.

— Какво? — рече Хаскеер. — Друг остров ли?

— Не. Нещо малко. И близо. Видя ли го?

Той примижа, заслонил очите си с длан.

— Да. Какво ли е?

— Не знам. Може да е просто плавей. *Чакай*. Нещо се раздвижи.

— Мисля, че някой маха — прецени Уийм.

— Може и да си прав — съгласи се Койла, изправи се, извика към другата лодка и засочи към нещото.

Страк бързо прецени, че си струва да проучат какво е това, и заповяда да променят курса.

Щом се приближиха, видяха, че наистина е живо същество, вкопчено в някаква дъска.

— Джудже е! — възкликна Джъп.

— Женско — добави Пепърдайн.

Щом стигнаха до корабокрушенката, вдигнаха греблата от едната страна на лодката на Страк и я издърпаха на борда. Сложиха я да легне на палубата. Беше изтощена и изгоряла от слънцето, но не изглеждаше сериозно пострадала.

— Успокой се. — Джъп опря манерка с вода до устните ѝ. — Леко, леко. Не бързай.

— Познавам я — обади се Даллог.

— Мисля, че и аз — каза Пепърдайн. — От острова е.

Джъп се оживи.

— Сигурно е била отведена с другите. — Започна леко да пляска момичето по страните. — Хайде. *Не ни ли чуваш?*

— По-полека — предупреди го Страк. — Ще проговори, като се поуспокои.

— Дръж. — Пепърдайн подаде на Джъп шише бренди. — Пробвай с това.

Струйка от огнената течност накара момичето да закашля, но върна малко от червенията по бузите ѝ.

— Всичко е наред — увери я нежно Джъп. — Как си?

Тя простена и понечи да отвърне нещо.

— Как се казваш?

Устните ѝ се размърдаха.

— Дуига. — После очите ѝ се фокусираха и тя го позна. — Ти си... богът.

— Е, не чак.

— Знам. Тя... ми каза.

— *Тя?* Коя ти каза? Спуррал ли, Дуига? Помниш ли я? Беше с нас на острова ви.

Дуига кимна.

— Тя жива ли е?

— Да.

Джъп заби юмрук във въздуха.

— Знаех си!

— Но...

Той моментално изтрезня.

— Какво?

— Съ... Събирачите. Салос Вант...

— Кой?

— Изчерпана е — заяви Страк. — Да я оставим да си отдъхне. Поне вече знаем, че Спуррал е жива.

— Или е била, когато тази я е видяла за последно.

— Кое то вероятно не е било отдавна — подхвърли Пепърдайн. — В морето не се изкарва дълго при това слънце и без питейна вода. Едва ли е плувала повече от няколко часа.

— Което означава, че корабът на Събирачите не може да е далече.

— Да. Стига момичето да е било на него, което изглежда доста вероятно.

— Но в коя посока е? — Джъп огледа океана.

— Най-доброто ни решение е да продължим към базата на Събирачите — реши Страк. — Вероятно са се запътили точно натам.

Джъп кимна към Дуига.

— А тя как се е озовала в морето?

— Не видяхте ли крака ѝ? — попита Даллог.

Те се вгледаха и видяха, че единият крак на момичето е крив и с неправилна форма.

— Това увреждане не е скорошно — продължи Даллог. — Според мен го има от дълго време. Възможно е да се е родила така.

Лицето на Джъп помръкна.

— Искаш да кажеш, че онези кучи синове са я хвърлили през борда, защото е куца?

— Те са търговци на роби. Не им трябва бракувана стока.

— Мамка му! Бедната Спуррал!

— Нямам никаква причина да правят същото с нея — напомни му Страк.

— Доколкото знаем. Обаче тя не е от тези, които ще търпят унижения от когото и да било. Може да ги предизвика и...

— Тя е умна, Джъп. Струва ми се, че ще съобрази как да го отиграе.

Джуджето кимна, но не изглеждаше съвсем убедено.

— Продължаваме напред — заяви Страк. — Дайте на това момиче сухи дрехи и някаква храна. Щом се съвземе, може би ще ни каже повече.

Беше време да сменят гребците. Със свежи сили зад греблата поеха отново.

Минаха още два часа, докато Дуига започна да се съвзема. Разказа им на пресекулки всичко, което знаеше за Спуррал и Салос Вант.

— Знаеш ли къде отиваха? — попита я Страк.

Тя поклати глава.

— Поне посоката?

— Грубо.

— Ще ни помогнеш ли да ги проследим?

— Аз... страх ме е. Не искам да се връщам при онзи... човек.

— Този път ще е друго — увери я Джъп. — Никой няма да те нарани.

Тя огледа бавно дружината, грубите им, нашарени с белези лица, кремъка в очите им.

— Добре.

— Та колко сме далече от тях? — попита Страк.

— Може би по-близо, отколкото си мислим — прекъсна ги Даллог. — Вижте.

Зад кърмата им имаше кораб. Беше толкова далече, че почти не можеше да се открият подробности, но бялото на платната се виждаше ясно.

— Възможно ли е да са те? — възкликна Джъп.

— Не — отвърна Пепърдайн. — Този кораб е различен.

— Ти какво мислиш, Дуига? — попита Джъп.

— Човекът е прав. Не е корабът на Събирачите, на който бях.

— Кой казва, че имат само един кораб? — разсъди Даллог. — Може да са повече.

— Възможно е — съгласи се Страк. — Но пък, от друга страна, би трябвало да има много кораби, щом това е островен свят.

— Не мисля — рече Пепърдайн. — Наблюдавам го вече от доста време, докато се грижехте за момичето. Не си променя скоростта, нито изостава, нито избързва, винаги е на едно и също разстояние. Бих казал, че които и да са, вървят по дирята ни.

19.

Хвърлянето на Дуига през борда разпали духа на много от пленените джуджета, но те знаеха за Събирачите и за ужасната им слава и колкото и да бяха разгневени и обзети от скръб заради Дуига, бяха уплашени. Спуррал направи всичко, което ѝ бе по силите, за да промени това.

След боя с камшици Събирачите не им предложиха никакви грижи — не че Спуррал и Калгек ги бяха очаквали, — но пленниците, събратята им по съдба, се скупчиха около тях. Бяха им отнели малкото що-годе ценни вещи, но им бяха оставили някои неща, които дори търговците на роби сметнаха за нищожни. Между тях имате и билки, които донесоха на наказаните поне някакво облекчение.

Колкото и тежко да беше наказанието, Спуррал по някакъв изкривен начин беше благодарна. То само изостри жаждата ѝ за мъст, а твърдостта ѝ ѝ спечели уважението на пленниците и ги направи по-склонни да слушат изкушенията, които им шепнеше. Калгек също като че ли бе намерил решимост в наказанието.

Спуррал ги накара да се заловят с правенето на оръжия. Не можеха да откраднат нищо, което дори малко да прилича на мечове, така че подготвиха импровизирани криваци. Направиха прашки от плат и събраха всичко подходящо за мятане. Успяха във всичко това, защото търговците на роби ги гледаха с пренебрежение — свикнали бяха да грабят острова на джуджетата и гледаха на тях като на боязливи, безпомощни същества. Събирачите бяха станали самодоволни, което напълно устройваше Спуррал.

Единственото време, в което всъщност можеха да работят над оръжията, бе през нощта, под палубата, в почти пълна тъмнина.

След като поставиха постове, Спуррал и Калгек доволни седнаха на жалките си постели от зебло и се заловиха да довършат дървените брадви.

— Как можем да се бием с това? — прошепна Калгек, вдигнал в ръка грубото сечиво.

— Ще ни потрябват само веднъж-дваж. Докато си вземем истински оръжия.

— Ти май знаеш доста за битките, Спуррал.

— Защото много съм се била. А ти? — Знаеше, че не е.

— Всъщност не съм.

— Тогава ми се довери.

— Подслушах нещо, което каза Вант.

— Какво?

— Че скоро ще стигнем до целта си.

— Колко скоро?

— Не каза. Но ми се стори, че ще е много скоро.

— Значи колкото по-бързо ударим...

— Няма ли да е по-добре първо да стигнем там, където отиваме?

И да се измъкнем тогава?

— Не. Не знаем какво ще ни очаква, когато спрем в пристанището. Тук имаме да се справим само с екипажа.

— Само?

— Те са от плът и кръв. Умират като всички.

— Включително и ние.

— Слушай, Калгек. Типове като Салос Вант властват над другите по два начина. Първо, със сила. Второ, със *страх*. Залагат на това, че жертвите им ги е страх от онова, което *биха могли* да направят. Да надвиеш Събирачите означава да надвиеш страха.

— Лесно е да се каже.

— Кое е най-лошото, което могат да ни направят?

— Да ни убият?

— Зависи дали смяташ, че смъртта е по-лоша от робството и мизерията.

— А ти не смяташ ли?

— И аз не искам да умра. Но още по-малко ми харесва идеята тази измет да остане жива. — Тя се помъчи да види изражението му на оскъдната светлина. — Още ли си с мен?

Той не отвърна веднага.

— Да.

— А другите?

— Повечето от тях, мисля. Но всички сме...

— Уплашени? Нищо срамно няма в това, Калгек. Просто е нещо, което трябва да надмогнем.

— Дори ти? — Каза го с недоверие.

— Разбира се.

— Приписваш ни повече кураж, отколкото заслужаваме. Не ни знаят като особено смели.

— Така нареченият кураж не е в това да правиш нещо без страх. То е да правиш нещо *въпреки* страха. Покажи ми някой, който да не го е страх в положение като нашето, и ще ти кажа, че е глупак.

— Можем ли да се надяваме на помощ? От онези, които паднаха от небето с теб?

Спуррал се усмихна в тъмното.

— Зная, че Джъп и другите ще направят всичко, което е по силите им, за да ни намерят. Но не можем да разчитаме на това. Трябва да приемем, че сме сами.

— Какво предлагаш да направим?

— Трябва да използваме удобна възможност, и то скоро. Предай на всички да са готови да действат и да следват примера ми.

Небето беше секващо дъха платно от кристално ясни звезди.

Нощта не бе затруднила, нито забавила кораба, който дебнеше лодките на Върколаците — той поддържаше едно и също разстояние и без никакво усилие се придържаше към курса, въпреки че лодките на орките бяха напълно затъмнени. На самия кораб имаше светлини или поне излъчваше мека светлина, което не можеше да се припише на запалени фенери. Плуваше след тях, обкръжен от злокобно сияние, като кораб призрак.

Досега Пепърдайн бе успял да избягва контакт със Стендивън, но пък все пак трябваше да види как е човекът, когото въпреки желанието си все още смяташе за свой господар.

Стендивън беше на седалката, която бе заел от началото на пътуването, и мълчеше. Знак за това, което изпитваха другите към него, бе фактът, че при пълна лодка седеше съвсем сам. Взираше се в плаващия по дирята им кораб. Пепърдайн се настани до него и попита тихо:

— Кой са според теб?

Стендивън сви рамене.

— Кой знае? Но е ясно за какво са тръгнали.

— Нима?

— Разбира се. Кои са най-ценните неща на тази лодка? — Огледа се плахо, преди да отговори с шепот на собствения си въпрос: — Инструментумите!

— Откъде могат да знаят, че са тук?

— Онази група, която ни нападна в Акуриал, откъде знаеше?

— Смяташ, че са те?

— Може би. Или някой друг. Все едно е. Важното е, че разбират цената им.

— Накъде биеш?

— Позволихме си да забравим каква цена имат.

— Мислех, че се разбрахме, че е благоразумно да изоставим тази идея.

— Ти може да го наричаш благоразумие. Аз твърдя, че всеки, който обърне гръб на такова богатство, е глупак.

— Не е възможно все още да си въобразяваш, че може да ги вземем. От бойна дружина орки? Това е *безумно!*

— При силата и богатството, които са заложили тук, рискът си заслужава.

— Да речем, че ги вземем. И после какво?

— Можем да се махнем от този окаян свят и...

— Как? Ще ни трябва и амулетът на Страк, а няма начин той да го остави без надзор, както и звездите всъщност.

— Винаги се намират начини, Пепърдайн.

— Например да ги откраднем? Като онази звезда в Акуриал?

Стендивън се намръщи и повиши глас:

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм...

— Шшт! Тихо! Ако разберат какво си мислиш... — Няколко глави се извърнаха към тях. Пепърдайн се усмихна вяло. Щом загубиха интерес, добави още по-тихо: — Забравяш нещо. Проклетите звезди бездруго не действат както трябва. Тъй че какво ще правим? Ще продължаваме да опитваме с надеждата да ни върнат у дома? И ако по някакво чудо все пак стигнем там, какво ще правиш с дълга си към Кантор Хамрик?

— Няма да трябва да плащаме дългове, ако притежаваме инструментумите. Нито да се връщаме у дома. Можем да си намерим някой приятен свят някъде. Може би някой, на който местните са толкова изостанали, че да можем да ги управляваме. Можем да сме *крале*, Пепърдайн.

— Да не си пил нещо? Всичко това е безумно!

— Само за някой с въображение колкото на червей.

— За голяма работа се мислиш, а? Така и не можах да ти набия в главата, че тези орки ни станаха приятели. Е, другари по съдба поне. А си готов да ги изоставиш тук.

— Може би са... приятели за *теб*, но само неприятности си имаме, откакто ни събра с тях. И в какво ни въвличат сега?

— Опитваме се да помогнем на един от нашите. Това се нарича преданост, ако тази дума означава нещо за теб.

— Означава, че ще ни убият.

— Страк каза, че ще ни върне у дома. Вярвам му.

— Дори да спази думата си, инструментумите ще си останат у него. Аз... ние *трябва* да ги имаме.

— Забрави. Това са безумия.

Стендивън като че ли не му обърна внимание. Изглеждаше унесен, кривнал леко глава, сякаш съсредоточен в нещо.

— Какво има? — попита Пепърдайн.

— Чуваш ли нещо?

— Да чувам? Какво да чувам?

— От дълго време чувам някаква... мелодия. Не, не това. Смътно е, но... звучи като... гласове, пеещи. *Ето!* Чуваш ли го?

Пепърдайн се заслуша. Нищо нямаше освен пляска на греблата във водата и тихо мърморене тук-там.

— Не. Нищо не мога да чуя.

— *Трябва* да можеш.

— Нищо няма. Само морето. То често върти номера.

Стендивън го погледна объркано.

— Нима? Може би си прав. Като че ли... Вече не го чувам.

— Изнервен си. Всички сме нервни. На това се дължи сигурно, както и приказките ти преди малко.

— Разсъдъкът ми е здрав — възмутено отвърна Стендивън. — Виждам логиката, макар ти да не можеш. Трябва да имам звездите. *Те*

искат да ги имам.

— Какво? Стегни се, Стендивън.

— До неотдавна нямаше да посмееш да ми говориш така.

— Сега играта е друга. Не знам какво става в тази твоя извратена глава, но разбери следното: ако направиш нещо тъпо, сам си.

— Очевидно — изсумтя презрително Стендивън.

— Виж, няма начин аз да...

Замълча, понеже Страк стана и тръгна към тях.

— Всичко наред ли е? — попита оркът.

Може и да беше плод на въображението му, но на Пепърдайн му се стори, че ги гледа подозрително. Помисли дали да му каже за какво си бяха говорили със Стендивън, но се сдържа.

— Добре сме — отвърна му кратко. — Всичко е наред.

На кораба на Събирачите утрото донесе още гнет. Накараха джуджетата набързо да изгълтат обичайната храна — клисав хляб и застояла вода, и ги подкараха, още сънени, на палубата, за да ги разпратят по задачи.

Търговците на роби още в началото бяха разделили произволно пленниците на работни групи и като че ли бяха доволни да ги оставят така. Спуррал и Калгек отново се оказаха в една група, което улесняваше заговора. Пратиха ги в камбуза.

Корабната кухня беше голяма и макар да бе рано, вътре беше убийствено горещо. Едната страна на помещението бе заета от печки. Всичките горяха, с всевъзможни тигани, котлета и котли върху тях. Двете най-големи печки бяха за нагряване на вода. Казаните бяха достатъчно големи, за да поберат свито джудже.

Мръсните плотове бяха отрупани със съдове и храни: главно риба, наред с подозрително на вид месо, пити твърдо като камък сирене и самуни клисав хляб. Имаше и няколко купа повехнали и загнили зеленчуци.

Точно сред тях Спуррал забеляза стърчащата дръжка на нож. Други остриета не се виждаха. Най-вероятно ги бяха скрили от пленниците, а този бяха забравили. Тя сръга Калгек в ребрата и му го посочи крадешком с поглед.

Щом надзираващият ги моряк отклони вниманието си, за да смъмри някого, Спуррал прошепна:

— Можеш ли да го разсееш?

Калгек се стъписа, но бързо се окопити и кимна.

После, докато грубо разпращаха джуджетата по задачите им, се промъкна до един рафт. В единия му край имаше висока кана. Калгек погледна притеснено към стоящия с гръб към него моряк, след това се пресегна и бутна каната от рафта. Тя падна с трясък и се пръсна на пода.

Настъпи тишина. Морякът се обърна и кресна вбесено:

— Какво правиш бе?!

— Без да искам. Аз...

— Без да искаш, а? Непохватно прасе такова! — Замахна към Калгек и го зашлеви. — Ще ти дам аз едно без да искам! — Ударите продължиха да ваят по главата и раменете на джуджето.

Докато всички се бяха разсеяли, Спуррал бързо грабна ножа и го пъкна в ръкава си. Беше къс, но остър като бръснач. Хладината на стоманата до кожата й й вдъхна увереност.

Морякът още пердашеше Калгек и го засипваше с ругатни, а той беше вдигнал ръце, за да се защити. За миг Спуррал изпита съжаление, че го е въвлякла в това, и се зачуди колко ли още може да продължи наказанието. Помисли си дали да не се намеси с ножа още сега. Но в същия миг човекът, изчерпал гнева си, престана да бие Калгек, изруга го за последно и му заповяда да почисти боклука.

Калгек клекна на четири крака и засъбира счупените парчета. Улови погледа на Спуррал и скришом й намигна.

Възложиха на джуджетата да мият съдове, да носят и подреждат, да домъкнат още дърва за печките от трюма и още куп задачи. Но нищо, което да включва остри предмети, като приготвянето на храна например. Кухненският екип се грижеше сам за тези неща и Спуррал се притесни, че може да забележат липсата на ножа. Не се усетиха обаче.

Утрото продължи в тежък труд. Възлагаха им една след друга изнурителни задачи, пришпорваха ги с ругатни, ако извадеха късмет, или с ритници и бой, ако нямаха. Някъде към обед разрешиха на всички пленници да излязат на палубата за ядене. Както обикновено, храната им бе по-лоша и от скромните зальци, полагащи се на

екипажа. Но джуджетата я изгълтаха настървено, прегладнели от непрекъснатата работа.

После, изтегнати върху горещата палуба, някои задрямаха, докато чакаха да прекъснат грубо кратката им почивка. Други си зашепнаха под неодобрителните погледи на екипажа или просто се отпуснаха изтощени. За Спуррал и Калгек, седнали с гръб към перилото, това бе първата възможност да си поговорят от случая с каната.

— Добре ли си? — попита го тя тихо.

Той кимна, макар че синините и отоците по тялото му говореха друго.

— Съжалявам, че те вкарах в беда.

— Недей. Струваше си.

— Да. Имаме си първото истинско оръжие.

— А аз свих тези. — Той отвори дискретно шепата си. В нея имаше четири-пет предмета, като малки кегли от дърво с метални върхове.

— Какво са?

Той се усмихна.

— Не разбираш много от моряшката работа, а? Клинове. С тях се закрепват корабните въжета. Много са добри за мятане с прашките.

Спуррал беше впечатлена.

— Хитро.

— Кога почваме, Спуррал? Всички са готови. Е, готови, колкото може да са. Само чакат думата ти.

— Трябва да изберем подходящия...

Калгек я срита в крака и кимна към мачтата.

Оттам идваше Салос Вант. Виждаха го за първи път от предния ден. Придружаваха го двама от слугите му, яки и груби на вид, и не изглеждаше доволен. Закрачи с крадливата, почти котешка походка, поразила Спуррал още при първата му поява, и застана пред тях. Междувременно няколко от моряците заобиколиха пленниците.

— Стани! — изрева той.

Джуджетата се надигнаха с неохота.

— Някой от вас е излъгал доверието ми — заяви Вант.

— Какво доверие? — тихо подхвърли Спуррал.

— Когато ви взех на борда, ви помолих да се примирите със съдбата си — продължи той. — Изглежда, не всички от вас са разбрали мъдростта в съвета ми. — Убийственият му поглед обходи тълпата джуджета. — Изчезнал е един нож.

Спуррал бе готова да се изяде, че бе допуснала, че ще се измъкне.

— Май ще чуете сигнала по-скоро, отколкото си мислех — прошепна тя на Калгек.

Очите му се разшириха. Ръката му крадешком се плъзна под разкопчаната риза, за да потърси оръжие.

Спуррал усещаше, че джуджетата около тях я поглеждат скришом.

— Ще го предаде ли някой веднага и да си понесе наказанието? — попита Вант. Никой не отвърна. — Значи сте не само страхливци, но и глупаци. Точно каквото очаквах от една уродлива сган. Сега всички ще бъдете набити с камшик за дързостта си. Назначените в камбуза тази сутрин да останат прави! Останалите, сядайте си на задниците!

— Почва се — прошепна Спуррал.

Тя, Калгек и другите пет-шест от групата им останаха прави. Бяха повече или по-малко скупчени, като стръкове жито, останали прави сред покосено от буря поле.

Вант ги огледа. Злобният му поглед се спря на Спуррал и Калгек.

— Вие двамата — изръмжа той заплашително. След това ревно на моряците си: — Доведете ги тук!

Най-близките двама закрачиха към стоящите прави джуджета. Не си направиха труда да си вадят оръжията, понеже не очакваха никаква съпротива.

Единият тръгна право към Спуррал, с жестока усмивка на грубото си лице. Тя — държеше ръцете си зад гърба — пусна откраднатия нож да се плъзне надолу по ръкава и в дланта ѝ.

— Хайде, кучко — изръмжа ѝ той.

Тя замахна с ножа — бързо и силно, и го прободe в корема. За всеки случай повтори. Колкото от болка, толкова и от изненада, мъжът стъписано зяпна разширяващото се алено петно. Докато краката му се огъваха, тя сграбчи дръжката на извитата му сабя, измъкна я от ножницата и се нахвърли върху втория моряк, който също гледаше

изумено. Спуррал се възползва от бавната му реакция и заби острието в него с цялата си сила. Той рухна пред нея.

Всички на палубата онемяха, стъписани и невярващи. Екипаж и пленници гледаха като омагьосани. Стомахът ѝ се сви за миг, щом си помисли, че е сама и никой от останалите няма да я подкрепи.

В този момент Калгек извика:

— Напред!

Избухна взрив от движения и врява.

Джуджета и хора се развикаха. Спуррал видя как три джуджета се струпаха върху един моряк и започнаха да го бият с импровизираните си криваци. Някой измъкна меча му и замахна с него. Друг от екипажа залитна настрани — едно женско джудже се бе вкопчило в гърба му и го мушкеше яростно с измъкнатата от канията му кама. Половин дузина джуджета вдигнаха трети и го хвърлиха с рев през борда. Един от биячите до Салос Вант получи изстрел от прашка право в лицето, смъкна се на колене и рухна.

Калгек беше докопал сабята на втория свален от Спуррал. Не беше майстор във фехтовката, но силата на гнева му запълни липсата на умения. С нечленоразделен рев се вряза в група моряци, вече обкръжени от приятелите му. Притиснати до перилото, те отчаяно се опитваха да отблъснат нападателите си.

Хванати неподготвени, Събирачите се справяха зле. Но Спуррал съзнаваше, че моментът на изненада няма да продължи дълго и че ако джуджетата не се възползват от него веднага, изобщо нямаат шанс да надвият. Вант газеше сред тях и размахваше сабята си като побеснял. Спуррал реши да се заеме с него.

Не беше направила и три крачки, когато един от екипажа прегради пътя ѝ. Беше въоръжен с крива сабя и беше твърдо решен да я спре. Спуррал щеше да се чувства много по-сигурна с кривака, но и със сабята се справяше точно толкова добре, колкото с всяко друго оръжие. А и жаждата за кръв я беше обзела. Нападна.

Човекът се оказа силен. Остриетата се сблъскаха и ударът разтърси ръката ѝ. Въпреки набитото си телосложение на джудже Спуррал бе по-пъргава, което я задържа извън обхвата на противника ѝ, но той беше упорит тип и продължи да настъпва неумолимо. Беше добър и в блокирането на забиванията ѝ и обезсилваше всеки неин опит да пробие гарда му.

Бяха стигнали до задънена улица, когато се намеси шансът. Няколко джуджета забелязаха един моряк на такелажа и почнаха да го целят с прашките си. Жилещият дъжд го накара да изтърве въжето и той полетя с писък към палубата и падна с кършещ костите трясък точно зад противника на Спуррал. Това бе достатъчно, за да го накара да се обърне и да се разсее за миг.

Спуррал не се поколеба. Втурна се към него с изпъната напред сабя и я заби дълбоко в гърдите му. Той падна тежко по гръб. Спуррал натисна трупа с ботуш и я изтръгна.

Изправи се задъхана, от челото ѝ се стичаше пот.

Салос Вант стоеше пред нея, с лъснала от кръв сабя в ръка.

Лицето му се бе изкривило от злоба като на демон. Очите му горяха като нажежени въглени. Не заговори, а захърка, вбесен от гняв.

— Сега... ще... *умреш*.

— Тъй ли? — отвърна тя небрежно, макар да потрепери от лошо предчувствие.

Той изрева и скочи към нея.

20.

Вант връхлетя срещу Спуррал като побеснял бик. Освен сабята размахваше дълъг нож. Въртеше двете оръжия като побъркан жонгльор и сечеше във въздуха с мъгла от метал.

Спуррал заотстъпва припряно, мъчеше се да предвиди къде и как би могъл да удари. Невъзможна задача, когато си се озовал пред толкова полудяло от гняв същество, и тя скоро го осъзна. Единственото, което можеше да прави, бе да продължи да отстъпва. Не особено ценна стратегия: той неизбежно я притисна и я принуди да влезе в бой.

Първият удар, който блокира, я зашемети. Вторият за малко не я събори. Тя отстъпи пак, само малко този път, и се опита да го подлъже, че влиза в гарда му. Намерението беше да го изкара от равновесие. Вместо това се наложи бързо да приклепне, за да избегне изсвистялото над главата ѝ острие.

Ревовете, писъците и трясъкът на оръжие бяха оглушителни. Джуджета и Събирачи се сражаваха яростно по целия кораб. Елементът на изненада беше набрал повече инерция, отколкото бе очаквала Спуррал, и островитяните налагаха предимството си. Мъртви и ранени моряци бяха нападали по палубата, други продължаваха да отстъпват в отчаяна отбрана.

Не че джуджетата надделяваха навсякъде. Биеха се със закоравели разбойници и доказателство за това бяха собствените им мъртви и ранени, почти колкото на похитителите им.

Отбиването на оръжията в ръцете на побеснелия от гняв мъж срещу нея не беше лека задача. Стъпките ѝ вече не бяха толкова леки, ръцете ѝ натежаваха като олово. Спуррал мина в нападение и замахна със сабята към Вант като с коса. Беше негов ред да отстъпи и той едва успя да избегне ниския ѝ замах. Това разпали още повече гнева му и той премина в атака с нова буря от удари, които разтърсиха костите ѝ.

Двубоят ставаше съвсем неравностоен и Спуррал разбра, че или трябва да намери друга стратегия, или ще загуби. Изведнъж ѝ хрумна,

че ако не може да промени *начина* на боя, навярно може да промени *мястото*. Обърна се и побягна. Вант с рев се втурна след нея.

Спуррал тичаше към едно от малкото места на кораба, които познаваше. Това означаваше да прескача трупове и да заобикаля биещите се. Някакъв Събирач се опита да прегради пътя ѝ, но тя само отби сабята му и го остави да се оправя с три джуджета, които му скочиха отзад.

Най-сетне стигна до вратата на камбуза и я изрита. Вант вече беше почти зад нея. За нейно облекчение камбузът бе празен и тя затича през него. Вант нахлу с трясък зад нея.

— Малко страхливо изродче! — изрева с пяна на устата. — Спри и посрещни съдбата си!

— Ела ме хвани, като толкова искаш — изсъска тя. Беше си дръзко предизвикателство — той стоеше между нея и единствения ѝ възможен изход.

Спуррал разчиташе, че тясното пространство ще ограничи движенията на Вант и може би ще ѝ даде някакво предимство предвид дребния ѝ ръст. Освен това тук имаше много потенциални оръжия. Метателни най-вече. Тя грабна едно желязно котле и го запокити към Вант. То издрънча в краката му и той го изрита яростно настрани и настъпи към нея. Спуррал почна да го засипва с каквото ѝ попадне — котлета, тигани, тенджери, един дървен чук, шишета, дъски за рязане и някакъв тежък черпак. Единственият видим резултат беше, че гневът на Вант стигна до нови висини. Спуррал започна да се чуди дали изобщо нещо може да го спре.

След като вече нямаше нищо за хвърляне, тя се стегна да посрещне атаката му. Без да обръща внимание на изпочупените грънци под краката си, Вант връхлетя. Спуррал остана на място. Нямаше избор — стена на кухнята беше само на няколко крачки зад нея.

Трябваше да държи сабята с две ръце, за да не я изтърве — такава бе силата на ударите, които ѝ нанасяше. Засега тя успяваше да ги спре, но всеки неин опит да премине от отбрана в атака биваше осуетен с презрителна лекота. Въпреки цялата ѝ решимост да стои на място, дивашката му сила я принуждаваше да отстъпва. А знаеше, че щом гърбът ѝ се опре в стената, шансовете ѝ да оцелее ще са нула.

Отчаянието подсилва находчивостта. Или безумното безразсъдство. Онова, което забеляза с крайчеца на окото си, и идеята,

която ѝ даде то, можеше да попадне и в двете категории. Бяха до двете големи печки. Пламъците в тях бяха изгаснали, но водата в огромните казани все още вреше. Облаците пара замъгляваха помещението. Кондензираната влага се стичаше по стените и капеше от тавана.

Това, което ѝ хрумна, бе толкова опасно за нея, колкото и за Вант, а не беше сигурна дали ще се окаже достатъчно пъргава, за да избегне опасността. Но все пак го направи.

Замахна със сабята с все сила, но не към капитана, а към един от казаните, и моментално се хвърли назад. Казанът се преобърна и врялата вода заля Вант.

Той изкрещя, изтърва оръжията си и се смъкна на колене. В следващия миг кожата му вече кървеше, цялата на мехури. Едва няколко капки от врялата вода бяха блиснали Спуррал, а щипеше адски. Тя изобщо не можеше да си представи какво изпитва той.

Беше сигурна, че целият кораб чува виковете му. Той рухна, загърчи се и застана на пода.

Спуррал пристъпи към него и го огледа. Врялата вода го беше изгорила така, че бе станал неузнаваем. Миришеше на изгорена плът.

Спуррал не знаеше дали раните са достатъчно тежки, за да го убият, но и да бяха, щеше да е дълга, мъчителна смърт. Колкото и да беше намразила Салос Вант и всичко, което олицетворяваше той, колкото и да негодуваше заради униженията, на които я бе подложил, тя не беше садистка.

Беше изтървала сабята си. Огледа се и я видя до печката. При удара в железния казан острието се беше счупило. Спуррал се наведе и взе от пода ножа на Вант.

Капитанът се гърчеше и хъркаше нещо, но думите бяха приглушени и неразбираеми. В очите му, макар и вече оцъклени, още имаше искра злоба. И да позна надвесената над него Спуррал, не го показва.

Тя вдигна високо ножа с две ръце и го заби в сърцето му.

След като и това се свърши, светът наоколо сякаш се върна. Спуррал усети дразнещата миризма на мокрите въглени, отново чу шумовете из кораба: викове, бягащи стъпки, ека на стоманени остриета.

Вратата рязко се отвори. Нахлуха няколко фигури. Тя сграбчи сабята на Вант, но осъзна, че е Калгек с още две-три джуджета.

Зяпнаха обвитото в пара тяло на Вант и Спуррал. На облещените им лица се четеше неверие и възхита.

— Богове! — прошепна Калгек. — Добре ли си, Спуррал?

Тя кимна и попита:

— Какво става навън?

— Успяхме да се справим с повечето. Някои обаче продължават да се държат.

— Много бързо ще изгубят дух, щом разберат, че капитанът им е мъртъв. Да го изнесем, та да го видят.

Извлякоха мокрия труп на палубата и го стовариха на дъските. Ножът все така стърчеше от гърдите му.

Повечето оцелели Събирачи бяха на кърмата и положението там изглеждаше безизходно. Но това, че владееха кормилото, не означаваше нищо, след като джуджетата държаха в ръцете си почти всичко останало и най-важното — такелажа. Без контрол над платната корабът не можеше да отиде никъде.

Когато Събирачите видяха трупа на Вант, решимостта им рухна. Джуджетата ги увериха, че няма да пострадат. Дали го повярваха, или не, но моряците нямаха друг избор, освен да се предадат.

Подкараха ги към трюма — затвора, в който доскоро бяха живели те.

Докато слизаха, Спуррал подхвърли:

— Май вече си имате роби.

— Не е в обичая ни — отвърна Калгек.

— Това говори добре за вас. Заложници тогава. Да възпират другите Събирачи да нападат острова ви.

— Мислех си, че можем да ги разменим за някои от отвлечените ни близки.

— Добра идея.

— Ако открием къде са, разбира се. Което може да не е лесно.

— Знам. Но е възможност.

— За какво?

— Да се откъснете от родния си остров. Цял свят имате за проучване. Страхът ви държи на острова така, както Събирачите ви държаха в плен на този кораб.

Калгек не го беше поглеждал от тази страна и отвърна замислено:

— Да. Всъщност бихме могли.

Плясък във водата ги накара да извърнат глави. Джуджетата изхвърляха телата на мъртвите човеци през борда.

— Не мога да повярвам, че ги надвихме — каза Калгек. — Изглежда... нереално.

— Успяхме, защото не го очакваха от нас. Това е добър урок. Запомни го.

— Успяхме заради теб. Ако не беше...

— Сами го направихте. Трябваше просто да разберете, че го имате в себе си. Че можете да надмогнете страха.

— Срещу цена. — Той кимна към подредените от едната страна на палубата мъртви джуджета.

— Свободата винаги има цена, Калгек. Надявам се да сте разбрали, че си струва да се плати.

— Къде отиваме сега?

— Обратно към острова ви.

— Как? Ние не сме моряци, излизаме с лодките само покрай брега.

— Ще се справим. Ако се наложи, ще накараме някои от човеците да ни помагат.

— Дали ще го направят?

— Какъв избор имат? Да останат в морето с нас завинаги? Ако се наложи, ще ги накараме да си мислят, че животът им зависи от това.

Той се усмихна.

— Аха!

— Ето, че се учиш. Само че да вземем да го направим по-скоро, а? Има едно лице, чиято компания много ми липсва.

Джъп беше потънал в меланхолия. Повечето време прекарваше сам на носа, търсеше с очи в морската шир платно или всякакъв друг знак, който можеше да го обнадежди.

Страк отпусна мазолестата си длан на рамото му.

— Няма смисъл да униваш.

— Почти нищо друго не ми остава.

— Хвани се на греблата при смяната. Работата ще избие тревогите ти поне отчасти.

Джъп се усмихна кисело.

— Това ви харесвам на вас, орките. Гледате на всичко толкова... директно. Но от някои чувства не е толкова лесно да се отървеш.

— Ще се отървеш, когато догоним Събирачите.

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Каквото и да ни струва.

— Благодаря. — Джуджето го погледна накриво. — Сигурно си мислиш, че съм се размекнал.

— Не.

— Ние джуджетата обикновено се събираме за цял живот. Тъй че да спечеля Спуррал и след това да я загубя...

— Знам какво бих изпитал аз, ако нещо се случи с Тирзарр, Джъп. Или с малките.

— Изглежда е добра, тази твоя Тирзарр. Жалко, че не се познаваме.

— Щяхте да си допаднете. Имате нещо общо.

— Какво?

— И двамата сте упорити като мулета.

Калтмон, един от ветераните, извика откъм греблата:

— Настигат ни! — И посочи дебнещия ги откъм кърмата загадъчен кораб.

— Прав е — потвърди Пепърдайн. — Увеличават скоростта.

Страк махна на другата лодка и извика:

— Видяхте ли? — И посочи кораба.

— Да! — изрева в отговор Койла. — Какво правим?

— Гребем два пъти по-бързо и увеличаваме разстоянието.

— Да бягаме? — възкликна Хаскеер. — Откога започнахме да бягаме от бой?

— Ако са същите, които ни сгасиха в Акуриал, не искам да се изправям пред магията им — отвърна Страк. — Хайде, гребете!

Лодките увеличиха скоростта и отначало — и разстоянието.

— Догонват ни! — предупреди Даллог след малко.

Пепърдайн погледна назад и каза:

— При тази скорост ще ни настигнат съвсем скоро.

— Няма ли начин да ги надбягаме? — попита Страк.

— Не и при силата на вятъра, с която разполагат. Единственото, което мога да предложа, е лодките ни да поемат по различен курс. Да

раздвоим целите.

Страк помисли.

— Не. Ако се наложи да се бием, ще се бием заедно.

Издул платна, корабът се приближаваше неумолимо. Най-сетне забави и надвисна над тях. Разбрал, че няма смисъл да хаби повече силата на гребците, Страк им заповяда да вдигнат греблата, но да са готови да продължат във всеки момент.

— Сега какво? — зачуди се Джъп, зяпнал извисилата се над тях огромна дървена стена.

Горе се появиха фигури и погледнаха надолу към лодките. Фигури от най-различни странни раси.

— Те са — каза Даллог. — Бандата от Акуриал. И онази, елфицата, която ги води.

— *Чуйте ме, Върколаци!* — разнесе се глас сякаш отвсякъде.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Джъп.

— Аз съм Пелли Мадаяр.

— Как гласът ѝ е толкова... *силен*? — удиви се Даллог.

— Подсилен е по някакъв неестествен начин — прецени Пепърдайн.

— Да, магия трябва да е — съгласи се Страк.

— Чуйте ме, Върколаци! Трябва да поговорим.

— За какво? — изрева Страк отдолу.

— По темата, която поставих пред вас в Акуриал.

— Пак почва за звездите — рече Джъп.

Страк кимна и извика в отговор:

— Получихте отговора ни по това! Нищо не се е променило!

— Настоявам да преговаряме. Качете се на борда на нашия кораб.

— Няма начин!

— Бихте ли предпочели аз да сляза при вас? Да покажа добра воля?

— Не загаряваш, нали? Няма за какво да говорим!

— Отказът не е решение, капитан Страк. Ако не искате да преговаряме, съм длъжна да настоя да ни предадете реликвите.

— Майната им на настояванията ти! — избоботи Хаскеер достатъчно силно, за да го чуят всички.

— За какви се мислят тия, по дяволите? — добави Койла ядосана.

— Спокойно! — предупреди Страк. После изрева към Пелли Мадаяр: — Казахме ви вече: не търпим ниции заповеди.

— Тогава не можем да поемем отговорност за последствията от вашата упоритост.

— А бе тая защо не може да говори на нормален език? — изсумтя Хаскеер.

— Готови за тръгване — прошепна Страк на Даллог.

— Това е последният ви шанс, Върколаци — предупреди Пелли. — Настоятелно ви съветвам да оставите оръжията си и да преговаряте с нас.

— Гребви! — изрева Страк.

Лодките се плъзнаха напред. Страк не беше моряк, но знаеше, че спрял кораб с платна няма да може да тръгне толкова бързо, колкото лодките му. Надяваше се да спечелят достатъчно преднина, за да получат шанс да се измъкнат.

Но Порталният корпус нямаше нужда да ги гони.

Орките едва бяха излезли от сянката на кораба, когато въздухът изпращя и ослепително ярък лъч удари между двете лодки. Веднага след него последваха нови огнени мълнии — червена, виолетова, зелена. Всичките се забиваха във водата и тя кипваше и изригваше облаци пара.

— Предупредителни изстрели ли са това? — учуди се Пепърдайн.

Нов огнен стълб удари командваната от Койла лодка. Ударът не беше пряк — лъчът проряза в перилото и посече едно от греблата на две, — но бе достатъчен, за да разтърси лодката.

— По дяволите! — изруга Страк. — Ако решат да ни ударят точно, свършени сме.

— И какво да правим? — рече Джъп.

— Ще им отвърнем със същото.

Страк предвидливо бе поставил горе-долу еднакъв брой от най-добрите стрелци на дружината на всяка лодка и сега с фрази, които не говореха нищо на външните, им нареди коя тактика да приложат.

Бойците извадиха приготвените стрели с увити в натопени в смола ивици плат върхове и ги запалиха. След това по сигнал на Страк

стреляха по кораба — не по съществата на борда обаче, а по платната. След секунди огънят се разгоря. По палубата се разтичаха фигури.

— Гребци! — изрева Страк като луд.

Лодките отново дръпнаха напред. Зад кърмата им платната на кораба бяха обвити от пламъци и дим. Няколко лъча енергия излетяха от кораба, но изпращяха далече от целта.

— Това ще им даде малко повод за размисъл на тия кучи синове — подхвърли разгорещено Джъп.

— Засега — охлади го Страк. — Но не мисля, че ще се откажат лесно. Хайде, гребци! Натисни по-здраво!

Не им отне много време да спечелят внушителна преднина пред горящия кораб. Въпреки това Страк не позволи да намалят скоростта. Искаше да се отдалечат колкото може повече.

— Какво мислиш за повредата на другата лодка? — попита той Пепърдайн.

— Не мога да кажа нищо, без да огледам на място. Но не изглежда ужасно зле. Ако не е пробита, ще се справим. Но и тогава можем да я закърпим при първия шанс.

— Добре.

През цялото това време Стендивън се беше държал точно както очакваха от него: свит от страх на дъното на лодката. Сега се изправи и плахо отиде при Страк и Пепърдайн.

Страк подхвърли язвително:

— Дойде да помагаш, а?

— Не — отвърна Стендивън, все едно изобщо не бе разбрал иронията. — Притесних се за...

— За какво?

— За инструментумите. Искан да се уверя, че са в безопасност.

Страк го изгледа намръщено.

— Какво?!

— В безопасност са, нали?

— Какво общо има това с теб, по дяволите?

— Засяга ни всички. Те са единственият ни път към...

— Всичко е наред с тях. — Все пак Страк неволно посегна към кесията на колана си.

— Сигурен ли си, че...

— Защо е този интерес? Каква работа имаш ти с тях?

— Както казах...

— Остави го, Страк — намеси се Пепърдайн. — Просто се е побъркал от страх.

Страк го изглежда ядосано.

— Ами да си се побърква, защо иска да побърка и мен? Звездите са си мои и аз ще се грижа за тях.

— Разбира се, капитане — отвърна Стендивън, готов да се размаже от угодничество. — Прав си, разбира се. — Обърна се и колебливо тръгна към мястото си.

Страк се обърна към Пепърдайн. Човекът не срещна погледа му.

21.

Малко неща можеха да донесат на Дженеста повече радост от погромите и палежа.

Насладила се докрай на първото, тя се зае с второто.

Изненадващата атака, с многократно превъзхождащи сили и подпомогната от магията ѝ, беше успяла. Селището вече гореше. Някои от съществата продължаваха да се бият, както можеше да се очаква за расата им, но гнездата на съпротива бяха изолирани. И тъй като лагерът не беше голям, малко бяха и защитниците му. Дори и тя щеше да се поколебае, преди да нахлуе в някой от по-гъсто заселените райони.

Беше дала изрични заповеди кои от съществата да издирят подчинените ѝ и че те на всяка цена трябва да бъдат заловени живи. Останалите не я интересуваха.

Но вече започваше да губи търпение. Онези, които търсеше, все още не бяха намерени. Слугите ѝ щяха да проклинат този ден, ако ѝ се наложеше да се намеси лично. Вярно, много от тях бяха изнервени от прехвърлянето, но това само ги правеше жалки в очите ѝ, не и заслужаващи съжаление. В момента тя запълваше времето си с творческо мислене над формата, която щеше да приеме наказанието.

Размисълът ѝ бе прекъснат от идването на един притеснен офицер. В най-добрата традиция на онези, които искат да опазят главите си, той поднесе първо добрата новина. Основният обект бил заловен, макар и с цената на живота на няколко от верните слуги на Дженеста и само благодарение на вдъхващ страхопочитание брой войници. Не толкова добрата новина беше, че другите две набелязани жертви, по-младите, бяха избягали.

Дженеста даде израз на гнева си — не толкова от яд, колкото за да даде на офицера онова, което той очакваше от нея. Всъщност беше доволна. Съществото, което искаше, беше в ръцете ѝ.

Доведоха ѝ го. Беше оковано и охранявано добре от няколко от немрящите ѝ охранители, сред които и Хачър. Съществото се държеше

нагло и когато Дженеста го доближи, я заплю в лицето. Тя заповяда да го набият.

След като оковах я звяра още по-здро и докато пожарът и кръвопролитие то навън се вихреха, Дженеста се залови за работа.

Спуррал се оказа права. Пленниците Събирачи разбраха безплодността на отказа за сътрудничество и помогнаха на джуджетата с кораба — те обаче не им позволиха свобода на действия, с която да създадат евентуални неприятности. Никой не се съмняваше, че се съгласяват с надеждата за по-снизходително отношение. Но увереността на джуджетата, че държат под своята власт доскорошните си мъчители, се повиши значително. Отношенията между оцелелите Събирачи и бившите им пленници трудно можеше да се нарекат сърдечни, но до този момент нямаше сериозни проблеми.

Корабът плуваше към острова на джуджетата. Спуррал и Калгек стояха на мостика и гледаха как джуджета и Събирачи работят по такелажата.

— Но защо все пак трябва да забавим? — възнегодува Спуррал, подразнена от предстоящата загуба на време.

— Заради това, което ни казаха Събирачите — обясни Калгек. — Подкрепено от ето това. — Плесна с длан по изпънатите пред тях карти на Вант. — В момента сме в дълбоки води. Много дълбоки. Но скоро ще навлезем в плитчини. Има риф или нещо такова по-нататък и трябва много внимателно да си проправим пътя през него.

— Защо просто не заобиколим?

— Това всъщност би удължило пътуването, а и ще трябва да минем през води с коварни течения.

— Страхотно — въздъхна тя. — Та какво точно правим?

— Забавяме до пълзене и мерим дълбочината. Виж. — Посочи долу на палубата.

При перилото имаше група джуджета. Държаша въже с вързана оловна тежест. Възлите по въжето бележеха дълбочината.

Корабът забави почти на дрейф и те спуснаха въжето през борда. Развиха почти цялата му дължина, докато стигне дъното.

— Колко е дълбоко? — попита Спуррал.

— Някъде към петдесет клафтера — отвърна Калгек. — Деветдесет метра. Никаква опасност няма.

Корабът пълзеше, слънцето лениво се влачеше по яркосиньото небе. Мерките се взимаха на равни интервали, но не показваха особени разлики.

Спуррал ставаше все по-нетърпелива.

— Ще стигнем ли изобщо до тази плитчина, Калгек?

— Според картата вече сме в нея.

— Някой трябва да го каже на морето.

— Тези карти не винаги са точни. Така поне твърдят Събирачите.

— Е, надявам се поне да видим някакви...

Откъм мерещия екип се разнесоха викове.

— Какво има? — учуди се Калгек.

— Да идем да видим. — Спуррал заслиза към палубата.

Щом спряха при мерачите, едно от джуджетата вдигна края на въжето. Беше прерязано и тежестта я нямаше.

— Какво го е направило? — попита Спуррал.

— Не знам — вдигна рамене младото джудже. — Но каквото и да е било, стана на около петнайсет клафтера.

Калгек огледа въжето.

— Прилича на срязано или...

— Или какво? — каза Спуррал.

— Вероятно просто се е закачило за нещо долу.

— Да опитаме пак.

Донесоха ново въже и вързаха нова тежест. Спуснаха я през борда и едно от джуджетата почна да съобщава дълбочината.

— Един клафтер... два...

— Предполагам, че е случайно — каза Калгек.

— Ммм.

— ... единайсет клафтера... дванайсет... тринайсет...

— Дотук нормално — обяви Калгек.

— ... четиринайсет... петнайсет...

— Добре. Сигурно ще можем да продължим и да...

Въжето изведнъж се изпъна и започна бързо да се изнизва. И сигурно щеше да изчезне зад борда, ако няколко джуджета не го бяха хванали. Но въпреки че дърпаха с всички сили, въжето бавно се

изплъзваше от ръцете им. Калгек, Спуррал и останалите се включиха и пак едва успяваха да го задържат.

И изведнъж въжето се отпусна. Беше толкова внезапно, че всички паднаха на гръб. Припряно се надигнаха и го издърпаха. Въжето отново се оказа прерязано.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Спуррал.

Калгек духаше в ожулените си длани.

— Може да се е закачило за потънал кораб.

— И той се движи? Глупости! Онова долу е нещо живо...

— Дълбоките течения понякога са много силни. Може да е...

Тежък тътен отекна през кораба. Идваше някъде отдолу. След секунда последва нов удар, по-силен. Корабът се разклати, палубата се наклони и джуджетата едва се задържаха прави.

Някой извика и посочи. На не повече от хвърлей стрела голям участък от морето вреше и бълбукаше. Кипналата вода бе побеляла от пяна.

— Какво е това! — възкликна Спуррал.

Един от пленниците се беше втренчил ужасено в кипналата вода.

— Знаеш ли какво е това? — попита Спуррал.

Човекът кимна. Като че ли беше загубил дар слово.

— Е? — настоя тя.

— Кракенът — промълви той.

— Какво е пък това?

Човекът не отговори. Тя погледна другите. Калгек беше пребледнял. Другите джуджета, чули думата, гледаха уплашено.

— Калгек? — примоли се тя. — Калгек!

Най-сетне той откъсна поглед от неспокойната вода.

— Има легенди... Кракените са господарите на дълбините. Някои ги смятат за богове. Могат да завлекат в бездната и най-големия кораб.

— За да направят това, трябва да са... гигантски.

— По-големи от острови, така казват.

— Но ти лично не си виждал кракен, нали?

— Не... и досега. — Беше зяпнал над рамото ѝ.

Тя се обърна.

Нещо се надигаше от разбушувалата се вода. В началото, сред пръските и скриващата гледката мъгла, беше трудно да се различи

какво е. Извиси се още нагоре и още, и още...

Беше израстък. Пипало дебело като храмова колона. Беше мъртвешки сиво, грубата кожа беше прошарена с дебели синкави жили. Само след няколко мига се издигна до височината на кораба... и продължи да се издига.

От водата изригна друго пипало, много по-близо до кораба — толкова близо, че го разлюля и хвърли вълна през перилото. Джуджетата се заотдръпваха.

Викове и писъци ги накараха да се обърнат към другия борт. Над него също се надигаха пипала. Джуджетата се вцепениха.

След минута нелепо поклащащите се във въздуха пипала вече се извисяваха над главната мачта. Водата около кораба закипя ужасно.

Едно от пипалата се спусна надолу и се стовари върху палубата с чудовищен плясък. Друго я помете хоризонтално и разби перилото. Когато третото се стовари върху мостика, джуджетата излязоха от вцепенението си.

Втурнаха се да нападат със саби и брадви ужасните пипала. Жилавата плът се оказа неподатлива — остриетата отскачаха от нея и не оставяха почти никакви следи. Там, където все пак пробиеха кожата, извираше лепкава жълтеникава течност с ужасна воня.

Пипалата не просто рушаха кораба. Усещаха по някакъв начин близостта на джуджета и хора, плъзгаха се изумително бързо и се увиваха около всичко, до което можеха да се докопат. Издърпваха пицциите жертви във въздуха и през борда.

Обвита от мускулесто пипало, главната мачта се прекърши като кибритена клечка, рухна върху палубата и затисна джуджета и хора. Положението беше толкова ужасно, че Събирачите се бяха притекли на помощ да отблъснат кракена и грабваха изтърваните от отвлечените джуджета мечове и брадви. Пред лицето на гибелта търговците на роби и доскорошните им пленници се съюзиха. Не че това вече можеше да промени нещо.

— Безнадеждно е! — изрева Спуррал, докато сечеше едно от гърчещите се пипала.

— Да се качваме на лодките и да бягаме! — отвърна Калгек. Целият беше оплескан с вонящата жълтеникавокафява жизнена течност на чудовището.

— И къде ще избягаме в открито море?

— Какво тогава?

— Продължаваме да се бием!

Един от хората изрева, повлечен по палубата от увило се около краката му пипало. Спуррал и Калгек се опитаха да го пресекат, но остриетата им се оказаха безсилни. Злощастният Събирач беше дръпнат през борда и изчезна във вълните.

От недрата на кораба отекна зловец пукот. Пипалата деряха дървото като пергамент.

Корабът се наклони ужасно, а след това започна да пропада.

— Потъваме! — извика Калгек.

Вода заля палубата. След секунди беше дълбока до глезените, после — до коленете и бързо се надигаше. Избухна паника.

Спуррал по-скоро усети, отколкото чу как корпусът се счупи. Огледа се и видя как водният порой отнася Калгек.

Пропадането беше зашеметяващо.

Под водата цареше хаос. Кипяща гмеж от бурета, сандъци, въжета, парчета платно, мятаци се тела и гърчещи се пипала.

За миг Спуррал успя да зърне някакви мъртвешки бледи и нелепи туловища. Огромни, с отвратителна пулсираща плът, със зейнали като пещери уста с големи като мечове зъби. И видя и едно огромно око, немигащо и нажежено от алчност и злоба.

А след това пълният мрак я загърна милостиво.

22.

След като горящият кораб се скри от поглед, Върколаците огледаха втората лодка. Според Пепърдайн, единствения, който разбираше от тези неща, повредата бе по-тежка, отколкото бяха мислили.

— Магическият лъч е минал през корпуса на няколко места — обясни той. — Все едно го е напръскал с огън. Погледни, около дупките се виждат следи от изгоряло.

Страк се наведе, кимна и попита:

— И?

— Пробойните са много. Но са малки, дреболия. Можем да ги позакърпим и да изгребваме водата.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не знам колко може да са се разхлабили гредите от удара. Може да стане по-лошо, а нямаме нужните неща за по-сериозен ремонт.

— Какво можем да направим?

— Спираме на следващия остров и се надяваме да намерим подходящи дървета.

— Ще трябва да променим курса. Това ще ни забави.

— Много повече ще се забавим, ако потънем. Къде е най-близкият остров?

Страк извади картата и я разгъна.

— Тук. — И почука с пръст по пергамента.

— Не знам дали лодката ще издържи дотам.

— Страхотно. — Страк въздъхна. — Някакви идеи?

— При такива случаи в Тругат връзвахме лодките една за друга.

— Ако едната потъне, няма ли да повлече и другата?

— Не точно. Плаваемостта на здравата задържа и двете над водата. Не е идеално, Страк, но би трябвало да ни отведе до острова. Макар че ще пълзим едва-едва.

— С оная Пелли Мадаяр зад нас нямаме време за суетене.

Пепърдайн сви рамене.

— Единственото друго, което ми хрумва, е да съберем всички на здравата лодка. Между другото, това също ще ни забави много. Да не говорим, че ще е доста тясно.

Страк помисли.

— Не, така не става. Много ще ни затрудни, ако се наложи да се бием. Вземи колкото помощници ти трябва и вържете лодките. Но бързо — чувствам се като неподвижна мишена.

— Добре. На Джъп обаче трябва да му се каже за забавянето.

— Знам. Няма да му хареса. Ти действай тук. Ще му кажа.

Джъп беше на носа на първата лодка. Беше се навел през борда и бе потопил ръка във водата.

— Какво правиш? — попита Страк.

Джуджето се изправи и изтри ръка в крачола си. Лицето му беше напрегнато.

— Опитвах далновидството.

— Нали при толкова много вода не действало?

— Всъщност да. Но... исках да проверя нещо.

Страк кимна разбиращо.

— И... засяхох нещо — добави джуджето.

— Така ли? Какво?

— Жизнена сила. Или по-скоро много същества, струпани заедно. Огромна е. Толкова, че преодолява разсейващия ефект от водата.

— Някаква идея какво може да е?

— Не. Но има... излъчване, което не ми харесва. Определено не е дружелюбно.

— Колко далече е?

— Трудно е да се каже. При толкова енергия, която изхвърля, може да е много далече. Но предположението ми е, че е близо.

— Заплаха ли е?

— Не знам. Но както казах, усещането не е приятно.

— Значи ще стоим нащрек. — Погледна замислено стотника. — Нищо не казва, че е свързано със Спуррал, нали?

— Не. Не пряко. Но да знам, че тя е там някъде с... онези неща около нея... не е приятно.

— Налага се да се отклоним, Джъп.

— Какво?! Защо?

— Пепърдайн казва, че другата лодка може да потъне, ако не намерим остров да я оправим.

— Мамка му! — Джъп погледна към втората лодка. Пепърдайн и няколко Върколаци се бяха струпали на носа ѝ. — Какво правят?

— Връзват лодките.

— Това не означава ли, че ако едната потъне...

— Пепърдайн казва, че не.

— Проклятие. Първо онази, елфката, се опита да ни изпържи, сега и това. Ще стигна ли изобщо до Спуррал?

— Ще гледам да е колкото може по-бързо. Правим всичко възможно.

— Разчитам на това.

— Аз пък разчитам на теб с далновидството. Едно предупреждение няма да ни е излишно, ако онова се изпречи на пътя ни.

— Разбира се. Макар че ако се изпречи на пътя ни, предупреждението едва ли ще помогне много.

Много скоро двете вързани лодки поеха по нов курс. Бяха тромави и трудни за направляване, но Пепърдайн настоя, че ще ги откара до сушата.

Свободните от смяна в гребането започнаха да разсъждават над загадката около групата на Пелли Мадаяр. Някои очакваха с нетърпение да се счепкат със Събирачите и си спомняха предишни битки, украсяваха ги с пищни подробности и хвалби според обичая на орките. Други се съсредоточиха върху точенето на оръжията. Джъп клечеше на носа и от време на време потапяше ръка във водата. Стендивън седеше все така сам при кърмата. Изглеждаше неспокоен и Пепърдайн, макар да беше твърде зает, за да му отдели време, все пак забеляза, че очите му почти не се откъсват от Страк.

Скоро покрай монотонното гребане и напредването на деня всички потънаха в мълчание.

Уийм се опита да го запълни.

Стана и се покашля. Никой не му обърна внимание. Той отново се покашля, този път по-шумно и превзето. Само две-три глави се извърнаха към него — повечето орки го пренебрегнаха.

— Другари! — обяви той. — *Мои морски събратья!*

Хаскеер изпъшка.

— Хрумна ми — продължи Уийм, — че може би този момент е най-подходящият да предложи на всички вас първия досег с епичната балада, която творя. — Посочи гордо с пръст слепоочието си. — Тук, в главата си.

— Няма ти я лютнята — напомни му отчаяно Койла.

— Няма значение. Добрият стих би трябвало да е еднакво силен независимо дали е изречен, или изпят.

— А колко силен е, ако си го премълчиш? — подхвърли Хаскеер.

Уийм продължи невъзмутимо:

— Този конкретен откъс е за това, което правим в момента. Той гласи:

*Съдбата ги отнесе в шир сурова,
че верни бяха те на клетва нова
приятел да спасят в злочестина
от морската безбрежна синина!*

*Ох, как сразиха се с магия зла и гадка
и горда бе победата им гладка.*

— Тук май трябва да е „сладка“. Или да измисля нещо друго, което се римува с „гадка“.

— Убийте ме — примоли се Койла. — Веднага.

— Сладка? — повтори Хаскеер сащисано.

— Дали пък да не го хвърлим през борда? — каза Страк съвсем сериозно.

— Все едно — продължи Уийм. — Следващият откъс е хорово. Можете да се включите:

*Сразиха елфица,
надвиха вещица,
с проклетница се биха
и я сразиха!*

*Вдигнете чаши,
пейте за юнаците,
не са тѣпаци
Върколаците!*

— Тук вече става завладяващо. В следващите трийсет стиха...

— *Земя на хоризонта!*

Може да беше лъжа. Отчаян опит на някой ветеран да ги спаси от Уийм.

На хоризонта обаче наистина имаше земя. Тъмни очертания на остров.

Хаскеер вдигна очи към небето и промърмори:

— Благодаря ви, милостиви богове.

— Как ще се оправяме с това, Страк? — попита Койла. — В случай, че е обитаем, имам предвид.

— Изборът какъв е?

— Обичайното. Крадешком, фронтално или преговори.

— Нещо специално наум?

— След като не знаем какво ни очаква — не.

— Ще се опитаме да преговаряме. След като проучим обстановката, разбира се.

— Естествено.

— Ако е обитаем и се окажат враждебни, какво? — попита Даллог.

— Приятел или враг, взимаме си каквото ни трябва — заяви Страк. — Нямаме време за губене.

Наближиха острова и видяха, че в един голям залив са закотвени няколко кораба.

— Значи е обитаем — рече Койла. — Или най-малкото някой го посещава.

— Според мен има селище — прецени Страк. — Вижте. Ето там, точно до гората. Това са някакви постройките, нали?

Тя примижа.

— Да.

— Тогава ще заобиколим да видим дали няма някое закътано място, където да слезем. — Обърна се и извика: — Свалете платната, че може да ни видят от брега!

Заобиколиха от другата страна на острова. Тук нямаше никакви признаци, че е обитаем. Спряха в малко пусто заливче и Страк заповяда да издърпат двете лодки на брега и да ги прикрият сред дърветата. Назначи четирима да останат да ги пазят, сред тях — и Уийм. На Стендивън също му бе наредено да остане, въпреки че той неочаквано се опита да възрази. После Страк поведе дружината навътре.

— Къде тръгнахме пък сега? — попита недоволно Джъп. — Там, където спряхме, нямаме ли всичко необходимо?

— Не — отвърна Пепърдайн. — За ремонта ще ни трябва здраво сухо дърво, не може да е току-що отсечено. А и ни трябва и по-сериозни инструменти.

— Храната и водата ни също свършват по-бързо, отколкото си мислех — добави Страк. — Онова селище, дето го видяхме, изглежда добро за попълване на провизиите. А сигурно ще можем да научим нещо и за Събирачите.

Трябваше да вървят през джунгла и изсичането на пътека неизбежно ги бавеше. Притесненият Джъп предложи да заобиколят покрай брега, но Страк прецени, че така ще се разкрият, и отхвърли идеята.

Островът се оказа доста по-малък от този на джуджетата и когато стигнаха до крайбрежното селище, слънцето все още не беше залязло.

Имаше пет-шест постройките с различна големина. И някакъв странен широк басейн на поляната пред тях. Пълнеше се със солена вода от канали, свързващи го с морето, и около него имаше здрава дървена ограда. Във водата цапаха някакви същества. Бяха доста големи, с тъмни кожи, но беше трудно да се разбере какво са.

Виждаха се и други същества, явно господарите им. Тях орките разпознаха мигновено.

— Шибани таласъми? — изръмжа Хаскеер.

— Май не са от любимите ви раси — подхвърли Пепърдайн.

— Срецали сме ги тук-там — отвърна Страк.

— Е, тукашните може да са различни — намеси се плахо Койла.

— Да бе, как не — измърмори кисело Хаскеер.

Любопитството на Пепърдайн се изостри.

— Защо, какво имате срещу таласъмните?

— Те са гадни, измамни, двулични, злобни, алчни, коварни, досадни, страхливи, смрадливи кучи синове.

— Това са по-добрите им черти — добави Койла.

— Предвид това, което знаем за тях, забравяме за преговорите — реши Страк. — Пращаме съгледвачи.

Няколко бойци тръгнаха веднага, а останалите продължиха да наблюдават ставащото в селището.

След малко Койла каза тихо:

— Онези същества в басейна... Мисля, че са коне. Или може би понита.

— И защо таласъмните ще държат коне в морска вода? — учуди се Джъп.

— Хм... — промълви Страк замислено. — Едва ли са точно коне.

— А какво?

— Трябва да ги огледам отблизо, за да съм сигурен.

В този момент Зода, един от изпратените съгледвачи, се върна.

— Елате да видите какво открихме.

Страк махна на Койла, Джъп и Пепърдайн да го придружат. Хаскеер остави начело на другите.

Тръгнаха след Зода и само след няколко минути стигнаха до поляната — сечище с отъпкана подравнена пръст и няколко изкоренени дървета. Гледег, един от съгледвачите, ги чакаше. Не беше сам.

— Прав бях — рече Страк.

Съществото с Гледег наистина приличаше на кон, но не съвсем. Беше с големината на пони, но много по-мускулесто. С изключение на тъмносивата грива беше съвсем черно, без никакви белези по тялото освен два също сиви кръга около сините очи. Кожата му изобщо не беше като на кон — беше гладка и наглед мазна, като на тюлен. В гривата му също имаше нещо необичайно: от нея непрекъснато

бликаше вода, като от леко стисната гъба, течеше по лъскавите хълбоци на съществото и капеше на земята.

— Келпи ли си? — попита Страк.

— Да — отвърна съществото с нисък гърлен глас. — А вие сте орки.

— Познаваш ли ни?

— Познавам расата ви. — Погледна Джъп. — Общувал съм и с джуджета. — Люшна голямата си глава към Пепърдайн. — А неговия вид познавам твърде добре. За жалост.

— Мога да гарантирам за този човек. Той не мисли нищо лошо нито на теб, нито на събратята ти.

— Трудно е да го повярвам за расата му. Но все още не ме е ударил, нито се е опитал да ме плени, тъй че трябва да приема думите ти на вяра.

Пепърдайн изглеждаше смутен.

— Вашият вид е рядкост там, откъдето идваме — каза Койла. — Казват, че е разумно да стоим настрана от вас, че примамвате малките ни до водата, за да можете да им изядете сърцата. Твърдят дори, че всъщност сте духовете на зли същества, умрели от насилствена смърт.

— Много неверни неща говорят и за орките — отвърна келпито. — Вие ядете ли малки? Да не би да сте изродени потомци на елфите? Да не би да убивате невинни само за удоволствие? Също като вас и нас, келпите, ни мразят и се страхуват от нас само защото сме различни и предпочитаме да живеем сами.

— Добре казано.

— Има обаче нещо вярно в онова, което се говори за нас. Над всичко друго ние ценим свободата си. — Темата явно беше болезнена, защото изумително сините очи на келпито се замъглиха. — За нас робството е по-лошо от смърт.

— И все пак изглежда това е съдбата ви — отбеляза Страк. — Защо сте тук.

Келпито погледна към Пепърдайн.

— Защото неговият народ ни доведе тук насила. Както правят от незапомнени времена.

— Защо всички са недоволни, като ме видят? — попита Пепърдайн.

— Вече знаеш какво изпитваме ние — отвърна му Койла.

— Онези, които са ви докарали тук — попита Джъп. — Те Събирачите ли са?

— Да — потвърди келпито.

— А таласъмните как се вмести в това?

— Събирачите хващат роби. Таласъмните ги купуват. Някои за себе си, повечето за продажба. Тролите или гномите са за острови с рудници, елфите и духчетата — за домове за удоволствие, дяволчетата — за тежък домашен труд или научна работа. Дори и орки — за телохранители на дребни тирани. Макар че орките са прочути с това, че се прекършват трудно — сигурно ще сте горди да го чуете.

Койла се намръщи.

— Тук има ли острови, на които живеят орки?

— О, да. Нито един наблизо обаче, а дори и Събирачите рядко се решават да ги нападат.

— А келпитата? Вас за каква работа ви продават?

— Нас ни търсят на много острови.

— Имате някакви особени умения ли?

— Не. Изглежда, месото ни е вкусно.

Последвалото мълчание бе прекъснато от Джъп.

— Как успя да избягаш от таласъмните?

— Чиста случайност. Рядка проява на невнимание от тяхна страна. Възползвах се и избягах. Мисля, че единствената причина да не тръгнат да ме търсят е защото за своя вид аз съм стар. Много стар. Месото ми ще е прекалено жилаво! — Изсмя се с хриплив смях. — Няма изгода да хабят сили за мен. Особено след като сега са малобройни.

— Колко са? — попита Страк.

— Само четирийсет. Обикновено тук има много повече, но сега другите са навън, за да доставят поредната... стока. Затова в момента пленниците са само келпи.

— Защо не сте се опитали да ги надвиете, докато са малобройни?

— Затруднени сме по две причини. Първо, нямаме водачи. Не е в обичая ни. Ние сме силно независима раса. — Въздъхна. — И ето докъде ни доведе това.

— А втората?

— Можете ли вие, които живеете само на сушата, да си представите какво е да си зависим от водата? Трябва да се потапяме в

животворната ѝ есенция по няколко пъти на ден. Животът ни зависи от това. Келпи, лишено от вода, умира от ужасна и продължителна смърт. Трудно е да се вдигнем на бунт, след като сме зависими от това. Аз самият трябва да ходя ежедневно до брега, за да се къпя. Не се съмнявам, че един ден ще ме хванат там и ще ме убият.

— Не, няма. Ние ще ви помогнем.

— Наистина ли?

— Твърдо — заяви Койла.

— Определено — извикаха в хор Пепърдайн и Джъп.

Келпито се изуми.

— И човекът ли? Какво сме направили, за да заслужим това?

— Да кажем, че просто сме като вас — ценим свободата — рече

Страк. — Имаш ли си име?

— Разбира се.

— Кажни ни го?

— Няма да ви е от полза, освен ако не можете да говорите под водата.

— Тъ, не. Това умение не го владеем.

— Наричайте ме просто келпи.

— Имаш закрилата ни. Ела с нас. Сигурно ще можем да намерим нещо за храна. Какво ядеш всъщност?

— Не и сърца на малки. Обичаме много неща, но при избора, който имаме, най-предпочитаме риба.

— Ще видим какво можем да направим.

Докато се връщаха при другите, Джъп каза:

— Страх ме е, че Спуррал може да е попаднала в ръцете на пасмина като тези таласъми.

— Тогава си го изкарай на тях, докато намерим Събирачите — отвърна Страк.

— Така смятам.

— Знаех си, че това ще ти вдигне духа.

Зачакаха да се стъмни.

Под прикритието на нощта заеха позиции около селището на таласъмните. Страк прати да доведат петимата, оставени при лодките, за да подсилят броя, но задържа Стендивън извън играта, а Уийм остави в резерва.

Виждаха се десетина таласъма. Повечето бяха с прословутите си копия с метални тризъбци на върха, но имаше и с мечове. Останалите бяха или в сградите, или на брега при закотвените кораби.

— Правим го по най-простия начин — прошепна Страк на Койла. — Нападаме и ги избиваме.

— Че какво му е по-различното от всеки друг път?

Страк само изсумтя и подаде сигнала.

Първият ход бе за стрелците, като свалиха шестима от таласъмните. Следващите стрели бяха със запалени върхове и се забиха в тръстиковите покриви, за да предизвикат повече суматоха.

Огнените стрели бяха и сигнал за атака. Върколаците се понесоха напред от всички посоки. Таласъмните от запалените сгради се изсипваха навън, онези на брега тичаха към селището, стреснати от пожара.

Страк замахна по първия таласъм, който му се изпречи на пътя. Острието отсече жилавия врат и главата се затъркаля по пясъка. Стоманата посече втория в корема. На третия отсече ръката с оръжието и го прегази.

Колкото до Койла, изкушението на метателните ножове се оказа твърде силно и тя започна да ги вади от кожените калъфи, стегнати по ръцете и, и да ги мята в бърза последователност. Един таласъм падна с нож в окото, вторият нож прободде друг в гърба. Трети таласъм връхлетя срещу Койла с насочен тризъбец и тя го поразил право в гърдите. Още един пое нож в онова, което трябваше да е скротумът му, ако имаше такъв.

Пепърдайн вече бе посъбрал опит в бой с врагове, изненадани от това, че се сблъскват с човек. За таласъмните хората означаваха Събирачи и мръсни взаимни интереси и те бяха стъписани, че ги напада един от тях. Първоначалното им колебание беше предимство, от което Пепърдайн се възползва без колебание. Мечът му косеше наред.

Хаскеер, който се биеше до него и се стараеше да не зяпа удивено стила на човека, както обикновено плю на всякакви бойни тънкости. Първия таласъм, на който се натъкна, срази с голи юмруци и скърши извития му гръбнак върху коляното си. Втория изкорми с един удар.

Всички се справяха много добре, дори укрепващите все още новобранци. Но Джъп засенчи цялата дружина. Биеше се с ярост, достойна дори за орките от легендите, подтикван от отчаянието и гнева и зажаднял за кръв. Въоръжен с любимия си кривак и с дълъг нож в другата ръка, той връхлиташе в гмежта като малко топчесто цунами. Трошеше черепи и пореше гърла. Награби един таласъм и го запокити през оградата в басейна с келпите. Те го посрещнаха с удари с копита и щракане на зъби.

Във всяка битка идва миг, когато победителите осъзнават, че няма с кого повече да се бият. Бързото претърсване на оцелелите от пожара къщи и района го потвърди.

След това освободиха пленниците келпи. Те излязоха от разкаляната вода и се отърсиха. Някои зариха с копита в пръстта — удоволствие, от което бяха лишени от дълго време.

Страк събра командирите си. Старото келпи също дойде при тях.

— Трябва да изберем — каза капитанът. — Или продължаваме към острова на Събирачите, или оставаме тук, с надеждата, че Спуррал и търговците на роби ще се появят. Ти първи имаш думата, Джъп.

— Честно казано, не знам, капитане. Инстинктът ми казва да продължим. Но пък като знаем, че робите ги водят тук...

— Тук е само едно от местата, където ги водят — поправи го келпито. — Има и други острови, където таласъми и други раси събират роби.

— Проклятие. Значи Спуррал може и да не я доведат тук?

— Не се отчайвай. Тук е най-вероятното място. Но женската ти още не е дошла тук. А това, че е пленена наскоро, ме кара да мисля, че Събирачите се придържат към навика си.

— Тоест?

— Времето, когато идват, не може да се предскаже, но *редът* на идването им винаги е един и същи. Следващата спирка на Събирачите, след като нападнат острова на джуджетата, неизменно е нашият остров. Отведете ни на острова ни, Върколаци, и има шанс там да намерите вашата Спуррал. Тук няма нищо за нас. Искаме да се върнем у дома.

— Какво мислиш, Джъп? — попита Страк.

— Богове! Става сложно. Но изглежда разумно.

— Забравяте, че имаме само две лодки — напомни им Койла. —
А и едната е повредена.

— А ти забравяш за ей онези там — отвърна келпито и кривна
глава към залива. — Защо лодка, когато можем да имаме кораб?

— Адски по-добре бих се чувствал на кораб, да — заяви
Хаскеер.

Страк се обърна към Пепърдайн.

— Ще можем ли да се оправим с някой от корабите на
таласъмните?

— Мисля, че да.

— Добре тогава. Тръгваме призори.

Келпито кимна доволно.

— Хубаво. И ви гарантирам топло посрещане. Едва ли на този
свят има по-гостоприемна раса от келпите.

23.

Мракът се стопи, заменен от ослепителна светлина.

Спуррал лежеше на гръб, зяпнала към слънцето. Извърна глава, за да избегне убийствения му блясък. Огнени петна затанцуваха пред очите ѝ и тя примигна, за да ги махне. Представа нямаше къде е. Щом петната угаснаха и сетивата ѝ се върнаха, с тях дойде и споменът — за кораба, за кракена и за случилото се.

До ушите ѝ стигна грохот на вълни. Тя протегна ръка и дланта ѝ докосна мокър пясък. Вода заливаше глезените и прасците ѝ. Мокрите ѝ дрехи димяха от топлото.

Надигна се, бавно и с мъка, и се помъчи да осмисли това, което я заобикаляше.

Беше на дълъг златист плаж. Брегът беше осеян с отломки, сред тях — и два големи отсека от корабната палуба. Допусна, че може би се е докопала до единия, макар да не помнеше нищо.

Пясъчната ивица стигаше до храсталак, от който стърчаха палми. Над и зад палмите се сивееха скали, блеснали на слънчевата светлина. И нищо друго.

Заслуша се. Като че ли долови още нещо над шума на вълните и писъка на чайките. Трябваше ѝ още малко време, докато разбере, че някой вика. А щом се настрои към звука, осъзна, че гласът е повече от един.

Погледна наляво по пясъчната ивица, но не видя нищо. Погледна надясно — работата беше съвсем друга. Зърна движещи се фигури в далечината. Шест или седем, човекоподобни, и като че ли ѝ махаха. Вървяха към нея. Спуррал се поколеба за миг, после се изправи и затича към тях.

Бяха джуджета. От още по-близо разпозна сред тях Калгек. След секунди вече го прегръщаше, облекчена и искрено удивена, че приятелят ѝ също е преживял катастрофата. Спътниците му, все млади джуджета, три мъжки и две женски, се скупчиха радостно около тях.

— Някакви рани? — попита Калгек, докато я оглеждаше.

— Не. Имах късмет. Само няколко отока. А вие?

— И на нас ни се усмихна късметът. Нямаме тежки рани. Беше истинско чудо.

— Да, може би си прав. Но... само това ли сте?

Той се намръщи.

— Доколкото знаем. Търсим отскоро, но освен теб не сме видели никого.

— Не сте търсили навсякъде. Може да има оцелели, изхвърлени другаде на брега. Или даже на други острови.

— Да, на това се надяваме. Но си е истинска подигравка на съдбата да надвием Събирачите и после да ни нападне кракенът.

— Да — съгласи се тя. — А със Събирачите какво стана? От тях не сте ли срещнали?

Калгек поклати глава и каза:

— Все пак повечето бяха затворени в трюма, не забравяй.

— Почти изпитвам жал за тях.

— За нас е трудно да си мислим така за тях. Толкова страдания ни причиниха.

— Знам. И не мога да ви виня. Все пак може някои от тях да са се добрали дотук. Трябва да внимаваме.

— Сега какво ще правим?

— Знаете ли къде сме? Или нещо за този остров?

— Не.

— Добре. Да видим първо дали е обитаем. И ако е, дали местните са дружелюбни, или не. Но първо да потърсим из останките за нещо полезно. Провизии например.

— Намерих само това. — Показа ѝ манерка вода. Но май няма нищо повече.

Оказа се почти вярно — намериха само още една манерка, този път със силно бренди, пълна само до половината. Удариха по глътка и това малко вдигна духа им. Прибраха и няколко парчета дърво, които можеше да послужат за криваци. Нямаше нищо друго, което да върши работа. Но две от джуджетата бяха задържали оръжия от кораба — един дълъг нож и една от дървените брадвички, които пленниците бяха направили тайно.

Щом навлязоха между дърветата, се натъкнаха на храсти с гроздове жълт издължен плод, голям колкото ябълка. Бяха непознати за

Спуррал, но джуджетата ги знаеха и се зарадваха. Коравата кожа се белеше лесно, а сладката сочна вътрешност отдолу беше чудесна. Ядоха до насита — всъщност до пръсване.

— Хубаво — рече Спуррал и облиза пръсти. — Да видим какво още има да ни предложи това място.

Джунглата беше гъста и трудно проходима и след малко започнаха да се чудят дали си струва да продължават напред. Изведнъж Спуррал даде знак с ръка да пазят тишина. Точно пред тях имаше голямо сечище. Не се виждаше никой, тъй че предпазливо излязоха на него.

Дърветата бяха изкоренени и извлечени на няколко купа, по края на поляната. Ниската растителност беше отгъпкана. В средата на поляната имаше малко езеро.

Спуррал гребна с шепи и опита водата.

— Солена е. Сигурно се пълни от морето. — Огледа се и добави: — Нищо тук не е естествено освен езерото. Някой е разчистил района.

Калгек вдигна пръст до устните си. От зеленината се чуваше шумолене. Джуджетата вдигнаха жалките си оръжия. Шумът се усили, вече от няколко посоки. Джуджетата се струпаха в отбранителен кръг.

Някакво същество изгази шумно през зеленината и излезе на поляната, след него — още няколко. Бяха големи и черни.

— Конете? — възкликна Спуррал. И още щом го каза, разбра грешката си.

Съществата наистина приличаха на коне, но с много съществени разлики. Кожата им приличаше по-скоро на тюленова, а от гривите им капеше вода. Бяха много по-мускулести и набити от коне. И най-важното, очите им издаваха много повече разум.

Калгек го потвърди.

— Не са коне. Това са...

— Келпи — изцвили едно от съществата и заприпка към тях. — И искаме да ви поздравим с добре дошли, стига да сте сигурни, че не ни мислите злото.

— Не ви мислим злото — отвърна Спуррал, съвзела се от изненадата. — Приличаме ли на разбойници?

— Не. Приличате на окаяни джуджета. И край брега няма никакъв кораб, тъй че морето трябва да ви е изхвърлило тук, нали?

— Да. Преживяхме корабкрушение.

— Значи сте имали голям късмет. Опасни неща дебнат из тези води.

— Срегнахме едно от тях.

— Двойно по-голям късмет значи. — Съществото огледа опърпаната им група. — Ще ни простите за подозрението. Малко посетители имаме, а тези, които идват, обикновено са неканени и не ни мислят доброто.

— Не говориш за хората, нали?

— Те са една от най-лошите раси. Вие джуджетата би трябвало да го знаете много добре.

— Имаш предвид Събирачите.

— Това име е станало ругателно за моя вид. Още повече сега, когато очакваме тяхно посещение. А това винаги означава болка и скръб.

— Мога да ви успокоя за това. Те потънаха с кораба, на който бяхме.

— Наистина ли?

— Да.

— И злият им капитан?

— Салос Вант ли? Мъртъв е.

— Сигурни ли сте?

— Лично го видях.

— Спуррал е скромна — намеси се Калгек. — Тя го уби.

Доколкото можеха да разгадаят изражението на келпито, то беше впечатлено.

— Криехме се и се надявахме, че търговците на роби този път може да ни подминат. А сега ни носите тази радостна новина. Елате, ще се погрижим за раните ви и можете да си починете. След това ще има празненства и пиршества във ваша чест.

— Идеално — каза Спуррал. — От дни ядем само боклуци. Но кажи ни, как да те наричаме?

— Преди да мога да отговоря на този въпрос — отвърна келпито, — имам един за вас. Могат ли джуджетата да говорят под вода?

Естеството на магията, с която Пелли Мадаяр се свързваше с Порталния корпус, бе такова, че можеше да се използва всякаква

подходяща среда. Морската вода бе най-простият, най-изобилният и най-ефективният канал. Пелли се взря в голямата купа, пълна с нея. Добавянето на определени съставки, за да я направят по-проводима, последвано от няколко тайнствени жеста, разпали магията.

Водата закипя и запрелива през гама от цветове, след което се успокои и пред погледа на Пелли се откри образът на Карелл Реверс, човека начело на Корпуса.

— Надявам се, че този път имаш по-радостна новина за мен — каза той без предисловия.

— Стигнахме до втори сблъсък с орките.

— Неуспешен, очевидно. Личи по изражението ти, Пелли.

— Те *наистина* са превъзходна бойна част.

— Вие също. Или поне трябва да сте. — Тонът му бе раздразнен. Напрежението си казваше думата. — Би ли могло неспособността ти да надвиеш тази „дружина“ да се дължи на прекалената ти сдържаност?

— Вярно е, че се опитах да започна преговори, но...

— Положението изисква бързи и решителни действия. Трябваше да помислиш добре, преди да се опитваш да преговаряш с орки. Те разбират само от сила.

— Но нали трябва да отстояваме морални принципи.

— Никакви принципи няма да има, морални или други, ако инструментумите попаднат в ръцете на орки или нещо по-лошо. — Тонът на Реверс поомекна. — Съжалявам, Пелли, но сериозността на ситуацията ни налага да приключим бързо с това. Извини ме, че ти го казвам, но оставам с впечатлението, че нещата там излизат извън твоя контрол.

— Не е така — увери го тя, въпреки че сама не си вярваше много. — Смятам скоро да изчистя проблема.

— Тогава се вслушай в предишния ми съвет.

— Моля?

— Използвай специалните оръжия.

— Това може да доведе до невинни жертви.

— Не и ако ги приложиш внимателно. Не успя да усмириш Върколаците. Това може да се окаже единственият начин да ги победиш.

— Ще обмисля сериозно този съвет.

— Непременно, Пелли.

Образът му избледня и изчезна.

Тя въздъхна и стана.

На палубата помощник-командирът й Уивън-Джърст беше зяпнал в шепата си. Държеше голям колкото човешка длан скъпоценен камък, неопикуемо рядък. По искрящата му с цветовете на дъгата повърхност пробягваха образи.

— Успя ли да ги проследиш? — попита тя.

— Така мисля — изхриптя той в отговор. — Променили са курса, но крайната им цел е предвидима.

— Тогава продължаваме по дирята им.

Той вдигна очи.

— Изглеждаш притеснена. Може ли да попитам какъв бе резултатът от връзката с водача ни?

— Смъкваме ръкавиците.

— Значи без повече приказки.

— Това иска Реверс.

— Но ти — не.

— Чувствам, че би трябвало да прибъгваме до крайна сила само в крайни ситуации.

— А тази не е ли такава?

— Предполагам, че все още не.

— Между другото, съгласен съм с теб, въпреки че в този случай може би е твърде късно. Разговорът е за предпочитане пред войната.

— Може би трябваше да накарам теб да преговаряш с Върколаците — разсъди Пелли. — Те май не обичат много елфи. Току-виж с таласъми се държат по-добре.

24.

Призори натовариха провизиите, които успяха да съберат от развалините на таласъмското поселение, на един от корабите и потеглиха. Пътуването нямаше да е дълго, увериха ги новите им съюзници. За съсипания от притеснение и необичайно отчужден Джъп то никога нямаше да е достатъчно бързо. Той се държеше настрани и другите гледаха да не му досаждат.

Корабът пореше спокойно вълните през целия ден. Пепърдайн не се откъсваше от руля. Койла бе до него.

— Наистина изглеждаш в свои води — каза тя.

— За първи път изпитвам истинско удоволствие, откакто се впуснахме в тази ужасна лудория. — Погледна я изпод вежда. — Освен няколкото малки възможности да си поговоря с теб, разбира се.

Тя се усмихна.

— Да, на мен също ми бяха приятни. — Погледна разпенената диря зад тях и добави: — Този кораб определено е по-бърз от лодките на джуджетата.

— Заради платната е. А и имаме късмет с вятъра.

— За тебе трябва да е като в старо време.

— Донякъде. Макар че на Тругат живеехме по-скоро като джуджетата тук. Крайбрежно плаване най-вече. Но и кораби имахме, разбира се. За търговия.

— Значи си бил капитан на толкова голям кораб?

— Е... не съвсем. Но не казвай на другите.

Тя се засмя съзаклятнически.

— Принципите повече или по-малко са същите обаче — продължи той. — Плаването си е плаване.

— Нямаше да можем да го направим без теб, знаеш ли.

— Мисля, че щяхте да се оправите. Ако научих нещо за Върколаците, то е, че сте находчиви.

— Налага ни се. Но чак управление на кораб...

— Лесно е. Ето, опитай.

— Наистина ли?

— Разбира се. Хайде, хвани руля.

Пепърдайн отстъпи встрани и тя стисна кормилото.

— Чакай малко — рече той и застана зад нея. Прегърна я, хвана ръцете ѝ и ги намести. — Ето така. И не стискай толкова. Отпусни. Трябва полека.

— Забавно е.

— Ако го правиш достатъчно дълго, добиваш усет за кораба. Искам да кажа, *истински* усет. Можеш да усещаш настроението му.

— Корабът има настроения?

— О, да. Корабите са като хората. Извинявай. Като хората, като орките, като джуджетата...

Тя се усмихна.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Понякога се чудя колко ми е лесно да забравя различията ни.

— Как така? Ние наистина сме съвсем различни.

— По външност. Но съществуват по-дълбоки неща. Неща, в които всички раси си приличаме. Това също го научих през времето, което прекарахме заедно, и съм благодарен.

— Но ти си от Марас-Дан... Оо. Извинявай. Не си оттам, нали? Не и в смисъла, който имам предвид.

— Да, не съм. От същия свят съм, но от друга част. Вашата част пък винаги е била обвита в мистерия. Забранено място. Едва когато се озовах там, разбрах колко различни форми приема животът. И колко са еднакви всъщност. Битки, омраза... любов...

— Ти имаше ли любима в Тругат?

Усмивката му се стопи.

— Да.

— И?

— Като моя народ и като предишния ми живот, тя беше... заличена.

— Не исках да човъркам стари рани.

— Няма нищо.

— Няма да питам нищо за...

— Не. Станалото — станало. Не обичам да се връщам към миналото.

— Разбирам. Знаеш ли, вашата история, историята на народа ти, наистина много прилича на нашата в едно отношение. Ние също изгубихме рожденото си право.

— Знам. Но не и подробностите. Така и не ми каза защо дружината ви е напуснала Марас-Дантия.

— Дълга история.

— Бих искал да я чуя някой ден.

— Разбира се. Макар че може би ще ти се стори малко скучна.

— Съмнявам се.

По стълбата се чува стъпки и се появи Страк. Пепърдайн бързо се отдръпна от Койла.

— Вече от доста време си на кормилото, Пепърдайн. Няма ли кой да те сменя?

— Хустук и Гледег. Но засега няма нужда, Страк.

— Сигурен ли си?

— Отдавна не бях управлявал кораб. Ще ми се да му се насладя още малко.

— Както решиш. Просто извикай, ако искаш почивка. — Обърна се да си тръгне.

— Ще дойда с теб — каза Койла, усмихна се бързо на Пепърдайн и последва Страк.

На главната палуба, далече от чужди уши, Страк каза:

— Ти май взе да се сприятеляваш с него.

— Разбираме се.

— Може да се окаже грешка.

— В какъв смисъл?

— Трябва ли да ти напомням какви са човеците? Прекаленото сближаване с някой от тях...

— Джоуд е различен.

— Нима?

— Той ни помагаше. Помага ни и *сега*. Да не говорим, че вече два пъти му дължа живота си. Смятам, че заслужава да му отделя малко от времето си.

Стигнаха до редицата бурета, наредени покрай парапета. Страк спря и седна на едно. Койла го погледна, разбра неизречената покана и също седна.

— Казвам го само за твое добро — увери я Страк. — Знаем, че като раса на хората не може да се вярва.

— Чакай малко. Тръгнахме на тази мисия заради човек, нали? Серафейм. Той с какво е по-различен?

— Той ни спаси в Марас-Дантия.

— А Джоуд ни спаси в Акуриал.

— Серафейм ни даде средства да помогнем на орките в Акуриал и да си отмъстим на Дженеста.

— И какво се получи? Добре, помогнахме на въстаниците в Акуриал, но не направихме кой знае какво с Дженеста. И нямаше да сме в тази бъркотия, ако не беше Серафейм.

— Винаги можеш да ме опровергаеш — призна Страк. — Но държа на това, което казах за хората. Просто само трябва да погледнеш другия, Стендивън, за да видиш колко ниско могат да паднат.

— Не говорим за него. Джоуд е от друго тесто.

— Няма да се разберем по този въпрос, а?

— Да, няма.

Той бръкна под якето си и извади шише.

— Ще пийнем ли?

Тя се усмихна и кимна. Брендито отпусна и двамата.

— Като стана дума за Серафейм — заговори Койла, — задавал ли си си въпроса защо ни изпрати на тази мисия?

— Знаем защо. Да помогнем на своите сънародници орки и да отмъстим на Дженеста.

— Я помисли малко. Защо трябва да го интересуват орките? А и Дженеста е негова родна дъщеря, не забравяй.

— Това, че е от неговата плът и кръв, би могло да е още по-сериозно основание да иска да я накаже. Чувства се опозорен от злината ѝ и иска да го поправи, като отнеме живота, който е създал.

— А за нас, орките?

— Каза, че се срамува от онова, което неговата раса причинява на орките в Акуриал.

— А, значи гадните хора *все пак* могат да постъпват благородно?

Страк не отвърна нищо.

Койла продължи:

— Има нещо около всичко това, Страк... Не знам... някак си не е съвсем наред. В смисъл, онзи негов слуга — появява се в Кераган с

нож в гърба. Кой го е убил? Защо? И като стигнахме до това, как самият Серафейм е оцелял при срутването на ледения палат в Иллекс?

— Ужасно много въпроси.

— Ето ти още един. Как Дженеста все още е жива, след като мина през... Как беше? Матрицата. Не само че не умря, ами властва над цяла човешка империя. Как е станало това?

— Не знам, Койла. И аз се чудя за тези неща. Но понякога си мисля, че съществуват загадки, които никога няма да разрешим.

— Може би.

Той стана.

— Ще ида да видя Джъп.

— Той какво прави?

— Опитва се да приложи далновидството. Помниш ли онази голяма жизнена сила, която засече? Помислих си, че ще е добре да получим някакво предупреждение, ако се натъкнем на нея.

— Видял ли е нещо?

— Не засега. Но Хаскеер пак го дразни и това го разстройва. Точно затова отивам да го видя.

— Добре. Аз ще съм при келпите, ако ти потрябвам. — Кимна към другия край на палубата, където се бяха струпали морските коне. Няколко Върколаци вадеха вода с ведра на въжета да ги мокрят.

— Запомни каквото ти казах за Пепърдайн — каза Страк, обърна се и тръгна.

Никой от двамата не забеляза Стендивън, който седеше между някакви сандъци наблизо и слушаше.

Остатъкът от деня и повечето от следващия минаха без произшествия.

Късно следобед зърнаха сушата и когато се приближиха, старото келпи, което първо се беше сдружило с тях, изцвили недоволно и малко озадачено.

— Моите сънародници са на брега!

— Какво му странното на това? — попита Страк.

— Не разбираш. Родствениците ми не би трябвало да лудуват открито в морето, още по-малко денем, от страх от Събирачите.

— Възможно ли е Събирачите да са дошли и да са си заминали?
— попита Джъп със свито сърце.

— Ако бяха, келпитата нямаше да се веселят така, и то посред бял ден.

Щом хвърлиха котва, нещата станаха по-ясни. С келпитата имаше и няколко двукраки същества, махаха им като обезумели.

— Но това са... джуджета — прошепна Джъп плахо, не смееше да се надява на нещо повече.

Но не дочака да пуснат трапа — хвърли въже през борда и пъргаво се спусна по него. Зацапа във водата и по жълтия пясък.

Спуррал полетя в прегръдката му.

Следващите няколко часа бяха пълни с разгорещени обяснения и съживено приятелство, за орки, както и за келпита. В един момент Хаскеер закричи към двете джуджета, плесна сърдечно Спуррал по гърба и избоботи:

— Бравос! Знаех си аз, че ще те намерим.

И си тръгна.

Джъп зяпна след него.

— Може пък и да не е толкова лош в края на краищата — каза Спуррал.

Хаскеер спря пред Страк и изсумтя:

— Можем ли вече да се махаме оттука?

— При първа възможност.

— Добре. Кераган почва да ми изглежда наистина добър свят в сравнение с някои места, на които бяхме.

— Мм, да, прав си. Обаче последния път звездите не ни отведоха там. Трябва да решим този проблем.

— Може да си сбъркал нещо, Страк.

— Ако е така, значи съм сбъркал непрекъснато.

— И как ще се оправим сега?

— Не знам. Може би...

— Извинете — прекъсна го Спуррал, — но какво ще правим с тези джуджета? — И махна към джуджетата от острова, които седяха посърнали встрани от всички други.

— Какво да правим? — намръщи се Хаскеер.

— Трябва да ги върнем в дома им. На острова.

— Мамка му, не може ли да го направи някой друг?

— Кой? Келпитата не са мореходна раса. А дори да смятат, че ще се оправят с кораб, кой ще им го управлява, като си отидем?

— Тя е права — каза Койла.

— Да — съгласи се Страк. — Връщаме ги. После ще мислим за звездите.

— Но тази нощ няма да мислим за тях — обяви Спуррал. — Келпитата вдигат празненство за всички ни, а те много си падат по празненствата, мога да ви уверя.

— И за да стане малко по-пикантно — добави Койла, — имам едно нещичко тука. Намерих го в капитанската каюта. Не го споменах досега, за да ви изненадам.

Извади малка черна кесийка, разхлаби връзките ѝ и изсипа малко от съдържанието ѝ в шепата си.

Всички моментално познаха розовите кристалчета.

— Пелуцид! — На Хаскеер само дето не му потекоха лигите.

Койла бързо затвори шепата си.

— Но само с разрешението на нашия капитан, разбира се.

— Какво ще кажеш, Страк? — попита Спуррал. — Заслужаваме ли малко да поотпуснем след всичко, което преживяхме?

— Случвало се е кристалите да ни довеждат до лош край — отвърна той строго. Но след миг усмивката му пропука строгостта. — Но не мисля, че този път ще е така.

25.

Празненството беше добро. Трябваше да е било, защото повечето празнуващи така и не можаха да го запомнят.

Имаше много пиене, пируване, хвалби и безумен кикот. Последното се дължеше на пелуцида, който обви ставащото в сънлива пъстроцветна мъгла.

Върховният миг — за Уийм, ако не за някой друг — дойде, когато новобранецът, трезвен и необлагодетелстван от кристала в този критичен момент, най-неочаквано дойде при тях.

— Вижте какво намерих на кораба!

— К'во викаш? — изломоти Хаскеер. Очите му бяха почервенели.

— Ами разтърсих се... И си намерих *това*!

— К'во е т'ва? — изфъфли Хаскеер.

— *Лютня!* Трябва да е таласъмска. Изобщо не мислех, че тези същества може да обичат музика! Почти същата е като онази, с която бях свикнал, тъй че си помислих да...

— Уф! Говори ясно. И по-бавно.

— А. Да. Намерих тази лютня. — Вдигна я високо и я размаха. — Мога отново да пея баладите си.

— Ако можех да стана, щях да те убия.

— Значи не искате да ви попея?

После някои разправяха, че Уийм хукнал да бяга, а Хаскеер го преследвал пълзешком.

Доста махмурлук имаше на заранта, а на Даллог му се поотвори работа да превърже някои дребни рани, получени по време на лудориите. Но дружината беше свикнала да се съвзема бързо след веселба, а натапянето в хладката солена вода, доброволно или не, отрезви повечето.

Колкото и да горяха всички от нетърпение да си тръгнат, келпитата настояха за дълга прощална церемония, с много дърдорене и

безкрайни наздравици. Макар че Страк нареди последните да са само с кокосово мляко и никакъв алкохол.

Най-сетне отплаваха — малко преди пладне.

Пътуването до острова на джуджетата мина без произшествия, което поне даде възможност на дружината да се съвземе напълно. Единственият намусен, съвсем очаквано, беше Стендивън, който продължаваше да седи умислен настрана от другите, когато не дебнеше по стъпките на Страк.

Пристигането им предизвика известна паника — островитяните решиха, че появата на тримачтов кораб означава ново посещение на Събирачи. След като това недоразумение се оправи и джуджетата проумяха, че търговците на роби са надвити, последваха сцени на буйна радост. Върколаците, на които им бе дошло до гуша от празненства, стискаха сърдите зъби.

При първа възможност Страк и командирите му се измъкнаха настрана. Пепърдайн ги придружи, а Стендивън се помъкна след тях като куче. Заизкачваха се към долните тераси на един от загасналите вулкани.

Страк огледа околността.

— Струва ми се подходящо да напуснем този свят оттам, където влязохме в него.

— То пък един свят — подхвърли Хаскеер.

— О, не знам — рече Койла. — Само го погледни. Има и много по-лоши места.

— Да върви по дяволите. Искам да се върна на Кераган.

— Допускаме, че *можем* да се върнем. Искам да кажа, че не се канехме да дойдем тук.

— Помните ли какво казаха келпите? — припомни им Спуррал. — За това, че имало острови, заселени от орки? Ако звездите те провалят, сигурно бихме могли да се устроим тук. Може би дори да си намерим необитаем остров и...

— Забравяш нещо — прекъсна я Страк. — Някои от нас си имат жени и деца в Кераган.

— Извинявай, не помислих. Но... и не ме разбирайте погрешно: трябва да има резервен план, ако звездите не ви отведат у дома.

— Но няма как да го разберем, преди да ги пробваме — напомни Койла. — И ако ни отведат някъде другаде вместо на Кераган, какъв е

шансът да ни върнат тук?

— Тя има право, Страк — прецени Даллог. — Това, което всъщност трябва да решим, е дали се опитваме да използваме звездите, или не.

— Знам. И мен ме измъчва същият въпрос. Но инстинктът ми казва да *опитаме*. Искам да направя всичко, което мога, за да се върна в Кераган.

— Разбирам те — заяви Джъп.

— Аз съм за — отсече Хаскеер.

— Мисля, че може и да си прав, че нещо бъркам, Хаскеер — призна Страк. — Може да не съм ги сглобил правилно.

— Нищо чудно, след като бързахме толкова — каза Койла.

— А смяташ ли, че този път ще ги сглобиш правилно, Страк? — обади се Стендивън.

— Теб пък какво те засяга? — изръмжа Хаскеер.

— Просто исках да съм сигурен, че този път ще го направим добре.

— Ще го *направим*? Какво те кара да мислиш, че и вие сте включени?

— Не може просто да ни оставите тук!

— Защо не? Да не сме ви майки!?

— Това вече сме го обсъждали — отсече Страк. — Вече казахме, че ще върнем хората в Марас-Дантия. Дадох думата си.

— Бебегледачки ли станахме вече? — изръмжа Хаскеер.

— Без повече спорове. Решено е.

— Съжالياвам, че се налага да попитам — намеси се Джъп, — но какво става с мен и Спуррал?

— Казахме, че ще сте добре дошли на Кераган — отвърна Койла.

— Да, и сме ви благодарни — каза Спуррал. — Но с цялото ни уважение, не знам дали искаме да прекараме остатъка от живота си в свят на орки.

— И не сте премислили за Марас-Дантия? Не искате ли да се върнете там?

Джъп и Спуррал се спогледаха. И поклатиха глави.

— Защо да не могат да останат тук? — попита ядосано Хаскеер. — Тук има цял куп джуджета.

— Този свят не е на джуджетата — обясни му Спуррал като на малко дете. — Това е... сметище.

— Да се спрем на това, за което се разбрахме — реши Страк. Посочи Пепърдайн и Стендивън. — Връщаме тези двамата където ги намерихме, в Марас-Дантия. Джъп и Спуррал могат да дойдат с нас на Кераган.

— А после какво? — попита Джъп. — За мен и Спуррал имам предвид.

— Можем да се опитаме да проумеем звездите и амулета. Може би...

— Може би ще намерим начин да ги пратим на някой свят на джуджета? — довърши Койла. — Малко вероятно е, Страк. Ами ако...

— Можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Не.

— Тогава няма друга възможност.

— Всичко това е много съмнително, щом няма как да знаем действат ли звездите — каза Пепърдайн. — Няма смисъл да се въртим в кръг.

Страк кимна.

— Прав си. Всички трябва да охладим малко страстите, а аз трябва да помисля. Ще пробваме звездите, но по-късно, след като ги поразгледам, а вие се успокоите. Някакви възражения?

Възражения нямаше.

Всички се разпръснаха и Койла и Пепърдайн останаха сами.

— Странно е — отбеляза той.

— Да не си насред тълпата, нали?

— Да. И е приятно всъщност.

— Можем да го удължим.

— Как?

— Тези вулкани трябва да гъмжат от пещери. А и гледката отгоре сигурно е страхотна. Нещо против да поразгледаме?

— Нищо.

Изкачването бе съвсем леко. Скоро намериха усамотена пещера, влязоха и седнаха близо до входа.

Пепърдайн въздъхна доволно.

— Колко приятно и прохладно е тук.

— Казах ти, че ще е хубаво.

— Най-хубавото му е, че имам възможност да бъда малко с теб. Разбираш, без някой да иска да му донесеш нещо или да се опитва да ни убие.

Тя се усмихна.

— Аз пък имам нещо, което би трябвало да направи нещата още по-приятни. — Извади от джоба си малката черна кесийка. — Запазих малко.

— Кристалчета ли?

— Да. Забелязах, че снощи не си взе.

— Никога не съм взимал. Чувал съм за тях, разбира се, но никога не съм изпитвал нужда да...

— Не е нещо, от което да имаш нужда; просто е приятно от време на време. Можеш да опиташ. — Тя започна да пълни една глинена лула. — Стига да искаш, разбира се.

— Защо не? И по-добре да го направя, без да ме гледа цяла тълпа, като ми е за първи път.

Тя разпали лулата, дръпна и му я подаде. Усетиха ефекта почти моментално.

След малко Койла попита:

— Как е?

— Не както си го представях.

— Хубаво ли е, или лошо?

— Размеква те. Отпуска. — Дръпна още веднъж от лулата, задържа, издиша. — Тъй че... да. Мм. Тоест... даа... хубаво.

— *Лицето ти!* — Тя се разкикоти.

— Какво му е?

— Просто изглежда смешно.

— Ти си смешна. — После се улови, че и той се кикоти.

Смяха се, докато не се проснаха безпомощни на земята.

Светът заглъхна, обзе ги безметежно спокойствие. Лежаха, зяпнали свода на пещерата, възхитени от шарките, които слънчевата светлина оставяше по мекия камък.

Най-сетне Койла каза:

— След този ден...

— Да?

— Май няма да можем да се виждаме повече.

— Опитвах се да избия това от мислите си.

— И аз. Но все се връща.

— Не забравяй. Ако Страк не успее да накара звездите да се държат прилично, можеш да останеш с мен. Някъде.

— Познавам Страк. Все някак ще ги накара да действат. Дори да му струва сто опита. Упорит е.

— Сто различни свята като онези, които видяхме? Непоносимо е да си го помисля дори.

— Но ако все пак ги накара да действат? Ти ще си в Марас-Дантия, а аз — в Кераган. — Извърна глава и го погледна. — Ще ми липсваш. Беше добър другар по оръжие.

— Казано от орк? Предполагам, че е голям комплимент.

— Така е. Бием се добре заедно. Това е важно за моята раса. Особено за...

— За какво?

— Нищо. Езикът ми се развърза. От кристалите е.

— Така ли?

— Би ли направил нещо за мен, Джоуд?

— Какво?

— Почеши ме по гърба. Адски ме сърби в тази жега.

Разсмяха се.

— Разбира се — отвърна той. — Дай го тук.

Тя се обърна и Джоуд започна да я чеше.

— Мм, хубаво е. Това не е нещо, което можеш да поискаш от всеки, знаеш ли.

— Поласкан съм.

— Малко по-високо. Да, там. Аххх. Приятно.

Чесането премина в нежно разтриване. Разтриването — в милувки. Тя се обърна към него.

Целунаха се.

26.

Страк излезе от дългата къща, предоставена му от джуджето старейшина, на свечеряване. Беше заповядал дружината да се събере на брега, готови за онова, което се надяваше да е първият скок — до Марас-Дантия. Оказа се обаче, че не всички са налице.

— Къде е Койла? — попита той.

— Нямам представа — отвърна Джъп. — Пепърдайн и Стендивън също ги няма.

— Копнеех да чуя тези думи — рече Хаскеер.

— Не започвай пак — срязва го Страк.

— Ако тия двамата вземат, че останат тука, няма да е голяма загуба.

— Но Койла никога не отсъства на проверките.

— Честно казано, не мисля, че някой я е виждал, откакто всички бяхме заедно — каза Джъп. — Може да не знае за заповедта ти да сме тук сега.

— Някой да е виждал Койла наскоро? — запита Страк. Никой не отговори. — Джъп, започвай проверката. Ако не се появи, докато свършиш, ще пратя група за търсене.

Джъп кимна и започна да преглежда редиците.

Недалече от тях, от другата страна на вулкана, Койла и Пепърдайн слизаха от пещерата. Завиха по тясната пътека и видяха брега.

— Проклятие! — изруга тя. — Страк е събрал дружината. Сигурно се приготвят за тръгване. Ще ме убие, ако изтърва проверката. Хайде!

— Чакай!

— Какво има?

— Там, долу. — Той посочи към брега. — Това е Стендивън.

— Защо седи там, по дяволите?

— Кой знае? Много странно се държи напоследък.

— Знаеш ли, Джоуд, това може да се окаже златна възможност да се отървеш от него.

— Какво, да го оставя тук?

— Не го ли заслужава?

— Е, да. Но... Не, не мога да направя това.

— Сериозно?

— Не. В смисъл, как бих могъл да го натрапя на тези невинни джуджета?

Тя се засмя.

— Точно това най харесвам у теб, Джоуд. Имаш ценности. Дори когато ги хабиш заради един плъх като Стендивън.

— Ти върви при дружината. Аз ще ида да го доведа.

— Не се бави. Някои биха искали да ви оставим тук.

— Страк би ли позволил това?

— Не ме гледай така притеснено. Разбира се, че не би го направил. Просто не го карай да чака.

— Ще го влача, ако се наложи.

— Добре. Ей, преди да си тръгнал. — Наведе се и го целуна. После двамата затичаха в противоположни посоки.

Стендивън седеше и хвърляше камъчета във вълните. Пепърдайн стигна до него задъхан.

— Какво правиш тук?

— Нищо.

— Дружината се е събрала на брега. Мисля, че се готвят да тръгват.

— И какво?

— Как какво? Да не искаш да останеш тук?

— Има ли значение къде ще сме?

— Полудял ли си? Страк ще ни върне у дома.

— Може би ще се *опита*.

— Страх те е от прехвърлянето, така ли?

Стендивън кипна.

— Как смееш да намекваш...

— О, я стига. Нещо не виждам да си се доказал като герой. А и е нормално да те е страх. И мен ме е страх, честно.

— Не ме е страх.

— Тогава какво?

— Да предположим, че все пак ни върне. Няма да сме по-добре. Хамрик отново ще тръгне по дирите ни, а Страк ще си има инструментумите.

— Уф, пак ли?!

— Какво искаш да кажеш?

— Звездите. Обсебен си от тях. Можем все някак да се оправим с Хамрик, но ти трябва да имаш звездите. Има ли граници алчността ти?

— Не е алчност.

— Тогава какво е?

— Просто си мисля... Мисля, че за тях ще е по-добре да са при мен.

— За инструментумите ще е по-добре да са при теб? — повтори Пепърдайн невярващо.

Стендивън кимна.

— Ти си полудял!

— Трудно е да се обясни. Аз...

— Изобщо не се опитвай. Нямаме време за бълнуванията ти. Ставай.

Стендивън не помръдна от мястото си.

— Ако не отидем при дружината веднага — предупреди го Пепърдайн, — ще прекараме остатъка от живота си тук.

— Мен ме устройва. Но пък ти няма да си с оная женска, нали?

— Какво?!

— Сближихте се с нея, а? Но трябва да внимаваш. На другите не им харесва. Страк определено не е очарован. Не мислиш ли, че той самият би могъл да има амбиции в тази насока? В края на краищата...

— О, я млъквай! — Пепърдайн награби някогашния си господар и го вдигна.

— Махни си мръсните ръце от мен...

Пепърдайн го удари с юмрук в слънчевия сплит, силно. Стендивън се преви и изохка. Пепърдайн го хвана под мишниците и го повлече по пясъка.

Джъп тъкмо свършваше проверката, когато се появи Койла. Беше останала без дъх.

— Къде беше? — попита Страк намръщено.

— Извинявай... Не знаех... че трябва... да сме тук.

— Щеше да знаеш, ако беше стояла наблизо. Къде беше?

— Просто... на разходка.

Това ѝ спечели няколко странни погледа.

— Цветенца ли бра? — подсмихна се Хаскеер.

Койла го изгледа ядосано.

— Погледнах за последен път острова. Някакъв проблем да имаш?

Хаскеер сви рамене.

— Виждала ли си човеците? — попита Страк.

— Джоуд и Стендивън ли?

— Да знаеш някои други да се мъкнат с нас?

— О, добре. Не. Тъ, да.

— Кое от двете?

— Видях ги ей там. Идват.

— Те да побързат, че...

— Ето ги! — извика един от ветераните.

Двамата човеци се появиха, бързаха към тях. Стендивън накуцваше и изглеждаше унил.

— Съжалявам, Страк — каза задъхано Пепърдайн.

— Е, да тръгваме, а? — Страк бавно огледа изпълнените с очакване и с безпокойство лица и извади инструментумите и амулета.

— Пробвай този път да ги нагласиш правилно — измърмори Хаскеер.

Страк го изгледа убийствено.

— Цял ден проучвах знаците. Ще стане както трябва. — Започна да намества звездите.

Всички се струпаха около него и загледаха. Страк сглоби грижливо всички реликви освен една.

— Добре. Готови...

Койла и Пепърдайн се спогледаха крадешком. Джъп и Спуррал се хванаха за ръце. Даллог окуражително стисна треперещото рамо на Уийм. Изражението на Стендивън напомняше за хванат в капан плъх. Всички се напрегнаха.

Страк огледа петата звезда.

Изведнъж се разнесоха викове и писъци. Джуджетата се пръскаха в паника по брега. Поводът за ужаса им се оказа кораб, появил се, без някой от дружината да го забележи.

— А, мамка му! — изруга Хаскеер. — Не пак!

Страк задържа ръката си.
— Щракни я де! — подкани го Хаскеер.
Страк прибра петата звезда в кесията си.
— Какво правиш?!
— Имаме си гости. — Страк кимна към кораба.
— Искаш да кажеш, че *джуджетата* си имат.
— Не изоставяме приятели.
— В името на всички богове, Страк!
— Няма да тръгнем. Не и преди да разберем какво е това.
— Познахте ли кораба? — попита Пепърдайн. — Същата сган, която ни нападна преди.
— Спомни си какво направиха последния път, Страк — предупреди Койла. — Имат силна магия.
— Все пак не искате ли да разберем кои са? — отвърна той спокойно.
— Не! — извика Хаскеер възмутено.
— Само защото искаш да се скатаеш от битка... — почна Койла. Хаскеер настръхна.
— Ти кого обвиняваш в...
— Спрете! — изръмжа Страк. — Не е сега моментът. — Прибра звездите и пъкна амулета под ризата си.
Калгек дойде при тях на бегом. Запъти се право към Спуррал.
— Те ли са? Върнаха ли се?
— Събирачите ли? Не, не са те. Знаеш, че не може да са те. Но са също толкова опасни, макар и по друг начин. Бягайте по-далеч от брега.
— Другите вече бягат. Аз искам да се бия.
— Не, Калгек. Изправени сме пред нещо твърде силно.
— Тогава защо не използваме катапултите?
— Ама разбира се! — възкликна Койла. — Катапултите, Страк?
— Добра идея. Да се качваме горе.
Дружината се завтече нагоре по пътеката към скалната издатина. Всички освен Стендивън, който се измъкна в суматохата.
Стигнаха до катапултите и започнаха да ги зареждат с бързина и ловкост, натрупана от дълъг опит.
— Не знаем докъде може да стигне магията им — каза Даллог.
— Може да се окажем неподвижни мишени тук.

— Всички оръжия си имат предел — напомни му Страк.

— Дори и магическите?

Страк се направи, че не го е чул, и продължи да рече заповеди.

Корабът наближи и Върколаците пуснаха първия залп от тежки камъни. Всички паднаха встрани от целта, но вдигнаха големи пръски, които заляха палубата. Вторият залп беше прицелен по-добре.

Един камък удари борда и изкърти голям отсек от перилото. След секунди друг улучи една от мачтите и едва не я събори. Западаха реи и платна.

От кораба излетя кървавочервена пращяща мълния и пръсна на парчета един от катапултите. Орките отхвърчаха назад от ударната вълна.

— Загуби? — ревна от другия край Страк.

— Нищо сериозно! — изрева Даллог в отговор.

Катапултите изхвърлиха нов порой камъни, но всички пропуснаха целта — някои паднаха много близо, други прелетяха над кораба и плеснаха във водата от другата му страна.

Този път отговорът от кораба беше друг. Това, което изригна от него, бе като шарка, подобна на вълни по езеро, само че се движеше във въздуха. Напредваше бързо като мълнията, но не толкова бързо, че на Върколаците да не им остане време да залегнат. Вълните — преливаха от черно в бляскаво синьо — пометоха всички катапулти и ги пръснаха на трески с оглушителен трясък.

— Да бе, всяко оръжие си имало предел и обхват — изръмжа недоволно Хаскеер.

Койла посочи.

— Вижте! Слизат на брега!

Към пясъчната ивица се приближаваше малка флотилия лодки.

— Време е за бой или за бягство — заяви Страк.

— Ние не бягаме — напомни му Койла. — Никога.

— Тогава да ги посрещнем, а?

Нададе боец вик и се втурна надолу. Всички го последваха.

27.

Ако Върколаците си мислеха, че ще влязат в обикновен бой, много бързо бяха разочаровани.

Още преди лодките да стигнат до брега, многорасовите им екипажи откриха огън. Засвяткаха многоцветни лъчи енергия. Мълнии заудряха пясъка, изравяха дълбоки кратери. Първите изстрели като че ли бяха само за прицелване. Следващият залп изригна много по-близо до дружината.

По заповед на Страк всички се скриха зад големите скали над брега.

Върколаците отвърнаха със стрели, някои — запалени. Бяха като сламки срещу ураган. Някои се пръснаха от пронизващите въздуха енергийни лъчи. Други просто се изпариха, преди да са стигнали до целта си. Орките видяха, че е заради някакъв почти невидим енергиен щит, който искреше около съществата.

— Не можем да ги достигнем — викна Койла.

— Както върви, ще ни избият — предупреди Даллог. — Какво ще правим, Страк?

— Може би ще имаме повече късмет в ръкопашен бой.

— Мечти — изръмжа Хаскеер. — Тези магьосници са твърде силни. Вади звездите и ни разкарай оттук.

— Не. Дори и да исках, дружината е разпръсната по брега. Ще оставим половината отряд.

— Идват! — извика Койла.

Десетина нападатели се приближаваха към тях. Водеше ги Пелли Мадаяр. Зад нея тежко пристъпваше пъстра група от древни раси.

— Има два скапани таласъма! — възкликна Хаскеер.

— Трябваше да се сетим, че онези кучи синове може да имат нещо общо с това — изръмжа Джъп.

Настъпващата група продължаваше да засипва брега с магическите си лъчи.

— Готови за бой! — заповяда Страк.

На десетина крачки от тях Пелли Мадаяр вдигна ръка. Групата спря, обстрелът — също.

— Не е нужно да правим това, Страк! — извика тя.

— А бе тая откъде ти знае името? — възкликна Койла. Кой знае защо, това ѝ се стори особено притеснително.

По гърба на Страк пробягаха ледени тръпки. Той тръсна глава, излезе иззад скалата и пристъпи напред.

— Откъде ми знаеш името?

— Защо не? Ти как знаеш моето.

— Ти сама си го каза. Откъде си откраднала името ми?

— Знаем доста неща за теб, Страк, и за отряда ти. Знаем и за онова, което сте преживели в миналото.

— Кои сте вие? Какво искате?

— Не сме ваши врагове, каквото и да си мислите. Знаеш какво искаме. Инструментумите, само тях.

— Само?

— Можете да си спестите излишни неприятности по най-простия начин. Просто ни ги предай.

— Как не!

— Нямате право на тях.

— А вие имате?

— Морално... да.

— Доста претенциозно от устата на някои, които току-що се опитаха да ни избият.

— Не сме се опитвали. Виж, ако сте загрижени, че като ни предадете реликвите, ще останете завинаги затворени тук, недейте. Навярно бих могла да уредя да се върнете на родния си свят.

— „Бих могла“? Не ми звучи особено обещаващо.

— Трябва да се посъветвам с по-висша власт.

— Това е моята по-висша власт — отвърна Страк и вдигна меча си. — И тя казва *не*.

— Бъди разумен. Това, което видяхте току-що, е само късче от силата, която владеем. Ако насочим срещу вас цялата си мощ, няма да имате никакъв шанс.

— Готови сме да поемем риска.

Пелли въздъхна.

— Това е толкова безсмислено... Защо държите толкова да похабите живота си заради... — Замълча, чула сякаш някакъв глас, недоловим за никой друг. После се обърна към морето.

Към брега се приближаваше малка армада.

Всички същества с Пелли се обърнаха и се загледаха натам, без страх, че излагат гърбовете си на Върколаците. Дружината също зяпна.

— Това място е фрашкано като курвенски бардак на заплаата — измърмори Хаскеер.

Появата на корабите явно бе изненадала странниците също толкова, колкото и орките.

Почувствал се буквално пренебрегнат, Страк се отдръпна при дружината си.

— Кой са сега пък тия, по дяволите? — възкликна Койла.

— Не знам. Още Събирачи?

— Не — каза Пепърдайн. — Определено не са Събирачи. Вижте! Един от петте кораба влизаше в бой с кораба на странниците. Бой с магия. Двата кораба се обстрелваха с ярки мълнии.

Забравили за Върколаците, Пелли и пъстрата ѝ група затичаха към водата, като обстрелваха армадата със своите лъчи.

— Какво става, мамка му? — попита намръщено Хаскеер.

— Май нашите врагове си имат врагове — отвърна Страк.

— Което щеше да е чудесно, стига враговете на нашите врагове да не бяха и наши — изтъкна Джъп.

— За какво говориш, по дяволите?

— Виж онзи кораб там, дето се приближава към брега. Забеляваш ли някой да стои на носа дръзко като говно на припек?

— М-да — рече Хаскеер.

— Дженеста — прошепна Койла.

28.

— Мислех, че звездите са невероятна рядкост — рече Койла, — но май всички тука си имат.

— Или може би просто се *натъкнахме* на всички, които си имат — вметна Пепърдайн.

Магическата битка се вихреше. Новодошлите бяха спуснали лодки и стоварваха бойци в плитката вода — предимно верни на Дженеста човеци, но имаше и зомбита от личната ѝ гвардия. Самата Дженеста, вече на брега, крачеше с величествена походка по пясъка и общо взето се сражаваше с една ръка. И предвид мощта на враговете се справяше завидно добре.

Страк бързо прецени, че щом не могат да се бият с магията на странниците, могат поне да ударят армията на Дженеста. След като тъй или иначе нямаше накъде да бягат, можеха поне да поизбият малко врагове.

Отначало тръгна добре. Врязаха се в боя и се отчетоха добре — извадиха от строя немалко бойци и насякоха на късове няколко немрящи. Но много скоро пороят магически лъчи ги принуди да се оттеглят. Страк не беше единственият, който си помисли, че колкото и зла да е магията, нито една от двете страни всъщност не се опитва сериозно да ги избие.

Дружината бързо се отдръпна зад укритията на скалите.

— Звездите! — замоли го Хаскеер. — Използвай ги! Веднага!

— Чакай! — отсече Страк. — Койла! Всички ли са тук?

— Не. Липсват Даллог, Уйм и още двама новобранци.

— Както винаги — простена Хаскеер.

— Ще ида да ги потърся — реши Страк.

— Ще дойда с тебе — каза Койла. — Не, няма да спорим. Някой трябва да ти пази гърба.

— Добре.

— И аз — заяви Пепърдайн.

— Не.

— Ще ме спреш ли?

— Ако потрябва. Но е по-добре да останеш тук и да помогнеш да държим позицията.

— Но...

— Направи го, Джоуд — отсече Койла. — Аз... ще се оправим.

— Ако ще ходите, не е зле да побързате — изръмжа Хаскеер.

Затичаха към мелето.

Чародейството се вихреше по-надолу по брега, край водата. Но войниците и немрящите все пак бяха сериозно препятствие.

Страк и Койла засякоха, замушкаха, запробиваха си с яростен бой път през тях. Налагаше се на моменти да залягат, за да избегнат разсеяли се огнени лъчи. Някои от ордата на Дженеста нямаха този късмет.

— Ето ги! — извика Койла.

Даллог и двама от новобранците бавно отстъпваха пред натиска на неколцина войници.

Койла и Страк с бой продължиха към тях.

Оръжията им скоро обърнаха битката и човеците се разбягаха.

— Къде е Уийм? — попита задъхано Страк.

— Там! — Даллог посочи.

Уийм отчаяно се мъчеше да удържи срещу две зомбита. Новият му инструмент бе затегнат на гърба му и той като че ли повече се притесняваше за него, отколкото за себе си.

— Ще го измъкна — каза Страк.

— Идваме с теб! — отвърнаха в хор Койла и Даллог.

— Не! Не искам дружината да се пръска отново. Връщайте се при другите. Веднага!

Те тръгнаха с неохота. Той се връза отново в боя.

Койла, Даллог и двамата младоци ги чакаше толкова тежък път назад, колкото беше за нея и Страк на идване. Войниците на Дженеста бяха сякаш навсякъде. Накрая все пак пооредяха и Койла попита:

— Ще се справите ли сами нататък, Даллог?

— Разбира се.

— Отведи ги.

— А ти?

— Отивам при Страк.

— Но той каза...

— Просто върни тези двамата, ясно? — Тя се обърна и затича.

Страк налетя отзад на едно от зомбитата и го прониза. Съществува почти не реагира и той се захвана да го сече, все едно събаря дърво. След секунди останалото без ръце създание заподскача на единствения си оцелял крак и рухна. Страк обезглави и второто зомби и главата се затъркаля по просмукания с кръв пясък.

— Радвам се да те видя, капитане — изпъшка Уийм.

— Ще те измъкна оттук. Стой ми отляво.

В същия миг дотича Койла.

— Казах ти да... — почна Страк.

— Няма да се оправите без мен — отвърна тя. — Някой трябва да ви прикрива.

— Добре. Да тръгваме.

Отново бяха принудени да си пробиват път с бой. Заради многобройните противници се наложи да заобиколят и да минат покрай една голяма скала.

Едва по-късно Страк си помисли, че може би всъщност нарочно са ги насочвали натам.

Защото иззад скалата излезе Дженеста.

Тримата заковаха на място.

— Бягай, Уийм! — извика жално Койла. — Махни се оттук!

Младокът побягна.

Дженеста се изсмя злобно.

— Май не всички орки са толкова безстрашни.

Страк и Койла връхлетяха срещу нея като един.

Тя направи бърз жест и двамата замръзнаха наскоро крачка, вкаменени като статуи.

Странно, битката сякаш също беше замряла. Или поне шумът и гледката пред очите им. Или беше от магията на Дженеста, или слугите ѝ се бяха отдръпнали, за да подсилват подозрението, че случилото се е нагласено.

— След като вече сте ми толкова милички и кротки — заговори Дженеста, — можем да проведем един цивилизован разговор.

Страк и Койла бяха безпомощни. Мъчеха се да се задвижат или поне да издадат някакъв звук, но напразно.

— Като казвам разговор, това не означава, че ще участвате в него. Всъщност, Страк, довела съм тук едно лице, което те познава.

Или те познаваше. — Шракна с пръсти.

Две от зомбитата излязоха тежко иззад скалата.

Водеха Тирзарр.

Женската на Страк не издаде с нищо, че го е познала. Изглеждаше съвсем здрава, ако не се брояха няколкото отока по лицето, но сякаш бе в транс.

— Изненадан ли си? — присмя му се Дженеста. — Знаех си, че ще те изненадам. Е, тя не е напълно немряща като слугите ми. Тя е... да речем, в стадия преди това, и може или да стане зомби, или да се върне в състоянието, в което бе преди. Ти решаваш.

Въпреки всичките си усилия Страк беше безсилен да преодолее магията на Дженеста.

— Чу предложението ми — продължи тя. — Ще освободя жена ти, ако ти и дружината ти ми се предадете. Само орките — другите, които мъкнете с вас, не ме интересуват. Направи го, Страк, и не само ще освободиш Тирзарр, но също тъй ще станеш част от едно великолепно начинание. Върколаците ще образуват ядрото на моята армия от зомбита орки. Страхотно съчетание, нали? Безусловно подчинение, съчетано с вашите ненадминати бойни умения и груба сила. Огромно подобрение спрямо това, с което разполагам сега. — Махна небрежно към зомбитата. — Само си го представи, Страк. Ще можеш да се сражаваш и да завладяваш, колкото иска черната ти душа. Не само в един свят, а в много. Във *всички*. Щом инструментумите започнат да се правят масово... О, да. Точно така се озовах тук. Копирах твоите. И след като вече знам, че съм го усъвършенствала, мога да започна да изграждам армия от напълно покорни орки, за да завладея... ами, всичко всъщност. Както и да е, това е предложението. Ще прекъсна връзките, които те задържат, за да можеш да ми дадеш отговора си. Едно движение и отново ще станеш безпомощен. — И махна отново с ръка.

Въпреки гнева и болката Страк успя да се сдържи да не скочи към гърлото ѝ. Знаеше, че ще е напразно, а и трябваше да печели време. Стига да имаше. Запази омразата за думите си:

— Вмирисана кучко! Какво си направила на Тирзарр? А децата ни? Къде са?

— Не очакваш да ти кажа, нали? Твоите изгърсаци не са проблемът. Женската ти или дружината. Какъв е отговорът ти?

— Не мога да се съглася. Не и от името на другите. Те се бориха упорито за свободата си. Не мога аз да ги накарам да я загубят.

— Тогава жена ти става безмозъчна робиня. Може би всъщност ще ти хареса да си имаш безмозъчна робиня за жена. Сигурно разбираш, че си има някои предимства. Така ли е, Страк?

— Само да се изправиш срещу мен в честен двубой...

Тя избухна в смях.

— О, моля те! Какво значи честност? Но щом държиш на двубой... — Страк я гледаше втренчено. — Значи нека е двубой — продължи Дженеста. — Ако моят боец спечели, ти отстъпваш. Е, всъщност ще си мъртъв, но все пак ще си признал поражението си. Ако спечелиш, ще можеш да си върнеш жената, почти като нова.

Койла напразно се мъчеше да разкъса невидимите връзки.

— Кой е боецът ти? — попита Страк.

— Не го ли виждаш? Стои точно до мен.

— Тирзарр?! Няма да го направя. Тя също.

— Сигурен ли си? — Дженеста махна на Тирзарр.

Тя сякаш оживя, но не съвсем.

— Бий се с него — заповяда ѝ Дженеста. — До смърт. — И ѝ подаде меч.

Тя го грабна и закричи към Страк. За миг той остана вцепенен, не можеше да повярва на очите си. След това се наложи да отскочи, за да избегне свистящото острие.

И двубоят започна. Всеки удар на Страк беше отбиващ. Всеки удар на Тирзарр целеше да го убие.

Ставаше отчайващо. Трябваше да вземе решение. Някакво решение. Боеше се, че инстинктът му ще надделее и че — ще не ще — ще посече Тирзарр.

Изведнъж се появи Уийм — изскочи иззад скалата. И от всичките възможности за нападение избра онази, за която Страк така и нямаше да се сети.

Хвърли по Дженеста камък. Удари я в рамото и тя извика, повече от наранена гордост, отколкото от болка.

Изненадата наруши концентрацията ѝ и отслаби психическата сила, която бе впрегнала, за да задържи магията си.

Койла се размрази. Тирзарр спря, ръцете ѝ увиснаха и тя пусна меча на земята. Сякаш се беше върнала отново в транса си.

Койла сграбчи Страк и го задърпа да бягат. Отначало той се възпротиви, искаше да отиде при Тирзарр, но след миг осъзна, че е безнадеждно, и се остави Койла и Уийм да го поведат.

Затичаха. Нещо като мълния изтрещя зад тях, но мина високо над главите им.

Боят беше почти затихнал и макар да срещнаха съпротива, стигнаха при другите невредими.

Бързо разказаха на дружината за станалото. Повечето изслушаха новината онемели.

— Отведи ни на Кераган, Страк — каза Койла. — Ще съберем армия, ще се върнем тук и ще изритаме Дженеста толкова здраво в задника, че...

— Не знаем дали звездите ще ни отведат там. Но има и нещо още по-лошо.

— Какво може да е по-лошо? — Ледена буца стегна стомаха ѝ.

— Не разбираш ли? Дженеста вече е била там, щом е довела Тирзарр. А Тирзарр не би дошла тук по своя воля. Никой орк не би го направил. Сигурно са се били. Не бих изключил Дженеста да е помела всички орки, ако е имала възможност. Койла... ние дори не знаем дали Кераган все още съществува.

Издание:

Стен Никълс. Орки: Кръвна вражда

Английска, първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Оформление на корица: „Megachrom“, 2010 г.

ИК „Бард“ ООД, 2010 г.

ISBN: 978-954-655-091-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.